

Розмари Роджърс

ЗАГУБЕНА ЛЮБОВ
ПОСЛЕДНА ЛЮБОВ

РОЗМАРИ РОДЖЪРС ЗАГУБЕНА ЛЮБОВ, ПОСЛЕДНА ЛЮБОВ

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

Жестоките капризи на съдбата и собствените им безразсъдни страсти отвеждат Стив и Джини в двата края на раздирания от насилие свят. Тайни интриги и черни предателства целят унищожението им. Но в действителност само заздравяват тяхната забележителна любов, за да се срещнат за последен път и да останат завинаги заедно.

ЧАСТ ПЪРВА

ОБЕКТ НА КЛЮКИ

Дори сред блестящо облечената тълпа на бала в „Гранд Опера“ те се открояваха от останалите — високият, синеок милионер авантюрист и неговата прекрасна червенокоса съпруга. Една, разбира се, изключителна двойка, но това не бе всичко. Внезапността на тяхната поява в Ню Орлиънс даде храна на злите езици и отприщи слуховете.

В края на краищата всички знаеха, че Виржиния Брандън Морган е заварена дъщеря на Соня Буден, самата тя родом от Ню Орлиънс. А и до почти всеки бе достигнала мълвата за връзката на Стив Морган с една италианска оперна певица, както и за дръзкото незачитане на благоприличието от страна на съпругата му по време на престоя ѝ в Европа.

— Вярно ли е, че се оженили само няколко месеца след овдовяването ѝ? Руска принцеса — нали така пишеше във вестниците?

— Чух, че докато била в Европа, родила дете. Чудя се какво ли е направила с клетото малко създание! Мислите ли, че той е знаел?

— Скъпа моя, кълна се, не бих искала да съм на нейно място, ако това бе истина и той узнаеше! Не изглежда нито търпелив, нито безопасен, не съм ли права?

Дамата, изрекла последните думи, потръпна пресилено, без да откъсва поглед от Стив Морган. Дори пряко волята си тя не можеше да не се запита какво значи да си съпруга на мъж като него. При все че човек не можеше да му вярва ни най-малко, без съмнение би било вълнуващо.

— Мисля, че дадохме храна на безброй догадки, скъпи.

Леко продълговатите ѝ, зелени очи с цвят на смарагд блестяха в унисон с лъчезарната усмивка. Стъпките на танца разделиха Джини и Стив, а след това отново ги събраха.

— Нима това е започнало да те интересува?

— Не... предполагам, че никога няма да престанат да клюкарстват по наш адрес. Защо да ме интересува?

— Браво. — Леко ироничният му глас загатваше, че е прозрял какво се крие зад престорената ѝ безгрижност.

— Все ми е едно! — отбранително рече Джини, след което, забелязвайки повдигнатата му вежда, се предаде с едва доловима усмивка. — Е, добре! Просто не ми харесва да се чувствам като изложбен експонат. Някои от тези стари клюкарки почти не свалят поглед от нас. Стив, защо трябваше да идваме?

— Все някога ще се наложи да се появим сред обществото, сладка моя. А трябва да призная, че тази вечер изглеждаш извънредно предизвикателно. Като се има пред вид колко бързо госпожа Елис ухи тази рокля... — Той се престори, че я изучава критично, а пръстите му не изпускаха нейните.

— Харесвам ти така, нали?

— Ти си една прелъстителна малка кучка, без значение облечена или съблечена... и много добре го знаеш.

Той я наблюдаваше с присвитите си сини очи и за миг я видя такава, каквато бе през последния месец по време на броденето им сред блатата. Полугола, с рошави коси — зеленоока амазонка с кобур на единия хълбок и нож на другия. Неговата любовница и съпруга.

Как само се бяха мразили, воювали и обичали. Женени вече повече от четири години, те едва ли бяха прекарвали заедно и половината от това време.

Познаваме ли се всъщност? — запита се Джини. Срещайки погледа на Стив, тя инстинктивно отгатна, че и той мисли за същото. — *Какви ли ще бъдем след още четири години?*

Имаше някои въпроси, на които избягваше да търси отговор — не сега, не още. Оперната певица... Дали я бе обичал? Възнамеряваше ли да запази интимните си връзки с други жени... Щеше ли Джини да се окаже способна да го задържи? Ами децата?... Те можеха да повлияят по непредвидим начин на техните взаимоотношения.

— Изглеждат като сраснали се един с друг. Почти смущаващо е да се види женена двойка, която се *гледа* по този начин! Не мислиш ли? Имам пред вид всичките тези слухове... Не може да са истина, нали?

— *Разбира се, че са истина!* — подсмръкна старата дама, обсипана с диаманти. Госпожа Пруне изпита задоволство от това, че по-младата ѝ събеседница затаи дъх, ококорила очи, сякаш опасявайки се

да не пропусне някоя пикантна подробност. — Познавах Соня Буден — продължи госпожа Пруде. — Спомням си, когато... — тя замълча, сякаш говореше на себе си и бе забравила, че не е сама. — Е, бих могла да кажа, че си спомням доста неща. Но, скъпа моя, разбира се, че всичко това е истина. Защо, мислиш, преди по-малко от година дойде тук, за да я чуе, а тя едва не срути операта? Какъв глас само!

— Ами съпругата му? Изглеждат толкова влюбени...

— Сигурна съм, че се такива — неприязнено рече госпожа Пруде — и защо не? Чух, че се оженили само няколко месеца след смъртта на първия ѝ съпруг — някакъв руски принц. Явно са много *модерна* млада двойка, или поне така съм чувала.

Дамите от Ню Орлиънс не бяха единствените, които шепнешком си разменяха подобни коментари. Някои от джентълмените бяха доста впечатлени от госпожа Морган, в чиито вени течеше френска кръв.

— Колко жалко, че е омъжена. Какъв магнетичен поглед!

— И каква прекрасна фигура. Хм... Навярно в ефирни одежди би изглеждала доста очарователно.

— По-добре сниши глас, Андре. Чух, че съпругът ѝ бил доста опасен. Носят се слухове...

— Ах, да... И до мен достигна нещо подобно. А също и някои неща за нея. Миналата година бях в Париж и няколко пъти имах възможността да срещна прекрасната Жинет. Всеки път с различен ескорт. Бе очаровала почти всички и се говореше, че граф Д'Арланжан, бившият ѝ годеник, за малко не изоставил младата си невеста заради нея. Но след това тя отпътува за Лондон с някакъв английски херцог. Питам се, дали съпругът ѝ е в течение?

Люсиен Вале, към когото бе адресирана последната доста ехидна забележка, сви рамене. Той познаваше слабостта на събеседника си и приятелите му към красиви жени, особено такива, които принадлежаха другиму. Андре бе превъзходен стрелец, усвоил боравенето с пистолет от Пепе Лула. Разбира се, официално дуелите бяха забранени, но тук, в Ню Орлиънс, традицията на двубоите на честта отмираще бавно и властите бяха склонни да си затварят очите за подобни случаи.

— Кого го е грижа, приятелю? Сам виждаш, те изглеждат доста доволни от това, че са заедно. Между другото, Бернар Пруде като че ли е щастлив тази вечер. Мислиш ли, че това се дължи на благосклонните усмивки на русокосата Алтея Пенингтън?

Събеседникът му сви широките си рамене. Изпъкващите под тясно скроеното му сако мускули привличаха жадните женски погледи — факт, който той се преструваше, че не забелязва.

— Тя си търси съпруг, а младият Бернар има повече пари, отколкото разум. Най-добре би било, ако успее да го убеди да се венчаят, преди ужасната му майка да се е усетила! — Тънките устни на говорещия се изкривиха в ехидна усмивка. Той докосна мустаците си. — Госпожа Пруне никога не би допуснала осеммесечното бебе на госпожица Пенингтън да наследи милионите на семейство Пруне, но ако Алтея е достатъчно умна да последва моя съвет, скоро ще бъде богата.

Вале стрелна приятеля си с поглед, но се въздържа от коментар. Значи такава била работата! Бяха изминали по-малко от два месеца, откакто склучи пиански облог с Андре, че красивата Алтея Пенингтън е единствената жена, която никога няма да вкара в леглото си — разглезената, ухажвана и държана изкъсо от родителите си дъщеря на темпераментен банкер — янки. Значи все пак е успял... и сега госпожица Пенингтън трескаво си търсеше съпруг? Андре никога не лъжеше за своите завоевания, а и нямаше защо да го прави. Жените се рояха около него и само репутацията му на отличен стрелец държеше разгневените бащи и съпрузи на разстояние.

— Значи спечели — Вале сви рамене примирено. — Трябваше да се досетя! По дяволите, имаш невероятен късмет с жените. Чудя се дали има поне една, която би могла да ти устои?

— Ако това е друг облог, Люсиен, ще го приема. Хайде да видим коя да бъде този път? Някоя омъжена жена? При тях интригата е по-голяма, особено когато съпрузите им не са прекалено стари. Назови името ѝ, но моля те, нека бъде привлекателна!

Темпото на танца се промени и под критичните погледи на няколко обсипани с накити вдовици Стив Морган отведе съпругата си обратно на мястото ѝ.

— Трябва да му се признае, че е доста внимателен с нея!

— За пред хората, скъпа моя! Не правят ли всички като него? Но въпреки това, той наистина е красив мъж. Слънчевият тен му придава заплашителен вид. Мислиш ли, че възнамерява цяла вечер да танцува със съпругата си?

— Мари Клер Белмон! Да не би да се надяваш да покани дъщеря ти на танц? Той е женен.

Госпожа Белмон се усмихна престорено на своята „скъпа“ приятелка.

— Разбира се, Агата. Много по-безопасно е да се танцува с някой женен мъж пред погледа на съпругата му, отколкото с донжуан като Андре Делери.

Язвителните й думи бяха възнаградени с издайническо изчервяване, подчертало руменината по страните на Агата.

— Както много добре знаеш, Андре Делери не криеше флирта си с моята Терез! Съпругът ми му даде да разбере, че е най-добре да стои настрана от нея...

— О? На следващия ден, придружавайки Роза Тиери на вечерята у семейство Антоан, той определено не изглеждаше съкрушен от мъка, или греша? Между другото, кога скъпата Терез се връща от Франция? Горкото дете трябва да се е отегчило до смърт от престоя си в Прованс... с баба си ли каза, че е?

Една русокоса жена, все още доста привлекателна, макар и преполовила тридесетте, танцуваше недалеч от тях със съпруга си — възрастен мъж с впечатляваща осанка. Тя кимна на дамите, които й отвърнаха със зле прикрита зад пресилените усмивки изненада и злоба.

— Скъпата Соня! Не се е променила особено от последната ни среща, не е ли така? Чудя се дали косата й все още е естествено руса...

— Как ли се е почувствала, научавайки, че е станала баба! Бедната Соня! Спомняш ли си как се чудехме на онзи млад американски офицер, който не се отделяше от каретата и по време на войната?

— О, да! Офицерът, който предизвика на дуел командира си заради някаква кварталонка... не го ли екзекутираха? Соня се кълнеше, че го мрази заради арогантността му и начина, по който я гледал, но аз...

— Като стана дума за това, не мислиш ли, че зет й твърде много прилича на него, с тая черна като смола коса и сините си очи...

— Струва ми се, Амелия, че и ти самата отдели доста време в изучаване на онзи капитан! — Госпожа Пруне неочаквано замълча. — Като приятелки на Соня, не мислите ли, че би трябвало да направим

всичко възможно да я разведрим и да се сближим с нея, вместо да разнищваме стари слухове?

— Ами тя е доста подходящ обект за критика — скрита зад ветрилото, пошушна на събеседницата си една от дамите, но страхопочитанието, което госпожа Пруде й вдъхваше с парите на съпруга си и самоувереното си държание, я накара да снижи глас.

— Някои от тези жени имат ножове вместо езици! — прошепна на мъжа си Соня Брандън, усетила, че е обект на злобни коментари. — О, Уилям! Как ми се иска да не бяхме идвали! Джини и Стив са свикнали да бъдат одумвани... Понякога дори си мисля, че нарочно провокират клюки от най-неприятно естество. Но Ню Орлиънс някога бе мой дом и аз познавам повечето от присъстващите. Не мога да кажа, че ми харесва...

— Любов моя, много добре знаеш, че точно това е причината, поради която сме тук. Ти наистина познаваш всички тези хора и те възприемат като своя.

Уилям Брандън се усмихна на съпругата си, стискайки окуражително малката ѝ длан, но вътрешно бе доста разтревожен. Соня бе проявила необичайно упорство и съгласието ѝ да го съпроводи на този бал му костваше една диамантена огърлица. Мислеше, че жена му ще се радва да срещне старите си приятели. Тя обаче доста ожесточено се противопостави на желанието му, принуждавайки го да бъде по-суров, отколкото би искал. Жените си оставаха удивително непредсказуеми дори след години семеен живот. В края на краищата Уилям Брандън нямаше много причини да желае да посети Ню Орлиънс. Този град винаги щеше да му напомня за Женевиев, неговата първа съпруга. Прекрасната, крехка Женевиев, която бе обожавал с цялата страст на пламенното си младо сърце... неговата първа любов.

Въпреки примирението и покорността си тя не му отвърна с взаимност. Плачеше всеки път, когато се любеха, независимо от това колко нежен се опитваше да бъде с нея, така че не след дълго той вече изобщо се отказва да я докосва.

Уилям Брандън... сенатор Брандън с усилие прогони спомените. Така да бъде! Той бе прагматик, човек с големи амбиции, забележителна проникателност и политически нюх. Получил изпратената от зет му телеграма с клеймо от Шривпорт, той веднага прецени, че е добре да дойде в Ню Орлиънс. Искаше по възможност да

смекчи скандалността на завръщането на дъщеря си в обществото, след неособено благоразумното ѝ, предизвикало много клюки пребиваване в Европа.

Сенаторът стисна устни. На негово място някой несвикнал да крие чувствата си и да обуздава темперамента си човек би се намръщил. Трябваше час по-скоро да намери удобен случай да поговори с Виржиния. Бе ужасен от разказа на Соня след завръщането ѝ от Париж. Ами това, че Джини се върна в Тексас, без да си направи труда дори да го уведоми... Бе учуден от търпението, което Стив проявяваше към нея, но в края на краищата това си бе негова работа.

— Уилям, започвам да се уморявам. Моля те, искам да седна.

— Станала си доста сприхава, скъпа. Не се цупиш, нали?

Гласът на мъжа ѝ прозвуча малко по-остро от обичайното и Соня се насили да се усмихне.

— Разбира се, че не! Истината е, че не исках да идвам и все още се чувствам неловко, но в края на краищата нали вече сме тук. Виж, дори Джини е решила да седне. Сигурно и тя е ожадняла като мен.

— Сенаторът е очарователен мъж. Толкова красив! Той е от Вирджиния, нали?

Присъстващите дами бяха благоразположени към сенатора. Дори госпожа Прует, досега запазила ледено изражение на лицето си, го дари с усмивка и леко кимване.

— Каква щастливка! Вторият ѝ съпруг е дори по-красив от първия. Помните ли Раул Буден? Беше толкова хубав, колкото и необуздан.

Соня Брандън седна до заварената си дъщеря. След размяната на обикновените любезности двете нямаха кой знае какво да си кажат.

Роклята на Соня бе от розов сатен в толкова тъмен нюанс, че изглеждаше почти червена, докато прилепналата по тялото на Джини рокля с предизвикателно деколте бе ушита от тюркоазносиня коприна — хармонична комбинация от синьо и зелено.

Соня с негодувание си помисли, че едно от нещата, които най-много я дразнеха у Джини, бе почти несъзнателната ѝ арогантност и незачитане на ничие мнение и чувства. *Винаги е била егоистична и такава си остана* — помисли си Соня. — *За нея няма значение какво ще кажат другите. Също и за него.*

Джини се поизвърна, за да се усмихне подигравателно на един млад мъж, понечил да я заговори. Соня разпозна Люспен Вале, син на нейна приятелка... на нейна по-стара приятелка, защото госпожа Вале бе с едно поколение по-възрастна от Соня.

— Бяхме ли представени един на друг?

Бе недопустимо от страна на Джини да интимничи и флиртува с един непознат, позволявайки му да я въвлече в разговор, който се водеше почти шепнешком и очевидно бе придружен с несекващ порой от комплименти. *Стив е виновен. Ако не и бе позволил да кръстосва Европа, за да може той необезпокояван да се развява със своята оперна певица...*

Трескавите мисли на Соня бяха прекъснати от приближаването на самия Стив, който за нейно най-голямо раздразнение реагира на флирта на съпругата си само с повдигане на едната си вежда.

— Скъпа мамо — той се наведе над ръката на Соня, която гневно се изчерви. Как смееше? Знаеше колко я вбесява да се отнася с нея като с тъща. Още повече на публично място. Навярно знаеше и как го мразеше, колко много тя...

Едва по-късно Соня си даде сметка, че някаква дива ярост бе свила гърлото и, не позволявайки на високомерните думи, с които искаше да му откаже, да достигнат до устните ѝ. Стив я покани на танц, издърпвайки я на крака пряко волята ѝ. Неразбрал почти отчаяното изражение върху лицето на жена си, Уилям само ѝ се усмихна и кимна.

Проклет да е този синеок дявол! Соня почти никога не ругаеше, но сега тези думи не излизаха от съзнанието ѝ. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави последния път, когато бяха танцували заедно тук, в Ню Орлиънс. Резиденцията на губернатора... Стив, облечен в униформа... Как само го мразеше през онази нощ! Бе направила всичко възможно да не престане да го мрази, дори когато той вече бе в леглото ѝ, с ръце, изучаващи тялото ѝ и дразнещ глас, който повтаряше: „Соня, сладурче...“ Проклет да е! Защо я караше да си спомня? А сега танцуваше пламенно, като никой друг.

Соня помнеше думите на Аделин Пруне, която ѝ бе прошепнала, че няма нищо лошо в това човек да се забавлява, стига да го прави дискретно. Защо и жените да нямат право на малко забавление,

подобно на мъжете? Аделин Пруде притежаваше остър поглед и дълга памет.

О, боже, изглеждаше толкова невероятно, че тази страстна, лудешка любовна история се бе случила с нея. Бе имала любовна връзка с един мъж, който по-късно по някаква ирония на съдбата стана неин зет. Не... не иронично, това бе чудовищно! Опитвайки се да запази спокойствие, Соня хладно рече:

— Не трябваше да се насилваш за този танц. Аз не съм толкова лицемерна като теб, Стив Морган. Нямах ли съвест?

Наложи й се да си спомни саркастичната му усмивка.

— Би трябвало да знаеш отговора, Соня, сладурче. Или предпочиташ да те наричам „*тъща*“?

Тя усети, че се задушава и би се освободила от ръцете на Стив, ако те не я бяха стиснали като в капан.

— Бих предпочела да седна. Ако обичаш...

— Е, трябва да призная, че не ми е особено приятно — той се намръщи за момент, при което черните му вежди се събраха над носа. След това за нейна най-голяма изненада се извини: — Соня, прощавай. Не те поканих на танц, за да те дразня. Но тъй като ще ни се наложи да прекараме известно време заедно, не мислиш ли, че е редно да се помирим?

— Това ли е всичко, което искаше да ми кажеш?

Когато й се усмихна, в гънките на очите му се появиха добре познатите й бръчици.

— Не, не точно това. Има няколко въпроса, които бих искал да ти задам. — Соня имаше чувството, че зад усмивката му се крие нещо. Можеше да усети някакво непривично за Стив напрежение, което я плашеше. Когато се убеди, че тя няма да отвърне нищо, Стив продължи: — Познаваш повечето хора тук, нали?

Соня не разбра веднага въпроса му. Дори и след като мъжът продължи да я засипва с непринудените си, почти шеговити въпроси за присъстващите. Защо му трябваше да знае всичко това?

— Скъпа, бих искал да не демонстрираш така очебийно неприязънта си към Стив — деликатно рече Уилям Брандън по-късно, когато вече бяха в спалнята си.

Жена му продължи да разресва косата си, така че тя пращеше, а когато отвърна, гласът на Соня звучеше дрезгаво и остро.

— Съжалявам, Уилям, но не мога да лицемернича. Не трябваше да ме кани на танц. Предполагам, много добре знае, че не съм му простила за начина, по който ме изигра и унижи. Дори, в случай че ти предпочиташ да забравиш това.

Соня ядосано си помисли, че има нужда да излее насъбрания се в душата ѝ гняв, за да... за да се пречисти. Арогантността на Стив Морган, начинът, по който бе поискал тя да го информира за факти — някои от които доста интимни — от личния живот на приятелите ѝ... Всичко това бе нетърпимо! Защо точно той трябваше да се ожени за Джини? И защо след мистериозното си „изчезване“ през изминалите няколко месеца трябваше отново да се завърне?

Дори след като съпругът ѝ бе заспал до нея, дишайки тежко и равномерно, Соня трябваше да положи неимоверни усилия, за да остане да лежи тихо. Непоносимо! Нетърпимо бе да лежи отново в голямото си старо легло, което пазеше толкова много спомени.

Трябваше да настоявам да продадем плантацията — като в треска мислеше тя. — И никога, никога повече да се връщам тук!

Имаше смътното предчувствие, че ще се случи нещо лошо, което ще разбие живота на всички тях. Стив Морган винаги носеше само беди и сега на нея ѝ се прииска, прилично или не, Джини да си бе останала в Европа.

През две стаи от спалнята на сенатора и съпругата му Джини също не можеше да заспи. Проклетият Стив, къде се губеше? Първо се бяха любили, а след това, с едва доловима усмивка на устните и нито дума за обяснение, той бе напуснал стаята. Къде ли бе отишъл? И което бе още по-лошо — при кого?

Няма го вече повече от час — неохотно помисли Джини — но аз няма да се унижавам, тичайки подире му. Ще си помисли, че му нямам доверие и отново ще се скараме.

Дали ѝ бе ядосан за невинния флирт със симпатичния Люсиен Вале? Не бе казал нищо, въпреки че Джини с усмивка го бе укорила за безпокойството, причинено на бедната Соня.

Стив дяволито бе повдигнал едната си вежда.

— Как, като я поканих на танц? Каква инатлива жена — знаеш ли, че още не ми е простила?

— Ами... аз самата не съм сигурна дали съм ти простила. Само като си спомня...

— Аз също помня много неща, любов моя.

Какво искаше да каже с това? Бедата бе там, че все още не бяха прекарали достатъчно дълго време заедно, въпреки твърдото решение да не се карат и да бъдат напълно честни един с друг за всичко, случило се в миналото. Обичаха се, но дали това бе достатъчно, за да останат заедно до края на дните си? Не след дълго любовта навярно щеше да си отиде. Дали нямаше да остарееят отегчени един от друг, а може би дори ненавиждайки се?

Джини бе оставила прозореца отворен и сега видя тънките пердета да се развяват от неочаквано излезлия нощен вятър. Тя стана, прекоси стаята и спря пред широкия прозорец, зареяла поглед в нощта. Дори бризът бе горещ тази нощ! Тя чу фученето на вятъра сред дърветата около къщата и си спомни за шума от разбиващите се океански вълни под верандата на къщата в Монтерей. Стив я заведе там малко след като бе убил Иван на борда на руския кораб.

И сега този изпълнен с кръв и насилие спомен я накара да потръпне, напомняйки ѝ за тъмната страна от характера на Стив, за която Пако Дейвис я бе предупредил преди толкова много години. Как бе презирала Стив тогава! Как бе ругала, крещяла и заплашвала... всичко това изглежда малко го поуплаши.

Все още чуваше жестокия и безкомпромисен глас на Стив:

— Ти си наркоманка — знаеш ли какво означава това? Повече никакви прахчета, успокоителни или сънотворни. Повече няма да имаш нужда от тях. Сама ще се убедиш в това.

Това бе началото на един кошмар, който като че ли нямаше край. Защо трябваше да си спомня, особено сега, когато това ужасно време

бе толкова далеч зад тях? Джини затвори очи, опитвайки се изобщо да не мисли, но нощта навяваше спомени. Горещият вятър галеше тялото ѝ, подобно на пръсти, които възбуждащо докосваха кожата ѝ... отнасяйки я далеч назад...

Назад във времето, когато тя ту зъзнеше от студ, ту в следващия момент изгаряше от жегата, а тялото ѝ се къпеше в пот. Всеки сантиметър от кожата я сърбеше, като че ли в плътта ѝ се забиваха хиляди малки иглички. Тя се извиваше в чаршафите, оплитащи я като капан с многобройните си гънки, и крещеше срещу дланите, които я притискаха върху възглавницата. Главата ѝ сякаш се подуваше, а след това се свиваше, стегната в железен обръч — бавно... бавно... Бе измъчвана умишлено и причината за всичко бе той.

— Искаш да ме убиеш! Унищожаваш ме, както направи с... не! Господи, не ме докосвай! Недей... недей!

Косата ѝ бе загубила блясъка си и висеше мръсна по лицето и раменете ѝ. Опита се да я махне от лицето си, те завързваха китките ѝ за таблата на леглото.

По гърлото ѝ се стичаха течности — храната, която тя бързаше да повърне. Крещеше, докато гърлото ѝ пресъхнеше и от него започнеше да излиза вече само животинско скимтене.

— Не ме докосвай... — дрезгаво шепнеше тя дори насън. — Недей... о, недей! Мразя те... ти ще убиеш и мен...

Чуваше долитащи сякаш от огромно разстояние, неразбираеми гласове, които шепнеха нещо. Усещаше нечийи длани — ту жестоки, ту галещи. Караха я да слуша, но никой не слушаше нея, никой не го бе грижа. Джини искаше да умре, но те нямаше да ѝ позволят дори тази привилегия.

Част от времето тя прекарваше в сън, твърде изтощена, за да продължава да се съпротивлява, или просто лежеше върху измачканите чаршафи. До съзнанието ѝ достигаха гласовете, които не преставаха да бучат.

— О, Иисусе! Сигурен ли сте, че това е единственият начин? Тя агонизира, а да ви призная честно, не зная още колко дълго ще издържа и аз самият. Ако знаех...

— Тя е достатъчно силна да издържи това, а също и вие, ако се наспите и нахраните. Тя няма да умре. Гарантирам ви... с почти стопроцентова сигурност.

— Почти... какво имате предвид? Предупреждавам ви, докторе, че ако с нея се случи нещо...

— За бога, веднага напуснете тази стая, господине! Ако искате да си върша работата, за което сте ми и платил, най-добре ще е да започнете да следвате инструкциите ми! Лекувал съм и други подобни случаи и от собствен опит зная, че в периода на освобождаването от зависимост най-важното е на пациента да бъде осигурено пълно спокойствие. Тя започва да крещи веднага щом се приближите до нея. Сега за мен не подлежи на съмнение, че...

Два дена не чу нищо за него, защото той бе напуснал не само стаята, но и къщата.

Завърна се вечерта на третия ден с брадясало лице, без да си направи труда да дава каквито и да било обяснения. Доктор Матю го посрещна с лека усмивка.

— Тя е по-добре. Конвулсиите изчезнаха и сега отново е в състояние да поема по малко храна. И... това е само мое лично мнение, мисля, че не би било зле да изчакате до утре сутринта, преди да я посетите.

— Тактично ми намекувате, че все още има опасност при вида ми да изпадне в истерия?

Пръстите на Стив Морган нервно чешеха брадясалата му челюст. Забелязвайки бръчките на преумора и напрежение и кървясалите му очи, говорещи за твърде много погълнат алкохол и недостатъчно сън, докторът безразлично сви рамене.

— В края на краищата тя е ваша съпруга и проблемите между вас не са моя работа. Но, говоря ви от позицията на лекар, приличате на човек, който има остра нужда от почивка. На този етап подобна емоционална сцена...

— Имате право. Точно сега не съм в състояние да се владея. Лека нощ, докторе. Ако ме извините, обещавам утре сутринта да се появя в по-приличен вид.

Джини дочуваше тихия шепот на гласовете. Подсъзнателно бе нащрек, долавяйки и най-незначителния шум. Тропотът на копита и гласовете на вакерос под прозореца ѝ я предупредиха за пристигането му. Почувства се толкова слаба! Не ѝ бе останала нито капчица сили или емоции и въпреки това откри, че сърцето ѝ бие прекалено учестено, в някакво болезнено, плахо очакване. Гласовете не

преставаха... или всичко това бе просто плод на болното ѝ съзнание? Тя се заслушваше за едни определени стъпки, приглушено затръшване на врата, отекналото ѝ съзнание. Щеше ли да се появи и да избухне... със своите сини, сурови очи, пълни с омраза или отвращение? Или погледът му щеше да е безстрастен и безизразен подобно на нейния?

Стаята на Стив — дали някога наистина е била негова! Тя бе откъсната от останалите помещения в къщата, построена в нещо като ниша над самия океан. За да достигне до стаята откъм всекидневната, човек трябваше да мине по покрит с дъски коридор, гледащ от двете страни към градините.

Всичко това Джини научи от сестрата, която се грижеше за нея и която дори ѝ бе начертала малка скица. Младата жена погледна надолу към тесния, сърповиден бряг, намиращ се точно под прозорците. Бе видяла разпенените вълни на океана да се разбиват с измамна нежност върху черните скали, гальовно плъзгайки се по брега.

— Точно пред стаята ви има прекрасна тераса. Когато се посъвземете, ще можете да седате там и да се наслаждавате на слънцето и свежия морски въздух.

Когато се съвземе? Защо се чувстваше толкова болна и слаба? Какво ѝ бе сторил? По китките ѝ все още имаше синини, свидетелстващи за това, че е била връзвана за леглото подобно на пленено животно. Измъчвана! Всичко това ѝ бе причинено от него. Дни наред бе седял до нея. Наблюдаваше я как страда и слушаше молбите ѝ, без да помръдне.

— Само ако можеше да ми дадеш нещо! За болката... не мога да я понасям... тя ще ме погуби! Ако искаш да ме убиеш, защо не го направиш бързо? Защо?

Стори ѝ се, че бе махнал падналите върху лицето ѝ кичури коса и бе прошепнал нещо мило, давайки си вид, че иска да я успокои, но това бе всичко — преструвка... заради другите — доктора и сестрите. Защо не можеше да си спомни нищо? Защо мислите ѝ бяха толкова замъглени и неясни?

Джини неспокойно се въртеше под леките завивки, опитвайки се да се освободи от тях. Тогава влизаше сестрата, която неодобрително цъкаше с език, докато отново ги оправяше.

Наистина ли се намирал в къщата в Монтерей или бе в някой частен санаториум — подобен на онзи, в който Иван я бе лекувал

веднъж? Иван... Не! О, боже... не. Това бе спомен, с който не можеше да се бори... все още не. Стив го бе убил. Ужасно. Но защо, защо?

Стори й се, че дочу стъпки и бързо затвори очи, опитвайки се да успокои дишането си. Стъпките спряха пред вратата й, след това влязоха. Широки, ядосани крачки. Походка на дебнеш хищник. Тя си спомни думите на Пако Дейвис... толкова отдавна и така далечни.

— Този тип мъже не се спират пред нищо, а Стив е от най-лошите. Бих могъл да ти разкажа някои неща... — Но не й бе разказал. И сега тя трябваше сама да ги открива.

Джини го очакваше. В крайна сметка дойде само сестрата. Носеше купа с горещ бульон, а на дебелилото й бяло лице като маска бе надяната неизменната й усмивка.

— Още ли сте будна? А всички ние си мислехме, че спите. Имате нужда от почивка, знаете ли. Между другото, съпругът ви се върна. Той навярно ще се радва да види колко по-добре се чувствате? Ще ви помогна да седнете, а след това ще изпием бульона си до дъно, нали така? Ще придаде малко цвят на страните ви, когато утре сутринта господин Морган дойде да ви види.

Докато Джини се насилваше да привърши със своята „вечеря“, сестра Адамс не преставаше с престорено жизнерадостното си бърбене.

Защо вечно трябваше да говори толкова много? И да се отнася с нея като с дете? Изкушаваше се да направи сцена — да лисне супата в лицето на сестрата и да стане от леглото, пренебрегвайки престорената им загриженост. Но всичко това й се стори неимоверно сложно, а въпреки нежеланието си тя отново бе започнала да се чувства сънena. Откакто отново осъзнаваше случващото се край нея, всичко, което искаше, бе да спи. Дори седенето й костваше прекалено големи усилия.

Нямаше да дойде да я види тази вечер. Очевидно не искаше. Състоянието й му бе толкова безразлично, че не се появи... колко дни бяха? Предпочиташе да отлага тягостната среща колкото бе възможно по-дълго. Вероятно сега, когато бе негова, се чудеше какво да прави с нея. Една нежелана, досадна отговорност. В края на краищата любовницата бе едно — източник на удоволствия, жена, от която човек лесно можеше да се освободи, когато почувстваше отегчение. Но съпругата...

За това разговаряха на следващия ден, когато Стив най-сетне я посети и я изведе на терасата.

Беше гладко избръснат, а аленият белег на лицето му бе избледнял до едва забележима тънка линия, която само щеше да го прави още по-загадъчен в очите на жените. Повече от всякога приличаше на пират с маниери на учтив непознат.

Помогна ѝ да седне на един стол и се осведоми дали ѝ е удобно. Самият той остана прав, облегнат безразсъдно на железния парапет, под който стърчаха спускащите се чак до вълните на океана канари.

Очите му, леко избледнели от сутрешната светлина, имаха цвета на океана далеч отвъд вълните, там, където той се сливаше с небето. Бездънни и с непроницаемо изражение. Изведнъж Джини почувства, че не знае какво да му каже нито как да се държи. Какво искаше сега от нея?

Сестра Адамс бе ресала косата ѝ, докато тя отново не възвърна част от предишния си блясък, а след това я бе завързала със зелена панделка. Джини хвърли бегъл поглед на отражението си в огледалото, което сестра Адамс държеше пред нея — продълговати зелени очи, като две вирчета наред бялото ѝ лице с твърде изпъкнали скули. Бе ужасно уморена и се чувстваше грозна.

Пред очите ѝ за миг се появи златистото, грейнало лице на Консепсион с алените ѝ, разтеглени в триумфираща усмивка устни.

— Естебан и аз — ние сме като едно цяло. Разбираме се един друг...

Тя вече не разбираше Стив, ако изобщо някога го бе разбирала. Когато я гледаше толкова безразлично, а в гласа му нямаше гняв или страст. Тя несъзнателно вирна брадичка, придобивайки непокорен вид.

— Радвам се, че си по-добре. Може би сега бихме могли да поговорим.

— Да поговорим! За какво? — Гласът ѝ звучеше сърдито. — Сигурна съм, че вече си решил всичко. Получих ли си заслуженото? Бях ли наказана, както желаше?

— Наказана? — За миг очите му заблестяха, пръскайки искри, по след това мъжът продължи с овладян глас: — Надявах се, че ще разбереш защо те доведох тук.

— За да... за да ме измъчваш! Зная на какво си способен, когато си ядосан... или си забравил? Само едно не мога да разбера — защо не

ме пусна да си отида. Ти...

— Никой не те е измъчвал. — Все същият добре овладян глас. — Бе започнала да се пристрастяваш към опиума. Това бе единственият начин... Джини, виждал съм какво става с хора, страдащи от този порок. Бил съм в пушални на опиум, натъпкани с подобни на скелети човешки същества. Те се мятат от един ад в друг, без вече да осъзнават дори, че все още са живи. Лечението е болезнено и съжалявам, че трябваше да страдаш, но сега поне си възстановена или поне така твърди докторът.

— Трябваше да ме оставиш да умра! Това би било по-удобно за теб, нали?

— Все още не си на себе си, Джини.

— Означаваш ли това, че трябва да бъда „лекувана“ отново? Вечно ли смяташ да ме държиш като затворница или само докато се уталожат скандалът? О, за бога! Бих предпочела за разнообразие поне веднъж да бъдеш искрен с мен! Какво следва от тук нататък, Стив? Развод? Или ще бъда отпратена на някое тихо местенце, така че да можеш да забравиш...

— Не съм забравил, по дяволите! А както изглежда — ти също. Но няма да има развод, Джини. Във всеки случай, още не. След месец отново ще се оженим, този път официално — в църква, с благословията на баща ти. А след това ще дадем прием, на който ще присъства половината Сан Франциско. Навярно известно време ще шушукат колко скоро след като си овдовяла отново минаваш под венчило. Ще кажат, че си ми била любовница от доста време. Но това все пак е по-добре, отколкото да те наричат двуженка, нали, любима? А след време ще престанат да шушукат и ще го приемат.

Стив наричаше това „цивилизовано споразумение“. Той, който трудно можеше да бъде наречен цивилизован! Трябваше да се оженият повторно само за да предотвратят скандала, а единственото, което се очакваше от нея, бе след това в продължение на няколко месеца да играе ролята на щастлива съпруга.

— Дадох дума на приятеля ти, граф Черников, че най-късно до една година ще те пусна да отпътуваш за Европа. След това можеш да решиш дали искаш да се разведем.

— А дотогава? — Последните думи Джини изрече почти шепнешком, надявайки се Стив да не забележи колко бяха побелели

кокалчетата на пръстите ѝ, стиснали облегалката на стола.

— Дотогава предлагам да се опитаме да запазим приличие и да преодолеем този момент колкото е възможно по-безболезнено. Ще ти дам достатъчно пари, така че да бъдеш независима, каквото и да решиш да правиш след това.

Гласът му звучеше делово и напълно хладнокривно. В края на краищата какъв избор имаше тя?

— Ами любовницата ти? — попита след малко Джини, при което той насмешливо повдигна едната си вежда.

— Ами твоите любовници? — отпускайки се обратно на стола, Стив отвърна загадъчно: — Надявам се, сладка моя, че и двамата сме достатъчно разумни, за да бъдем дискретни. Между нас казано, вече дадохме храна на клюките. Защо за разнообразие да не предложим на злите езици някоя друга тема?

Двамата седяха един срещу друг на масата за вечеря, разговаряйки на светлината на свещите като двама партньори в някаква гротескна игра. Преди по-малко от година изобщо нямаше да обърнат внимание на вечерята. Не, само преди месец той щеше да я отнесе в леглото въпреки плахите ѝ протести. Но сега, когато трябваше да се появят в обществото като съпрузи, между тях лежеше невидима преграда и никой не можеше или не искаше да направи първата крачка към сближаването.

И „Алта Калифорния“, и „Хроникъл“ описаха сватбата най-подробно. Заглавието на „Хроникъл“ тръбеше: *Първи брак на дъщерята на сенатор Брандън пред католическата църква!*

По-консервативният „Алта Калифорния“ наричаше булката „наскоро овдовялата принцеса Сарканова“, напомняйки на читателите си трагичния инцидент в открито море, изменил така съдбовно живота на принцесата. И двата вестника обаче бяха единодушни, че младоженците са били изключително красива двойка и че приемът, даден по-късно същия ден от бащата на булката, превъзхождал дори великолепното сватбено тържество на дъщерята на известен нюйоркски милионер с един английски пер.

Къщата на Ринкън Хил блестеше, цялата в светлини, а танците продължиха до зори, последвани от коктейл — *изненада* в хотел „Палас“. Веднага след това, спазвайки традицията, булката и младоженецът „избягаха“, отпътувайки с великолепна нова карета,

специално поръчана в Англия и теглена от чистокръвни арабски жребци.

Джини заспа, изморена до смърт и с натежала от изпитото шампанско и голямото нервно напрежение глава. Когато Стив я взе на ръце и я понесе нагоре по витата стълба, Джини едва-едва се разбуди, промърморвайки нещо неразбираемо.

Първата ѝ мисъл бе, че все още сънува. Къде се намираше? Какво се бе случило с нея? Лежеше сама в огромно легло с резбовани махагонови табли, облечена в нощница от ефирна светлозелена коприна, прилепнала по тялото ѝ. Трябва да бе късно вечерта. През френските прозорци проникваше слаба виолетова светлина. В стаята някой бе запалил лампа, чието оранжево сияние засенчваше избледняващата дневна светлина.

По-късно нахлуха спомените — отначало съвсем бледи и смътни, носещи със себе си тревожно предчувствие.

Сега тя отново бе омъжена за Стив. Тази сватба ѝ се струваше дори по-нереална от предишната — свещите върху високия олтар, гласовете на хора, собствения ѝ заекващ глас в отговор на зададените ѝ въпроси. Гласът на Стив бе прозвучал по-силно и почти безстрастно, каквото бе и лекото докосване на устните му до нейните след това. По време на приема ѝ бе прошепнал:

— Зная колко добра актриса можеш да бъдеш, Джини. Не забравяй, че трябва да сме лудо влюбени, за да бързаме толкова с венчавката. Можеш да изиграеш ролята си и по-добре!

— А ти? Забелязах, че ти е доста трудно да се отлепиш от Консепсион. Това твърде много ми напомня на нашата първа сватба!

Стив лениво вдигна очи към лицето ѝ.

— Каква невероятна памет притежаваш, скъпа моя! Някой път трябва да споделиш как ти се струва тази сватба, сравнена с предишната ти венчавка.

Преди Джини да успее да отвърне нещо, той я бе принудил да танцуват, притискайки я толкова плътно към себе си, че накрая тя бе останала почти без дъх.

А след това... след това не я остави сама нито за миг, играейки ролята на всеотдаен, влюбен младоженец. Как смееше да ѝ говори, че била актриса!

А сега... Джини седна на ръба на леглото, мръщейки се от усилието да си спомни нещо. Бе заспала почти веднага след като останаха сами в каретата, със склонена на рамото му глава. Стив бе обвинил ръка около раменете ѝ... а след това? Спомни си, че я бе отнесъл на ръце... тих, шептящ глас... ритника, с който отвори вратата. Кой я бе съблякъл и сложил в леглото?

Внезапно младата жена усети, че страните ѝ са пламнали. Колко комично! Трябваше да се пребори с моментната слабост. Спомни си тази стая. Стив я бе водил тук и преди и тогава почти я бе изнасилил. Тялото му се бе превърнало в оръдие на неговото наказание и гнева му. Нямахме да я накара да му се довери сляпо както преди само защото предната нощ е бил мил и дори галантен. Той знаеше какво прави и имаше средства и начини да я накара да бъде доволна и кротка.

Джини дръпна кадифената връв на звънеца — гневно и властно, след което уморено се протегна. Каквито и да бяха мотивите на Стив, пред очите на всички той се държеше с нея като със своя собственост. Бяха сключили сделка и този път тя нямаше да допусне да бъде наранена. Не... нито пък щеше да бъде послушна и любезна съпруга! Насила я бе въвлякъл в това положение — в името на благоприличието. А дали и баща ѝ нямаше пръст в цялата тази работа? Е, добре, тя щеше да изиграе ролята си докрай... да видим дали ще му хареса това!

Джини неспокойно потръпна и направи усилие да се завърне в настоящето, изплъзвайки се от капана на спомените... за сватбата, за непреодолимата пропаст между тях. Само преди девет месеца се бяха завърнали в Сан Франциско от сватбеното си пътешествие на полуострова и по изключение около тях нямаше други хора. Докато прислужницата опаковаше багажа ѝ, госпожа Морган вечеряше със съпруга си на остъклената тераса, от която се откриваше гледка на заспиващия град чак до далечната, неравна линия на океана.

Оттогава насам, особено в моменти като този, когато оставаха сами, Джини не преставаше да се изненадва от обзелото я натрапчиво чувство за нереалност. Възможно ли бе да е омъжена за Стив, а да са си толкова чужди един на друг. Можеше да ѝ говори за работата си, да ѝ се усмихва и дори да я дразни, но напрежението между тях неизменно оставаше.

Той се отегчава от мен — помисли си Джини и сведе поглед, замислено посягайки към чашата с бяло вино, поставена пред чинията ѝ. — Глупаво бе да очаквам да...

Но какво бе очаквала тя? Че Стив ще настоява да остане при него, когато сам той бе уредил пътуването ѝ до Европа. На това той се реши след ужасното парти в дома на някаква актриса, на което почти всички останали мъже бяха довели любовниците си, но Джини настоя да присъства.

— Защо не? Познавам всички. Звучи забавно. Не мисли, че ще ревнувам, ако решиш да се усамотиш с малката блондинка, на която отдели такова внимание миналата вечер.

При тези ѝ думи Стив повдигна вежда:

— Това означава ли, че и аз не трябва да проявявам ревност? Забелязах, че имаш няколко обожатели измежду приятелите на домакинята.

— О! — безгрижно сви рамене Джини. — Те поне всичките са нормални хора. Толкова съм уморена от всички тези лицемери с техните безкрайните преструвки и игри на почтеност.

При тези думи той избухна в смях, но когато по-късно я завари да се целува с млад мъж на име Питър, Стив побесня. Джини се остави да бъде целуната от онзи, между другото доста известен английски актьор, само за да не нарани прекалено жестоко гордостта му, след като решително бе отказала да прекара нощта с него.

Учудена от неудобството и вината, които изпита, тя направи опит да се измъкне от твърде силната прегръдка на младия мъж. В края на краищата, опитвайки се да оневини сама себе си, Джини бе оставила Стив насаме с домакинята.

Бяха излезли с актьора на терасата, където останаха по-дълго от нормалното, когато Питър ѝ предложи да я заведе до стаята ѝ.

Стив не показва ни най-малка изненада. Само преди да се оттегли, отправяйки им церемониален поклон, на лицето му се изписа саркастична гримаса.

— Извини ме, че те прекъсвам, любов моя. Искях само да ти пожелаая лека нощ.

Бе прекарала изключително неприятна и неспокойна нощ. Разбира се, сама, защото скоро след това се бе отървала от Питър. На другия ден, по време на късната закуска, никой от тях не направи дори

и най-малък намек за предната нощ и не попита другия как я е прекарал.

Правеше любов с мен, но никога не ми каза, че ме обича — помисли си Джини. Краткото щастливо време, което бяха преживели в Мексико — и двамата бедни, заспиващи, където ги завареше нощта, сега изглеждаше само сън. Тогава той я обичаше, но не за дълго. Опита се да не мисли за ужасния начин, по който Стив бе убил Иван. Това също ѝ се струваше невъзможно. Като че ли бе някакъв кошмар. Не от ревност — Стив вече не я ревнуваше. Просто искаше да си върне нещо, което му бе принадлежало. А сега, по-малко от година, откакто официално бяха женени, той вече бе уморен от нея и след този уикенд вече не споделяха едно легло.

Джини си каза с искрица от предишната пламенност: Проклета да съм, ако му покажа, че това има някакво значение за мен! Ако нищо не ми е останало от момичето, което бях, имам поне своята гордост!

Бе прекарала известно време на слънце, докато лицето ѝ отново придоби онзи златисто прасковен цвят, правещ го да блести на светлината на свещта. Зелените ѝ, леко издължени очи изглеждаха загадъчни и тайнствени, а пръстите ѝ си играеха със столчето на чашата за вино, което тя неочаквано пресуши на един дъх.

— Това някакъв таен тост ли беше? За Русия? Или за Франция и старите спомени?

Чашата, която Джини държеше, се разби в камината, а младата жена предизвикателно погледна сътрапезника си.

— Защо да пия за старите спомени? Миналото е мъртво. Предпочитам да гледам напред.

— Трябваше да ми кажеш — сухо рече Стив. — Щях да се присъединя към тоста ти.

За момент той изпита желание да обърне масата, която ги разделяше, да вдигне Джини на ръце, след което да я притисне на пода сред счупени глинени съдове и чаши, принуждавайки я да признае... да признае какво, за бога? Че се бе превърнала в жена, която отвръщаше на ласките на всеки мъж, който проявеше малко по-голяма настоятелност? Стив не можеше да забрави, че вината бе негова. Прекалено егоистичен, за да мисли за нейното бъдеще, той неведнъж я бе оставял на произвола на съдбата. Ако не бе позволил да бъде

заслепен от проклетата си гордост и ревност, Джини никога нямаше да попадне в ръцете на Карл Хоскинс или Иван Сарканов. Нито да се пристрасти към прахчетата, които ѝ помагаша да забрави.

Сега тя го винеше за всичко, което се бе случило с нея, и трезвата част от неговото съзнание му казваше, че е права.

Докато умът ѝ бе замъглен от пристрастяването към опиума и Джини му крещеше, изпълнена с омраза и недоверие, той си бе обещал да бъде търпелив с нея. Този път нямаше да я насилва за нищо. Щеше да я остави да си даде сметка за желанията си, а след това възнамеряваше да я спечели отново, без принуда. Обаче не се получаваше.

Тя не бе същата жена, която някога се остави Стив почти да я удуши, кълнейки се, че го обича. Нито привидно кроткото същество, което бе насочило нож срещу него.

Слава богу, че не след дълго щяха да се разделят за известно време. И двамата имаха нужда от кратка раздяла, за свикнат отново един с друг.

Времето бе започнало да лети неимоверно бързо, подобно на сменящите се пейзажи зад прозореца на някой от скъпите частни вагони по новата железница, свързваща двата бряга на обширния континент. Тези вагони бяха предназначени за акционерите в Сентръл и Юниън Пасифик, чието пътуване бе толкова леко и луксозно, сякаш прекарваха уикенда в някой курорт.

Наскоро Стив ѝ бе подарил част от акциите си и Джини бе започнала да се чувства като собственичка на тази железница. Дните и нощите летяха с непрестанно сменящите се зад прозореца пейзажи.

Когато не бе със сенатора и Соня, тя прекарваше по-голямата част от времето си сама в луксозно мебелирания вагон, който бе неин и на Стив. Сам Стив почти непрекъснато играеше покер с някакви свои познати, които бе срещнал уж случайно. Една нощ, когато, малко пиан, той безстрастно я бе целунал, Джини можеше да се закълне, че бе доловила мирис на евтин дамски парфюм.

— Ролята на пренебрегнатата съпруга ли играеш, Джини, скъпа? Не ти отива. А и аз съм прекалено уморен, за да си помисля да те изнасилвам. Така че... лека нощ.

Устните на Стив — горещи и някак дразнещи, едва-едва бяха докоснали слепоочието ѝ, плъзгайки се към меката част на ухото ѝ.

Някаква дяволска сила я караше да се възбужда винаги, когато той я докоснеше! Би приела дори и присъствието му в удобното ѝ широко легло във вагона, стига да можеше да се кара с него до края на нощта. Но Стив я остави и изчезна. Това също бе нещо, с което се бе наложило да свикне през изминалите няколко месеца.

Спяха в отделни спални и винаги когато споделяха едно легло, излизаше така, сякаш Стив я приемаше, защото нямаше на разположение друга жена, която да задоволи необузданите му желания. Това ставаше обикновено, след като бяха излизали някъде и бяха пили твърде много или се чувстваха прекалено уморени. Съвкупяваха се като животни и всеки от тях търсеше забрава в страст без чувства. Никога не я поглеждаше, както бе правил преди, когато ѝ шепнеше без дъх:

— Искам те, Джини! И ако веднага не свалиш дрехите си...

Не... сега прислужницата я събличаше и ѝ помагаше да облече скъпите си, красиви нощници и комбинезони. А когато Стив идваше при нея — ако изобщо дойдеше, то бе едва когато тя вече заспиваше и бе твърде уморена, за да се съпротивлява. А след това отново я оставяше, за да спи сам.

Да, до Джини бяха достигнали обикалящите града клюки, разпространявани от жени, които тайно ѝ завиждаха, защото съпругът ѝ я вземаше навсякъде със себе си и се отнасяше с нея като със своя любовница. Дори Соня бе забелязала с необичайно остър тон колко странно изглеждало всичко това.

Но вината си бе нейна. В началото Джини настояваше пред Стив да не се отнася с нея като с някоя глупава, нещастна съпруга.

— След като се споразумяхме, мисля, че договорът ни трябва да бъде справедлив и еднакво изгоден и за двамата ни. Не разбирам защо изгодите да бъдат само за теб. Аз също бих искала да се забавлявам.

Учудващо или не, но тя никак не се забавляваше, предпочитайки обаче да умре, вместо да му го признае. Навсякъде я водеше със себе си и се отнасяше с нея като със своя любовница, но тя не бе дори това.

Не след дълго Джини отплава за Европа. Дори мисълта, че ще срещне руския император и че по всяка вероятност е негова дъщеря, не бе в състояние да я извади от необяснимата депресия, в която бе изпаднала, а както обикновено, депресията я караше външно да цъфти.

Щяха да прекарат една седмица в Ню Йорк. Пристигането ѝ сред строгото и консервативно висше общество на Ню Йорк предизвика истински фурор. Тя не само бе богата, но имаше млад и красив съпруг — обект на нестихващо любопитство от страна на жените. Освен това Джини бе наполовина францужойка и се отличаваше с интелигентност и блестящо образование.

Слуховете за младата двойка се бяха разнесли далеч отвъд Сан Франциско и нюйоркчани се чудеха каква част от тях бяха истина. Никой не можеше да каже, дори и организаторите на клюкарски „веселби“, които подкупваха прислугата, за да събират информация.

Стив Морган, висок, опасен мъж с белег от сабя на лицето, който даваше храна на нескончаеми слухове за безброй дуели, бе в Ню Йорк по работа заедно със своя тъст. Прекрасната му млада съпруга скоро щеше да отпътува за Европа, съпроводена от мащехата си. Пред хората младото семейство изглеждаше щастливо, но насаме... кой обаче можеше да знае какво се случваше, когато бяха насаме в своя хотелски апартамент? Откакто бяха пристигнали в Ню Йорк, Джини рядко виждаше съпруга си, освен във връзка с някоя тяхна поява сред обществото. Дните ѝ минаваха в обикаляне на магазини заедно със Соня и нескончаеми посещения. Вечерите ѝ не свършваха преди зори, когато Джини вече едва имаше сили да седне на леглото си.

Когато не трябваше да се преструва на влюбен за пред хората, Стив се държеше така, сякаш тя не съществуваше. Изглежда дори спорадичното му желание към тялото ѝ бе на път да изчезне. Той нито веднъж не влезе в нейната стая в хотелския им апартамент. Постоянно се налагаше да закусва сама, но чувството на унижение я възпираше да го запита къде се губи от първия ден, когато пристигнаха в града.

— Господин Морган каза да се наспите добре, госпожо. Той излезе съвсем рано сутринта.

Бе настоявала Делия да остане нейна камериерка и с времето момичето постепенно придоби едно безизразно, каменно изражение. Изглежда тя също малко се боеше от Стив. Без съмнение бе научила от Тили историите за миналото на господаря си. Джини не възнамеряваше да се унижава, задавайки въпроси.

Тя усещаше как лети времето, брулена от вихъра на лудешкия му бяг. Не можеше да сподели истинските си чувства дори със Соня... нито пък със Стив, дори, в случай че ѝ бе отделил малко внимание.

Сега бе сигурна, че той изгаря от нетърпение да я изпрати в Европа. Трябва да бе полудяла, за да си въобрази и като наивна глупачка да се надява, че би могъл да промени решението си. Да ѝ каже, че би искал да остане с него.

Отпътуването им със Соня бе отбелязано с голямо прощално празненство — едно от онези събития, които вестниците снобски наричаха „соаре“. То се състоя в нощта, преди да отплават за Париж в голямата бална зала на хотела, където присъстваха над петстотин души. Въпреки това на другата сутрин вестниците щяха да пишат за „изключително мило събиране на близки приятели“. Джини познаваше някои от присъстващите съвсем бегло.

Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел и тя се опитваше да скрие изтощението си, смеейки се непрестанно и флиртувайки с всички мъже, с които танцува. Миналата нощ бяха ходили на бал и се прибраха в хотела едва за закуска. След това не видя повече Стив, докато той съвсем неочаквано не се появи в стаята ѝ, заварвайки я да рови в кутията си за бижута. Джини се опитваше да избере някакво колие, което да сложи с новата си рокля от коприна с цвят на бронз.

— Караш гостите да чакат, любима. — След това с небрежен жест ѝ подари ацтекска огърлица, каквато тя изумена бе видяла в един музей. Изработена от тежко злато с инкрустации от скъпоценни камъни, огърлицата бе прекалено внушителна, за да се носи с друго бижу. Тя прилепваше плътно около шията на младата жена и стигаше до гънката между гърдите ѝ, открити от дълбоко изрязаното деколте.

Джини бе красива и очарователна с някаква варварска хубост, караща всички жени да ѝ завиждат.

— О, Стив! — прошепна тя с грейнали очи, което го накара да се засмее.

— По-късно тази вечер ще имаш възможност да ми благодариш. Сега е време да тръгваме.

Но щом се смесиха с гостите, тя отново го изгуби от поглед. Жизнерадостното ѝ държание бе почти трескаво. Колко часа оставаха? Двете със Соня щяха да отплават с първия сутрешен отлив. Бе ѝ подарил една прекрасна скъпоценност и без съмнение очакваше в замяна дискретен развод без много суетене и протакане.

Когато обявиха, че вечерята е сервирана, Джини вече почти бе престанала да се тревожи. Бе изпила прекалено много вино в отчаяни

опити да притъпи странната болка в гърдите си. Сега протягаше ръка към мъжа, който щеше да бъде неин съсед по маса, смеейки се на някаква негова шега, когато Стив неочаквано изникна с необяснимо сърдито изражение на лицето.

— Сбогува ли се с всички? — След това, без да ѝ даде възможност да отговори, той добави; — Добре. Вече се извиних пред баща ти. Ще вечеряме само двамата.

Пръстите му се впиха в китката ѝ, безмилостни като стоманени белезници. Стив сякаш изобщо не забеляза възмутената ѝ реакция.

Лицето на Джини пламна. Всички погледи бяха вперени в тях! Той на практика я влачеше след себе си, прекосявайки залата, покрай готвещите се да седнат на масата двойки, покрай знатните вдовици, които учудено повдигаха вежди, покрай мащехата ѝ, стиснала устни толкова силно, че бяха побелели, и покрай келнерите с техните дискретно безизразни лица. Продължи да я тегли след себе си и по застланото с килим стълбище, като се обърна да я погледне само един-единствен път, когато със заплашителна учтивост я попита дали не би предпочела да я носи на ръце нагоре по стълбите.

Пред вратата на хотелския им апартамент тя отново направи опит да се освободи.

— Стив! Да не си полудял! Делия... какво ще...

— Ако се каниш да ме попиташ какво ще си помисли Делия или пък онези хора долу, честно казано, пет пари не давам за това! А на Делия казах да си ляга, така че е безполезно да я викаш, ако това си си наумила.

Тя едва не припадна в антрето, а след миг дочу затръшването на вратата зад тях и зловецът превъртане на ключа в ключалката.

Всички завеси бяха дръпнати, а газовите лампи намалени, така че на Джини ѝ се стори, че е затворена в кутия от кадифе.

— Ако се надяваш да останеш с тази рокля, трябва да ти кажа, че много се лъжеш. Свали от себе си всички тези смешни парцали и остави само огърлицата.

Докато изричаше това, той небрежно смъкваше собствените си дрехи, без да сваля очи от нея.

Джини пое дълбоко дъх и се изправи пред него с предизвикателно присвити очи.

— Ако ме искаш гола, сам трябва да свалиш дрехите ми, Стив Морган! Проклетата да съм, ако тръгна да се събличам заради теб като... като някоя уличница!

— За каква друга, по дяволите, се мислиш? Ти малка, зеленоока, разглезена женичке! Достатъчно дълго бях търпелив с теб, но, както изглежда, ти си от типа жени, които разбират само от един вид отношение.

Изричайки през зъби тези думи, той пристъпи към нея и въпреки неочакваното сърцебиене, Джини отказа да се предаде. Тя затаи дъх, когато Стив разкъса деколтето на роклята ѝ. След това я вдигна на ръце и я хвърли на леглото, а докато се навеждаше над нея, нави буйната ѝ коса около дланта си. Джини извика тихо.

Почувства се... почувства се като пленница, обладавана от своя завоевател. Съпротивляваше се почти инстинктивно, заслепена от гняв, дращейки с нокти гърба му, докато той не дръпна жестоко косата ѝ, принуждавайки я да извие глава назад, и впи устни в шията ѝ.

За момент Джини остана хладна, след което въздъхна и внезапно се предаде, а ръцете ѝ притиснаха тялото му. Тя галеше с пръсти гърба му от основата на врата надолу и вместо да се опита да се освободи, го стисна с хълбоци, а краката ѝ се увиха около мускулестите му бедра.

От неистовото притискане на телата им огърлицата болезнено се впиваше в кожата ѝ. Пламъчетата на лампите трептяха, правейки стаята ту да изглежда по-голяма, ту отново да се свива около тях. Устни и длани се преоткриваха отново и отново, докато телата им се разделяха и сливаха, оставяйки нови гънки върху измачканите ленени чаршафи на леглото.

Междувременно гостите на сенатора бяха приключили с вечерята и пак подеха танците, съпроводени с неизбежните шушукания.

Джини бе задрямала в топлата прегръдка на Стив, а след това се бе събудила. Склонила глава на голото рамо на мъжа си, тя шепнеше любовни слова, ликуваща от отново разгарялото се помежду им желание.

Сега, след като се бяха преоткрили един друг, той със сигурност нямаше да я пусне да замине!

— Стив... — плахо поде тя, но мъжът не я остави да довърши. Целуваше я ожесточено, почти неистово, отнемайки ѝ способността да

мисли... Останаха единствено целувките му. Като че ли и двамата отказваха да приемат, че навън, зад прозорците, настъпваше утрото, дебнеше под плаща на нощта, за да нахлуе не след дълго и да ги раздели един от друг.

Така и стана. Трябваше да се досети! Но как можеше да знае, че бледата сива светлина, невинно проникваща през спуснатите завеси, и едно плахо, но настойчиво почукване, можеха да заличат изминалата страстна нощ. Сякаш тя никога не бе съществувала?

Джини отново бе на кораба — облечена в топли дрехи, с боне и наметка срещу утринния хлад. Бледа млечнобяла светлина извираше от нежно полюшващите се пазви на морето, над които лениво се стелеше мъгла.

Какъв тъжен и потискащ час за раздяла! Дори дрипавите парцали на мъглата изглеждаха отчайващо овехтели. А Джини отново бе на борда на кораб. Белите му платна плющяха на вятъра, а лъскавите парпети сега бяха матови от ситните водни капчици. Всичко изглеждаше просмукано от влага. Дори полата на Джини бе провиснала, а когато младата жена приглади падналите на челото ѝ къдрици, усети влагата по бакъреночервената си коса.

Луксозната каюта, която споделяше със Соня, бе ярко осветена от газови лампи. Джини почти се задушаваше от тежкия аромат на екзотични цветя. Имаше чувството, че всичките им гости от предишната вечер се бяха качили на борда, за да се сбогуват по възможно най-шумния начин. В един от ъглите на голямата каюта бе поставена маса, застлана със снежнобяла покривка. Върху нея бяха натрупани бутилки шампанско и различни съдини, изпод чиито капаци все още излизаше пара.

— Тост! — непрекъснато чуваше тя, а чашите отново и отново се пълнеха и пресушаваха. Някакъв възрастен мъж, когото Джини си спомняше съвсем смътно, я уверяваше, че им предстояло спокойно плаване.

— По това време на годината пътуването по море е най-безопасно. Веднага щом напуснете пристанището ще изгрее слънце и ще ви съпътства през цялото време.

Като че ли някой го беше грижа! Сякаш можеше да я развълнува нещо друго, освен факта, че Стив не каза нищо и не направи нищо, а

само я подтикваше да бърза, за да не изпуснат отлива.

Миналата нощ... но може би миналата нощ е била само начин на сбогуване. Неговият начин да я прогони от живота си.

Джини обходи с поглед каютата и накрая, както бе правила вече много пъти, се загледа натам, където седеше той. Гладко избръснат и много елегантен, той по нищо не напомняше за голия дивак, насила завлякъл я в стаята само преди няколко часа. Устните ѝ — подути и болезнено чувствителни, все още пазеха спомена за целувките му. Дали някой от присъстващите подозираше какво се бе случило, след като той така безцеремонно я завлече нагоре по стълбите, без да си направи труда да ѝ даде някакво обяснение? Но дали това изобщо бе от значение? Виждайки ги днес, в студената сива светлина на пролетното утро, навярно им бяха заприличали на още една женена двойка — съпрузи, вече прекалено свикнали един с друг, за да се вълнуват от раздялата.

Една гневна стрела прониза тъмното було на забравата, което я обгръщаше. Някаква жена кокетно се усмихваше на Стив и държеше чашата си така, че леко да докосва неговата. Коя бе тя? И как смееше да флиртува с него толкова открито, дори още преди съпругата му да бе отплавала?

Неочаквано, сякаш усетил погледа ѝ, Стив вдигна към нея тъмносините си, непроницаеми очи, чието изражение бе полускрито от неестествено дългите му мигли. Колко пъти му се бе присмивала заради тях. Джини вирна брадичка и се опита да устои на погледа му.

Стив полунасмешливо вдигна чашата си по посока на Джини, чиито очи пръскаха гневни искри. Колко студена и ядосана изглеждаше сега — с боне и затворена рокля от гълъбовосива коприна, същинска квакерка. Но когато човек забележеше тези очи и устни... Неговата малка, зеленоока вещица! Стив много ясно помнеше лудешкото биене на сърцето ѝ върху гърдите си... като на някакво пленено диво животно... тихите, откъслечни стонове, изнизващи се от отворените ѝ устни. Джини — сирена и самодива, жената, която можеше да тласне към гибел всеки мъж.

Как можеше да се бори като тигрица и да ругае, а в следващия миг да се отдава, изпаднала в странна самозабрава. Как успяваше да остане толкова неуловима, дори когато той превземаше тялото ѝ? Само да му бе дала през последните буреносни месеци дори най-малък знак,

че е променила решението си относно това нелепо пътуване. Сега обаче Стив мрачно си мислеше, че дори и да нямаше нищо друго, собствената му гордост щеше да го подтикне да настоява Джини да замине. Искаше да ѝ даде възможност сама да избере съдбата си, да бъде напълно свободна, така че решенията ѝ да не се влияят от нищо. Така би било най-добре не само за нея, но и за неговото собствено спокойствие. В последно време дяволската му ревност твърде често го бе изваждала от равновесие.

Очите на Стив замислено се взираха в лицето ѝ, изучавайки изражението му. Внезапно, сякаш не можеше повече да понесе вторачения му поглед, Джини се извърна и напусна каютата, в която веднага нахлу важният морски въздух.

— Извинете — машинално рече тя на красивата брюнетка, гледаща Стив с втрещен, леко нацупен и разочарован поглед.

Той изпразни чашата си, след което поръча още две, оставяйки бакшиш на сервилния стюард. След това последва Джини, пренебрегвайки цялата си практичност и здрав разум.

Джини стоеше сама, облегната на парапета и той, без да продума, ѝ подаде една чаша. За миг очите ѝ — потъмнели и непроницаеми, срещнаха неговите, след което, отмятайки глава назад.

Джини на един дъх пресуши чашата с шампанско, като да бе пълна с вода. Хвърли я настрани с небрежен жест.

— Приятно пътуване, скъпа — прошепна над ръба на своята чаша Стив, преди също да я захвърли, подражавайки на съпругата си.

Неочаквано Джини се обърна, а облечените ѝ в ръкавици ръце стиснаха парапета толкова отчаяно, че човек би помислил, че пръстите ѝ ще се счупят. Силният бриз, браздящ водната повърхност и подмятащ прозрачните парцали мъгла, разкри очертанията на стройната ѝ фигура и Стив усети полите на роклята ѝ да се увиват около краката му.

Тъкмо се канеше да каже нещо маловажно и прозаично, когато дочу името си, отронило се от устните на младата жена. През цялото време лицето ѝ остана извърнато настрани.

— Стив...

Чак сега, съвсем неочаквано, булото на всичките им заблуди и недоразумения от последните месеци се повдигна и за миг той прозря жестоката битка, която кипеше в гърдите на съпругата му. Битка за

надмощие между чувствата ѝ към него и гордостта, овладяла я напълно. Младата жена държеше лицето си извърнато към океана, като че не смееше да се изправи очи в очи с отговорите, които можеше да открие в очите му. Същото проклето самоуспокоение, люляло и него самия, но Джини както винаги се оказа по-смела. Понеже не ѝ помогна, не отвърна на нейния зов за помощ, той видя раменете ѝ да се изправят в същия момент, в който тя отново своенравно вирна брадичка.

— Знаеш ли, има нещо, което искам да те питам. Стив, искаш ли... искаш ли да се върна?

Той се поколеба — безкраен миг, през който търсеше подходящите думи, докато най-накрая изрече:

— Искам да постъпиш така, както сама решиш, Джини.

Само миг след като бе произнесъл тези думи, той вече се проклинаше. Какъв страхливец само бе. Колко дяволски благочестиво и предпазливо прозвуча отговорът му! Тя се оказа посмела. Стив я проклинаше за ужасната настойчивост, с която се опитваше да получи онова, към което се стремеше. Джини обърна глава, за да го погледне право в лицето, без да се срамува от бликналите в очите ѝ сълзи.

— Тогава... — тя се опита да изрече тези думи с равен глас, без да сваля поглед от лицето му — тогава може би трябваше да поставя въпроса си по друг начин. И може би този път ще получа недвусмислен отговор! Ти... — Джини внезапно прехапа устни, преди да продължи с овладян глас: — Какво изпитваш към мен, Стив? Ако ме обичаш — колко голяма е любовта ти? Трябва да зная това, не разбираш ли?

Почувствал се като хванат в капан, Стив спонтанно отвърна:

— Но аз съм луд по теб, скъпа. Съмнявала ли си се някога? — за миг, виждайки припламващите в очите ѝ зелени огънчета, той си помисли, че Джини ще го зашлеви и съзнаваше, че си го заслужава.

В този момент някакъв оглушителен метален глас ги откъсна един от друг:

— Всички изпращачи на брега! Моля, изпращачите да слязат на брега! Последно повикване!

Каквото и да бе възнамерявала да каже, думите ѝ заглъхнаха сред грохота на това настойчиво предупреждение.

Очите ѝ, тържествено блестящи и широко отворени, търсеха върху лицето му отговора, който устните на мъжа отказваха да ѝ дадат.

Толкова много неща бяха изречени, думи на любов и доверие, а нерядко и на ревност. Под нейния по детски въпросителен поглед кривата, едва загатната самоиронична усмивка изчезна от устните на Стив. Изглеждаше гневен, нетърпелив, разочарован и... да, изглеждаше нещастен!

Сложи ръце на раменете ѝ, а гласът му прозвуча дрезгаво:

— Джини...

Тя поклати глава.

— Не, недей! Не казвай нищо повече, Стив. Не искам... ако не можеш да го кажеш, тогава покажи ми! Проклет да си, Стив, поне този път ми кажи истината!

Внезапно, без изобщо да я е грижа, че палубата бе пълна с хора, Джини се хвърли към него, сключвайки ръце около врата му, повдигната на пръсти, с вече полуразтворени устни, жадно търсеци неговите.

Стив бе неспособен да ѝ устои.

Ръцете му притиснаха тялото ѝ някак ожесточено, сякаш жадуваше да я прекърши, а устните му превзеха нейните с болезнена, дивашка целувка, накараха младата жена тихо да простене, въпреки че съзнаваше триумфа си. Можеше да ѝ говори каквото си ще, можеше да я целува така, сякаш я мразеше задето го бе поставила на тясно, но той я обичаше... обичаше я! Подсказваха ѝ го внезапно пробудените ѝ инстинкти.

Целуна я както някога във Вера Круз, когато за пръв път ѝ призна, че я обича и е изгубил ума си по нея. Беше я обладал жадно, шептейки любовни думи на испански, а дъхът му изгаряше кожата ѝ.

Гневът и страстта му се превръщаха в нежност пред подкупващата ѝ отзивчивост, дяволски познатите форми на тялото ѝ и соления вкус на сълзите, стичащи се по страните ѝ. Болезнено разочарование замени нахлулите в душата му чувства при звука на смутеното покашляне на сенатора, напомнящ на Стив, че последните лодки всеки момент щяха да отплават към брега.

— Задържат отплаването на кораба заради нас. Мисля, че... — лицето на Джини бе пребледняло и мокро от сълзи, а потъмнелите ѝ очите не се откъсваха от тези на Стив.

Той сякаш с мъка прокара длани нагоре по гърба ѝ. Пръстите му се впиха в раменете ѝ, след което рязко я отблъсна от себе си. Със смръщени вежди той изруга шепнешком на испански:

— Дявол да те вземе, зеленоока вещице, получи ли отговорите, които търсеше? Какво повече искаш от мен — скалпа ми, за да го носиш на колана си ли?

Преди Джини да успее да му отговори и дори да схване съвсем ясно какво бе промърморил със стиснати зъби, дланите му се отделиха от нейните, а лицето му придоби предишния си непроницаем израз.

Този път Стив я целуна с делова и официална целувка, която бе по-скоро едва доловимо докосване на устните му до нейните.

— Пази се, *querida mia*^[1].

Джини стоеше, опряна на парапета с чувството, че е пуснала корени и никога няма да успее да помръдне. Гледаше как Стив си тръгва без нито веднъж да се обърне, за да я погледне.

Винаги ли щеше да става така? Почувства как бавно се връщаше към реалността, сякаш пробуждайки се от някакъв кошмар. В съзнанието ѝ се бе запечатала една картина — Стив, който си отиваше. Колко ли пъти го бе правил и колко ли още пъти щеше да го стори.

Ти си болна! — упрекна сама себе си Джини. — *Престани да живееш в миналото... Поне не в тази му част.*

Младата жена се протегна, пое дълбоко въздух и обърна гръб на прозореца, правейки опит да се успокои и да заспи. Не искаше, когато Стив се върне, да я завари да се върти будна в леглото, подобно на някоя ревнива съпруга. Този път всичко щеше да бъде различно. Много различно.

---

[1] *Querida mia* (исп.) — скъпа моя. — Б.пр. ↑

Въпреки цялата си решимост и добри намерения, на сутринта Джини приличаше на най-обикновена свадлива съпруга. Стив, разбира се, сам си бе виновен — дръзвайки да се вмъкне в леглото ѝ, когато навън слънцето вече се издигаше високо и силно приличаше. Стив безгрижно бе излязъл от банята с все още мокра коса и кръвясали очи.

Току-що се бе прибрал! Как смееше? Джини направи опит да се престори на заспала, но учестеното ѝ дишане я издаде и тя долови саркастичната му усмивка и дразнещото разтегляне на устните му. Тя седна сковано в леглото, с очи, в които припламваха зелени искри.

— Малко си подранил, Стив!

— Честно да ти кажа, изненадан съм да те открия тук в този час, сладка моя. Винаги, когато си ядосана, изглеждаш невероятно красива. Би ли ми направила малко място! Имам нужда от сън.

— О! Ти си... — Сляпа ярост отнемаше дъха на Джини. Младата жена искаше да го дере с нокти, докато проклетото саркастично хилене изчезнеше от лицето му.

Стив се строполи на леглото до нея, притегляйки я почти вяло с арогантна невъзмутимост. Пръстите му се все по-силно се впираха в китките ѝ, докато Джини не извика отново, този път от болка.

— Престани! Проклет да си, Стив, пусни ме! Да не мислиш, че съм някоя наивна глупачка, която ще повярва, че си прекарал нощта в игра на карти, или ще се хване на някое друго нелепо мъжко оправдание? Няма да търпя повече...

— Ако веднага не престанеш да вдигаш врява, мила моя, ще ме накараш да ти покажа какво аз няма да търпя — гневни изблици, когато се връщам в леглото си с единственото желание да поспя малко! Говоря напълно сериозно, Джини. По-добре престани да крещиш, освен ако не искаш да ме предизвикаш!

Джини долови внезапното присвиване на сините очи, гневно изучаващи я, и се задъха от гняв.

— О, да не си посмял! Ако мислиш, че ще ти позволя да се възползваш от тялото ми, след като си бил бог знае с кого... Май е по-

добре да спим в отделни стаи, както някога.

Устните му се присвиха, а в гласа му се прокрадна болезнено позната, неприятна нотка.

— Има някои неща, госпожо, които трябва да разбереш. Едно от тях е, че имам законното право да се възползвам, както ти правилно се изрази, от тялото ти, когато и както пожелаеш. Да, дори и вече да съм бил с — как го нарече — бог знае кого!

Какъв смисъл имаше изобщо да се съпротивлява? Докато жестоко извиваше китките ѝ, той продължаваше да движи тялото си над нейното със същата унизителна лекота.

Нейното „Стив, недей!“ бе твърде закъсняло, когато той, държейки лицето си съвсем близо до нейното, рече с убийствена вежливост:

— Следващия път, преди да си извадиш заключение, бъди така добра да ме попиташ къде съм бил! Нали говореше за доверие само преди няколко седмици?

Сега и двамата се задъхваха — той от ярост, а тя — от усилията, които полагаше, за да се освободи. Тъмносините и зелените очи водеха своя битка и Джини му показва белите си зъби. Това го предизвика да я целуне.

— Ти, звяр такъв! Винаги ли трябва да ме насилваш?

— А ти винаги ли трябва да ме предизвикваш да го правя?

— Проклет да си, няма да позволя да ме изнасилваш!

— Ако спреш да се съпротивляваш като дива котка, това няма да се наложи. — След това, преценявайки доколко бе успял да я разгневи, той продължи подигравателно: — Освен, разбира се, ако не предпочиташ тъкмо така да те любя. В такъв случай, сладка моя, би трябвало предварително да ме предупреждаваш и аз с удоволствие ще се подчиня на желанията ти.

Джини неочаквано престана да се съпротивлява, а тялото ѝ стана напълно безжизнено. С лека прозявка, тя примирено притвори очи:

— О, много добре! От днес нататък няма да забравям, че си много по-силен физически... така че какъв смисъл има да се съпротивлявам? Прави с мен каквото искаш, но, моля те, опитай се да приключиш бързо! Умирам от глад, а и ти сам каза, че имаш нужда от сън.

Тя го чу да си поема въздух и само с неимоверно усилие на волята успя да задържи очите си затворени. Боеше се да срещне погледа му, защото започваше да чувства, че този път бе отишла твърде далече.

— Така ли опитомяваш любовниците си? — Измамната нежност в гласа на Стив бе непозната за Джини — тя не бе чувала тази нотка на задушаваш гняв, примесен с отвращение, които я накараха да потръпне. Стив продължи със същия тон: — Знаеш ли, звучиш почти като някоя уличница. Трябваше да се досетя, че си точно такава... Как си с професията напоследък?

Устните ѝ бяха изтръпнали, но сега, когато двамата със Стив бяха отишли толкова далеч, тя се насили да отвърне с равен глас:

— Убедена съм, не толкова добре, колкото ти с своята, каквато и да е тя този път. Стив, скъпи, толкова добре познаваш уличниците! В края на краищата нали ти ми бе учител?

Някъде в съзнанието ѝ звучеше слаб, отчаян глас, който питаше: *Защо трябва да изричаме подобни думи? Как започна всичко това?*

Поглеждайки надолу към извърнатото ѝ настрани лице, Стив почти изпита желание да я удуши. Злобна малка кучка! Как смееше да му отправя хапливи забележки, да го провокира, а след това да лежи като мъченица, очакваща да бъде разпната? А той си въобразяваше, че почти я е укротил!

— Както изглежда, не съм бил достатъчно добър учител. Да пукнеш дано! Но имам намерението да поправам грешката си!

Джини очакваше... не, не бе сигурна какво точно очакваше. Със сигурност не и последвалата реакция. С решителни, гневни крачки той се приближи към огромния гардероб, в който висяха роклите ѝ.

Какво кроеше този път? Щеше ли някога да започне да разбира дивия, непредсказуем непознат, за когото се бе омъжила.

Когато пожелаеше, Стив можеше безупречно да играе ролята на джентълмен — цивилизован и изтънчен, но тя никога не забравяше дивака, който се криеше у него. Джини почувства в гърдите ѝ да се надига лек полъх на страх. Защо ровеше из дрехите ѝ?

Опита се гласът ѝ да прозвучи толкова безстрастно, колкото бе възможно.

— Ако не възразяваш, бих предпочела прислужницата ми да върши това. — Тя потръпна, виждайки го да сваля от закачалката една

от любимите ѝ рокли от брокатена коприна. Стив се обърна, измервайки я по особено неприятен начин с присвитите си очи.

— Да, възразявам. Обличай се, Джини. И то колкото можеш по-бързо.

Тя едва не се задави от истеричния изблик на смях. Възможно ли бе да я молеше да се облече, а не да се съблече? Да не бе полудял? След това той ѝ подхвърли роклята и зараждащата се истерия отстъпи място на отново пламналия ѝ гняв.

— Няма да го направя, Стив Морган! Няма да позволя на никой мъж да ми нарежда какво да правя!

Вместо да отвърне нещо, той само подигравателно наклони глава към нея.

— Госпожо, имаш пет минути, докато аз отново се облека. След което... Нали преди няколко минути сама ми напомни колко съм посилен от теб? — Гласът му стана по-рязък: — Джини, недей да подлагаш на изпитание търпението ми. Защото, все едно облечена или гола, ще дойдеш с мен. Реших да задоволя любопитството ти и да ти покажа къде съм прекарал нощта.

Джини си спомни, че преди време бе яздила с него — полугола, под дулото на пушката му. Спомни си и усещането, когато разкъсваше дрехите ѝ, лепкавата му кръв по кожата си и кръжащите над главите им лешояди. Или как я влачеше през лепкавата кал на блатата, между дърветата, през чиито клони не проникваше и най-блед слънчев лъч, където тя се чувстваше като в зелена клетка. Толкова много спомени и всички те — част от вечния сблъсък на техните воли и упорство.

Стив внезапно се обърна, завъртайки се на тока на ботуша си, и излезе. Миг преди това Джини долови на лицето му израз на уважение.

Чакаше го облечена, когато той отново се появи в стаята, гладко избръснат и в чисти дрехи. Черните му вежди се смръщиха, докато очите му безсрамно я измерваха от главата до петите. Непредсказуема малка вещица! В най-добрия случай бе очаквал съпротива, ако не и нещо да полети към него, а Джини открито да го предизвиква. Но вместо това тя бе напълно облечена и съвсем спокойна. Изглеждаше смущаващо привлекателна.

Част от него ѝ се възхищаваше. На устните ѝ блестеше престорена усмивка.

— Харесва ли ти? Преди никога не си ме виждал да нося тази рокля... бе неимоверно скъпа, но не можах да устоя да не я купя. Защо избра точно нея?

Роклята се диплеше красиво над фустата, която бе в малко по-тъмно зелено от това на декоративните цветчета, красящи сатенения брокат. Роклята имаше изключително семпла кройка и бе изработена съвършено. Това бе бална рокля, не особено подходяща за ранна сутрин и това навярно бе причината Стив да избере точно нея.

— Най-добре ще е да се покриеш с някой шал — сухо рече той, решен да пренебрегне скритото в думите й предизвикателство.

— Няма нужда, благодаря ти, Стив. Много мило от твоя страна. Дълго ли ще яздим? Защото в такъв случай трябва да оставя съобщение на Соня.

— Вече се погрижих за това! — Гласът му я накара да бъде предпазлива и да не отива прекалено далеч в играта, която играеше. Джини злорадо си помисли, че наистина отдавна не го бе виждала толкова ядосан.

Час по-късно, когато слънцето приличаше вече доста по-силно, Джини имаше чувството, че от тялото й се вдига пара, а лицето й бе почервенияло и влажно от пот под шапката с воал, която бе принудена на сложи. Сега бе неин ред да започне да се ядосва. Дори откритието, че навлизаха в Ню Орлиънс, с нищо не смекчи гнева й... и тя трябваше да признае, че бе започнала да таи известни опасения.

Човек никога не можеше да знае какво да очаква от Стив. А когато той бе бесен...

Джини хвърли бегъл поглед към него, но лицето му беше безизразно. След дълги паузи, дори след като се бе опитала да го жегне, той едва проронваше по някоя дума, запазвайки при това пресилено сладкия си тон. В крайна сметка тя прибегна към последното си оръжие — сърдитото, навъсено мълчание. Но когато стигнаха целта си, мъжът скоро откри, че привидното й покорство бе само преструвка. *Няма да позволя да ме прави на глупачка!* — непокорно помисли Джини.

Странно, но дори без да я погледне, той можеше да отгатне мислите й. Както добре знаеше, Джини бе изключително упорита жена! Когато се налагаше, можеше да отстъпи, но никога нямаше да позволи да бъде прекършена. А той искаше ли го? Гневът му почти се

бе стопил и сега Стив дори започна да се чувства малко неловко от този нелеп излет. Не биваше да се въздържа, а трябваше да я обладае, без значение дали тя желаше това или не. Независимо какви оскърбителни думи си разменяха, телата им говореха друг език. Да, трябваше да си даде сметка за това и вместо сега дяволски уморен и раздразнителен да се връща в Ню Орлиънс, можеше отдавна да спи дълбок сън.

Леката карета, която Стив настоя да управлява сам, сви рязко по широк, засенчен от дървета булевард с внушителни тухлени и каменни сгради, повечето от които поне триетажни. „Безън Стрийт“ прочете табелката Джини и сбърчи нос. Какви странни имена даваха на улиците си жителите на Ню Орлиънс. Дали Стив не я водеше при някой стар приятел, за чието съществуване бе предпочел да премълчи? Не, това би било твърде просто разрешение. Неволно Джини вирна брадичка, което ѝ придаде предизвикателен вид. Нямаше да му достави удоволствието да го разпитва или да прояви дори най-малък интерес към нелепото му алиби. Щеше да му даде да разбере, че не се интересува особено от това, което бе правил през изтеклата нощ. Подразни я дългата и отегчителна езда и това, че трябваше да замени приятния хлад в къщата край реката с градската задуха. Жаждата и лепнещата ѝ от пот кожа я правеха заядлива. Напълно в свой стил Стив не ѝ бе оставил време дори да закуси, преди да я измъкне с присъщата си безцеремонност.

Каретата рязко спря... най-сетне. Малко чернокожо момче, облечено в ливрея със златни копчета, изтича да поеме поводите на конете, подадени му от Стив. Уловило със свободната си ръка подхвърлената му монета, момчето разтегли лице в широка усмивка, разкриваща снежнобели зъби.

— Благодаря ви, господине! Уверявам ви, че ще се погрижа добре за конете.

Влажните очи на момчето с любопитство изучаваха Джини изпод дългите почти колкото тези на Стив мигли, докато високият джентълмен ѝ помагаше да слезе от каретата.

Дамата изглеждаше доста по-различно от останалите жени, които идваха тук денем. Не бе виждало нито една от тях да носи толкова красива рокля. Зърнало за миг лицето ѝ през плътния воал, момчето забеляза, че жената бе необикновено красива.

Стив също не сваляше очи от нея, докато рязко дръпна завързано на връв златно звънче. При звъна му зад портите от ковано желязо се появи възрастен мъж, облечен в ливрея, подобна на тази на момчето. Джини успя да зърне последните етажи на къща, разположена малко навътре в двора, с боядисани в бяло капаци на прозорците, пазещи обитателите от горещата дневна светлина. Алеята минаваше под иззидани от тухли и камъни арки и бе примамливо прохладна в сравнение с жегата навън. Малки факли, поставени в изящно изработени гнезда от ковано желязо, напомниха на Джини за Мексико. Това усещане се изостри, когато долови пред себе си тихото ромолене на вода. Фонтан! Две мраморни херувимчета държаха наведени кани, от които в кръгъл басейн се стичаше тънка струя вода. Имаше много дървета, хвърлящи сянката си над наредените под тях пейки.

Слугата, отключил железните порти, се поклони почтително и със сервилна усмивка ги преведе през внушителната входна врата от месинг и махагон. По начина, по който бе поздравил Стив, Джини заключи, че прислужникът го познава. Тя изпита желание да тропне с крак от раздразнение. Защо бе напуснал леглото ѝ предната нощ? Защо се държа толкова... толкова надменно, предизвиквайки я да избухне, и сега наранената ѝ гордост не ѝ позволяваше да му зададе въпросите, на които умираше да получи отговор?

Красива прислужница мулатка пое дантеления ѝ шал и шапката, така че сега, без досадния воал, Джини спокойно можеше да разгледа обстановката наоколо.

— Сър, желаете ли най-напред нещо освежаващо? Ако ли не, има свободен салон. Ще предам на мадам, че сте тук, защото не мисля, че тя ви очакваше толкова рано.

Всичко в антрето бе семпло и стилно. Закачалка за шапки, няколко огледала с позлатени рамки, правещи помещението да изглежда по-просторно, и изящен кристален полилей. Джини гневно се питаше коя ли бе тази „мадам“. Възможно ли бе Стив да възнамеряваше да я запознае с последната си любовница? Тя издърпа лакътя си от пресилено вежливите пръсти на съпруга си и вече бе отворила уста, за да му каже, че няма да търпи повече тайни, когато чу вратата да се отваря и някакъв дълбок и почти шепнещ женски глас рече:

— О, всичко е наред, Бел. Както сама виждаш, вече съм будна. Можеш да си вървиш... Стивън, тя е права, не очаквах да се върнеш толкова скоро! Изобщо ли не си лягал?

Висока, стройна и руса, жената приближи с протегнати напред ръце. Джини ядосано забеляза колко скъп е парфюмът ѝ... както и роклята. А самата тя бе несъмнено привлекателна. Стив... как смееше? Какво си бе наумил?

Щеше да узнае това. С растяща подозрителност Джини наблюдаваше как Стив поема дланите на жената, целувайки я небрежно, преди безочливо да каже:

— Здравей, Хортензия. Ти си една от малкото жени, които познавам, успяващи да изглеждат пленително по всяко време на деня. Не, не можах да заспя. — Джини скришом го стрелна с поглед, усещайки, че дланите ѝ се свиват в юмруци. — Така че реших да не се връщам сам. Имаш ли свободна стая?

Хортензия измери Джини с поглед, след което, отмествайки очи, мило се изсмя, сякаш Стив бе казал нещо много смешно.

— Както желаете, cher ami^[1]. Всички са на твое разположение. Харесват ли ти бялата стая — онази, с многото огледала?

---

[1] Cher ami (фр.) — скъпи приятелю. ↑

Отначало Джини се чудеше дали да се разсмее истерично, или да крещи, побесняла от гняв. Това бе прекалено дори за Стив! В края на краищата сега тя бе негова съпруга, как смееше да я води на подобно място? Тя не бе вече уплашеното, покорно момиче, което някога бе държал като своя метреса в къщата на мадам Лиля. Още докато тези спомени проблясваха в съзнанието ѝ, Джини не можа да възпре тръпките на уплаха, полазили по гърба ѝ.

Стояха един срещу друг в стая, която бе необикновено светла и просторна. На гледащите към градината прозорци имаше решетки. Мебелировката бе във френски провинциален стил — очарователна и елегантна, докато човек не забележеше огледалата, поставени навсякъде из стаята, така че от всички страни да отразяват огромното легло. Подобно на опитни дуелисти двамата бяха напрегнати, без да изглеждат такива.

След един безплоден опит да протестира Джини се бе насилила да запази мълчание. Дори гневното ѝ възклицание „Стив!“ бе възпряно от не твърде учтивото стисване на китката ѝ и почти нетърпеливия поглед, който ѝ бе отправил. Без съмнение той бе взел надмощие или тя му бе позволила да вземе надмощие, замъквайки я нагоре по стълбите. Не, Джини нямаше да допусне подобно падение!

Усмихвайки се машинално, Хортензия я бе стрелнала с поглед.

— О, не бива да се притесняваш! Всички тук сме много дискретни, както Стив сам би могъл да потвърди. Докато си тук, никой няма да ти досажда! — След това по-енергично се бе обърнала към него: — Би ли желал да донесат закуска? Полята с малко шампанско може би? Ще наредя да го изпратят веднага.

Както и бе обещала, почти веднага на вратата им почука прислужник, носещ шампанското в сребърна кофа с лед — цели две бутилки от чудесна реколта.

След като отправи на Джини загадъчен поглед, Стив учтиво рече:

— Ще пиеш малко шампанско, нали? — Обърна се да ѝ налее, без да дочака отговор. Джини пое дълбоко дъх и изпразни чашата,

опитвайки се да запази спокойствие. Станеше ли време да започнат играта на котка и мишка, тя щеше да му покаже, че е не по-лош играч от него. Пое отново шампанското, срещайки непроницаемия му поглед, и с равнодушен жест докосна чашата му със своята.

— Колко мило от твоя страна да си направиш целия този труд, само за да ми покажеш къде си бил миналата нощ! Или ме доведе тук просто за да закусим? Ако е така, каква чудесна изненада!

Присвитите му очи изглеждаха по-тъмни от обикновено, но той я дари само с бегла усмивка, в която проблясваше едва доловим сарказъм.

— *Touche*, сладка моя! — меко рече той. — Виждам, че си се научила да се браниш с потопени в мед стрели, вместо да даваш воля на хапливия си език. Ако показваш по-често тази страна от характера си, това може да допринесе за подобряване на отношенията ни.

Тя му отвърна с усмивка, придала ѝ вид на тигрица — по-скоро леко повдигане на горната устна, разкриваща ред бели зъби.

— Колко хубаво, че все пак по някакъв начин ти доставям удоволствие! Трябва ли да прибавя и „*господарю мой*“, както правят жените от Изтока? А що се отнася до... отношенията между нас... какво имаше предвид, Стив? Обясни ми отново каква е моята роля — може би на покорна съпруга? Майка? Робиня? Проявяваща разбиране пренебрегвана любовница може би?

Само по изопването на мускулите на лицето и внезапното замръзване на устните му можеше да се отгатне колко ядосан бе Стив. Той вдигна мълчалив тост, преди да изпразни чашата си и отново да я напълни с шампанско.

Замълча, защото не знаеше какво да отвърне. Бе вбесен от това, че тя отказваше да се предаде. И което бе още по-лошо — Джини бе успяла да запази спокойствие, предизвиквайки го да разкъса дрехите ѝ и да я обладае, както толкова много пъти в миналото. По дяволите търпението, което си бе наложил през всичките тези месеци, откакто бяха женени! Тя го бе изоставила, заминавайки за Европа, за да флиртува с някогашните си ухажори и да прибави нови към колекцията си. И дори не си бе направила труда да го уведоми, че той е бащата на близнаците, които бе родила... ако наистина той бе бащата. Проклета да е! Нямаше право да се държи толкова непредсказуемо и предизвикателно. Заслужаваше да бъде поставена на мястото ѝ или —

както сама саркастично се бе изразила — да ѝ даде да разбере каква е нейната „роля“.

Стив я погледна заплашително. Изпитваше желание да стори онова, към което го подтикваха слабините му, без да се безпокои за извинения. Пръскащите гневни искри зелени очи се взираха в неговите, като че тя наистина го предизвикваше... Може би наистина го предизвикваше, малката лисичка!

Спаси я пристигането на закуската — стриди, франзелки, които все още изпускаха пара, масло, изглеждащо така, сякаш бе бито същата сутрин и каничка с мед. Миризмата на кафе бе божествена.

— Колко уютно! — рече Джини, сядайки на масата и обслужвайки се сама, без да го погледне. Имаше чувството, че Стив изпитва желание да я изяде за закуска. — Винаги ли, когато посещаваш това... място се радваш на такова кралско посрещане? Хайде, седни и хапни... изнервяш ме, крачейки наоколо като звяр в клетка! В края на краищата сам поръча това пиршество.

Джини с облекчение го видя да придърпва стола и да сяда срещу нея, въртейки между пръстите си столчето на чашата с шампанско, без да престане да я изучава с лениво присвитите си очи. От няколко минути не бе отронил нито дума. За какво ли мислеше? Какво възнамеряваше да прави? Джини се почувства като обречена жертва на някакъв мускулест хищник. А Стив я дебнеше... ето какво правеше той! Опитваше се да я улови неподготвена... добре тогава, тя щеше да атакува първа.

— Често ли посещаваш подобни места, Стив? Винаги съм се чудела защо мъже, които са... доста привлекателни за жените, се ползват от ласките на... уличници. М-м-м, тези стриди наистина са превъзходни! Вярно ли е, че са смятани за...

— Джини! — Равният му глас я прекъсна по средата на думата. — Тъй като не си мъж, това не е нещо, което би могла да разбереш. А точно тази... хм... къща случайно е моя. Спечелих я на покер миналата нощ, когато нашият общ познат господин Бишоп, който много рядко губи, ми позволи да спечеля този залог.

Джини стоеше като ударена от гръм и за малко не се задави с една от стридите.

— Господин Бишоп? Искаш да кажеш, че той е тук, в Ню Орлиънс? Той извини ли се за това, че толкова закъсня да се намеси?

Защото ако Роналдо и Миси не бяха заблудили войниците и хората на шерифа, отдавна вече и двамата да не сме сред живите!

— Сигурен съм, че господин Бишоп щеше да съжалява, а навярно и да подаде оставка. Джим е изключително практичен човек. — Скръстил дългите си нозе, Стив се облегна назад в стола си, забелязвайки с горчива ирония внезапното ѝ слисване.

— И ти твърдиш, че си спечелил тази къща? Спечелил си... публичен дом на покер? Какво друго правеше, освен да играеш карти? Какво търси тук господин Бишоп? Много добре знаеш, че щом той е тук, то е, за да те убеди да направиш нещо за него. Какво е то този път? Стив, нали му отказа?

Докато го наблюдаваше, Джини имаше чувството, че нещо е притиснало гърдите ѝ. Стив сви рамене и продължи делово.

— Дори Джим Бишоп от време на време излиза в отпуск. А ти имаш лошия навик да прибързваш със заключенията, Джини, скъпа. Както рано тази сутрин, ако си спомняш.

— Не се опитвай да се изплъзнеш, Стив! — Тя внезапно се наведе напред, опитвайки се да привлече вниманието му, което сега бе насочено изцяло към закуската. — Господин Бишоп никога не предприема някое пътуване без причина и двамата с теб много добре знаем това.

Стив повдигна едната си вежда.

— Сладка моя, трябва да ми обясниш откъде познаваш Джим толкова добре. Бе ми казала, че е изминал целия път до Мексико само за да те види?

— О! Ти си невъзможен!

— Съжалявам, че имаш такова мнение за мен, госпожо. — Колко мразеше да я нарича „госпожо“ с провлечения си, саркастичен глас. Следващите му думи обаче я накараха да побеснее и същевременно да изтръпне от лошо предчувствие. — Навярно би предпочела да заминеш обратно за Мексико без бремето на моята компания. Във всеки случай, сигурен съм, че си нетърпелива да се завърнеш обратно при децата си, а и се оказа, че тук имам някои делови задължения, които може да ми отнемат известно време.

— Да държиш публичен дом, например. Тъй като доста често ме наричаш уличница, навярно бих могла да ти бъда от полза. Това ли е причината да ме доведеш тук?

— Доведох те тук, защото си сприхава жена, която има нужда от малък урок. — Той се надигна почти без видимо усилие и, поставяйки ръце под мишниците ѝ, я повдигна от стола. — А съществува неписано правило купувачът да получи мостра от стоката, преди да направи своя избор. Всъщност, мога да реша да те оставя тук. Това може да се окаже добър начин да се застраховам, че няма да извършиш някоя пакост, а и ще мога да те имам винаги, когато пожелаея.

Добре премерените му, преднамерено жестоки думи предизвикаха желания ефект, карайки я почти да побеснее от гняв.

— Ти... ти, копеле! Не... никога няма да ме накараш...

— Така ли? Не ме предизвикай, Джини — безмилостно, както в предишните дни, той сложи точка на опитите ѝ да го наругае, като я целуна брутално, наклонявайки главата ѝ назад.

Джини усети световъртеж. В главата ѝ нахлуха объркани и несвързани мисли. Не беше честно! Тя копнееше Стив да я люби. Желанието бе ненаситен демон, а той — дяволът, отнемащ ѝ способността да мисли. Бе в състояние единствено да чувства, да иска. Това желание растеше с усещането за допира на кожата му по цялото ѝ тяло, пробуждайки пулсиращото обещание в слабините ѝ... О, господи! Щеше ли отново някога да принадлежи на самата себе си? Защо Стив, който я бе наранил и продължаваше да я наранява...

Без да знае защо, Джини се притисна към него, и повдигайки се на пръсти, отвърна на целувката му. Въпреки всичко той бе неин, той я желаше. Нали сам ѝ бе казал, че е обсебен от нея. Желаше я също толкова силно, колкото и тя него. Независимо от недоразуменията между тях, желанието, което ги привличаше един към друг, бе непреодолимо.

Сплели тела, те паднаха върху леглото, сливайки се диво, без да губят време за събличане. И независимо дали бе омраза или любов, това бе страст и тя им стигаше.

По същото това време Соня Брандън се измъчваше от досада и отегчение. Не бе присъщо на Уилям да напуска дома, без да си направи труда да ѝ каже къде отива, а Джини и този неин... съпруг още не се бяха прибрали.

Джини — ядосано помисли Соня — би трябвало да запази малко самоуважение, вместо да излиза на езда със Стив, който бе

имал безочието да отсъства цяла нощ! Дори прислугата си шушукаше и камериерката на Джини бе казала на Тили, че когато се качила да събуди господарката си, я чула ожесточено да се кара със съпруга си.

Този мъж бе лишен от всякакви скрупули! Лицето на Соня поруменя при спомена за дързостта на Стив по отношение на самата нея, а отгоре на всичко той бе посмял да ѝ го напомни... Соня срещна в огледалото собствения си втренчен, порцелановосин поглед и механично вдигна ръка, за да приглади един стърчащ кичур. Новата ѝ шапка наистина бе доста прилична. Килната леко напред, за да пази очите ѝ от слънцето, тя я правеше да изглежда... по-млада. Не че вече бе стара. Всичките ѝ приятели я посрещнаха с комплимент, че никак не се била променила. А един очарователен млад мъж бе пофлиртувал с нея, правейки ѝ дръзки комплименти, дори след като ѝ се наложи да му напомни, че е омъжена. Как му бе името? А, да — Андре Делери.

След това прагматично настроената Соня махна с ръка. Вероятно бе толкова внимателен с нея, защото търсеше начин да се запознае с Джини. Този млад човек много напомняше на Соня за Стив Морган. Двамата си приличаха по един особен начин, ако не физически, то поне като поведение. Соня бе усетила нещо заплашително под неотразимия чар на Делери, виждайки страхопочитанието, с което останалите мъже се отнасяха с него въпреки младостта му.

— Ще имате ли нужда от бързото^[1], госпожо? — Това бе Тили, приближила се безшумно както обикновено. Понякога Соня се питаше какво ли знаеше това момиче и какво ли всъщност си мислеше, но скоро отклони вниманието си от подобни абсурдни въпроси. Какво значение имаше? Тили поне бе лоялна и това бе важното.

— О... да, мислех да взема бързото. — Все още озадачена от отсъствието на съпруга си, Соня звучеше малко разсеяно. — Чарлз може да ме откара дотам и да върне бързото обратно. Сигурна съм, че госпожа Пруде ще се осведоми дали съм се прибрала в къщи... би ли изгладила за довечера синята ми тафтена рокля. Ще вечеряме у семейство Антоан заедно с няколко приятели.

Соня си помисли, че наистина би било много по-добре да не взима Тили със себе си, особено след като Аделин Пруде бе настояла за дълъг и интимен разговор.

— Само ние двете, скъпа. Колко много неща имаме да си кажем! Умирам да чуя последните клюки. Това място е толкова затънтено в сравнение с кръговете, в които се движиш сега! Но въпреки това — тя заговорнически бе понижила глас — по време на войната на нас всъщност не ни липсваха известни вълнения, нали?

Всичко това ѝ напомни, че по онова време, в дните, които Соня се опитваше да забрави, че Аделин Пруге — по-възрастна, необикновено изтънчена жена, чийто съпруг беше заминал на война — бе нейната най-близка довереница.

Соня, следвана надолу по стълбите от Тили, която носеше чадърчето ѝ, реши, че без съмнение днес най-сетне ще научи какво помни скъпата Аделин.

— Соня, скъпа! Чудесно е, че дойде. Вече бях започнала да се плаша, че тази непоносима жегата може да те задържи в къщи. Бернар, би ли позвънил, моля те? Да видим... сигурна съм, че познаваш приятелите на Бернар... Люсиен Вале... Андре Делери... — Гласът на госпожа Пруге звучеше доста безгрижно, което бе твърде нетипично за нейния труден характер, но Соня, все още леко неразположена от потискащата жегата навън, нямаше време да размишлява върху държанието на приятелката си. Бернар Пруге, млад мъж с не особено интелигентни черти, наследник на огромно състояние на Пруетови, вече бе позвънил за освежителни напитки и изискано ѝ предложи стол. Соня му се усмихна топло, чувствайки известна вина заради облекчението, което изпитваше от присъствието му. Днес тя наистина не бе в настроение да слуша клюките на Аделин, особено ако, както Соня се опасяваше, госпожа Пруге бе разпознала Стив, въпреки мустаците, които той сега носеше.

Отпивайки малки глътки от студеното вино, Соня постепенно се оживи. Такава рядкост бе човек да види страшната Аделин Пруге дори съвсем леко объркана! Но Бернар изглежда бе довел двамата си най-близки приятели, за да му помогнат да съобщи на майка си, че предната нощ се бе сгодил за госпожица Алтея Пенингтън. Соня не виждаше нищо лошо в тази връзка — госпожица Пенингтън бе всепризната красавица, а милионите на баща ѝ бяха не по-малко от тези на Пруетови. Разбира се тя не принадлежеше на някоя от старите креолски фамилии, но какво значение имаше подобен факт във времена като тези? Освен това Бернар вече бе възмъжал и разполагаше

със свои собствени средства, така че бе крайно време да се освободи от опеката на майка си. Мислите на Соня приличаха на бледите петна, появяващи се по иначе порцелановата ѝ кожа. В края на краищата Аделин, която всъщност бе мека душа, трябваше да разбере, че нещата невинаги ставаха така, както тя искаше. Не беше ли чудесно, че тя, Соня, все още успяваше да изглежда млада и привлекателна, докато през последните десетина години Аделин значително се бе състарила?

— Знаеш ли, страдах неутешимо, научавайки, че си се омъжила? Тогава казах на Люсиен: „Не може да бъде, тя е прекалено млада!“ Моля те, не го приемай като ласкателство, но с благородна завист трябва да призная, че миналата нощ на бала на „Гранд Опера“ ти бе най-красивата жена.

Андре Делери, разбира се, бе изкусен флиртаджия — как толкова млад мъж като него се бе оформил вече като такъв завършен прелъстител — но в ласкателствата му имаше нещо забавно. На Соня ѝ бе приятно да се чувства център на вниманието, вместо постоянно да бъде засенчвана от Джини. А и нали нямаше нищо лошо в това и тя да пофлиртува малко? Тук, в Юга, това бе само една игра и всички гледаха на нея като на такава и не я приемаха на сериозно: Дори самата Аделин разбираше това.

Госпожа Пруе, която съвсем не бе глупава, можеше да прочете почти всяка мисъл на Соня, но бе твърде ядосана на сина си и неговата нерешителност да съобщи за годеща си с разглезената дъщеря на парвенюто Пенингтън. Как бе посмял да доведе своите приятели, като че ли за да го защитят от нея, собствената му майка? Той много добре знаеше, че логичният ѝ начин на представяне на нещата ще го разубеди от подобен импулсивен ход и затова бе решил да се презастрахова. Защо, по дяволите, покойният ѝ съпруг трябваше да припише всичките тези милиони на Бернар?

Към притесненията на госпожа Пруе се прибавяше и това, че синът ѝ реши да я напусне точно когато приятелите му си тръгнаха под предлог, че трябва да уважат милата покана на госпожа Брандън.

— О, Аделин! — извика Соня с престорено съжаление. — Толкова се надяхах, че ще можем да поклюкарстваме надълго и нашироко. Трябва в най-скоро, време да се видим отново. Може би този път ти ще ме посетиш.

В сравнително прохладния следобед и в компанията на тримата млади мъже обратният път към плантацията бе доста по-приятен. Соня отново се почувства като младо момиче, особено когато другите двама изоставаха малко и Андре — както я бе помолил да го нарича — остана да язди сам до нея. Дълбокият и някак неспокоен поглед на очите му не подходдаше на леко фливорния разговор. Тя се почувства поласкана, че бе решил да ѝ довери историята на своя живот, както и факта, че е доста по-възрастен, отколкото изглеждаше. Увери я, че било истинско удоволствие да се разговаря с жена, достатъчно зряла, за да разбере мъж като него.

— Толкова е лесно да се разговаря с теб! Ти си първата жена, която... — той неочаквано замълча, като че бе казал прекалено много, а Соня се изчерви от удоволствие заради недовършения комплимент. Под безгрижната му, светска външност наистина се криеше сериозен млад мъж.

Ако сега на нейно място бе Джини... Соня с раздразнение си спомни за заварената си дъщеря, която още от самото начало бе за нея източник на тревоги и неприятности. Без съмнение тя щеше вече да е привлякла вниманието и на тримата мъже, безсрамно флиртувайки с тях. А при това положение те, разбира се, едва ли биха запазили уважение към нея. Човек трудно можеше да си представи млад мъж като Андре Делери да изпита удоволствие от разговора с такава жена. Той вероятно — при тази мисъл страните на Соня пламнаха — щеше да отиде много по-далеч от обикновен флирт с нея. Въпреки цялото уважение, което младият мъж засвидетелстваше на Соня, тя имаше чувството, че господин Делери е истински донжуан.

Късно същата вечер, когато двете жени седяха в една ложа в операта, госпожа Пруре положи големи усилия да потвърди тези опасения на Соня.

Каква зловеща вечер — помисли си по-късно Соня. Тя трябваше да се извини с обичайната си мигрена и да остане в леглото, както и щеше да стори, ако Уилям не бе толкова неразумен. Отначало той, който я разбираше най-добре от всички, а сега и Аделин Пруре — по принцип не особено приказлива — бяха сметнали за необходимо да я предупредят за това, че била видяна в компанията на господин Делери. У Соня се затвърждаваше мнението, че младият мъж е несправедливо оклеветен и неразбран от околните.

Аделин, разбира се, ревнува, защото е стара. Защото е допуснала така да напълнее и да се превърне в една от онези досадни богати вдовици, прекарващи времето си в предъвкване на клюки. Но за недоверието на Уилям няма извинение... след всичките тези години, през които сме женени... при положение че не съм му дала ни най-малък повод. Наистина бе прекалено да очакват от нея да се примири с това, както с неприсъща за нея непримиримост си мислеше Соня. Не, това просто не беше честно, като се има предвид с колко леко око гледаха на странностите на Делери.

---

[1] bugg (англ.) — лека едноместна или двуместна кола. — Б.пр.

↑

Соня не можеше да знае, че същата вечер Джини също не бе особено щастлива, въпреки че никога не би го признала. Гневът придаваше на държанието и външния ѝ вид странно излъчване. Стив неведнъж бе забелязвал това, предпочитайки да пренебрегне факта, че обикновено той бе причината за нейния гняв. Но този път бе отишъл прекалено далеч. Гордостта на Джини я накара да се закълне пред себе си, че веднъж завинаги ще му втълпи, че тя няма да се примирява с безцеремонното му държание, без значение как това щеше да се отрази на връзката им.

Джини напусна златната стая с вид на разярена лъвица. На светлината на газовата лампа отражението ѝ в огледалото първо се намръщи, а след това ѝ се усмихна. Младата жена репетираше ролята, която възнамеряваше да изиграе тази вечер: Учите ѝ се присвиха. Бе обмислила всяко свое действие до най-малката подробност. О, да, Стив щеше да остане изненадан. Много криво си бе направил сметката, ако мислеше, че ще му бъде лесно да я сплаши. Както тогава, когато я бе държал като пленница в публичния дом на мадам Лиля в Ел Пасо. Оттогава Джини бе научила много неща и Стив не биваше да го забравя.

С пробуждането на къщата до нея бяха започнали да се донасят приглушени звуци. Тихо подрънкване на пиано, женски смях, гърмящ мъжки бас. Из въздуха се носеше дори слабо ухание на тамян, придаващо екзотичен привкус на и без това екзотичната обстановка — декор на театралните ритуали на продажната „любов“. Навярно имаше и други стаи като тази, всяка със специфичен: интериор, но всички служещи за една и съща цел. Стаите от този етаж денем биваха предоставяни на любовни двойки, търсещи дискретност и усамотение — омъжени жени и техните любовници или мъже с техните метреси. Вечер къщата се превръщаше в елегантен публичен дом, обслужващ само елита и най-богатите и в който се сервираше само вино и шампанско. Ястията биваха приготвяни от парижки готвачи, а дамите приемаха своите клиенти само след предварителна уговорка.

Джини, на която всичко това вече бе известно, седеше в отрупания с огледала будоар. Сега тя издърпа най-горното чекмедже на тоалетната масичка. Типично по мъжки Стив не се бе досетил да прерови чекмеджетата и двукрилите гардероби, изпълващи стаята, но тя го направи, тъй като се бе събудила, за да открие, че съпругът ѝ и роклята ѝ бяха изчезнали. Очевидно постоянните посетители на златната и бялата стаи обожаваха да се преобличат. Тук имаше не само мъжки и дамски костюми от различни епохи и моди, но и цяло находище от козметични средства и парфюми. Зелените очи на Джини заблестяха със смесица от възхищение и гняв. Тя плахо се огледа, преди да посегне към малка кутийка с червило за устни, а след миг мислите ѝ препускаха вече далеч напред. Хитростта, която бе използвала някога в Ел Пасо, щеше да ѝ послужи отново, но този път тя нямаше да си позволи да бъде уловена...

— Господа... — Мъжкият глас бе малко неясен, но с респектиращ тон, накарал всички глави в задимената игрална зала да се обърнат към вратата. Хенри Уормът, губернатор на щата Луизиана, пристъпи напред, покланяйки се с размах към младата дама, чиято ръка държеше. — Представям ви троянската Елена.

Тя се държеше с грациозна увереност, граничеща с арогантност, добре съзнавайки гледката, която предлагаше на мъжете в залата. Без съмнение се забавляваше от шока и удивлението, изписани по извърнатите към нея лица.

Бялата ѝ рокля бе артистично драпирана и разгалваше едното ѝ прасковено рамо и стройното ѝ бедро. Под гърдите ѝ бяха кръстосани тънки златни презрамки, подчертаващи техните възхитителни овали. Ако човек се вгледаше достатъчно отблизо, можеше да различи настръхналите ѝ зърна под фината, прозрачна материя. А по-нагоре мъжките погледи биваха запленени от алените, подканващи за целувка устни и леко издължените смарагдови очи, гледащи със смесица от ирония и предизвикателство. На светлината на полилея косата ѝ, сплетена със златисти панделки, блестеше като бакърена. Колко ли дълга щеше да е, ако я разпуснеш?

Доволен от ефекта, който бяха предизвикали думите му, Хенри Уормът се засмя.

— Не съм ли истински щастливец? Преди малко се получи невинен инцидент. Моята малка богиня неволно се бе заключила в

стаята си и една свещ падна на пода. Злополука, която можеше да доведе до нещо по-сериозно, ако в този момент случайно не минавах край стаята ѝ. И тъй като тя е една истинска Афродита, как бих могъл да устоя на молбата ѝ да я придружа до долу, където я очаква щастливият ѝ кавалер за тази вечер? — Той се огледа въпросително, добавяйки малко по-тихо с несъмнено искрен глас: — Няма нужда да казвам, че бих дал почти всичко, за да съм на неговото място, който и да е той...

Усмивайки се на слисването, Джини обходи с поглед зачервените лица на присъстващите.

— Сенатор Брандън, колко чудесно... — Пренебрегвайки задъханото му възклицание, тя продължи: — Също и Пако Дейвис... Напоследък вие малко ме пренебрегнахте и не съм сигурна дали съм готова да ви простя. Как е нашето бебе?

След като с удоволствие видя Пако да се задавя с питието си, тя обърна блестящия си поглед към друго едно познато лице, срещайки студени сиви очи, които се сведоха.

— Джим, скъпи... Как можа да ме накараш да те чакам толкова. Направих точно както ми каза... А уж изгаряше от нетърпение да видиш дали ми отива новата рокля... О, нали не съм те ядосат твърде много? Сигурна съм, че тези мили господа ще разберат...

Губернаторът се покашля и доста войнствено изправи рамене, предлагайки някой от господата да продължи играта вместо него, защото той предпочитал да достави удоволствие на прекрасната Афродита... В този момент тя залепи на изчервената му буза дръзка целувка и прошепна, че би била щастлива да прекара с него някоя от следващите нощи, ако той говори с Хортензия.

В този момент господин Бишоп се изправи с примирен израз на лицето, за да поеме в свои ръце нещата, които бяха отишли твърде далеч.

— Господа, моля за извинение... Афродита? Да се качим горе, а? Ще се реванширам, задето те накарах да чакаш.

Усмивките им се кръстосаха — неговата, неестествена и предупреждаваща, а нейната — триумфираща. Той можеше да се обзаложи, че губернаторът с неохота се оттегли, когато Стив Морган се завърна към играта на карти. Досега той невярващо бе наблюдавал спектакъла, разиграван от съпругата му, която считаше за надеждно

заклучена в стаята ѝ, а сега я виждаше да стои пред всички в прозрачна гръцка тога, разкриваща почти всичките ѝ прелести. А на всичкото отгоре бе имала наглостта да му се усмихва сладко, облягайки се на рамото на Джим Бишоп.

— Здравей, Стив. Добре ли си прекарваш? Защото аз наистина чудесно се забавлявам!

За миг той почти на бе на себе си от гняв. Джини не може да устои да не потръпне пред убийствения му поглед. Единствено предупредителното покашляне на господин Бишоп бе, което я спаси и върна разсъдъка на Стив. Лицето му замръзна и само едва доловимото потреперване на челюстта му издаваше с мъка сдържания бяс. Изпитваше желание да удуши жена си и тя го знаеше. Щеше да мине доста време, преди Стив отново да погледне на нея като на своя собственост.

Пренебрегвайки зловещия му поглед и заплашително приведената глава, Джини пое ръката на Джим Бишоп, който вежливо я поведе нагоре.

— Госпожо, не зная точно какво да правя с вас! Вашето поведение тази вечер... — Бишоп дотолкова бе изгубил обичайното си самообладание, че бе заговорил още преди да се качат в стаята, към която го водеше „*богинята*“ на губернатор Уормът.

Както и можеше да се очаква, той с въздишка на примирение си помисли, че тази млада жена винаги е била своенравна. Каквото и да си бяха казали присъстващите, поведението ѝ бе абсолютно безсрамно.

— Моето поведение ли, а, господин Бишоп? А какво ще кажете за това, че съпругът ми ме заключи в тази стая, след като насила ме довлече тук. Всички вие, мъжете, сте ужасни лицемери! Как може да държите публичен дом и същевременно да се правите на светци? Спестете си труда! — Зелените ѝ очи твърде живо напомниха на Бишоп за очите на готова за скок пума. — Само ще спечелите, ако ми кажете какво се опитвате да постигнете. Вие, Пако, дори баща ми и останалите, играете карти... Не можете ли да си измислите някакво друго извинение? — Тя тропна с изящния си, обут в сандал крак. — А що се отнася до Стив... като се има предвид как се държа с мен, той напълно си заслужи този малък номер. Не ме гледайте с този рибешки поглед и не започвайте пак с вашите недомлъвки и тайни. Много добре помня как пристигнахте в Мексико с молба да ви помогна. Ако тогава

сте ми вярвали, защо сега ми нямате доверие? Господин Бишоп, настоявам да зная!

Джим Бишоп вече бе възвърнал обичайната си самоувереност. С типичния си равен глас той студено отвърна:

— Скъпа млада госпожо! Тук съм на почивка! Виждате ли, дори заети хора като мен имат право на малко отдих. Двамата със Стив се срещнахме напълно случайно, уверявам ви... и аз реших, че това е удобен случай да... ако мога така да се изразя, да направим равностойна на събитията от близкото минало. Повярвайте ми, госпожо, не зная защо ви обяснявам всичко това, освен може би защото поставихте всички нас в такова неудобно положение! И защо ви трябваше да избирате за... ъ-ъ-ъ... спасител губернатора на Луизиана? Ако след време ви разпознае...

— Тогава, разбира се, ще си помисли, че зрението му изневерява или че имам двойница! Не, господин Бишоп, няма да позволя да ме изиграете. Какво търси Пако тук? Или и той също е на почивка? — Тя прониза Джим Бишоп с презрителен поглед. — Боже мой, чудя се кой ли управлява страната, при положение, че най-ценните държавни мъже са на почивка, заети с игра на карти... Или чакахте своя ред да се качите горе?

— Госпожо, сега наистина отидохте твърде далеч! — остро рече Бишоп, отправяйки ѝ смразяващ поглед.

Джини повдигна голото си рамо, грациозно приседнала на единия край на леглото, принуждавайки мъжа да изпита известно неудобство от дръзко разголението ѝ.

— Може би сте прав! — с чаровна усмивка предположи тя. — Но ако си направите труда да ми кажете истината, може да откриете, че ще имате по-голяма полза, ако съм на ваша страна, вместо против вас. Мога да се бия почти като мъж... попитайте Пако! Или Стив... особено, когато не е достатъчно учтив.

Бишоп се почувства напълно объркан. Това бе един от редките случаи в кариерата му, когато се оказваше толкова безпомощен. Каква непредсказуема, малка вещица! Как можеше някой мъж да се справи с жена като нея? И защо Стив Морган, един от най-хладнокръвните му хора, бе позволил да бъде така завладян от нея, че да забрави всяка предпазливост?

Когато Джини леко се прозина и се излетна назад във възглавничките, Джим Бишоп започна да се изнервя. Какво, по дяволите, целеше тя? Дали не искаше да играе ролята на жената на Потифар?^[1]

Долу, за най-голямо разочарование на младия губернатор, играта бе започнала да замира. Той бе тръгнал да търси Лусил, с която имаше „среща“, оставяйки навъсените си приятели. Всички те все още гледаха малко глуповато, поразени от появата на Афродита. Дали да не заведе Лусил на опера, за да види киселите физиономии на старите клюкарки, изживявайки се като обществената съвест на Ню Орлиънс?

Веднага щом господин Уормът излезе, сенаторът, който бе почти на прага на сърдечен удар, взе думата:

— Само да каже на Соня! За бога, Стив, мислех, че ти...

— Тя не е най-хрисимата жена на света, нали, сър? — Почти безразличният коментар на Стив Морган бе придружен с необичайно проблясване на сините му очи, които за миг стрелнаха сенатора, преди отново да се съсредоточат върху изливането на остатъка от бутилката бърбън в току-що пресушената чаша.

— Ако вините мен... — разгорещено поде ядосаният сенатор, преди да бъде прекъснат от Пако Дейвис:

— Не смятате ли, че трябва да спасим бедния господин Бишоп? — Гласът му почти незабележимо потрепери и когато срещна бесния поглед на Стив, Пако избухна в силен смях. — За бога! Простете, приятелю! И вие, сенатор Брандън. Разбира се, вие не бихте могли да знаете, но когато тя каза... когато ме попита за нашето бебе...

— Предполагам, че си забравил да ми обясниш за това! — Стив изрече последните думи със студен, равен глас. — Какво, по дяволите, значи всичко това? Пако, ако не съумееш да ми дадеш някое правдоподобно обяснение, ще бъдеш истински щастливец, ако се добереш до болницата!

Докато Пако обясняваше на Стив, притесненият сенатор Брандън реши, че най-добре ще е да се върне при жена си. Той горещо се надяваше, че дъщеря му ще обуздае хапливия си език и ще се овладее. А ако Стив й хвърлеше боя, който тя заслужаваше, сенаторът със сигурност нямаше да му попречи!

В това си настроение Уилям Брандън почти бе забравил за сделките, които неговият зет го бе поканил да обсъдят. Каквито и да

бяха, те щяха да почакат. За късно същата нощ той имаше насрочена друга среща, за която не възнамеряваше да споменава пред Стив. Не и докато не научеше докъде се простират апетитите на зет му към кубинските сделки.

Вечерта се бе оказала пълно разочарование за всички, включително и за Джини, която откри, че Бишоп е неподатлив както към заплахите, така и към ласкателствата ѝ. Той бе запалил воняща пура, от която на младата жена ѝ прилоша. Освен това Джим Бишоп не преставаше да настоява, че е просто във „*ваканция*“ и не искал от Стив нищо, освен някоя и друга незначителна услуга.

— Във всеки случай, възнамерявам да се върна към моите... хм... служебни задължения чак утре. Тази вечер бе предназначена за забавления. — Джим Бишоп явно бързаше да си тръгне и за свое най-голямо разочарование Джини не можеше да разчете нищо нито върху лицето му, нито в потайните му сиви очи.

— А Пако? — Струва ми се, господин Дейвис възнамерява да посети някакви свои роднини в Мексико. Официално той е в отпуск. Смея да твърдя — едно облаче сиво-синкав дим за миг придаде на Джим Бишоп леко демоничен вид — че с удоволствие ще ви придружи обратно до хасиендата Алварадо. Уверен съм, че копнеете да видите децата си.

— Господин Бишоп, вие сте... човек без скрупули, нали?

Бишоп леко наведе глава напред.

— Вие много правилно отгатнахте какъв съм, госпожо Морган. Позволете да ви пожелаая приятно пътуване и да ви поднеса своите... ъ-ъ-ъ... благодарности за съдействието, което ни оказахте.

Той искаше да се отърве от нея. Просто така. С каква лекота само бе сложил точка на всичко! Тази мисъл накара Джини да скръцне със зъби и да изпита желание да крещи от ярост и разочарование. Изоставяйки ролята си на прелъстителка, тя спусна голите си нозе на пода и невярващо се вторачи в затварящата се врата. Дяволите да го вземат... с неговите заплахи да я изпрати обратно в къщи! Сега той вече нямаше нужда от помощта ѝ! А Стив, това ли целеше той?

Лек шум от отваряне на вратата накара Джини да трепне, тревожно осъзнавайки, че наистина не бе готова да се срещне лице в лице със Стив. Но това бе жената, наричана от него Хортензия, която се вмъкна в стаята, без да даде време на Джини да отговори.

— Здравей, скъпа. Изглеждаш възхитително, знаеш ли! — Думите на Хортензия бяха също толкова ласкави и тихи както преди обяд. Умните ѝ очи изучаваха Джини, отмествайки се след това към огледалото, докато Хортензия наместваше една паднала къдрица от прическата си. — Трябваше да почукам, но не знаех каква е работата, когато Хенри Уормът побесня по теб... нямах представа, че това си ти. Дойдох да разбера... — Тя отново отмести поглед към Джини. — Не би ли искала да поостанеш, скъпа? Това ли е причината да те изостави? Наистина, понякога мъжете са толкова безразсъдни! Той може би ти е споменал... че съм в състояние да уредя няколко ангажимента за теб. Ти си по-различна от другите ми момичета, а аз обичам да предлагам на клиентите си разнообразие. Имаш ли опит в тези неща, миличка?

Джини имаше ужасното усещане, че пътува с бърз влак, който я отнася обратно в тунела на времето. Тя бе отново в Ел Пасо с Лила, която безсрамно я преценяваше с поглед, а Лорена, момичето от френско-канадски произход, ѝ даваше съвет, който Джини не искаше да чуе. Пленница на Стив. *Това ли е причината да те изостави?* — бе попитала жената. Навремето възприемаше живота си в дома на мадам Лила като мъчение, но това бе, преди да разбере какво е истински ад — преди Том Бийл да ѝ го бе показал.

С усилие на волята Джини се завърна в настоящето. Сега не беше пленница. Бе съпруга на Стив и той не можеше да я зареже, когато му скимнеше. Тя се усмихна искрено.

— О, разбира се, че имам опит. Стив е толкова особен мъж! А колкото до оставането тук... имам нужда от малко време, за да взема решение, тъй като съм обещала тази вечер да се срещна с един приятел в операта. Чудя се... дали тук не ви се намира някоя подходяща рокля, която бих могла да облека? Или мантия може би? — Джини неодобрително се огледа, докато Хортензия се опитваше да отгатне мислите ѝ.

— Добре, предполагам, че... разбира се, че бих могла да ти услужа с... но предпочитам най-напред да се кача горе. Той отведе Лусил и Ани със себе си, мислейки, че тази вечер ще бъдеш заета... А губернаторът може да бъде толкова щедър!

Изглежда Хортензия се опитваше да задържи балната рокля, на Джини, дадена на прислужницата за гладене. Същата тази жена обаче

любезно предложи да обслужи на Джини с каретата си, която да я откара в операта.

— По-късно ще разбереш, че ние тук имаме свой неписан кодекс. Обещавам ти, че няма да съжаляваш, ако се върнеш утре сутринта. Никога не вземам прекалено голям процент и не съм стисната, попитай момичетата.

Трябваше да приема предложението ѝ, за да видим какво ще каже той... О, боже, как се стигна дотук? Защо правим всичко това и се нараняваме един друг? Няма да замина сама обратно в Мексико...

Мислите на Джини се въртяха подобно на колелата каретата, изпод които хвърчаха искри по калдъръма. Тя се бореше със страха, че този път Стив можеше да не ѝ прости. Той бе толкова неразумен.

Но мисля веднъж да предприема нещо навреме и да не му позволя да ме изнудва... Тя мислено си повтаряше тези думи отново и отново...

---

[1] Далила, библейска съблазнителка — Б.ред. ↑

Пред „Гранд Френч Опера Хаус“ на ъгъла на улиците „Бърбън“ и „Тулуза“ винаги се събираха зяпачи, които идваха да зърнат певците и да одумат последните им любовни авантюри. Те наблюдаваха с жадни очи дамите и господата, които имаха привилегията да бъдат допуснати вътре, сравняваха тоалетите на жените и шепнешком обсъждаха последните скандали. За бедните това бе незаменимо развлечение, особено в тиха вечер като тази!

Точно тази вечер обаче много от двойките пристигнаха със закъснение, което бе необичайно събитие, освен ако представлението не се очертаваше като особено скучно. Но това със сигурност не се отнасяше за случаите, когато на сцената бе Аделина Пати, която тази вечер участваше в американската премиера на новата опера „Манон“. Какво бе довело тук толкова много посетители и зяпачи? *Нещо се носи във въздуха* — шепнеха зяпачите. Тук бе и самият губернатор в компанията на две пищно облечени, хванати под ръка дами (*Аха, знаем ги що за стока са!*), следвани от очевидно притесненият Оскар Дън, който изглеждаше така, сякаш току-що е бил измъкнат от леглото си. С присъщата си самоувереност господин Уормът пропусна край ушите си неособено ласкавите коментари по свой адрес.

По-късно, малко преди края на първото действие, със закрыта карета пристигна една необикновено красива млада жена. Тя бързо изкачи стълбите и изчезна зад блестящите врати, карайки множеството пред входа на операта да зяпне от удивление. Навярно закъсняла за среща? Дали тя не бе последното увлечение на красивия тенор, който пееше тази вечер? Толкова необичайно бе за една дама да пристегне в операта без кавалер... в случай, че тя бе дама, а не разглезената метреса на някой милионер. В днешно време бе трудно да се направи разлика!

Закъснялата поява на Джини не остана незабелязана от присъстващите в операта. Някакъв господин я спря докато се увери, че дамата има покана. После дойде антрактът и хората от партера се нахвърлиха на освежителните напитки и закуските, а Джини си

помисли, че никога не е била изучавана толкова любопитно и критично. Испита облекчение, разпознавайки сред множеството млад мъж, комуто бе представена предната нощ... Точно в същия момент той също я позна и се приближи, за да я попита дали има нещо против компанията му.

— Колко мило! Всъщност ще ме спасите... Претърпях глупава злополука с каретата... не, нищо сериозно, но реших, че е по-добре да закъснея, отколкото да пропусна представлението! Моята... тук ли е госпожа Брандън? Възнамерявах да се присъединя към нея, но нямам представа с кого и в чия ложа е...

Андре Делери й целуна ръка, задържайки устните си върху дланта й малко по-дълго, отколкото бе необходимо.

— За мен ще бъде удоволствие да ви съпровожда до ложата на госпожа Пруде. Всъщност, тъкмо се бях запътил натам, за да попитам дамите дали не биха желали да им взема нещо освежаващо, но трябва да призная, че вие ми върнахте куража! Струва ми се, la mere Пруде си е въобразила, че давам лош пример на нейния скъп Бернар. Напоследък държанието й стана доста хладно! Но кажете... — той се вгледа усмихнато в очите й с непринудена, чаровна самоувереност, която странно й напомни за Мигел Лопес, някогашен неин любовник — ще позволите ли да ви предложи нещо — малко шампанско може би? — преди за мое най-голямо съжаление да се лиша от компанията ви? Надявам се, няма да сметнете това за нахалство...

— Ами... — Джини се канеше да измисли някакво учтиво извинение, представяйки си неодобрителната гримаса на Соня, в случай че сега приемеше предложението на господин Делери... когато с крайчеца на окото си зърна Стив.

Той бе прекалено зает, за да я забележи, тъй като вниманието му бе погълнато изцяло от една красива брюнетка испански тип с изкусителна фигура. За Стив очевидно нямаше особено значение, че въпросното момиче бе съпровождано от възрастен мъж, който по всяка вероятност бе неин баща. Джини, почувствала гнева да я залива като вълна, разпозна в момичето Ана Валдес — бивша годеница на Стив.

Затова ли направи такива усилия да я държи далеч от операта тази вечер? О, щеше да го накара да я забележи, както и всички останали!

Джини сведе очи с престорена скромност, докато пръстите ѝ си играеха с ветрилото от слонова кост.

— Толкова сте галантен, господин Делери! Но не бих искала да ви откъсвам от приятелите ви... Сигурна съм, че сте тук с компания...

— Напротив, госпожо, уверявам ви, че съм тук съвсем сам! Бях в ложата на моя стар приятел Люсиен Вале, но съм сигурен, че няма да му липсвам! Моля... ще ми достави огромно удоволствие да ви услужа... нека бъде съвсем искрен — ще ми се да удължа удоволствието от очарователната ви компания.

След разменените закачливи реплики Джини прие ръката му и обещаното шампанско. Андре Делери, със своите лениво присвити очи, бе забелязал малко по-рано пристигането на симпатичния съпруг на госпожа Морган, присъединил се към люде, които Делери познаваше доста добре. Мислите му бяха грижливо скрити зад чаровна усмивка.

Интересна ситуация. Също и много удобна. Младата жената бе изключително привлекателна, с тези нейни многообещаващи устни. И което бе още по-интригуващо, Делери бе дочул от един бърбров познат предишната вечер, че тя имала необикновено минало. Дали пък тази случайна среща нямаше да му даде възможност да убие с един изстрел два заека? При всички случаи той само щеше да спечели...

Джини оприличи дребничкия, зализан Андре Делери на испански танцър. С привлекателната си креолска външност и лъчезарна усмивка той очевидно бе донжуан, притежаващ собствени начини за превземане на женските сърца. Предложението му, което несъмнено можеше да накърни репутацията ѝ, бе, разбира се, доста дръзко. При положение че... Джини своенравно вирна брадичка. Можеше сама да се грижи за себе си! Също както и господин Делери, не се съмняваше в това. Тя го улови под ръка и видя една твърде цинична усмивка да се появява на устните му, когато му рече сладко:

— Много жени ще ми завидят тази вечер, уверявам ви! Такъв късмет... почти не е за вярване!

За Соня неочакваната поява на своенравната ѝ заварена дъщеря, хванала под ръка Андре Делери, бе капката, от която чашата преля. Неприятната вечер се превърна в същински кошмар. Соня бе неспособна да каже каквото и да било. Най-напред Уилям, изоставил я неочаквано с неправдоподобното извинение за някакви неотложни

делови ангажименти. Остави я сама с Аделин Пруге с нейното зле прикрито любопитство и намеци за миналото, което Соня предпочиташе да се преструва, че е забравила. След това се бе появил Стив — без Джини — и седна в ложата точно срещу тях заедно с някакви хора, които Соня не бе виждала никога преди.

— Богати кубинци — й бе прошепнала Аделин. — Какво съвпадение, зет ти очевидно също ги познава. Особено младата дама... доста хубавичка... но прекалено надута, не съм ли права?

Соня бе скръцнала със зъби, заклевайки се да не остане нито миг повече в компанията на Аделин... Как е могла да гледа на тази жена като на своя приятелка? Тя имаше всичко, но продължаваше със своите лукави интриги. Защо не престанеше и просто не признаеше, че е разпознала в Стив Морган онзи капитан, който някога бе любовник на Соня. Разбира се, Аделин не желаше да си спомни, че тя бе насърчавала тази злощастна, безразсъдна афера, практически изтръгвайки от Соня признанието за чувствата й към младия капитан.

Накрая и неочакваната поява на Джини... и което бе дори още по-лошо — нейното съобщение, че е приела предложението на господин Делери да се присъедини към даваното от него парти след операта. Щяла ли Соня да бъде така добра да предупреди Стив? Не, това наистина бе прекалено и този път Соня наистина почувства пристъп на мигрена.

Как можеше Джини да прояви подобна нетактичност и по толкова досаден начин да се натрапи на господин Делери? Не разбираше ли, че безразсъдното й, неприлично държание можеше да предизвика дуел? Стив Морган бе толкова избухлив и склонен към насилие мъж... хладнокръвен убиец... не съзнаваше ли Андре какво можеше да последва? Соня усети ръцете си необичайно студени и за малко да повърне от пристъпа на гадене, който я бе връхлетял. Уилям... къде бе Уилям? Искаше да се прибере у дома!

— Чуйте, скъпи мои... надявам се, ще ме извините мен, старата жена, за откровеността. — Безцеремонността на Аделин Пруге разведри обстановката, привличайки вниманието върху нея. — Андре Делери, познаваме се прекалено отдавна, за да се лъжем, вярвам ще се съгласите! Номерът ви няма да мине, знаете го... времената може и да са се променили, но има някои неща, които тукашното общество никога няма да приеме. Да измъкнете младата омъжена жена изпод носа

на съпруга ѝ, за да я заведете на вечеря... това ще довлече само неприятности и аз няма да го допусна, добре ли ме чухте? И престанете да ми се мръщите така, млада госпожо! Всъщност, би трябвало да познавате себе си по-добре. И ако мислите, че което е добро за гъсока е добро и за гъските, послушайте старата жена, жестоко се лъжете! Мъжът може да се измъкне от всяка ситуация, и това е нещо, с което ние, жените, трябва да се научим да се примиряваме... поне докато нещата не се променят. Така че на карта е заложена ватата репутация, не неговата. А вие трябва да мислите и за друго, освен за себе си, не е ли така? Едно или две деца имаште?

— Боже, какво чудовище! Тази Пруне винаги ме е ужасявала.

При вида на леката усмивка, последвала думите му, Соня си помисли, че господин Делери със сигурност не изглеждаше като човек, когото нещо или някой можеха да уплашат. Той обаче бе джентълмен и се опитваше да разведри обстановката, за разлика от намусената ѝ заварена дъщеря, която очевидно се безпокоеше, че плановите ѝ ще бъдат осуетени.

Колкото до Соня, тя почувства облекчение и, разбира се, благодарност към Аделин за това, че ѝ се бе притекла на помощ. Беше толкова спокойна, че се престори, че не е забелязала лекото докосване на пръстите на Андре Делери до своите. Това, разбира се, бе просто случайност... Андре се опитваше да компенсира неуместното държание на Джини.

Но под прикритието на тъмнината в ложата горещите му пръсти отново докоснаха нейните, което накара дъхът на Соня да секне. Тя се срамуваше от горещите вълни, обливащи лицето ѝ. Делери заговори, снишавайки глас и свеждайки глава към нейната:

— Простете, ако съм станал причина за... Вие сте изключително чувствителна, прав ли съм? Веднага го забелязах. Главоболието ви попремина ли? — след това добави с толкова тих глас, че Соня едва успяваше да долови думите му: — Колко студени са ръцете ви! Искате ми се да можех да ги стопля.

Каква нелепост! Соня бе по-възрастна, омъжена жена, а този младеж бе станал прекалено дързък и тя трябваше да го постави на мястото му по учтив, но и достатъчно категоричен начин. Но тъй и не успяваше да овладее глупавото биене на сърцето си, а една друга, по-

непрактична част от нея ѝ нашепваше, че в края на краищата не бе прекалено стара за някой невинен флирт. Какво лошо имаше в това?

Джини бе прекалено заета със своите мисли, за да забележи смущението на мащехата си. Стив седеше до онова глупаво младо момиче Ана... и почти сигурно щеше да прекара нощта с нея. Нямаше ли да имат край изневерите му? И защо очакваше от нея да търпи всичко това? Ако стрелите, които мятаха присвитите ѝ очи, бяха истински, мъжът ѝ отдавна да бе издъхнал от раните си. Представлението вече не я интересуваше — съзнанието на Джини бе прекалено обсебено от плановите за разплата със Стив. Да не бе глупавата намеса на госпожа Пруде с нейното каменно лице, Джини щеше да успее да привлече вниманието на съпруга си и да го накара да забрави онази кучка Ана. Най-подходящият начин да се предпази от безцеремонните обиди на Стив бе да му отвърща със същото, да не му отстъпва нито за миг и да му върне за всичко, което ѝ бе сторил. Това бе и причината, поради която тя все още не го напускаше.

Джини неволно бе прехапала долната си устна и сега едва доловимо въздъхна. Защо винаги трябваше да става така? Дори и сега, точно когато бяха започнали да се опознават по-добре и си бяха по-близки от всякога. *Ние сме две упорити, дебели глави* — предупреждаваше я съзнанието ѝ. Нима не познаваше Стив почти толкова добре, колкото самата себе си?

— Проклети да са зелените ти очи, любов моя! Не съм сигурен, че ми е приятно да бъда така впримчен от една жена... — Дали тези думи бяха произнесени само на шега? Или в тях имаше скрито предупреждение?

Може би никога няма да разбера Стив... или онова, което ме кара да продължавам да го обичам. А дали той наистина ме обича, или думите му са само начин да ме предразполага и прави отстъпчива?

Само до преди миг обзета от гняв и готова на всичко, сега Джини примирено се бе затворила в себе си... О, боже! Колко дълго още щяха да се карат, вечно да се подозират и да бъдат нащрек, без истински да си вярват? Навярно щеше да си остане в Европа, спестявайки си всички тези мъки. Внезапно я обзе дълбоко униние и избликналите зад миглите ѝ сълзи започнаха да парят зелените очи. Колко безсмислено се бе оказало всичко!

Целият този гняв, тази тайнственост, непрестанното люшкане между любовта и омразата. За какво? За да има до себе си мъж, когото не можеше да задържи, освен ако не се подчиняваше на условията му? За да пропилее живота си, без да е познала сигурност?

Не зная какво всъщност искам — с тъга си каза Джини. Дори мисълта да воюва със Стив не можеше да я зарадва.

Госпожа Пруе като че ли бе прочела мислите ѝ. Възрастната жена наклони глава и доста сконфузено прошепна, прикривайки уста с ветрилото си, че като се има предвид незначителния интерес, предизвикан от представлението, певците можело да си тръгнат в следващия антракт. Не желала ли преди това госпожа Морган да се присъедини към съпруга си... Отново потръпвайки от гняв, Джини учтиво отвърна, че няма такова намерение и че не би и помислила да се меси в делата на мъжа си. Но ако госпожа Пруе нямала нищо против, тя желала да си тръгне.

Смехът на възрастната жена приличаше повече на сумтене.

— Вие сте една смела млада жена, не съм ли права? Повярвайте, това ми допада, въпреки че преди малко се наложи да бъда малко груба — за ваше добро. Напомняте ми донякъде за самата мен, когато бях на вашата възраст, въпреки че със съжаление трябва да призная, че тогава ми липсваше вашата самоувереност. Искане ми се да бях имала поне половината от свободата, която вие изглежда притежавате! Но аз я спечелих много по-късно, когато войната ме направи вдовица и двете ми дъщери вече се бяха задомили. Сега живея така, както искам, но какво значение има това, при положение, че вече съм прекалено стара, за да се наслажда на свободата си? Това, на което обаче се научих, е дискретността. Ако е дискретна и внимателна при избора на любовниците си, умната жена би могла да се справи с всяка една ситуация. Разбирате ли ме? — Все още енергично веейки си с ветрилото, госпожа Пруе се наведе съвсем близо до изумената от тези неочаквани и почти шокиращи откровения Джини, прошепвайки изразително: — Скъпа моя, Андре Делери в никакъв случай не е най-подходящият избор! Зная, че изглежда чудесно и е неотразим, но той е опасен, повярвайте ми. Избухлив е до безразсъдство и е пристрастен към дуелите. Освен това дочух, че не бил особено дискретен, поне сред приятелчетата си. Андре е... амбициозен. Обича да използва

жените. И то неведнъж. Но стига толкова! Не може да ви се отрече, че сте добра слушателка!

Какво ли очакваше да чуе? Та тя дори не ми даде възможност да отворя уста. — Все пак Джини бе доста заинтригувана от неочакваните разкрития на госпожа Пруе, въпреки че ѝ бе трудно да си представи, че възрастната жена със строго и безизразно лице някога е имала любовници. А колкото до предупрежденията ѝ относно Андре Делери, този млад мъж попиваше всяка дума на Соня, карайки Джини да се пита дали не се бе заблудила за блясъка в очите му преди малко. Сега той никак не изглеждаше опасен, а и Джини имаше прекалено много грижи, за да си мисли за господин Делери. Подобно на Соня, тя се чудеше къде ли бе сенатор Брандън. А Стив? С кого ли ще да прекара нощта? Когато светлините отбелязаха края на второто действие, нито Стив, нито приятелите му се забелязваха някъде и тъй като имаше силно главоболие, Джини с охота прие предложението на Соня да си тръгнат по-рано.

Госпожа Пруе им предложи каретата си. Възрастната дама заяви, че ще се прибере в къщи с Бернар, което накара сина ѝ и годеницата му да разменят нещастни погледи. Андре Делери галантно настояваше да изпрати дамите чак до плантацията, тъй като, както твърдеше, домът му бил в същата посока.

Джини мислеше само за Стив. Тя бе взела решение да се изправи лице в лице с него, да го принуди да поговорят сериозно за бъдещето си. Но щеше ли той да разбере, че тя не може да продължава по този начин?

Джини почти не осъзнаваше присъствието на Андре Делери, който се бе качил с тях, оставяйки коня си необязден да препуска редом с каретата. Младият мъж обаче не я изпускаше от очи, въпреки че говореше със Соня. Виржиния Морган, с красивата ѝ огненочервена коса и вирната брадичка, която дръзко гледаше мъжете право в очите. Делери вече си бе обещал, че ще я има, а интуицията му подсказваше, че тя бе почти готова за това — отегчена и ядосана на съпруга си, който парадирал с любовниците си. О, да, той със сигурност щеше да я има, но още бе рано. Очакването само изостряше желанието му. Щеше да я накара да стане нетърпелива и накрая, подобно на останалите, сама да дотича при него.

— Чудя се дали на копелето му горят ушите — Пако Дейвис се ухили, при което белите му зъби проблеснаха изпод черните мустаци. Той погледна през масата към Джим Бишоп, който му отвърна със също толкова весела усмивка.

— Много се съмнявам. Сигурен съм, че господин Делери е свикнал да бъде обект на клюки в тези среди. Важното е, че вече знаем, че му е било платено. Въпросът е от кого и за какво точно! — Въпросът бе риторичен, тъй като Бишоп отлично знаеше за какъв вид услуги бе възнаграждаван господин Делери... Той се славеше като забележителен дуелист, а в този град, макар и забранени, дуелите бяха общоприето средство за разрешаване *„въпросите на честта“*. Но докато преди Делери се дуелираше със съпрузите или роднините на жените, които бе ухажвал, напоследък съперници му бяха мъже с определени политически убеждения. Събитията в Куба бяха накарали многочислени емигранти да се спасяват в близкия Ню Орлиънс, спасявайки се или от испанците, които се опитваха да запазят останалото от някогашните си богатства, или от бунтовниците. Имаше още една трета категория хора, което още повече усложняваше нещата — американците, които се опитваха да използват конфликтите в съседните страни в своя полза.

Ако не се владееше тъй съвършено, Джим Бишоп би въздъхнал. Когато се взря в сините очи на Стив Морган, лицето му бе безизразно. Надяваше се, че тази вечер Морган мислеше за работа, вместо за темпераментната си съпруга. Удивително какво можеше да направи бракът с един иначе свестен мъж.

Към току-що отворения от Стив прозорец се заиздигаха кълба цигарен дим. Навън звездите избледняваха и не след дълго щяха да бъдат засенчени от изгряващото слънце.

Стив нервно прокара ръка по наболата си брада, очаквайки Бишоп най-сетне да заговори по същество, и не за пръв път си зададе въпроса как се бе забъркал във всичко това. Той едва доловимо смръщи черните си вежди. Всъщност сега, когато имаше време да размисли, бе

обзет от смътното усещане, че умишлено е бил натикан в положението, в което се намираше. Преди няколко седмици Бишоп можеше да накара приятеля си, полковник Белмон, да нареди на войниците си да прекратят прекалено усърдното търсене на обявения извън закона „Маноло“. Вместо това Стив бе принуден да бяга заедно с Джини, спасявайки се не само от куршумите на преследвачите, но също и от хищниците, с които бяха пълни блатата. А след това, пристигайки в Шривпорт, той „налетя“ на Пако Дейвис. Изглежда появата на Джим винаги бе предшествана от безброй „съвпадения“. Стив саркастично рече:

— Защо просто да не попитам темпераментния господин Делери? Може би той ще бъде достатъчно неразумен да се изпусне или да ме вбеси.

Бишоп го изглежда със строг поглед и огорчено поклати глава:

— Не мисля, че е добре да провокираме дуел с този мъж. Не още. Знаем, че той е испански настроен, а и вече не е толкова беден, колкото беше. Знаем, разбира се, и с какво се занимава, но... — сивите му очи се присвиха за момент, когато Бишоп замълча, за да запали нова цигара. — Тревожа се главно за дейността на твоя тъст. Жалко, че нашата така грижливо планирана среща с него бе осуетена. Ако той вече се е срещнал с... другия господин и се е обвързал с него... Смяташ ли, че все още би могъл да бъде убеден да... да промени мнението си?

— Не зная — Стив се върна при масата и тежко се отпусна в стола, посягайки към чашата си. — *По дяволите Джини. Не съм бавачка на сенатора. Сега трябва отново да градим доверието помежду си...* — Стив неохотно се усмихна. — По разбираеми причини той бе доста разтревожен от неочакваното ми изчезване. Мисля, че все още не ми е простил.

— Що се отнася до мен, не вярвам вие двамата да можете да разговаряте като нормални хора. Спомняш ли си първия път, когато бяхме заедно, за да говорим за онова злато, което той бе натоварил за Мексико? А сега... — Пако отново се облегна на стола си, миролюбиво свивайки рамене. — Сега изглежда ситуацията не е много по-различна, а, приятелю? Той е амбициозен мъж, този сенатор Брандън. Не мисля, че се е променил особено. Какво смяташ ти за това?

Бишоп мълчаливо наблюдаваше двамата мъже, като същевременно прехвърляше през ума си известните му факти, опитвайки се да ги подреди в цялостна картина. Пако имаше право — Брандън бе амбициозен, дори алчен мъж. А сега бе проявил неочакван интерес към Куба и кубинската политика, при това дотолкова, че изглеждаше решен да купи една плантация там. Запусната плантация, която в никакъв случай не струваше сумата, искана от собствениците ѝ. Защо? И каква бе връзката между него и Андре Делери? А също и с хубавичката млада вдовица на кубински революционер Ана дос Сантос, за която някога Стив бе сгоден... В тази мозайка имаше много излишни парчета, но той най-накрая щеше да им намери мястото. Президентът бе склонен да се съгласи с мнението на Бишоп, че Съединените щати би трябвало да запазят неутралитет по отношение на събитията в Куба. Разсъждавайки за това, Бишоп бе станал циничен. Той се наклони към масата.

— Господа, вече почти се съмва и всички ние сме доста уморени. Предлагам да размислим върху това, което обсъждахме, и да си уговорим нова среща за утре. Вечерта, може би? Да видим какво ще ни предложи денят.

За много хора този ден започна по-рано от обикновено, а на други поднесе много изненади. Когато сутринта се тръшна на леглото, Люсиен Вале възнамеряваше да се излежава до късно следобед. Бе в доста лошо настроение и чувстваше неприятно гадене от изпития ликьор. Камериерът му помогна да се съблече. По-късно, с мъка събудил господаря си, Пиер му поднесе чаша с отвара, приготвена по собствена рецепта и лекуваща и най-тежкия махмурлук. Последното нещо, което очакваше Люсиен и от което имаше нужда, бе едно грубо събуждане. Той едва успя да отвори кървясалите си, смъдящи очи и видя над себе си иронично усмихнатия Андре Делери.

— А, не! Каквото и да имаш да ми кажеш, сега не съм в настроение да слушам. Бученето в главата ми заглушава всичко... Как си успял да накараш Пиер да те пусне? Вече е крайно време да уволня този негодник... а теб ще извикам на дуел само щом се почувствам малко по-добре!

— Глупости! Много добре знаеш, че не би се оправил без Пиер и че аз мога да те убия... известна ти е репутацията ми! Събуди се,

Люсиен, и ми обърни малко внимание! Накарах прислужника ти да забърка един от специалитетите си, който да проясни малко главата ти. Предстои ни много важен разговор.

Все още притискайки главата си с длани, Вале седна намусено. Чудеше се как, по дяволите, приятелят му успяваше да изглежда толкова свеж след една явно безсънна нощ. Но когато Андре започна да говори, Люсиен се отърси и от последната следа от сънливост, така че само лекото пулсиране в слепоочията му напомняше за ексцесите от предишната нощ.

— Шегуваш се, нали? Когато се хванахме на онзи глупав бас, не мислех, че за да прелъстиш тази жена, ще се наложи да предизвикаш съпруга ѝ на дуел! Приятелю, само помисли за последиците! В края на краищата той не е един от нас и неговото положение... това, което се опитвам да ти кажа е, че би могъл да избухне дяволски скандал! Още по-лошо, последиците за теб...

Кестенявите очи на Делери се присвиха, спирайки върху сериозното, зачервено лице на приятеля му.

— Да не би да намекваш, че би трябвало да се уплаша от последствията? Не, няма да споря с теб, драги... Още повече като се има предвид главоболието ти. Освен това... — тук Делери се усмихна простодушно — имам нужда от твоята помощ. Не за самото изпълнение на моя план, защото, както знаеш, това ще бъде детински лесно. Основното вече е направено и птичето е нетърпеливо да влезе в капана! Някога провалял ли съм се с жена? Или когато е трябвало да убия противника си? Този път той ще ме предизвика пред свидетели, без да ми остави друг избор, освен да... — разпервайки ръце Делери сви рамене — Схващаш ли какво се опитвам да ти кажа? Но имам нужда от информация за приятелите на мъжа, по-специално за онези, с които се е срещнал миналата нощ. Разбрах, че след операта си прекарал остатъка от нощта в една къща на улица „Бордо“.

Докато двамата млади мъже водеха този разговор, повечето от обитателите на разнебитената постройка, все още наричана Буден Хаус, вече бяха будни. Джини слезе по стълбите, за да потърси някое местенце в сенчестата градина, където да закуси, но за свое най-голямо учудване откри, че мащехата ѝ вече я бе изпреварила.

Двете жени се спогледаха и Соня, която, като се изключат розовите петна от руж по страните, бе съвсем бледа, заговори първа.

— Няма нужда от церемонии. Седни — След това продължи със същия непринуден тон: — Слугите слухтят наоколо... за да клюкарстват, разбира се. Независимо от противоречията между нас, бихме могли да се преструваме, че нищо не се е случило, не мислиш ли? — Джини продължаваше да мълчи и кокалчетата на ръката на Соня, стиснала облегалката на стола, побеляха. — Съпругът ти не се е върнал, нали? А моят си легна едва преди два часа, разказвайки ми някаква невероятна история как цяла нощ бил играл карти. Сега здравата хърка.

Зад привидното спокойствие, изписано на лицето ѝ, Соня се задъхваше от гняв. Как можеше Уилям да я прави за смях пред старите ѝ приятели? Два дни поред да отсъства от къщи, без да ѝ се извини дори само от приличие? А като си помислеше, че вчера я бе укорил, задето е позволила на трима по-млади мъже да я изпратят до в къщи. Не че господин Делери бе толкова по-млад от нея. Сам ѝ бе признал, че въпреки младежкия си вид вече е превалил тридесетте.

Соня наблюдаваше заварената си дъщеря, която, все още необичайно мълчалива, се отпусна в стола срещу нея, промърморвайки само едно „О?...“

Навярно бе свикнала да се справя с подобни ситуации. Без съмнение вече си търсеше любовник, с когото да отмъсти на Стив. А съдейки по миналото ѝ, Джини изневеряваше без каквито и да било скрупули. Нещо повече, тя винаги успяваше да се измъкне! *Не е честно* — разбунтува се вътрешно Соня. — *Тя винаги успява да обърне нещата в своя полза!*

Соня наблюдаваше почти злобно младата жена, която бе свалила шапката си и си вееше с нея. Джини изглеждаше така, като че ли не бе мигнала цяла нощ, което вероятно бе самата истина. Под очите ѝ се бяха образували тъмни кръгове, които контрастираха с необичайната бледност на лицето ѝ. Наистина ли си бе въобразявала, че ще успее да промени мъж като Стив Морган?

Докато си вееше с шапката, повече, за да е заета с нещо, отколкото, за да се разхлажда, Джини си мислеше за същото. Отгатваше настроението на Соня и потискания ѝ гняв, но в края на краищата какво я засягаха те? Напоследък съвсем открито бяха

възприели държание, подходящо повече на съперници, отколкото на приятелки. Не, точно сега не бе в настроение да се доверява на Соня, нито пък да си разменя обвинения с нея. Не искаше да мисли — нещо, което бе правила през цялата нощ, докато лежеше будна в леглото.

Прислугата се суетеше наоколо, носейки в димящи чинии към сервираната за четирима маса. Джини нетърпеливо се пресегна за един горещ, пухкав кроасан, върху който цвърчеше разтопено масло. За пред прислугата тя рече с пренебрежителен тон:

— Закуските в Луизиана винаги ли са толкова обилни? Как успявате да слагате и вдигате масата по няколко пъти дневно?

Соня сви рамене.

— Въпрос на навик. Човек свиква. — Прозрачно сините ѝ очи срещнаха тези на Джини, след което продължи със същия равен глас: — Но свиква ли се с това да бъдеш пренебрегван и унижаван публично? Как се примиряваш с това?

— Не се примирявам.

Прислужниците си бяха отишли, а с тях и необходимостта от дискретност. Твърде резкият отговор накара Соня да стисне устни.

— О? — натъртено рече тя. — Но нали все още си негова жена. Не пропътува ли целия път дотук само за да го намериш и да го убедиш да се съберете отново? Извини ме, ако съм си направила неправилно заключение, но...

Упоритото, гневно вирване на брадичката на Джини ѝ бе твърде добре познато.

— Заключениеята ти наистина са неправилни, но всичко това изобщо не ме интересува. Стив и аз... никога не си могла да разбереш онова, което става между нас, нали? И се съмнявам, че някога ще успееш. Той си прави своето, а аз — моето. Моля те, не очаквай от мен да бъда толкова разтревожена, колкото очевидно си ти! — Забелязвайки войнствените искрици в очите на Соня, Джини нетърпеливо добави: — О, хайде, стига! Какъв смисъл има да се караме? Мисля, че добре знаем мнението си една за друга. Защо да не оставим нещата такива, каквито са?

— Това е много лесно за теб, нали? Никога не си изпитвала неудобство от това да следваш собствените си прищевки, без да се съобразяваш с никого другиго... нито... нито с болката и скандала, които би могла да причиниш. Докато аз... ох! Както сама току-що каза,

какво значение има всичко това? Моля, продължи закуската си. Аз мисля да поизляя.

По-късно Соня ясно си даде сметка за импулсивността на решението си. Не можеше да понася да седи с тази... тази малка уличница и да се разстройва от нейната арогантност. А и от последния път, когато бе яздила сама, наслаждавайки се на равния ход на коня и лекия ветреца, галещ зачервените ѝ страни, бе изминало толкова много време. Да, трябва да бяха минали години, откакто за последен път бе поела по тази пътека, отвеждаща към отвесния бряг на реката. Сега обаче щеше да се постарее да избегне старата каменоломна.

След внезапното оттегляне на Соня Джини откри, че бе изгубила апетит. Нямаше нужда от много — кроасаните и черното кафе, обилно долято с коняк, ѝ бяха достатъчни, в случай че не искаше да стане прекалено закръглена. Каква омразна мисъл! Джини донякъде съжаляваше, че се бе скарала със Соня — ободряващата езда бе точно онова, от което имаше нужда, за да започне отново да разсъждава трезво. Въпреки че цяла нощ се въртя будна в леглото, тя все още не бе взела никакво решение и нямаше план. С някакъв необичаен за импулсивния ѝ характер фатализъм си бе дала сметка, че нещата не можеха да продължават така. Двамата със Стив трябваше да се разберат веднъж завинаги.

Аз наистина го обичам — помисли си тя и мисълта, че са били разделени толкова дълго време я изплаши. — *Но ако продължим да живеем така, ще се унищожим, независимо от чувствата ни един към друг.* А Стив — какво бе онова, което го караше толкова често да бъде далеч от нея — гняв или безразличие? Трябваше да узнае това и смело да посрещне последствията. Благодареше на бога за гордостта, която не ѝ позволяваше да се преклони пред никого. Не, тя нямаше да избяга, както току-що бе направила Соня. И когато този път притиснеше Стив до стената, той щеше да се види принуден да ѝ каже истината.

И истината ще ви направи свободни... Защо ли тази фраза така натрапчиво се въртеше в трескавото ѝ съзнание, звънтейки като предупреждение?

Неведнъж се изкуши да се върне. Да каже на възрастния мъж, седнал на капрата с неодобрително изражение, че е променила решението си. Изражението му щеше да стане още по-критично,

когато пристигнеха на адреса, даден му от Джини. За най-голям ужас на Соня постъпката ѝ щеше да отприщи нови клюки. Но всичко това нямаше никакво значение, както упорито се опитваше да убеди сама себе си Джини. На всяка цена трябваше да разбере какво се бе случило.

— Тук — рече тя, с мъка изтръгвайки се от сладкия блян, който я бе люлял. — Моля, оставете ме тук. Няма нужда да ме чакате. Съпругът ми ще ме съпроводи на връщане.

Джини неволно си бе представляла най-различни ситуации, в които ще завари Стив — повече, за да се настрои срещу него, отколкото, за да обуздае гнева си. Единствената картина, която не си бе представляла, бе на спящия сам в широкото легло Стив.

Всъщност той не бе възнамерявал да прекара остатък от нощта сам. Почти бе решил да каже на Джим Бишоп и на своя приятел Пако да вървят по дяволите. Проклет да е, ако след това не отидеше да открие Джини и да я накрая да се разберат веднъж завинаги...

Точно тогава се появи сънената Хортензия, която му донесе писмото. Дебел пергаментов плик с до болка познат печат... Съдържанието бе лаконично. Козът на Бишоп? Бе прекалено голямо съвпадение — появата точно в този момент на писмото от дядо му, препратено от Роналдо. Стив се опитваше да чете между редовете, когато внезапно го обзе непривично за него чувство на фатализъм. Изглежда, всичко го тласкаше към Куба. Но каква работа можеше да има там дядо му, неотложна работа, която можело да бъде свършена единствено от Стив. При това точно сега, по време на кървавата революция! Проклетата да е глупавата му старческа гордост! Не можеше ли да изпрати Роналдо? Дядо му все още не се бе възстановил от преживяния сърдечен удар и не биваше да пътува сам.

Стив изруга на глас, преди внимателно да изгори писмото в мраморния пепелник. Да спори с дядо си бе нещо, което никога не му бе попадало. А изглежда сега трябваше да се бори и с неизбежното избухване на Джини, когато разбере, че трябва да се прибере сама в Мексико.

На развиделяване Стив си наложи да поспи. Веднага с идването на съня съзнанието му се изпълни с хаотични образи... Веднъж Джини го бе обвинила, че съзнателно флиртува с опасностите. *Предполагам,*

че просто в гърдите ми е скрита неуморима, дяволска душа, сладка моя — бе отвърнал, за да я подразни той.

Джини — изкусителка, тигрица, сирена! Независимо от това колко ожесточено воюваха, тя бе жената, която винаги щеше да го вълнува, както и вечно да го кара да бъде нащрек. Зеленоока лисица с остри зъби и нокти...

Завръщането в реалността му отне няколко секунди. Първото нещо, което видя, бе надвесената над него и втренчено наблюдаваща го Джини. Първата му реакция бе да я вземе в обятията си, но инстинктът за самосъхранение и кратката почивка бяха достатъчни, за да изострят вниманието му. Срещнал питащите очи на младата жена, Стив ѝ отвърна със суров поглед, опитвайки се да улесни задачата си да я отпрати.

— Добро утро! Помислих си, че бихме могли да закусим заедно... както вчера. Трябва да си поговорим, не мислиш ли?

Очите на Стив се присвиха, преди да я дари с усмивка, която бе само леко изкривяване на устните.

— Наистина ли мислите така, госпожо? Между другото, къде прекарахте нощта?

Значи бе твърдо решен да се държи неприятно. Преди Джини да вземе окончателно решение, от устните ѝ неволно се отрони тиха въздишка.

— Стив, моля те, недей! Уморена съм от вечната война между нас. Какво стана с честността, която си бяхме обещали? — Тя почти отчаяно търсеше някаква следа от чувства по лицето му, но мъжът само сви рамене, провеси крака от ръба на леглото и започна да обува панталоните си, сякаш Джини изобщо не съществуваше.

Тя дори не можеше да види лицето му, когато Стив рече:

— Нямах представа, че сме били нечестни един към друг... Има ли нещо специално, което искаш да обсъдим?

Трябваше да ѝ признае, че бе упорита. Устните ѝ се свиха предизвикателно, като че за да му покаже, че много добре познава тактиката му.

— Всъщност — да. Искях да обсъдим нашето... отношенията между нас. Не съм доволна от това, което става, Стив. А ти?

Той нетърпеливо вдигна очи към нея.

— Исусе! Нима си дошла тук, за да ми задаваш безсмислени въпроси? Ние сме женени. Ти сама каза, че близнаците трябва да бъдат твоята главна грижа. Ако не си доволна от съжителството си с мен, не виждам причина да не заживееш така, че да не се разстройваш толкова. Досега съм бил повече от толерантен съпруг, не е ли така? Ако се опиташ да бъдеш малко по-дискретна отколкото през миналата нощ, аз също ще направя всичко възможно да обуздам дяволския си темперамент — това достатъчно честно ли ти се струва?

Тя се изправи с блеснали от сълзи или от гняв очи.

— Смяташ, че трябва да бъде... наказана? Това ли е причината за префинената ти жестокост, Стив? Или наистина предпочиташ да се върнем към начина на живот, който водехме, преди да замина за Европа? Боя се, че преди да се отървеш от мен ще се наложи да ми отговориш.

— Бях останал с чувството, че си повече от доволна от тогавашния ни начин на живот, любов моя. И по-точно от своя, когато мене ме нямаше наоколо. Не се съмнявам, че веднъж завърнала се в Мексико, ще намериш извинение да заминеш отново, въпреки че бих предпочел да изчакаш, докато децата пораснат достатъчно, преди отново да ги зарежеш. — Той се изсмя кратко. — Господи, превръщаш се във вечна заядливка! Може би си спомняш, че не обичам чувствата ми да се поставят под въпрос.

Стив имаше причина за умишлената си жестокост, но това не правеше удара върху гордостта ѝ по-малко болезнен. Джини се опита да запази достойнство в отстъплението си.

— Много добре, Стив. Ще запомня това, ако и ти веднъж завинаги запомниш колко много мразя ревността. — Тя небрежно сви рамене. — Мислиш ли, че Хортензия ще ми донесе закуска? Или може би губернаторът Уормът е все още тук...

За нещастие точно в този момент се почука на вратата. Те се спогледаха — Стив с набързо наметнатата си, все още незакопчана риза, опитващ се да отгатне какво се крие зад внезапната промяна на настроението на Джини.

— Може ли да вляза? Казаха ми, че ме очакваш... О!

— Заповядай, влез... сигурна съм, че наистина те очаква! Не бива да се тревожиш. Стив ще ти каже, че двамата с него сме една модерна двойка и всеки от нас има свои приятели... Понякога е наистина забавно да сравняваме преживяванията си! — с ококорените си кадифено кафяви очи Ана дос Сантос не изглеждаше особено променена в сравнение с последния път, когато се бяха срещнали. Момичето стоеше, притиснато към вратата, сякаш опитвайки да се защити, и недоумяващо се взираше в Джини. — Трябва да опиташ омарите — продължи Джини. — Превъзходни са... както и шампанското. И тъй като разбирам, че сега съм излишна... скъпи — извини ме, Ана — няма да се прибирам за вечеря. Хенри ме покани на

приема, който дава в имението на губернатора. Довиждане... забавлявайте се добре!

Джини мина покрай слисаната млада жена и напусна стаята, оставяйки Стив със замръзнало лице. Докато пазеше тази картина жива в съзнанието си, Джини нямаше да се прекърши. Спускаяки се по стълбите, тя дочу затръшването на врата горе.

Уилям Брандън наблюдаваше Джини, която идваше към него, и завладян от собствените си грижи, не забеляза необичайната ѝ бледност. Той си спомни, че ѝ бе ядосан и придаде на гласа си рязка нотка.

— Боже мой, къде са се дянали всички? Къде е Соня?

— Нямам представа, освен че рано тази сутрин ми каза, че отива да пояди. Защо не я потърсиш?

— Чуй ме сега, Виржиния! Фактът, че си омъжена, не ти дава право да разговаряш с мен по толкова нахален начин! А колкото до поведението ти миналата нощ...

— Не съм споменала пред Соня къде си бил, ако това те тревожи. Имаш ли нещо против да се оттегля? Бях навън и имам силно главоболие.

Нейната стая бе само временно убежище. Докато лежеше в леглото си, възползвайки се от леда, който загрижената камериерка бе донесла за облекчаване на главоболието ѝ, Джини се опитваше да размишлява. В главата ѝ обаче се въртеше една-единствена ясна мисъл: *Трябва да си вървим*. И след като самият Стив ѝ бе дал свобода да следва желанията си, тя възнамеряваше да направи точно това. Джини затвори очи, копнеейки да спре да изпитва болка, когато усети, че тялото ѝ бе започнало да изтръпва.

Значи всичко свърши. Наистина най-накрая свърши. Колко странно се чувствам сега!

През отворения прозорец до нея долетя гласът на сенатор Брандън, който нареждаше на някакъв прислужник да му доведе кон. Дали възнамеряваше да търси Соня?

Подобно на останалите мъже той се забавляваше без ни най-малко чувство за неудобство, но съпругата му трябваше да бъде порицавана при най-незначителната проява на своеволие. Внезапно Джини се запита как ли се чувстваше Соня, която бе доста по-млада от

сенатора. Дали е обичала първия си мъж, от когото ѝ беше останала тази къща и земите наоколо? Имала ли е любовници? Въпреки че напоследък бе понапълняла, Соня безспорно бе доста привлекателна жена, както изглежда смяташе и Андре Делери.

И докато Джини се опитваше да не мисли за бъдещето, Соня отчаяно копнееше вече да си е у дома, обвинявайки заварената си дъщеря за собственото си импулсивно поведение.

Ако Уилям не се бе държал толкова зле и ако Джини не я бе провокирала така нетърпимо, тя отдавна щеше да е забравила прошепнатата от Андре Делери молба да му разреши да поязди с нея, само двамата. Молеше я да си поговорят и почетат от книгата с френски стихове, която бе донесъл от Париж. Соня го намираще за много очарователен и чувствителен млад мъж, но при други обстоятелства една подобна среща с него или с когото и да било друго би била немислима. Господин Делери, радушно приет у всичките ѝ някогашни приятели, бе показал на Соня, че зачита и уважава мнението ѝ, така че тя нямаше никакви основания да не му се довери. И все пак... о, боже, как можеше да е толкова глупава и безразсъдна? О, всичко това не оправдаваше факта, че Андре Делери я очакваше и тя се бе отзовала на поканата му.

Горичката, простираща се чак до скалистия бряг, бе много стара — засадена бе от един от първите заселници по тези места. Соня безкрайно обичаше пикниците в сянката на листата. Тя и Раул, красивият ѝ, усмихнат млад съпруг, който след кратко ухажване бе омаял момичешкото ѝ въображение и се бе оженил за нея. Но голямата му любов си бе останала една мулатка...

Колко далеч назад в миналото бяха разходките сред дърветата, неизменно съпровождани от шума на реката долу под отвесния бряг. Сега тя бе малко опиянена от изстуденото вино, донесено от Андре Делери.

— „Хляб и вино“ — това е една книга с персийски стихове. Когато я четох за пръв път, си мислех за теб и изпитвах необходимост да споделя всичко онова, което изпълваше душата ми.

— Говорите като поет, господин Делери! Но вие, разбира се, знаете, че не бих могла да остана. Аз... изобщо не биваше да идвам, но внезапно се почувствах...

— Моля те, остани още няколко минути... сега, когато вече си тук. Копнеех да те видя, мислено те молах да дойдеш.

Обърканият и доста уплашен израз на Соня извика на устните му бегла усмивка. Неочаквано Делери улови ръката ѝ.

— Недей да гледаш толкова уплашено, кълна се, че няма да те компрометирам. Какво ще ти навредят няколко минути сред тази красота и покой.

Соня се остави да бъде убедена... в последствие не можеше да си обясни как бе станало това. Отначало ѝ изглеждаше съвсем естествено да остане и да побъбри малко с него, а след това... Учтиво се опита да му каже, че по-добре за него би било да се разхожда с някоя неомъжена млада жена, която повече би подхождала на възрастта му. Младият мъж обаче бе започнал да ѝ чете стихове, а след това седна по-близо до нея, предлагайки ѝ да си вземе още от прясно изпечения хляб и от виното. В края на краищата не правеха нищо лошо. Откога не бе постъпвала импулсивно? От колко време не се бе забавлявала така?

Андре Делери внимателно наблюдаваше дали на Соня ѝ е приятно, опитвайки се да я накара да забрави за времето. Гледаше предвидливо донесената чашата от кристал и сребро винаги да е пълна. Той четеше стихове и ѝ разказваше забавни анекдоти, преценявайки колко още време му трябва. Накрая, доловил първите тихи звуци, които отдавна очакваше, той се наведе толкова близо до нея, че можеше да види уплашения израз на очите ѝ.

— Чакай, не мърдай! Има някакво паяче... не се плаши, ще го махна... ето — той зарови пръсти в косата ѝ, а в същия момент Соня остро изпищя от страх. Какво по-естествено от това със също толкова непринудено движение да обърне лицето ѝ към себе си и да целуне полуотворените ѝ устни! Целувката я извади от равновесие и Соня се облегна гърбом на Делери, чието тяло наполовина закри нейното, когато чуха смутено покашляне.

— О, хиляди извинения, стари приятелю... но кой би допуснал, че ще избереш точно това място за своята среща?

В този момент Соня изпита желание да потъне в земята. Би предпочела да умре, вместо да се изправи пред пресилено безизразните лица на Люсиен Вале и Бернар Пруре и открито любопитните погледи на двете млади жени, които ги придружаваха.

Заекващите опити на Делери да дава обяснения, разбира се, само още повече влошаваха нещата. Докато той обясняваше за импулсивното им решение да използват чудесния ден за една разходка край реката, Соня поглади роклята си с ръка и избухна в сълзи. Няколко прислужници носеха кошници за пикника, а годеницата на Бернар бе съпровождана от леля си — невзрачна жена на средна възраст, която се мръщеше на Соня със свитите си в нескрито неодобрение устни. Племенницата ѝ на свой ред се изчерви, когато Андре се заплете в неубедителни обяснения.

— Люсиен! Случайно срещнах госпожа Брандън и я убедих да си почине малко в сянката... — Андре Делери не приличаше на мъж, който толкова лесно губи дар слово. Той погледна към Соня, промърморвайки: — Толкова съжалявам! — Но в края на краищата, с какво това ѝ помогна да спаси репутацията си? Соня познаваше обществото в Ню Орлиънс и знаеше, че клюките многократно щяха да преувеличат случилото се този следобед. Разкази за срещата ѝ с Люсиен Вале щяха да се носят в гостните и край масите за игра на карти, така че скоро всеки щеше да знае за това!

Изведнъж всички заговориха в надпревара, опитвайки се да преодолеят неудобството на ситуацията, всички, освен Соня, която не би проговорила, дори ако от това зависеше животът ѝ.

Така ги завари холеричният, избухлив сенатор Уилям Брандън. И както господин Делери по-късно щеше да увери приятеля си Люсиен Вале, присъствието му било чиста случайност, изпратена им от провидението!

— За бога! Опитай се да се успокоиш. Знай, че истериите няма да ти помогнат! — Гласът на Джини прозвуча по-сурово и нетърпеливо, отколкото младата жена би искала. — Хайде, ще се почувстваш по-добре, ако ми разкажеш всичко. Какво се случи след това? Не можеш ли да ми обясниш? Той със сигурност ти е дал възможност да...

— Казвам ти... о, боже... как не разбираш? Ти не си била в положение като моето! Те си уговориха дуел, няма начин да... Искам да умра, искам да умра!

— Но няма да умреш. Соня, чуй ме! Не разбираш ли, че единственият начин да преодолееш положението е да се изправиш

лице в лице с фактите и да ги надмогнеш? Трябва, заради себе си, а също и заради моя... баща. Позволи ми да говоря с него, а ще накарам и Стив...

— Не! Не, не, не! — Гласът на Соня премина в стон. — Не мога да се изправа пред тях, пред никого от тях, аз съм виновна, аз съм виновна! Това е наказанието ми за всичките тези години...

— Говориш пълни глупости! Ето го докторът, той ще ти даде нещо за нервите. Ще видя какво бих могла да направя, за да сложа точка на цялата тази дивотия, а ти трябва да ми обещаеш, че ще се успокоиш. Няма никакъв смисъл да оставаш в това състояние!

Въпреки уверения си тон, когато напусна стаята, Джини трепереше вътрешно. Не искаше това да е начинът, по който да се откъсва от проблемите си. Бедната Соня! Цял живот се бе водила от общоприетите норми на приличие, за да попадне сега в капана им и да стане тяхна жертва. А колкото до дуела, това бе дори още по-нелепо! Този дуел само щеше да разпали скандала още повече, а и никой не можеше да предвиди последиците. Баща ѝ би трябвало да има повече доверие на съпругата си! Защо мъжете бяха толкова честолюбиви и подозрителни? Като Стив, който винаги мислеше най-лошото за нея...

Почувствала, че изтръпва от студ, Джини сви юмруци. В следващия момент съжали, че се бе държала като бавачка на Соня и се запъти надолу по стълбите с надеждата да открие баща си. Трябваше да го накара да разбере, че един дуел би съсипал кариерата му. Да, това бе единственият довод, способен да го вразуми. А ако тя не успееше, тогава Стив със сигурност щеше да убеди тъста си. Устните на Джини за миг потръпнаха. Стив никога не би се отказал от някой дуел. Първия път, когато го зърна през прозореца на хотелската си стая в Сан Антонио, той току-що бе убил човек — просто ей така, наред улицата. По-късно трябваше да стане свидетелка как на борда на един кораб Стив уби с голи ръце тогавашния ѝ съпруг, руския принц Иван Сарканов. Най-вероятно Стив щеше да се опита да предотврати този дуел, като предизвика Делери. А защо ли ѝ трябваше да се вълнува толкова много? Тя бе разбрала що за човек е Стив. Той никога не се бе преструвал. Вината си бе изцяло нейна, както и илюзиите и мечтите за щастлив край като в приказките, дето принцесата заживяваше честито със своя принц.

Къщата бе необичайно притихнала, а дългите следобедни сенки сякаш подсилваха неприятното усещане за надвиснала опасност. Прекосявайки странно безлюдното преддверие, в което се носеше аромат на лимон, Джини внезапно си спомни, че дочакваха гости за вечеря.

Надяваше се да успее да утеши сенатора, който се бе заключил в работния си кабинет. Джини откри вратата широко отворена, а някакъв иконом с доста уплашен вид я осведоми, че сенаторът отново е излязъл, без да спомене къде отива. Изведнъж чу гласа му.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Стив, разбира се. Когато Джини извърна лице към него и вирна брадичка, той се смръщи. — Е? — Огледа я бавно, сякаш щеше да ѝ взема мерки, очевидно решен да атакува първи.

— Ще ми дадеш ли възможност да ти обясня? — бързо отвърна тя, а част от нея се наслади на учудването, изписало се на лицето му.

В следващия момент Стив я хвана за ръка и я поведе към кабинета, нетърпеливо кимвайки с глава на прислужника. Нямаше право, след като я бе отхвърлил толкова безцеремонно, сега да се опитва да бъде мил с нея!

— Кога е успяла да се сближи толкова с Делери? По дяволите, бях започнал да си мисля, че е взел на мушка теб. Не си ли забелязала нещо особено между тях?

— Мили боже! Само това ли имаш да ми кажеш... след всичко, което се случи? — Внезапно така бе побесняла, че се разтрепери. Джини издърпа дланта си от неговата, отстъпвайки крачка назад. — Мислел си, че аз съм целта му, така ли? Как можеш да го кажеш толкова невъзмутимо? И... о, понякога се питам дали те познавам толкова добре, колкото си мисля, и дали към някого си изпитвал истински, безкористни чувства. Изобщо ли не те интересува какво би могло да се случи? Соня е съсипана от преживяния шок и самообвинения. Бедната, тя наистина не е жена, която би извършила подобно нещо. Винаги е била толкова почитана! Сигурна съм, че го е срещнала случайно и че баща ми като типичен мъж преувеличава всичко. Канех се да говоря с него, но той е излязъл някъде и се боя, че...

Сега Стив отново бе станал сериозен, придобивайки онова свое загадъчно изражение, което тя толкова ненавиждаше. Само иронично

присвитото ъгълче на устните му издаваше някакви чувства. Откривайки, че Стив я наблюдава, без изобщо да слуша думите ѝ, Джини дотолкова се ядоса, че започна напосоки да го предизвиква в стремежа си да събуди някаква човешка реакция.

Безучастното повдигане на раменете му само още повече разпали гнева ѝ. Стив саркастично рече:

— Любов моя, сигурен съм, че ако знаеше за твоята загриженост, баща ти би ти обясни къде е ходил и защо. Но сега, когато съм тук и ти бе толкова мила да ми обясниш всичко... не си скрила нищо, нали? За едно си права — наистина не мога да си представя Соня да тича на любовна среща с някой мъж, пък бил той и Андре Делери...

Очакванията му относно реакцията ѝ напълно се оправдаха. Занемяла от бяс, тя го зашлеви през лицето, чувствайки как цялата ѝ ръка изтръпна, когато мъжът впи пръсти в китката ѝ.

— Аз също бих могъл да те зашлея, Джини. Не насилвай късмета си или ще се наложи да обясняваш откъде са синините по лицето ти.

— Няма да ти е за пръв път, нали? Проклет да си, Стив! Няма да понасям повече това, няма да живея по този начин! Искам нормален живот, чуваш ли ме? Не, не крехко временно примирие, без никога да имам някаква сигурност... о, по дяволите! Искам... остави ме! Искам развод, ти каза, че мога да го получа, спомняш ли си? Няма да позволя този брак да се проточи, докато един ден открием, че се ненавиждаме.

Джини бе забравила за баща си и Соня и неволно се бе разридала от гняв и болка, но Стив само стоеше, наблюдавайки я със саркастична гримаса. Сълзите ѝ го оставяха безразличен, иначе би я взел в прегръдката си. А само преди месец твърдеше, че я обича и никога няма да я пусне да си отиде. Дали не я задържаше единствено от гордост, за да не помислят хората, че го е напуснала?

Стив освободи китката ѝ, която Джини намусено започна да разтрива, докато той се бореше с издайническите си чувства. Гласът му прозвуча отегчено и малко нетърпеливо.

— По дяволите, Джини! Ще престанеш ли да опяваш? Отговорът ми е все същият — не. Никакъв развод, сладка моя. Мислиш си, че искам да стана жертва на някое друго сладурче, търсещо си съпруг. О, не — веднъж ми стига. Във всеки случай, сега не е най-подходящият момент за още един пикантен скандал. Боя се, просто ще трябва да се

примириш с това, че си омъжена. Аз ще реша кога е дошло време пътищата ни да се разделят — поне юридически. Това е. А междувременно, ако си разумна, ще се опиташ да бъдеш дискретна, точно какъвто ще бъда и аз. Така ще е най-добре и за двамата и когато престанеш със сцените си, сама ще се убедиш в това.

Да я бе ударил — Джини хиляди пъти би предпочела тази откровена човешка реакция пред студените му думи с тяхната почти чудовищна логика. Разбира се, всичко трябваше да стане така, както той бе решил. Нейните чувства нямаха значение — като че някога бяха имали! Въпреки това следващите й думи бяха съвсем импулсивни, предизвикани от подтик, който тя не бе в състояние да овладее. Имаше нещо, което тя непременно трябваше да узнае.

Стив я наблюдаваше как напуска стаята с ненакърнена гордост и изправен гръб. Той дори не помръдна, за да я спре, въпреки че с цялото си същество копнееше да го стори. Да тръгне след нея и да я извърне с лице към себе си, принуждавайки я да признае, че подобно на него не си е мислила дори малка част от онова, което каза.

Джим Бишоп бе едновременно раздразнен и разтревожен, но както винаги успяваше добре да скрие чувствата си. Независимо от това гласът му звучеше малко по-остро от обикновено и в него имаше нещо повече от онзи безстрастен тон, който така вбесяваше Пако Дейвис.

— Съдейки по изненадващия удар и то в толкова неочаквана посока, те изглежда са по-умни, отколкото очаквахме! Значи сенаторът има уговорена среща с адвокат... за да промени завещанието си, предполагам?

И той, както и Пако, знаеше отговора на този въпрос, който Бишоп остави недовършен. Вместо това замълча и отново запали цигара.

Пако отвърна:

— Предполага се, че ще се срещнат тази вечер. Необичайното бързане е предизвикано от опасение властите да не научат за това и да вземат мерки за предотвратяване на дуела. А ние?

Бишоп даде вид, че обмисля въпроса, облягайки се назад в стола си и съсредоточено наблюдавайки сиво — сивкавите димни кръгчета, които току-що бе издишал. Чувстваше раздразнение — ненавиждаше да бъде изигран от някого.

Пако се наведе напред с внезапно светнали очи.

— Хей, може би Стив трябва да излезе срещу Делери, а? Какво по-естествено от това. Сенаторът е негов тъст, а е добре известно, че Делери обича да убива опонентите си, поради което повечето от мъжете тук са така дяволски уплашени от него...

— Сам, много добре знаеш какво ще стане в такъв случай — рече Бишоп толкова студено, че гласът му накара Пако да потрепери.

— Ами нали това е идеята.

— Не много умна идея. Морган ни е нужен в Куба и то за неопределено време — за толкова, колкото е необходимо. Във всеки случай, ако той участва в дуела вместо Брандън, това ще бъде унижително за сенатора. Не, мисля, че има друг начин да се

предотврати този нелеп дуел, без да се прибегва до толкова радикални средства...

Бишоп замислено се наведе напред, потърквайки с пръсти брадичката си, докато обмисляше този „друг начин“.

Трябва да оставим случая на него! — с негодувание си помисли Пако. — *Той е хладнокръвен кучи син, а без съмнение е и много хитър!*

Такова бе мнението и на Стив, който малко по-късно се присъедини към тях с доста кръвожаден вид, подчертаван от белега на лицето му. През целия път на връщане към града с голямо задоволство обмисляше идеята незабавно да се срещне с Андре Делери, което би освободило насъбраното напрежение. Но, разбира се, Бишоп бе този, който хладнокръвно заключи, че това не е единственото и най-практично решение на проблема. Най-лесният начин за предотвратяването на дуела бе да се информират служителите на закона и да бъдат арестувани замесените страни. Това неизбежно би имало някои нежелани последици, но като цяло...

Стив Морган, със съблечено сако и измачкана, разкопчана по врата риза, попита:

— А веднъж попаднали в затвора?

— Е, поне печелим време, нали? — услужливо отвърна Пако. Бишоп имаше доста кисел вид.

— Това ще бъде мой проблем. — Той погледна първо единия, а след това и другия от събеседниците си и добави по-меко: — А междувременно вие, господа, може би ще се пригответе за заминаване.

— Не мога да повярвам! Всичко е съвсем като преди, но тогава ти се караше с него, а сега не го правиш. Хей, Стив, защо не слушаш стария си приятел?

— Млъкни, Пако!

Стив все още бе в същото мрачно настроение, което го преследваше през целия ден. Голямото количество топъл ликьор, изпито от тях двамата с Пако, не бе в състояние да промени това, нито да помогне на Стив да се съсредоточи върху картата, оставена му от Бишоп.

Стив се мръщеше над картата, надявайки се Пако да престане да го дразни.

Куба. Странно, никога не бе ходил там, въпреки че имаше чичо на острова. Или беше братовчед? По дяволите... някакъв далечен роднина, когото той почти не познаваше. Още по-странно бе, че дядо му, който никак не обичаше да пътува, най-неочаквано бе решил да замине по някаква мистериозна работа в Куба. Писмото му бе изпълнено със саркастични увещания и открити заповеди: „... съветвайки те да се откъснеш за малко от хасиендата, нямаш представа, че ще отсъстваш повече от година... и сега, когато изключително неотложни дела ме принуждават незабавно да замина за именията си в Куба, те моля да се върнеш в Мексико...“. Никъде не ставаше дума за естеството на неотложните дела, принудили дон Франсиско да предприеме това пътуване. Всичко това бе непривично за дядо му! Дали решението да замине за острова в момент, когато революцията бушуваше с пълна сила, бе просто старческо хрумване? Стив с тревога си спомни, че по време на кървавата революция в Мексико дон Франсиско бе един от малцината едри земевладелци, отказали да напуснат хасиендите си. Не, дядо му не се боеше от нищо и веднъж взел някакво решение, той не би позволил да му бъде отклонен от намеренията си. Дали не си приличаха повече, отколкото някой от тях допускаше? И двамата бяха упорити, въпреки че имаше хора, които биха нарекли това инат или прекалена горделивост.

Стив с мъка прогони внезапно изникналия в съзнанието му образ. Джини, неговата свадлива съпруга с лисичи очи. Гърбът ѝ изправен, брадичката — вирната. По дяволите гордостта и влудяващата ѝ упоритост!

— Не се мръщи, защото отсега нататък ще трябва да познаваш тази карта като петте си пръста. Или имаш някаква по-добра идея?

Стив вдигна очи към Пако и бутна картата през масата с утвърдителен жест.

— Да. И тя ме чака горе.

— Не зная как го постигаш! Искан ми се да имам твоя късмет. Какво съвпадение само, да налетиш на бившата си годеница, а? И при това тя да е овдовяла наскоро. Предполагам, че вече ти е простила, че си я зарязал?

Стив се ухили.

— Смята, че за всичко е виновна Джини.

Независимо дали Ана го чакаше или не, Стив Морган бързаше да се качи при нея, както забеляза и сам Пако. За кой ли път той се зачуди защо жените се примиряват с изневерите на приятеля му. Единствено Джини не го бе сторила. И бе време, когато Пако си мислеше, че тя няма да остави нещата така. Но вече се съмняваше, че нещо ще се промени. Той се улови да се пита как ли щеше да реагира на новината, че съпругът ѝ заминава за Куба, а тя трябва да се върне в Мексико сама. Ако не се бе променила много от последната им среща, вероятно щеше да побеснее. Особено ако знаеше за Ана. Пако, който бе виждал Джини ядосана, не можа да потисне усмивката си. Още помнеше битката с ножове между нея и Консепсион. Исусе! Какъв ден само бе онзи!

— За нещо смешно ли си мислиш? — язвително рече Стив. Пако забеляза, че той отново се мръщеше, този път на храната, която келнерът току-що бе донесъл.

— Не. Просто си се усмихвам, защото съм истински гладен, а това тук мирише дяволски добре!

Какво тревожеше Стив толкова много? Той бе поръчал вечеря, а сега изведнъж, без изобщо да я е докоснал, отмести стола си от масата.

— Тогава няма да протестираш, ако те оставя и с моята порция, нали, приятелю? Аз ще се кача горе, за да взема вана, преди да задоволя... апетита си. Ще се видим по-късно.

Без да обръща внимание на думите му, Пако с безразличие сви рамене.

— Разбира се. Колкото до мен, аз с нетърпение очаквам да видя как Джини ще предотврати този дуел... без нас. Съвсем малко е нужно, аз да бъдат наранени чувствата на един мъж, не мислиш ли? — Усмивката на Пако разкри ослепително белите му зъби. — За мен ще бъде истинско удоволствие да видя лицето на сенатора, когато го пратят в затвора!

Пако тактично не спомена името на Соня Брандън, заради която бе започнало всичко това и която, както бе подочул, преди време имала връзка с приятеля му. Стив никога не бе споменавал за това, но той не се отличаваеше с особена приказливост. Въпреки това Пако остана замислен още дълго след излизането на Стив. След всичките тези години на съобразяване с обществения морал какво бе накарало Соня Брандън да се реши на любовна среща с мъж с несъмнената репутация

на донжуан, при това точно под носа на съпруга си? Тя или бе глупава, или се превръщаше в жертва на машинации, насочени срещу съпруга ѝ. Бишоп без съмнение не изключваше подобна възможност.

Джини, която трескаво се опитваше да съсредоточи вниманието си върху нещо, различно от непреодолимата пропаст между нея и Стив, също бе озадачена. В цялата тази работа имаше прекалено много странни съвпадения. Защо мъж като Андре Делери — безспорно красив и привлекателен млад човек — внезапно ще реши да ухажва много по-възрастна от него жена, която отгоре на всичко е женена? Делери не криеше, че харесва Джини. Тя не си го въобразяваше просто така, от суетност. Той не можеше да знае, че госпожа Морган е срещала много по-изкусни ласкатели и ухажори от него. И неочаквано Делери бе насочил вниманието си към Соня. Защо? И защо вместо търпеливо да изчака подходящ момент, той бе действал така очевидно прибързано? Ами Соня?

Баща ѝ все още не се бе върнал и въпреки внезапното главоболие, което я измъчваше, Джини реши да потърси Соня. Нищо, че мащехата ѝ все още бе напълно съсипана. Тя трябваше да се изправи лице в лице с действителността и да бъде накарана да осъзнае, че ако останеше в истеричното си състояние, това не би ѝ помогнало особено.

Защо не искаше да погледне фактите в очите и да си даде сметка за истинското значение на случилото се. Може би, каква ирония, те дори можеха да спестят подобно изживяване другиму.

— Разбира се, че никога не съм давала съгласието си за среща с него! Как можа да си го помислиш? — Седнала в леглото, Соня представляваше окаяна гледка с мокрото си от сълзи, подпухнало лице, но Джини безмилостно я обсипваше с въпроси.

— Не исках да кажа това, но не разбираш ли, че трябва да говориш за случилото се и да измислиш някаква история, която... която да ти помогне да се измъкнеш от тази неприятна ситуация? Всичко, което знаеш, е да плачеш...

— Ох! — укорително извика Соня и отново захлипа. — Колко си безчувствена! Никога не те е било грижа за... за обществените норми или за чувствата на другите, или... или...

— Това е без значение в случая — рече Джини опитвайки се да произнася думите с равен глас. — Искам да ти помогна. Престани,

Соня, и съвсем подробно ми разкажи какво се случи. Може би ще съм в състояние да ти помогна, ако успея да поговоря разумно с него.

Отне ѝ доста време да изкопчи цялата история от разстроената жена, която изглеждаше готова да прехвърли вината върху заварената си дъщеря. Все пак, когато Соня завърши разказа си, Джини вече ѝ вярваше. Толкова типично за нея бе да направи точно това, което бе сторила. Да се радва на флирта, без да си го признава, и да се окаже неподготвена за последствията. Но не това беше проблемът в цялата тази поредица от събития. Андре Делери бе елементът от пъзела, на който не можеше да намери място.

По дяволите, отчаяно си помисли Джини, защо му трябваше на Стив да я въвлича в поредната караница, преди още да бе успяла да сподели с него вече почти оформените си подозрения? Защо отново бяха започнали със скандалите на публично място? Тя стисна очи от внезапната болка, нахлула в главата ѝ като предупреждение. Да, искаше ѝ се подобно на Соня да можеше да заплаче. Трябваше ѝ нещо, в което да вярва, изпитваше желание да се блъска в стената, която я обграждаше, да изкрещи високо. Разбира се, не стори нищо подобно. Както бе обещала на Стив, тя щеше да го прогони от мислите си и да се държи като учтива непозната. Щеше да се справи, както неведнъж в миналото. Ъй никой... никой нямаше да узнае за болката ѝ, а не след дълго тя щеше да утихне, оставяйки я истински свободна.

Мисли за това! — повтаряше си наум тя, неволно изправяйки рамене. — *Да, мисли си колко чудесно би било да си господар сам на себе си. Отсега нататък ще живееш свой собствен живот.* Тя ще направи всичко възможно да прогони спомена за онези нещастни месеци в Европа, заобиколена от ескорт любезни ухажори, които не се интересуваха истински от ставащото в душата ѝ. Дори Мишел, нейният бивш годеник, не бе по-различен. Не след дълго, когато близнаците пораснеха, щеше да ги вземе със себе си и да се върне в Европа. Може би дори в Русия, защото по всичко изглеждаше, че император Александър бе нейният истински баща. Щеше да забрави Стив и да му помогне и той да я забрави.

След като взе това решение, мислите ѝ отново се върнаха към най-неотложния проблем. Дуелът, разбира се. Нейният „баща“, сенаторът, да участва в дуел? Звучеше толкова невероятно. Уилям Брандън не бе от типа мъже, които при първа възможност посягаха

към оръжието, въпреки че, както предполагаше Джини, в случая навярно не е имал друг избор — нещо, очевидно очаквано от Андре Делери. И ако предположенията ѝ се оправдаеха, за бога, какво щеше да прави тогава?

Трябва сама да го попитам — Джини замислено започна да вади фибите от косата си и я остави да плисне по раменете ѝ. — Сигурна съм, че само от изражението му ще разбера дали подозренията ми са правилни или не. Без съмнение и той, подобно на повечето мъже, не допуска, че една жена може да има някакви мисли в главата си.

Лицето ѝ се отразяваше в огледалото — бледо и сурово, очите горяха — зелени смарагда. Джини се намръщи на отражението си, посегна към сребърната четка и я прокара през разрошената си коса. Не след дълго потъна в мисли и ръката ѝ замръзна неподвижно. Защо не? Да, защо не? Тя умееше сама да се грижи за себе си. Опитът ѝ като войнишка жена я бе научил на много неща. Това би било някаква промяна, истинско предизвикателство. Освен това щеше да вбеси Стив. Да, също и вездесъщия господин Бишоп, комуто все още не бе простила.

Самоувереността на Андре Делери бе толкова голяма, че малко след сутрешната си среща с госпожа Брандън и нейния съпруг той се зае заедно със своя приятел и съветник Пепе Лула да обиколи всички онези места из града, които обикновено посещаваше, и си поръча нов костюм при шивача. След това прекара почти час в дискретен дом за срещи с новата си метреса — не някоя друга, а сестрата на близък негов приятел, омъжена по сметка за друг техен приятел. Винаги бе харесвал Берта, но тя, която знаеше от брат си за авантюрите на Андре повече от всяка друга жена, бе успяла да стои настрана от него. Докато един ден не узна за любовницата на съпруга си.

Както сама призна пред Андре, тя искала да се научи да възбужда мъжете така, че да ги довежда до ръба на лудостта. На Андре му доставяше удоволствие да бъде неин учител, а с времето и пищното тяло на Берта бе започнало да изпитва наслада от техните любовни игри. Така че двамата бяха продължили да се срещат.

Делери извади златния си джобен часовник и го погледна. Помисли си, че навярно би било по-добре да се прибере в къщи, да се изкъпе и преоблече. Имаше среща с глупавия сенатор Брандън точно пет минути преди полунощ — на Андре винаги му беше доставяло удоволствие да определя този час за дуелите, в които бе предизвиканата страна. Около полунощ всичко вече щеше да е свършило, а той щеше да бъде по-богат със значителна сума, дискретно приведена по банковата му сметка. Остро изрязаните му устни се разтеглиха в сурова усмивка. Колко лесно се усмихваше щастието на мъже като него, които предпочитаха да са господари на себе си пред усиления труд и професията!

Изкачвайки стъпалата, Андре Делери обмисляше вечерта си. Вечеря с приятели, сред които и Люсиен Вале. Театърът, където възнамеряваше да се появи, за да си създаде алиби. А след дуела вероятно щеше да посети любимия си игрален салон и да поиграе с някой стар познат. Чувстваше, че тази вечер късметът бе на негова страна и картите нямаше да му изневерят.

— Господине... — прислужникът му, Жан Батист, бе французин и говореше само матерния си език. След шест години, прекарани заедно, двамата се разбираха чудесно. Възможно ли бе жилавият, тъмнокос французин да е разтревожен от нещо? Със сигурност не от дуела — това би било прекалено! Докато събличаше вталеното си сако, Андре Делери въпросително повдигна вежди.

— Да?

Прислужникът прочисти гърлото си, покашляйки се.

— Тук е... това е... истината е, че не зная какво да правя. Не сте ми казал, че очаквате посетители, но младата дама е... хм... тя е изключително привлекателна, господине. А и говори френски. Тя каза...

— Няма значение. Ще чуя от самата нея онова, което ти е казала. Била изключително привлекателна, а? В твоите уста, Жан Батист, тези думи са истински комплимент. Дамата в малкия салон ли чака?

— Да, господине. Позволих си да предложа на младата дама чаша шери. Казах ѝ, че може да се върнете доста късно, но тя настоя да ви изчака.

— Така ли? — Устните на Делери леко се изкривиха, докато той се чудеше на какъв да се престори — раздразнен, отегчен или приятно изненадан. Жени! Винаги бяха пълни с малки хитрини. Но той нямаше представа коя от тях би дръзнала посред бял ден да посети в апартамента му мъж с неговата репутация, при това съвсем сама. Освен ако „дамата“ не спадаше към една определена категория жени. Умишлено печелейки време, той свали сако си, разкопча жилетката и я подаде на прислужника, който бе възвърнал обичайното си каменно изражение. В края на краищата това бе неговият апартамент. Делери се чувстваше удобно тук и в случай че непознатата го заинтригуваше, щеше да я накара и тя да се почувства по същия начин.

Андре Делери се поколеба за секунда, преди да нареди на Жан Батист да му приготви по-голяма вана.

— Увери се, че има допълнително кърпи и благоуханен сапун. Ако не си тръгне, дамата ще се присъедини към мен.

Жан Батист наведе глава, подавайки на господаря си чаша бяло вино за подсилване. Не че той имаше нужда от това — господин Делери наистина бе рядко мъжествен.

В един горещ летен следобед Жан Батист бе видял господаря си да обладава три жени една след друга. Той наблюдаваше как Андре Делери прекосява тясното антре с грациозната си походка и отваря вратата към малкия салон.

Чакането бе започнало да става почти непоносимо, когато приглушени гласове зад вратата я предупредиха за появата му. Джини не можеше да остане седнала. Столовете в малкото помещение бяха прекалено тесни за стилната ѝ вечерна рокля, а и самият факт, че бе тук, я изнервяше.

Но когато при шума от отваряне на вратата Виржиния се извърна, във вида ѝ нямаше и следа от вълнение.

— Господин Делери, колко чудесно от ваша страна да се появите без предупреждение — Младата жена му протегна облечената си в ръкавица ръка, а гласът ѝ прозвуча студено и равно.

Делери не можа да скрие изненадата си от това да я види тук. За един кратък миг очите му се присвиха преценяващо като на истински покерджия.

— А аз, госпожо, не мога да повярвам на късмета си! — Отвърна той също на френски. Целуна протегнатата ѝ ръка, задържа я и добави язвително: — Мога ли да отгатна защо сте дошла, или... само да се надявам? — Докато изричаше това се питаше дали тя ще изиграе сцена на раздразнение. Госпожа Морган наистина бе най-вълнуващата жена, която бе виждал — циганка с огнени коси и страстна, подлудяваща уста.

Предусещайки намеренията му, Джини дори не понечи да освободи ръката си, въпреки че за момент, когато мъжът направи опит да я притегли към себе си, ѝ се прищя да избяга.

— Господин Делери, дойдох тук, за да поговоря с вас за... моята мащеха. Както навярно сам се досещате, напоследък ние с нея не се разбираме особено добре. Но въпреки това мразя да я виждам в състоянието, в което се намира в момента. Кажете ми — гласът ѝ умишлено потрепери — истина ли е? Нали не сте имали уговорка... срещнали сте се случайно? Бедната Соня се кълне в това и аз съм си обещала да направя всичко възможно, за да убедя баща ми да приеме този факт, преди вие двамата да се срещнете на глупавия си дуел! И, разбира се, от кого другото бих могла да науча истината, освен от вас? Отначало имах чувството, че мога напълно да разчитам на вашата

искреност и дори сляпо да ви вярвам, защото... защото вие не си правите труда да се преструвате, нали?

Гласът му прозвуча закачливо, въпреки че очите му я гледаха замислено.

— А аз, прекрасна госпожо, мога ли и аз да очаквам пълна откровеност от вас? Това ли е всичко, за което сте дошла?

— Ами... — умишлено провлече Джини, след което кратко и нервно се изсмя — разбира се, че ще бъда откровена... обикновено съм честна, освен ако не открия, че другите не са. Искам да разбера за Соня. Тя винаги е била толкова... толкова сериозна и здравомислеща, винаги ме е критикувала за презрителното ми отношение към нормите за приличие и, разбирате ли, това, което се случи този следобед, просто изглежда невъзможно. Както и дуелът. Баща ми е толкова твърдоглав!

Сега Делери стисна и двете ѝ ръце, изричайки нежно:

— Елате, госпожо, не ме разочаровайте! Вие казахте, че сте дошла тук, за да узнаете истината, а аз имам чувството, че не ви е присъщо да говорите толкова много и така бързо, както в момента. Ще се успокоите ли, ако отговоря на първия ви въпрос? Добре тогава... — Вземайки мълчанието ѝ за съгласие, той леко стисна изящните пръсти. — Тъй като съм джентълмен, ще ви кажа само, че с вашата очарователна мащеха нямахме възможност да се задълбочим в чувствата си. За нещастие бяхме прекъснати от няколко мои приятели, избрали за своя излет същото място, което и ние. А колкото до нашата среща, ами... кой би могъл да каже? Бях я помолил да се видим край реката. Тя нито се съгласи, нито отказа. Аз чаках, защото когато искам, мога да бъда много търпелив. И ето, както сте научила от самата Соня, тя дойде съвсем ненадейно. И какво по-естествено от това... да започнем разговор? Наистина е жалко, че баща ви трябваше да се появи в такъв неудобен момент...

— Но предполагам, че дори и да не го бе сторил, вашите приятели щяха да клюкарстват и в крайна сметка историята пак щеше да стигне до него, не съм ли права? — Джини с престорена невинност го погледна с широко отворените си очи и тъй като Делери бе започнал да добива замислен израз, го възнагради с една от своите най-очарователни усмивки. — Сега на свой ред вие, господин Делери, недейте да ме разочаровате. Аз не съм глупава, макар понякога да

говоря твърде много и прекалено бързо. А след всичко чуто започвам да се питам — защо точно Соня? Тя е по-възрастна от вас и е омъжена — за моя баща. И...

— Продължавайте! — силните пръсти на Делери не я пускаха и сега той ѝ се усмихна в отговор. — Вие ме очаровате. Ако бих могъл да се изразя така, сега много повече, отколкото в началото, когато се появихте в операта без съпруга си и ми позволихте да ви придружа до ложата. Засегнахте ли се от това, че цялото ми внимание бе насочено към Соня вместо към вас?

— О, не! Мисля, че бяхте много мил. А ако исках да привлека вниманието ви към себе си, вярвам, че щях да успея да го направя. Нека се върнем към баща ми... и Соня, разбира се. Питам се, появата на вашите приятели наистина ли е била случайна? И може ли да има някаква причина да желаете да предизвикате баща ми на дуел?

Този път Делери се разсмя, отмятайки глава назад, но Джини забеляза, че очите му останаха студени и втренчени в нея.

— Имате очарователно въображение, мила госпожо, което чудесно подхожда на останалите ви качества. Продължавайте да ме интригувате все повече и повече. Да не сте дошла тук с намерение да... да ме разубедите да се дуелирам с баща ви?

— Пари — лаконично рече Джини, пускайки в ход най-очарователната си усмивка. — Повече, разбира се, отколкото ви е било платено, за да го убие. Трябва добре да помислите за последиците, в случай че успеете да го сторите, макар че, честно казано, аз се съмнявам в това. Баща ми има... нека ги наречем приятели, които го пазят. Не е изключено да бъдете сполетян от... някаква злополука, например. Мислил ли сте за това?

— Имам чувството, че ми се налага да се дуелирам с вас — думите ви са остри като шпаги. Моите почитания, госпожо! Обаче... — провлачените му думи ставаха все по-резки — трябва да разберете, че това е въпрос на чест и че баща ви бе този, който ме предизвика, а не обратното. Уви, нямам никакъв избор!

— Бихте могъл да проявите доблест и да го оставите жив.

— О, но тогава той може да убие мен!

— Ако му обясня, че греша, като подозира Соня и вие...

— Боя се, че той ни завари в много неудобно положение.

Сега Джини имаше чувството, че Делери си играе с нея и това никак не ѝ харесваше.

— Господин, Делери, предложих ви...

— Да. Но много добре знаете, че това няма да стане, напи? Виждате ли, по свой собствен начин аз съм честен. Какво бихте казала, ако се престоря, че приемам вашата молба, в случай че вие ми заплатите със... себе си?

— Е, тъй като бяхте достатъчно почтен, за да не го сторите, този въпрос отпада, нали? — Зелените ѝ, леко продълговати очи срещнаха неговите.

Джини бе от типа жени, които никога не биха отклонили поглед в подобна ситуация, но при нужда умееха да отстъпят с достойнство. Делери се изкушаваше да я задържи, дори пряко волята ѝ. В крайна сметка тя бе дошла сама и едва ли щеше да признае пред някого къде е била. Или би го сторила?

— По-добре сега да си вървя. Отнех ви прекалено много време. — Джини отстъпи назад и Делери я пусна с видима неохота.

— Надявам се, че не съм ви разстроил прекалено. А и кой знае? Никой не е съвършен, може пък да не улуча.

— Или може да не пристигнете на уговореното място.

Делери не можеше да не се възхити на дързостта ѝ. Срещу себе си имаше една истинска жена и той я желаше!

— Ако това е предупреждение, благодаря за проявената загриженост. Ще очаквам следващата ни среща.

— Аз също — с равен глас отвърна Джини.

Риск печели, риск губи — не бе ли станало точно така? Въпреки че Андре Делери отрече всичките ѝ обвинения, Джини имаше тревожното чувство, че я бе надхитрил. Най-вече с това, че остана джентълмен до края. Но тя бе длъжна да се опита да направи нещо — не само заради Соня и сенатора, но и заради самата себе си. Струваше ѝ се немислимо да остане в стаята си, отчаяно кръстосвайки между четирите стени. От друга страна, не можеше да не си представи реакцията на Стив, в случай че тя бе успяла да предотврати дуела.

Трябва да престана да си губя времето с догадки за неговите реакции — унило помисли Джини. — *Всичко между нас вече приключи. Най-накрая.*

Внезапно пробуждане извика в очите ѝ сдържани досега сълзи, въпреки че тя се опитваше да убеди сама себе си, че просто съжалява за изгубеното време. Как не бе разбрала, че двама толкова упорити и твърдоглави хора като нея и Стив, не биха могли да водят живота на някоя нормална съпружеска двойка? Единствената истинска връзка помежду им бе влечението на плътта — не ги свързваше нито разбиране, нито истинска близост, родена от доверие и чувство за взаимност. „Ах! — мислеше си тя. — Защо продължавам да се измъчвам, мислейки отново и отново за това? Този път наистина ще си изградя нов и различен живот по свой вкус. Повече няма да се интересувам от това какво прави той. Само веднъж да ме остави на мира!“

Не се изненада, когато на излизане от дома на Андре Делери, забеляза зад себе си Джим Бишоп в едно доста опърпано бъги.

— Наистина не е съвсем безопасно за млада и привлекателна жена като вас да се разхожда сама по улиците на Ню Орлиънс — строго рече той. — Не, говоря сериозно, госпожо, държа да ви откарам до там, накъдето сте се запътила. Настоявам също да не се намесвате... моля ви, бъдете уверена, че дуелът между вашия баща и господин Делери няма да се състои — аз все още имам известно влияние в някои среди. А сега, нека поговорим за завръщането ви в Мексико...

Почти без да ѝ даде възможност да се възпротиви, сухият, лишен от емоции глас продължаваше да руши аргументите ѝ с желязната логика на своите. Не бе ли искала да се върне при децата си, преди те да са я забравили? Знаела ли, че дон Франсиско трябвало спешно да замине за Куба и че Роналдо бил извикан, за да поеме грижите по хасиендата? Младата му невеста щяла да бъде много самотна без нейната компания.

В крайна сметка Джини замълча, оттегляйки се сред мислите си, скрита зад маската на студено безразличие. Не, тя нямаше да му достави удоволствието да попита какво бе мястото на Стив в неговите планове, каквито и да бяха те този път. Тя вече нямаше грижа за Стив — сам той недвусмислено ѝ бе дал да го разбере.

Независимо от клюките и скандалите човек трябва да държи главата си изправена, като че нищо не се е случило. Това е единственият правилен начин на действие. Дори слуховете по твой адрес никога да не заглъхват, никой не може да бъде напълно сигурен в тях. Трябва да се усмихваш и разговаряш с приятелите си и да не отхвърляш нито едно предложение. Всичко трябва да изглежда нормално, въпреки че не е.

Вечерта, когато се върна от града, копнеейки единствено за уютното легло и студен компрес на челото, Джини се изуми, че вижда Соня. Ето че отново седеше с нея и сенатора в операта и усещаше вперените в тях погледи. Как Соня понасяше това? Въпреки че Джини не беше особено привързана към мащехата си, тя не можеше да не се възхити на куража и силата ѝ тази вечер. В същото време Соня оживено разговаряше с мъжа си, като че ли между тях не се бе случило нищо.

— Защо да лицемерим, след като всички вече знаят за случилото се?

Джини избухна, когато ѝ бе съобщено, че плановете им за вечерта не се променят — щяха да ходят на опера, а след това както обикновено — на бал.

— Каква полза да се преструваме, когато и без това всичко се руши? — казваше тя, като имаше предвид себе си и Стив. Наистина нямаше никакво желание да го среща отново, не и преди да е успяла да се възстанови напълно.

За нейна изненада, сенатор Брандън прекъсна разпалените ѝ протести с необикновено твърд и суров глас:

— Поне веднъж, Виржиния, ще направиш точно това, което аз ти казвам, дори и да не разбираш защо. Между нас, южняците, има неписано правило, наречи го етикет, ако искаш. Ние не развяваме мръсните си ризи на показ, независимо какви са истинските ни отношения.

При тези думи той погледна сурово Соня, с нейното бяло, изопнато като пергамент лице. После продължи:

— Няма нужда някой друг да знае за това. За пред останалите сме задружно семейство — ясно ли е?

— Стив знае ли? — с негодувание извика Джини. — Той не е човек, който ще тръгне да се съобразява с някакви си правила — прави онова, което си е наумил! Сигурна съм, че ще предпочете да забрави за излизането ни тази вечер.

— Съпругът ти ще бъде там — отсече сенаторът. — Независимо от проблемите ви, вярвам, че ще спазвате благоприличие и ще се държите достойно.

Точно така, достойно — вбесена си мислеше Джини, докато чувстваше как гърбът ѝ се схваща. Къде беше Стив сега, докато тя седеше тук съвсем сама — абсолютно олицетворение на пренебрегнатата съпруга? Не, тя няма да се примирява повече с това — дори и ако баща ѝ се дуелира тази нощ, тя няма да продължава да стои тук, изложена на любопитните погледи, и да се преструва, че всичко е наред. Ще си тръгне в антракта.

Веднага щом лампите светнаха, Джини понечи да си тръгне, но неочаквано вратата на ложата се отвори и младата жена замръзна на място. Веднага щом разпозна Стив, очите ѝ засвяткаха застрашително. Достойно и благоприлично ли? Ако той не можеше да се държи така, защо тя трябва да го прави? Тъй като Стив бе онзи, който категорично се противопоставяше на развода, тя дяволски бързо щеше да го убеди в обратното. Трябваше само да се държи по възможно най-отвратителния начин. Нека го преглътне, ако може!

Баща ѝ и Соня бяха извърнали погледи към тях. Стив, застанал малко встрани, за да държи вратата отворена, поднасяше обичайните си учтиви извинения:

— Извинете ме за закъснението, но една карета беше задръстила пътя и трябваше да заобикаляме. Мога ли да ви представя госпожа Дос Сантос и бащата на съпруга ѝ, дон Игнасио дос Сантос. Те са от Куба, въпреки че дамата и аз се познаваме почти от деца...

За няколко секунди, докато траеха формалностите по запознаването, Джини се почувства замаяна. Объркани, несвързани мисли се бореха в главата ѝ, отнемайки ѝ дар слово. Без да съзнава, тя се представи на двойката — доня Ана, със самодоволно усмихнатото ѝ

лице, и високия мършав мъж, нейния свекър. На лицето ѝ бе замръзнала престорена усмивка, докато Стив внимателно разместваше столовете, отваряйки си място между Джини и Ана. Дон Игнасио седна от другата страна на Соня. С присъщото си лукавство Стив се бе подсигурил, че Джини няма да прави сцени, за да не изглежда смешна и достойна за съжаление — горката онеправдана съпруга! *Не — със злорадство си мислеше тя — няма да му доставя това удоволствие. Ще му покажа, че мога да бъда същата лицемерка и интригантка като него. Ще измисля как да му отмъстя! Ще видим тогава кой е по-голям глупак!*

Джини се наведе през Стив и с престорено сияйна усмивка заговори изненаданата Ана, осезаемо усещайки пръстите на Стив върху лакътя си.

— Наистина съжалявам, че нямахме достатъчно време да си поговорим за миналото. Проява на нехайство от страна на Стив е да не ви доведе на някое от многото отегчителни забави, които трябва да посещаваме, откакто сме тук. Но разкажете ми за живота си, откакто се видяхме за последен път. Съпругът ви...

Ана присви пълните си устни, забила поглед в скута си, и плахо отвърна:

— Аз... за нещастие, госпожо, аз съм вдовица. Съпругът ми загина при злополука по-малко от година след сватбата ни — тъжно въздъхна тя и погледна Стив. После тихо продължи: — Трябваше да замина — толкова много спомени! Плантацията ни е огромна и се нуждае от много хора, които да я поддържат, но свекър ми, който е толкова мил човек, настоя да бъде управлявана само от надзирателя му и някакъв негов братовчед. Ето така се озовахме тук. Ню Орлиънс винаги е бил един от любимите ми градове. Спомням си, че като младо момиче идвах веднъж, а по-късно с мъжа ми прекарахме тук медения си месец.

Каква талантлива артистка се оказа тя — гневно си мислеше Джини, докато думите на младата жена увиснаха във въздуха без отговор. Стив се обади, сякаш току-що му бе хрумнало:

— Хайде да сменим темата. Все пак Ана е дошла тук, за да забрави мъката си.

Предател! Джини изпитваше желание да издере лицето му, но вместо това се облегна на стола, като сви рамене, надявайки се, жестът

й да изрази убийствено безразличие.

— Но, да, разбира се. Какво ще кажеш, защо този път ти не избереш за какво да си бъбрим, скъпи? Ако изобщо трябва да водим някакъв разговор — само и само, за да покажем на всички тези сплетници, обърнали театралните си бинокли към нас, колко очаровани сме от компанията си.

Ана издаде съскащ звук и се притисна към Стив. Той се усмихна пресилено, но в красивите му сини очи се таеше скрита заплаха.

— Винаги си била ненадмината в играчките си, но би могла да се справяш и по-добре, нали, любима? — след това с метална нотка в гласа си прошепна: — Как можа да проявиш глупостта да отидеш в апартамента на последния си любовник посред бял ден, така че всички да те видят! Мисля, че те бях предупредил да бъдеш по-дискретна.

Цяло щастие е — мислеше си Джини, заслепена от ярост, която сякаш замъгляваше съзнанието й — *че светлината е приглушена заради началото на второто действие.*

Когато се обърна към него с искрящ от презрение поглед, усмивката бе изчезнала от лицето й.

— Какво каза, „предупредена“ ли? Предупрежденията са за тези, които се страхуват от тях, господин Морган. — Нарочно наблягайки на официалното „господин“, тя добави със същия нисък, гневен тон: — А що се отнася до „дискретността“, нека ти кажа, че възнамерявам да се срещам с любовниците си толкова явно и често, колкото и ти, ясно ли ти е?

Тя сякаш физически чувстваше тежестта на синия му поглед. Почти можеше да види как дъхът му излиза от ноздрите и яростно изкривените устни — приличаше на огромна котка, готова всеки момент да се нахвърли върху нея.

— Както обикновено, миличка, прехвърляш всякакви граници! Няма да позволя на собствената си жена да се държи като уличница, разбра ли ме? Тази вечер ще си изиграем добре ролите пред обществото на Ню Орлиънс, а утре незабавно заминаваш за Мексико: И ако продължаваш да пренебрегваш децата си, скъпа моя, ще ти ги отнема поради неспособността ти да се грижиш за тях!

Когато тези ледено студени думи достигнаха до внезапно изпразненото й съзнание, тя не можа да повярва на ушите си. Това ли бе онзи Стив, когото обичаше и заради когото беше изстрадала толкова

много? Независимо от това колко се бяха карали и наранявали взаимно, не беше заслужила такова отношение. Възприе го като чудовищна несправедливост, каквато бе и хладната му заплаха.

Дишането ѝ се учести и гърдите ѝ сякаш всеки момент щяха да експлодират — все едно, че се давеше в ледени води. Как можа да каже подобно нещо и то в присъствието на Ана! С това презрително отношение показваше колко лесно ще му бъде да се отърве от досадната си съпруга и отново да стане напълно свободен. Непоносимо!

Джини очевидно беше издала някакъв звук, защото изведнъж почувства как пръстите му болезнено стиснаха кръста ѝ. За малко да извика от болка, която обаче не можеше да се сравни с агонията в душата ѝ.

— Без сцени, моля те! Или може би инстинктът за самосъхранение ти изневерява! По дяволите, Джини, време е да пораснеш! В края на краищата ти копнееше да бъдеш майка. Защо, за разнообразие, не станеш наистина такава?

— Пусни ме, Стив. Удоволствие ли ти доставя да ми причиняваш болка? Колкото до сцените, бъди спокоен, няма да правя такива. Струва ми се, че няма какво повече да си кажем, нали?

Тя не можеше да повярва, че това, което преминаваше сякаш през огромно, празно пространство, бе собственият ѝ глас. Звук, глух и безчувствен като шумоленето на изсъхнала трева, последван от мъртвата тишина в душата ѝ, независимо от песните и музиката, които изпълваха операта. След малко мъжът я пусна и тя се облегна на стола си. Стив направи същото, отново насочвайки цялото си внимание към Ана, която шепнеше нещо в ухото му, докато ръката ѝ лежеше собственически на рамото му.

Не, няма да правя сцени. Той не го заслужава, а освен това няма да му доставя удоволствието да се чувства победител. Всичко между нас вече е свършено. По-добре е да не казвам нищо. Всъщност, какво значение има? Какво значение има каквото и да било?

Преди много време тези думи се бяха врязали в съзнанието ѝ от непрекъснатото повтаряне — отново и отново — като безнадеждна молитва, докато се влачеше босонога след един файтон. Но това бе толкова отдавна... Колко много се беше променила оттогава. Но този

път наистина нищо нямаше значение — всичко щеше да бъде забравено. Абсолютно всичко — чувствата и дори болката.

— Твърде строг си с жена си — прошепна Ана, с поглед, обърнат настрана към мъжа до нея. — От такова отношение ли съм се отървала? Ти ме плашиш!

Стив ѝ се усмихна с ослепително белите си зъби и тя осъзна, че последните ѝ думи не са били съвсем искрени.

— Не смяташ ли, че това, от което си се отървала, скъпа, щеше да зависи от твоето поведение?

Тя сдържа дъха си, като се чудеше с какво този мъж я привлича така неудържимо. Когато той я докосваше, през цялото ѝ тяло преминаваха горещи вълни, съсредоточаващи се в слабините.

— Мисля, че никой от двамата ни не беше готов тогава. Аз бях твърде покварена за теб, нали? Нямах истинска представа какво означава една женитба. Твърде много неща не знаех.

— А сега си мислиш, че знаеш, така ли? — подразни я той, докато Ана нервно облизваше устните си.

— Е, още се уча! Намирам го много интересно. Разбира се, ако имам добър учител! — с престомена скромност каза тя.

След края на мимолетния си брак доня Ана бе имала твърде много подобни „учители“ — сред тях бе дори собственият ѝ свекър, който, за щастие, не беше ревнивец, а много щедър мъж. Естествено тя нямаше намерение да разкрива това пред Естебан. Нито пък факта, че случайно научавайки за пребиваването му в Ню Орлиънс, предварително бе планирала срещата си с него. Всъщност тя бе убедила дон Игнасио да отложат заминаването си за Куба, за да осъществи онова, което си бе наумила — да привлече вниманието на Естебан. Фактът, че той имаше съпруга, ни най-малко не я притесняваше. Тя просто не можеше сдържи тържествуването си над същата тази жена, която някога се бе държала толкова презрително с нея, и която се беше омъжила за Стив, измъквайки и го изпод носа. Не, Ана никога нямаше да ѝ прости това. Радваше се на отмъщението си и смяташе да продължава да му се наслаждава, докато напълно я отстрани от пътя си. Вече беше успяла да го заинтригува достатъчно, така че той бе започнал да говори за евентуално заминаване с нея за Куба. Ана мислеше, че това наистина би ѝ харесало.

Ех, да можеше всичко да свърши по-бързо! Въпреки трещенето на музиката в ушите ѝ, Джини осезаемо чувстваше ледената стена, отделяща я от онези двамата — Стив и тази кучка Ана. Главите и раменете им нежно се допираха, докато двамата съсредоточено си шепнеха нещо. Не че това имаше някакво значение за нея, просто искаше да се махне от тук. Цялата ѝ предишна ярост и страст се бяха стопили, остана ѝ само чувството на ужасяваща празнота.

Нека бъдат заедно — нека Ана го запази за себе си, докато може! И, господи, нека тази вечер свърши по-скоро!

През последния антракт тя изнесе много добро представление, навеждайки се към дон Игнасио, за да завърже разговор с него, като по този начин му предостави прекрасната гледка на дълбокото си деколте. Той и сенаторът отидоха да донесат нещо разхладително за дамите и се върнаха с шампанско в тънки кристални чаши, които заплашваха да се счупят всеки момент, и дон Игнасио, уж случайно, смени мястото си като се озова от другата страна на Джини.

Ах, как изкусно умееше да флиртува тя! Предоставяше ѝ се чудесна възможност да обърне гръб на Стив и да се престори, че за нея той изобщо не съществува. Дон Игнасио беше много доволен, виждайки вече позамаяната от шампанското Джини да грее от престорено щастие.

— Шампанско в кристални чаши — как се сетихте, господине! Обичам шампанско, дори и когато ме прави малко глупава!

— Та вие съвсем не сте глупава жена, госпожо! Всъщност мога да кажа, че сте най-умната жена, която някога съм срещал!

Получава се много опасна комбинация — интелигентност и красота, ако позволявате на един възрастен мъж да ви говори така.

— Но, дон Игнасио, вие съвсем не сте възрастен! Сигурна съм, че не съм първата, която ви го казва. Винаги съм се чувствала много по-удобно в компанията на зрели мъже!

Дон Игнасио, който си бе представял съпругата на Стив Морган като типичната американка — самоуверена и необщителна, бе приятно изненадан. Не можеше да си обясни защо съпругът ѝ я пренебрегва заради Ана, която беше симпатична, но в никакъв случай не можеше да се каже, че е красавица. Защо мъж, известен в Мексико като Естебан Алварado, сгоден някога за Ана, я ухажваше така открито, пред очите

на съпругата си? Може би я наказваше за лошото ѝ поведение, отвърщайки на удара с удар?

Нищо от това, което си мислеше дон Игнасио, не пролича в присвитите му очи или по мършавото му, набръчкано лице. Той беше мъж, свикнал да получава онова, което искаше, и строеше захарната си империя, твърдо решен да я запази непокътната. Беше сигурен, че ще успее да спечели нещастната госпожа Морган, достатъчно беше да го поиска. А колкото до Ана...

Като си помисли за нея, той не можа да сдържи нетърпеливата си въздишка. Лично той бе преценил, че Ана е подходяща съпруга за по-малкия му, буен и невъздържан син Алонсо. Тя беше девствена — безспорно добра партия, като се има предвид, че беше и отлична ездачка — Алонсо настояваше бъдещата му съпруга да притежава това качество. Но, уви, семейният живот не бе успял да го укроти и той загина по време на езда, оставяйки Ана вдовица, която копнее да бъде утешена.

Дон Игнасио наистина тъгуваше по мъртвия си син, когото обичаше и който беше любимецът на майка му. За щастие, той имаше още двама сина, които да продължат семейната традиция, а пък и без това Алонсо, с неговата буйност и недисциплинираност, беше доказал, че е неспособен да направи това. Бог дал, бог взел! Понякога животът е суров, но човек трябва да продължи да живее.

От този момент дон Игнасио се бе нагърбил с утешаването на тъгуващата булка, която, за негово учудване, се оказа много страстна и отзивчива в леглото. Той нямаше никакво чувство за вина — в края на краищата, тя сама му се бе отдала. Когато се отегчи, той я остави да се среща с други любовници, всички, избрани лично от него, без тя да подозира. Беше я довел на това пътуване до Ню Орлиънс с единствената цел да ѝ намери съпруг. Вече се чудеше дали не беше успял! Разводът не беше изключен като възможност, а пък и дон Франсиско Алварадо беше избрал именно Ана за годеница на своя внук и наследник. Възможно бе...

След като Джини пресуши и втората чаша шампанско, дон Игнасио ентусиазирано ѝ напълни трета. Младата жена реши, че все пак би могла да се възползва от вечерта и да се позабавлява, след като и без това трябваше да се преструва.

Фактът, че както по всичко личеше, свекърът на Ана бе много впечатлен от съпругата му, не убягна от погледа на Стив Морган. Той ядосано се чудеше защо сценката как Джини, открито флиртува с чужд мъж, все още можеше да го вбеси. Наистина ли нямаше нищо, с което да я заплаши, за да смаже явното ѝ презрение към него? Джини продължаваше да го дразни както в началото на познанството им. Колко пъти трябваше да преглъща този горчив хап?

Когато след края на представлението всички станаха, той учтиво помогна на Джини да се облече и когато пръстите му докоснаха студените ѝ рамене, за момент изпита желание за последен път да почувства копринената нежност на кожата ѝ. Но, по дяволите, това беше проява на слабост, която замъгляваше ума му и го изкарваше извън релсите на студения прагматизъм, управляващ живота му. Усети отдръпването ѝ, ето защо предложи ръката си на Ана. Джини да върви по дяволите — трябва да ѝ даде урок! Този път няма да се размекне.

Шестимата бяха част от ослепителната тълпа, която се изсипваше от операта, оглеждайки се за познати карети в задръстената улица.

Сенатор Брандън погледна часовника си, преди да го пхне обратно в джоба — един обичаен жест, който обикновено оставаше незабелязан, но който в този момент придоби особена важност. Соня пребледня, а Джини потръпна въпреки големия копринен шал. Забелязвайки това, дон Игнасио загрижено прошепна в ухото ѝ:

— Студено ли ви е? В каретата си имам кожено наметало...

Тя отговори нещо, без да се замисля — думи, които по-късно изобщо не можеше да си спомни. Как да обясни на учтивия, загрижен мъж, че студенината, която я караше да трепери, не идваше от лекия нощен вятър, а се таеше някъде дълбоко в нея?

Наближаваше полунощ и сенаторът изглеждаше нетърпелив, с неподвижно и напрегнато лице и подчертани от светлината, дълбоко врязани бръчки, издаващи възрастта му. Дали се страхуваше? Какво ли имаше предвид господин Бишоп, когато каза, че дуелът няма да се състои?

— Вижте, каретата ни идва! — внезапно извика Ана, а после с поглед, вперен в Стив, попита:

— Да вечеряме заедно, а, какво ще кажете?

Докато слизаха надолу по стълбите, шалът на Джини се изхлузи от раменете ѝ и дон Игнасио се наведе, за да го вдигне. По-късно тя предположи, че именно това е спасило живота му, но в този момент всичко, което можеше да види, бе ослепителна светлина, последвана от експлозия; съвсем близо до лицето си усети раздвижване на въздуха.

Чу се вик, прорязал сковалата ги тишина, който сякаш отприщи ужасна бъркотия — отвсякъде се чуваше трясък на гърмежи.

Конете цвилеха от уплаха, докато кочияшите, ругаейки, се опитваха да ги удържат, за да не стъпчат изпадналите в паника хора, които хукнаха да се крият. Отвсякъде ехтяха викове:

— Това е бунт! Те стрелят по нас! По дяволите тези бунтовници!

Замръзнала на място, все още недоумяваща, Джини изведнъж почувства силен удар, който я накара да падне на колене, а ядосаният глас на Стив прокълна в ушите ѝ:

— За бога! Да не си полудяла, искаш да те застрелят ли!

Да я застрелят ли? Какво искаше да каже той? Кой беше убит? Някой се опитваше да я защити, обгръщайки с ръка раменете и запушвайки ушите ѝ, за да не чува крясъците, които все още продължаваха да се носят. В крайна сметка самата тя изпита неистово желание да закрещи.

— Не-е-е!

Защо Соня беше толкова истерична?

Джини се опита да се повдигне на крака, въпреки че тълпата я притискаше от всички страни още по-силно, но дон Игнасио, все още коленичил до нея, здраво я държеше с треперещите си ръце.

— Не, госпожо, моля ви, не гледайте! — във вълнението си, той бе заговорил на испански. — Господи, надявам се, че това не беше предназначено за мен. Ако не бях се навел точно тогава...

— Кой? — извика тя, като се опитваше да се освободи от ръката му. Отговорът дойде от един човек от тълпата:

— Боже мой, сенатор Брандън... убили са сенатора Брандън!

Дълго след като всичко бе свършило Джини продължаваше да се движи като марионетка, без да може да произнесе нито дума. Чувстваше се почти като в ония мъгляви, безрадостни дни, когато бе съпруга на Иван и се казваше принцеса Сарканова, и когато опиумният пашкул, в който беше обвита, ѝ спестяваше голяма част от неприятностите в живота. Тя покорно бе взимала предписаните ѝ успокоителни, мислейки, че лекарствата съдържат само малко лауданум. От няколко дози нищо няма да ѝ стане — имаше толкова много неща, които се опитваше да забрави.

Дочула беше доктор Мадок да казва, че баща ѝ не е мъртъв, а много тежко ранен, че ще се нуждае от целодневни грижи и че дори и да успее да се възстанови, ще трябва да се примирят с мисълта, че може никога повече да не се изправи на крака. Мащехата ѝ, почти обезумяла от тревога и угризения, бе изпратена в леглото си, като преди това беше изпила конска доза от еликсира на добрия доктор, за да може да заспи.

Джини беше изслушала също и неясните обяснения на дон Игнасио — как той, поради прореволюционните си възгледи, бил човек с много врагове в Куба... Колко странно ѝ се струваше, че този представителен възрастен човек може да бъде революционер!

— Трябва да разберете — притежавам няколко огромни захарни плантации. Две от тях, управлявани от синовете ми, се намират в райони, които са в ръцете на бунтовниците. Така че естествено...

Изразителните жестове на ръцете му правеха по-нататъшните обяснения излишни. Очевидно дон Игнасио беше практичен човек, който възприемаше политиката, налагана му от обстоятелствата. Не подлежеше на съмнение и това, че някои хора искаха да го премахнат от пътя си за назидание на всички, които споделяха възгледите му. Господин Дос Сантос беше сигурен, че куршумът е бил предназначен за него.

— Няма да ми е за първи път — вече се опитаха да ме убият, и то два пъти — в Куба, и това отчасти е причината да бъда тук вместо във

Флорида, където се водят открити борби между двете групировки. Ако не беше вашият шал... ах, наистина много съжалявам, че баща ви се оказа точно зад мен, за нищо на света не бих изложил на опасност друг човек.

— Но откъде бихте могъл да знаете? Баща ми ще се възстанови, сигурна съм в това. Той е силен, здрав мъж — не чухте ли, че и докторът го потвърди?

Да, тя беше направила всичко, което се очакваше от нея — дала беше нужните отговори, но Стив не беше на същото мнение. След като нежно се бе погрижил за безопасността на скъпата си Ана, той почти грубо издърпа Джини от леглото на Соня.

— Трябва да поговоря с теб, Джини! — гласът му звучеше безкомпромисно, но поради тъмнината в стаята тя не можеше да види очите на мъжа си, нито пък по израза на лицето да прочете мислите му. Дори не бе сигурна, че ще поиска да го погледне отново.

— Нямам какво повече да ти кажа. Ти ясно показва как стоят нещата между нас.

В опитите си да се освободи от ръцете му тя ги усети да се сключват още по-здраво — държеше я така, сякаш беше престъпница, хваната на местопрестъплението. Тя усещаше какви огромни усилия полага Стив, за да контролира гласа си. Двамата почти едновременно забелязаха лъча светлина, който подобно на сабя пронизваше сумрака откъм полуотворената врата на Соня.

Тази сабя сега стои помежду ни — помисли си Джини, като с негодувание повдигна глава. Стив изсъска през зъби:

— По дяволите, Джини, можеше да бъдеш на неговото място!

— А ти би ли искал това? За теб щеше да е много удобно, не мислиш ли?

Той пусна ръката ѝ и младата жена срещна мрачния му, навъсен поглед.

— Не, определено щеше да бъде дяволски неудобно, защото ако те бяха убили, щеше да се наложи да отложаш заминаването си за Куба. И поради същата причина не желая повече да се излагаш на опасност — господин Дос Сантос, на чието внимание се радваше толкова много, е опасен човек, скъпа моя.

Джини беше доволна, че най-сетне го е принудила да смъкне маската на фалшива загриженост от лицето си. *Спри* — присмиваше се

умореният ѝ мозък — *бързо прекрати това, преди настроението му да се е променило и отново да те е сграбчил в ръцете си.*

— Винаги си бил такъв, Стив, откакто те помня си все такъв, а не се познаваме съвсем от скоро, не съм ли права? И ако това е всичко, което имаш да ми кажеш, смятай, че отлично съм те разбрала. При първа възможност си стягам багажа и напускам Ню Орлиънс. Сам трябва да признаеш, че не мога веднага да сторя това, колкото и да ми се иска. Веднага щом разбере какво е състоянието на баща ми...

— Стой при баща си тогава — и се дръж прилично, ако изобщо си способна на това! Ще уредя заминаването ти за Мексико.

След едно неясно „до утре“ той се обърна на пети, без съмнение нетърпелив да се срещне с Ана — ето така, всъщност, започна и раздялата им. По-късно Джини си мислеше, че само надигащата се истерия бе тази, която я накара да го сграбчи за ръката и да му каже остро:

— Какво имаш предвид с това „ще уредя“? Нищо няма да уреждаш за мен, разбра ли ме? Сама мога да се погрижа за себе си, много благодаря! Ти, копеле такова! Доколкото те познавам, ти си способен...

Още докато изричаше това, Джини вече съжаляваше за казаното. Дори и в полумрака тя успя да види мълниите, които пръскаха сините му очи, когато се извърна, за да я погледне и така стисна ръката ѝ, че почти я парализира.

— Способен съм на какво? Какво, по дяволите, намекваш? Трябва да те науча, Джини, веднъж завинаги! Но преди това ще ми обясниш какво искаше да кажеш...

Откъм вратата се чуха стенанията на Соня — вопли, които постепенно се превърнаха във викове на вина и самосъжаление:

— Не исках да става така! Откъде можех да зная, че смята да го убие! О, господи, о, боже мой!

Нечии утешителни гласове успяха да посмекчат воплите ѝ, след което вратата се затвори, оставяйки Джини и Стив на тъмно. Без да вижда нищо, вбесена, Джини изтръгна ръката си от неговата и се отправи към стаята си. Надяваше се, че ще има благоприличието да не ѝ досажда през нощта. Несъмнено той с нетърпение очакваше да се върне при Ана. Но докато се мъчеше да налучка ключалката в тъмното, Стив се пресегна през рамото ѝ, за да отвори, и я заклеши между

вратата и тялото си. Джини за малко не падна в стаята, но той я улови точно навреме, след което ритна вратата след тях.

— За бога, остави ме на мира! Няма нужда да преиграваш — сигурна съм, че докторът и сестрите са страшно впечатлени от твоята загриженост — както и миналият път, в Монтерей. Помниш ли, Стив? И тогава, както сега, искаше да ми отмъстиш...

Дъхът ѝ секна, когато мъжът я обърна с лице към себе си и ръце, здраво хванати зад гърба ѝ.

— А, ти, ти, лицемерна малка кучко! Какво е твоето отмъщение? Това ли?

Той разкъса корсажа на роклята ѝ, разкривайки гърдите ѝ, и въпреки отчаяната си съпротива, тя усети езика му върху твърдите си зърна.

— Престани, Стив! Ако някой тук е лицемер, то това си ти! Не, недей!

— Ти си двулична, не аз! — после изръмжа на испански: — Проклятие, може би и аз съм такъв! Но тук е тъмно, така че не мога да видя омразата в очите ти! Ти вече не си покорната любовница, която познавам!

Думите му се забиваха като стрели в най-чувствителните ѝ места, караха я да се задъхва от ярост и болка. Но Стив имаше право — тя беше лицемерка, защото въпреки че разумът и думите ѝ се съпротивляваха, тялото ѝ се предаваше. Тя не само му се отдаваше, но започна да става агресивна, притискайки слабините си към неговите, а устните ѝ се разтвориха под напора на страстните му целувки.

В стаята цареше мрак, защото завесите и капациите на прозорците бяха спуснати. Това, което се случи между тях, трябваше да стане на тъмно, под прикритието на нощта, за да може после по-лесно да изтрият спомена за случилото се.

Като тигри, пуснати на свобода, те се нахвърлиха един върху друг — всички тайни чувства, сдържани в тях, избухнаха в буря от насилие и страст. Бяха като животни, докато разкъсваха взаимно дрехите си. Той я събори върху килима на пода. Тънката нишка на физическото привличане заплашваше да се скъса всеки момент от страстта, в която потъваха до забрава. Тя движеше тялото си върху неговото, с бедра, разтворени за него — твърдостта и силата му я изпълваха цяла, задушавайки всичките ѝ предишни протести, мисли,

думи. Поне телата им бяха установили временно примирие, при все че между тях двамата оставаха прекалено много неизказани думи и незададени въпроси, на които нямаше отговор.

От дебелия килим той я пренесе на леглото, но не след дълго отново се озоваха на пода. Това беше битка без победители и победени. Но все пак си оставаше битка. Стив я накара да направи всичко, което поиска от нея, накара я да го желае, докато тя триумфираше над него. Накрая, неподвижна и почти безчувствена, тя лежеше в здравата му прегръдка. Ръцете и бедрата му я държаха като пленница.

Всички любовни и неприлични думи, които си размениха тази вечер, бяха на испански — сякаш с това искаха да избягат в един нереален свят на сънища и мечти. Нима желанието не беше любов? Това нямаше значение, докато между тях все още съществуваше нещо.

Когато Джини се събуди в леглото си, цялото изпомачкано и разхвърляно, с валящи се на пода завивки, него вече го нямаше. Трябваше да очаква това. Беше се възползвал от тялото ѝ, а тя му бе позволила да го стори. И за двамата това беше като последно сбогом.

Това не означава нищо... нищо. Думите кънтяха някак странно в съзнанието ѝ и като се концентрира, Джини откри, че може просто да забрави всичко и да се престори, че нищо не се е случило. Бе улеснена и от факта, че през следващите дни Стив я избягваше, а тя от своя страна всяка вечер заключваше вратата на стаята си. Ако наистина я желаете, той щеше да разбие вратата, но Стив не направи нищо подобно — нито пък тя.

През следващите няколко дни Джини ходеше като насън, а самотата ѝ помагаше по-леко да понесе безкрайните дни.

Понякога си мислеше, че наистина живее в някакъв сън. Сенаторът лежеше с непрекъснато замъглено от опиатите съзнание, тъй като доктор Мадок бе заявил, че всяко мръдване или опит да стане от леглото може да предизвика придвижване на куршума, намиращ се току до гръбнака му. Джини прекарваше по-голямата част от времето си в стаята на сенатора, все още неспособна да повярва, че този блед като смъртник старец, лежащ неподвижно под белите ленени завивки, бе същият онзи красив, жизнен мъж, който само с една своя усмивка можеше да очарова всяка жена. Джини бе много благодарна за помощта на двете сестри, които нощем се грижеха за баща ѝ, така че тя можеше да поспи. А колкото до Соня, тя също се нуждаеше от

медицински грижи, защото чувството за вина и тревогите силно бяха влошили състоянието ѝ. Ако не плачеше истерично или не крещеше, че иска да умре, тя сякаш се връщаше назад във времето, когато предишният ѝ съпруг все още беше жив:

— Скъпи мой, съжалявам, толкова съжалявам! Ако има нещо, което мога да направя за теб...

Джини свикна да се занимава с потока от съчувстващи посетители, които бяха предимно стари приятели на Соня. Единствената, която успя да я види, беше Аделин Пруде, вмъкнала се в стаята на Соня, без дори да си направи труда да обяви за пристигането си. Ала дори тази забележителна особа остана слисана, научавайки за действителното състояние на приятелката си.

Първите ѝ ободрителни думи бяха:

— Що за глупост е това? Защо се криеш? Соня, знаеш много добре, че подобно поведение няма да запуши устата на клюкарките! Я се вземи в ръце, момичето ми!

Добрата сестра, която седеше на стола си до прозореца, се чудеше какво да направи — дали да остане, за да пази повереницата си, или да отиде да извика някой от семейството. Докато смаяната болногледачка нервно играеше с броеницата си, Соня се изправи дръзко в леглото. С разпуснатите си коси и любопитни сини очи приличаше отново на дете.

— О, Аделин, ти ли си това? Изневеряват ми! Мислиш ли, че всички знаят за това? Как можа той — един типичен янки, така явно да извади на показ връзката си с някаква си квартеронка. И да си мисли, че ще продължавам...

Госпожа Пруде, която много се гордееше със своята невъзмутимост, възкликна:

— О, Соня...

— Мислиш ли, че в края на краищата ще го застрелят? Той си го е заслужил, нали, Аделин! Господи, сигурно съм била луда да залагам всичко, което имам, заради подобен мъж, въпреки че съм знаела какво представлява! Животно, нищо повече от един грубиян, като един от ония диви индианци, с които живееше. О, моля те, кажи ми, че никой друг не знае. Не бих могла да понеса мисълта, че всички го подозират!

Съвзела се от първоначалния шок, Аделин Пруде пристъпи към леглото на приятелката си, за да хване ръцете ѝ. Едновременно с това

се опита да накара онази жена с глуповат вид да доведе някого — доктора или личната прислужница на Соня.

— Не се тревожи, мила, знаеш, че съм единствената, която знае за това и можеш за бъдеш сигурна, че ще бъда последният човек, който ще проговори по този въпрос. Обръщайки се през рамо, тя каза на сестра Тереза:

— Извикай Тили, момичето знае какво да прави! И побързай!

Сляпо подчинявайки се на гласа, напомнящ ѝ за игуменката от манастира, облечената в черна роба монахиня изхвърча от стаята. Според нея всичко беше наред — двете жени изглежда се познаваха много добре, а пък ако съдеше по роклята и бижутата на по-възрастната от тях, тя явно беше доста заможна.

В своето объркване бедната жена остави вратата полуотворена и почти се затича по коридора, сблъсквайки се с висок, забързан мъж, който излизаше от стаята на сенатора.

Преди монахинята да успее да разбере кой е това, Стив Морган неволно изруга, след което измърмори някакво неясно извинение. Беше в ужасно настроение и, както винаги, обект на яростта му бе Джини, която през последните три дни много успешно избягваше разговорите с него. Стив бе твърдо решен тази вечер веднъж за винаги да изяснят отношенията си. Каква игра, по дяволите, си мислеше, че играе тя! И къде бе сега?

Това беше въпросът, който изръмжа срещу уплашената като заек монахиня, която го гледаше с увиснала от ужас уста.

— Къде, по дяволите... Извинете ме, сестро, имате ли представа къде е жена ми?

Сестрата, изведнъж забравила всичко, което прилежно бе научила на английски, започна да заеква на френски:

— Госпожа Брандън, приятелката ѝ, ме помоли...

— Бихте ли предали на жена ми, че искам веднага да разговарям с нея? Кажете ѝ също, че ако се крие, ще я намеря на всяка цена!

С навъсено като облак лице той закрачи нататък и влезе в стаята на Соня, където бе посрещнат от нея с остър вик:

— Ти, ах ти, чудовище, как смееш да се появяваш в спалнята ми, след като си бил с онази... с онази повлекана! Какво правиш тук! Как успя да избягаш!

Госпожа Пруе вдигна ръце от отчаяние — от всички хора на света той бе най-неподходящият свидетел на тази сцена, разиграна от бедната ѝ приятелка, която очевидно се бе пренесла някъде в миналото. За първи път в живота си, Аделин Пруе не знаеше какво да прави.

— Какво, за бога, имаш предвид? — Стив безцеремонно затръшна вратата след себе си и студено се втренчи в разстроената Соня. От очите ѝ, отворени все по-широко в напразни опити да прочетат израза на лицето му, рухнаха сълзи и тя изхлипа:

— Как можеш да ми говориш по този начин? Мислех, че ме обичаш, а ето че си се наврял в нейното легло! И нея ли прелъсти?

Тя бе замръзнала в една поза и сякаш изобщо не осъзна намесата на госпожа Пруе.

— Най-добре е да си тръгнете веднага. Както виждате, загубила е представа за реалност — мисли си, че е във времето, когато през войната вие...

— Боже мой! — тези думи Стив изрече по-тихо, все още взрян в Соня — жена, за която отдавна не си бе спомнял. Беше свикнал да я възприема само като съпругата на Брандън и мащехата на Джини, а ето че сега тя отново го гледаше със своите бледосини очи, в които се четяха познатият ужас и копнеж.

През цялото време госпожа Пруе слушаше разговора им, но Соня като че ли беше забравила за нейното присъствие. Тя продължаваше да плаче, докато очите ѝ се зачервиха от сълзи. Все още не можеше да повярва, че той е при нея — да дойде така дръзко в стаята ѝ посред бял ден, при положение че все още бе под арест — дали очакваше от нея да го защити? Какво искаше? Тя не успя да сдържи тръпката, разтърсила цялото ѝ същество при вида на високото му мускулесто тяло, потръпващите ноздри и дълбоките сини очи, които сега я наблюдаваха втренчено.

О, господи — мислеше си тя, — защо този човек има такава власт над мен? Защо така непреодолимо го желая?

Той обаче грубо прекъсна истеричната ѝ тирада:

— Виж какво, Соня, слушай ме много внимателно! Има нещо, което трябва...

Тя не желаше да слуша повече лъжи. Не, те нямаха значение. Единственото важно нещо беше, че той е тук и че я желае — нали

винаги ѝ го беше казвал? *Искам те, сладка Соня. Не ти ли е достатъчно това?*

Би трябвало да ѝ стига, ако това бе всичко, което можеше да очаква от него. Уилям си беше отишъл, а ето че той — нейният любовник — беше тук, при нея. Та нали самата Аделин я беше посъветвала да се забавлява, докато все още можеше.

В действителност Соня съвсем беше забравила за присъствието на Аделин Пруде, тъй като цялото ѝ внимание бе погълнато от него — капитан Стивън Морган, който без униформа изглеждаше унищожително красив в добре ушитите си цивилни дрехи. Той ѝ говореше нещо, но Соня го прекъсна с дрезгавия си от плач глас:

— Не, не искам да слушам повече! Нищо няма значение, чуваш ли ме? Защо продължаваш да стоиш там? Преди нямаше нужда от подкана, особено в нощта, когато насила ме прелъсти! Какво те възпира сега? Не съм ли по-красива от нея? Виж, моята кожа е побяла...

— За бога, Соня, престани! Не съм дошъл да те изнасилвам. Ще ме изслушаш ли, по дяволите?

Когато Соня понечи да разкъса нощницата и да разкрие гърдите си, Стив направи грешката да хване китката ѝ. С нежност, която го изненада, жената го прегърна с двете си ръце и спусна голите си крака на пода, очевидно възнамерявайки да стане.

— Виж какво, Соня — строго започна Аделин Пруде, засрамена от това, че се бе забавлявала твърде много, и не се намеси по-рано.

Но един глас — по-млад и по-ясен — ги накара да замръзнат на място.

— Защо трябва да ти вярва, след като знае за навика да изнасилваш беззащитни жени? Не отричаш това, нали, Стив?

По-късно Стив с огорчение си мислеше, че Джини не би могла да избере по-неподходящ момент, за да влезе. Предположи, че е била много доволна от себе си, когато е видяла слисаните физиономии, извърнати към стройната ѝ, неумолима фигура, изправена до вратата. Тъмните кръгове около очите ѝ контрастираха с белотата на изящното лице и още повече подчертаваха смразяващите смарагдови отблясъци на зелените очи. Повече от когато и да било те приличаха на очите на дива котка. Джини не гледаше Стив, а Соня, която, притисната към Стив, клатеше глава и питаше настойчиво като дете:

— Коя е тази? Друга от твоите жени ли?

Джини дори ѝ съчувстваше — горката Соня, с каква тайна е трябвало да живее през всичките тези години! После реши, че не може повече да гледа Стив, който до този момент не бе промълвил нито дума.

— Та той не става вече за нищо — не заслужава да копнееш толкова много по него. Не, не съм една от жените му. Просто гостувам тук. Заминавам си у дома.

Дори когато тя се обърна и напусна стаята, дори и тогава Стив не направи нищо, за да я задържи. От всички присъстващи единствен той разбра истинския смисъл на думите ѝ и какво означаваше начинът, по който си бе тръгнала. Не измисли как да я убеди да остане, без да изложи и двамата — ето защо я остави да си замине. Сигурен беше, че го напуска завинаги. Съзнаваше, че тя ще остане единствената жена, която искаше да притежава без остатък.

ЧАСТ ВТОРА

Без да знае защо и дали наистина желаше това, тя беше тук, на този кораб, който се носеше като птица по спокойното море и само тихият ветрец от време на време разхлаждаше зачервеното ѝ лице. Танцуващи слънчеви лъчи пронизваха прозрачната синьо-зелена вода и искряха като милиони мънички слънца. С притворени от удоволствие очи Джини се оставяше на солените пръски, мокреци косите и лицето ѝ. Какво ли би станало, ако се хвърлеше в морето? Някъде бе чела, че удавянето е лека смърт — не е толкова болезнено, колкото да се удавиш в сълзи. *Но не, сълзите не са за мен!* — гневно си помисли тя и отвори очи, но веднага примижа, заслепена от блясъка на морето и небето. Този път тя наистина беше свободна! *Сега сама съм си господар — винаги ще принадлежа единствено на себе си!* — каза си гордо тя и вирна брадичка — жест, който Стив толкова добре познаваше и който винаги го караше да бъде нащрек. Но сега Джини не пътуваше към Стив, защото преди два дни си бе купила билет за Вера Круз.

— Какво щастливо съвпадение — да попадна точно на вас — провлачено беше изрекъл Андре Делери с мързеливия си, леко саркастичен глас. Въпреки че се бе надявала да не среща познати, Джини ни най-малко не се притесни.

— Наистина, какво съвпадение! А вие накъде, господин Делери?

Той едва забележимо повдигна рамене, без да сваля от нея блестящите си жълтеникавокафяви очи.

— Ако имам късмет, може да сме в една посока. В случай, разбира се, че това не ви се стори вече прекалено голямо съвпадение, какво ще кажете?

После, без да ѝ остави възможност да му отговори, той я улови за ръка:

— Елате, позволете ми да ви поканя на чашка кафе! Обещавам, че в това кафене ще бъдете в пълна безопасност — така както бяхте и в моя апартамент. Или може би се страхувате от клюки?

Тя отдръпна ръката си, но прие поканата. Вече ѝ бе все едно.

Вечерта, когато бяха стреляли по сенатор Брандън, Делери вечеряше с неколцина приятели, а и в никакъв случай не приличаше на човек, който ще убие врага си скрит в някоя тъмна алея.

Кафенето, в което влязоха, бе чисто и уютно. Заведоха ги до една маса в дъното.

— В Хавана има хиляди кафенета — каза Делери.

И какво друго? — помисли си Джини, давайки си вид, че е заинтригувана, което обаче не успя да го заблуди.

— Там ли отивате, в Куба?

— Разбивате сърцето ми. Изобщо не ви е грижа. А аз се надявах да ви убедя да посетите Хавана. Тя е вълнуващ град, особено ако я посещавате за пръв път. Но накъдето и да тръгнете оттук, все ще трябва да минете през Куба. Нямате ли приятели там?

— Ако имате предвид хората, за които се сещам, да, те наистина са приятели на съпруга ми, но ние невинаги имаме общи приятели — отвърна Джини, докато разбъркваше кафето си.

— Колко сте умна и колко бързо схващате. Винаги съм се чудил какво ли е да си женен — той потръпна и бързо добави: — Но не чак толкова, че да се ожения. Мразя обвързването под всякаква форма.

— Много бързо сменяте темата. Е, за какво ще си говорим сега?

Той се засмя, отмятайки глава назад по начин, който му придаде хлапашки вид.

— Знаете ли, наистина ми е приятно да си бърбям с вас. Предполагам, че и по-рано са ви го казвали, но вие сте наистина забележителна жена!

— Благодаря ви.

След кратка пауза, той подхвърли небрежно:

— Знаете, из града се носят всякакви слухове. Случайно разбрах, че скоро заминавате за Мексико, за да се съберете със съпруга си. Всъщност къде е той в момента, там ли?

Докато обмисляше отговора си, Джини отпи от кафето.

— Какво искате да знаете всъщност — къде отивам аз или къде е заминал мъжът ми? Бихте могъл да бъдете по-прямо, просто за да спестим време. Може би ще ми е забавно да отговоря на въпросите ви, но само ако и вие отговорите на моите.

— О, предлагате ми да сключим сделка! Е, добре — просто се чудех как е възможно съпругът ви да предпочете да придружава до

Мексико една симпатична млада кубинска вдовица, а да остави привлекателната си жена да се прави на милосърдна сестра? Достатъчно ясен ли бях?

Тъй като очакваше, че ще се опита да я улови неподготвена, Джини не промени израза на лицето си.

— Напълно. Сигурна съм обаче, че вече знаете отговора. Мъжът ми трябваше да реши неотложен семеен проблем в Мексико, а пък Ана дос Сантос се връща при родителите си, чието имение се намира в непосредствена близост до това на свекъра ми. Що се отнася до мен — и баща ми, и мащехата ми, отчасти благодарение на вас, се нуждаят от грижи, докато баща ми се оправи достатъчно, за да се върнат в къщи. Така че... — тя го погледна право в очите. — А вие... дуелът ви с баща ми беше предварително планиран, нали? Защо искахте да го отстраните от пътя си? Или просто помагахте на някой друг?

— Вие сте много умна жена — достатъчно умна, за да бъдете авантюристка! — той се облегна на стола си, усмихвайки се с белите си, равни зъби, блестящи на тъмния фон на лицето му. — Не ви ли е хрумвало, че всъщност преследвах вас! Бях решен да ви имам на всяка цена, дори и ако се наложеше да ви отвлека!

— Като заложница! — заинтригувана възкликна Джини. След това сви рамене. — След като убиете баща ми, без съмнение... Правили са го и преди... имам предвид, че и друг път са ме взимали за заложница. Човекът, който направи това, после горчиво съжаляваше.

Джини беше много горда, задето не позволи гласът ѝ да трепне, нито пък отклони поглед от неговия. Като добър фехтовач Делери продължи с атаките:

— Може би този човек не е осъзнал какво съкровище притежава. Ще видите, че в това отношение, аз съм ценител. Не, наистина не мисля, че ще съжалявам, ако избира вас. Намирам ви за много... много привлекателна. А вие, какво ще кажете вие за мен?

— Ще кажа, че сте прекалено самоуверен. Но има ли някакво значение какво мисля аз?

— Може би. Сигурен съм, че ще се разбираме по-добре като приятели, отколкото като съперници. Съгласна ли сте с мен?

После, доста припряно, той се наведе напред, снижавайки гласа си:

— Видях, че имате резервация за пътуване до Матаморос. Предполагам, че ще пътувате в петък, придружена от други хора? Тогава защо ще търсите кораб за Вера Круз? Моля ви, не разбивайте сърцето ми, като ми кажете, че отивате при любовник!

— Проследил сте ме. Или може би сте ме подслушвал? — последните й думи не бяха обвинение, а проста констатация.

— Поставих си за цел да разбера колкото се може повече неща за вас. В някои отношения съм много методичен. Имам и доста приятели тук, в Ню Орлиънс. Освен това винаги може да подкупиш някого. Дори и за Хенри Уормут не е тайна корупцията, която се шири в този град!

Докато мъжът говореше, Джини усети, че в нея се промъква някакво чувство за нереалност. Когато Делери улови ръката ѝ, младата жена изненадана откри колко силни са пръстите му.

— За какво намекувате? — надяваше се, че гласът ѝ не издава обхваналата я нервност. Той я наблюдаваше изпитателно и погледът му сякаш ставаше все по-тъмен.

— Не ме разочаровайте, като кажете, че не сте се досетила! Просто го приемете като едно приключение! Изглежда напоследък сте изгубила блясъка и ентусиазма си — не искате ли да се позабавлявате?

Тя не можеше да повярва на ушите си, но инстинктът ѝ подсказваше, че мъжът говори съвсем сериозно.

— Не бъдете страхливка! Никога ли не сте се замисляла какво е да започнеш нов живот, не сте ли го искала? Да бъдеш съвсем друг човек? Погледнете натам, вижте този красавец с високите мачти! Готви се да потегли всеки момент, може да ви отведе навсякъде, където поискате — казват, че собственикът му бил някакъв ексцентрик, който не излизал от каютата си, освен през нощта, за да наблюдава звездите. Но кой го е грижа за това? „Амарилис“ ще отплува за Насау, Хавана и Ямайка, а може да спре дори и във Вера Круз за ден-два, преди да поеме към Атлантическия океан. Имам резервация за двама души. Елате с мен! Никога ли не сте се уповавала на късмета си? Ще се държа добре с вас. Нека опитаме за седмица или две и ако все още искате да слезете във Вера Круз, е..., c'est la vie^[1].

Той е напълно полудял! И все пак... Джини облиза устни.

— Наистина ли сте планирал всичко това? Какво ще направите, ако ви кажа, че не съм авантюристично настроена?

Все още държейки ръката ѝ, той изразително сви рамене:

— Е, какъв избор имам тогава? Бих предпочел да стане с ваше съгласие, но така или иначе съм решен да ви имам. Уредил съм някои неща...

— Не искам да знам нищо за тях! — изведнъж избухна в смях тя, без да знае дали от надигащата се истерия, или от това, че изведнъж се беше почувствала напълно свободна. Свободна от всичко — от обвързаности и отговорности, от граници и спомени. Ще стане съвсем нов човек — ще започне от нулата! Но възможно ли беше това или и започваше да полудява? Бе решила, че не желае никого за спътник — не искаше да прилича на затворник, когото връщат отново в килията, или — както с негодувание си мислеше — в Мексико, въпреки, че ѝ беше много удобно да се преструва, че изпълнява всичко, което ѝ е наредено. Възнамеряваше да отпътува сама за Вера Круз, а оттам за малкото имение — единственото място, на което гледаше като на свой дом. Не бе помисляла за това какво ще стане после. Може би щеше да доведе децата си. Дон Франсиско с положителност нямаше да ѝ отнеме това право. *Стъпка по стъпка*, каза си тя, *и ето ме тук, с намерение да направя не крачка, а цял скок в неизвестността!*

— Но аз не нося със себе си никакви дрехи!

— О, вече съм се погрижил за това. Казвали са ми, че имам добър вкус, така че, доверете ми се!

Сега Джини му напомни да не си въобразява, че я е купил или че му принадлежи. Делери любезно се поклониха в знак на съгласие.

Ето как бе попаднала на този кораб — чувстваше топлината на слънцето по шията и раменете си, докато солената вода мокреше лицето ѝ. В корабния регистър бе записана под името Женевиер Реми. *Можете да ме наричате Джини* — тържествено обяви пред Андре тя. Спомените ѝ бяха съвсем девствени, защото започваха отпреди само два дена. Ако се съди по възхитените погледи, които ѝ отправяше мъжката половина от пътниците, новата Джини бе очарователна и жизнерадостна млада жена. Всички до един завиждаха на мъжа, за когото мислеха, че е неин съпруг. За „съпруг“, който трябваше да я придружава поне през следващите няколко седмици, Андре не беше толкова неприятна компания. Сякаш в началото се бяха договорили, че никой от тях няма да си губи времето с обичайните преструвки и увъртания. В това отношение връзката им напомняше на Джини за друга подобна — в Мексико, с един полковник на име Мигел Лопес.

Разликата е там — мислеше си Джини, примигвайки срещу слънцето, — че по онова време все още бях изпълнена с романтични мечти и не знаех, че ще се чувствам много по-добре, ако оставя миналото зад гърба си. Може би трябваше да се омъжа за Мигел...

— Колко си красива тази сутрин, любима. Но ти всъщност винаги си красива.

Андре Делери се наведе, за да целуне солените ѝ устни, прошепвайки:

— И винаги си много вкусна, което ми напомня, че капитанът ме покани на масата си тази вечер. Ще го уважим ли? Готова ли си да се справиш с всички неизбежни въпроси на любопитните дами, или може би предпочиташ да се извиниш с главоболие?

В жеста, с който той рязко отметна главата си назад, и в начина, по който сви устни, се четеше арогантност.

— Нямам намерение да се крия от никого! А колкото до въпросите...

Изведнъж в очите ѝ проблеснаха дяволити пламъчета:

— Сетих се — ще се престоря, че говоря само френски или руски. Ти ще отговаряш на въпросите им.

Джини мислеше да се върне в общата им каюта и да се преоблече, тъй като от солената вода роклята ѝ бе подгизнала, а около врата и слепоочията ѝ висяха мокри бакъреночервени кичури. Делери обаче бе твърдо решен да я задържи така, с гръб, облегнат на парапета, докато внимателно изучаваше всеки детайл от тялото ѝ, което я накара да се изчерви. Тя замълча, тъй като през последните две години се бе научила да се контролира, но не сведе поглед пред неговия. Не след дълго младият мъж нежно каза:

— Как бих могъл да отговарям на въпросите им? Трябва да се согласиш, че знам много малко за теб — само това, което успях да изкопча за изминатата една седмица. Освен това обикновено не проявявам любопитство по адрес на жените, които вече съм спечелил. Ти си едно от малкото изключения.

— Е, и аз не знам почти нищо за теб, ако не броим очевидните неща — подхвърли Джини, изненадана от неочакваното усещане за неловкост. — Тъкмо щях да отида да се преоблека — предпазливо добави тя, — имаш ли да ми кажеш нещо друго?

— Остани още малко с мен, слънцето ще те изсуши. Със сигурност не си от жените, които се плашат от малко солена вода. Освен това искам всички да си мислят, че сме две влюбени птички на сватбено пътешествие, напълно погълнати един от друг. Ако не отговорим на повечето им въпроси, може да си помислят, че крием нещо. Ти как мислиш? — без да промени арогантния си тон, Делери продължи: — И моля те, продължавай да ме гледаш тъй... влюбено, ако е възможно. Помисли си за удоволствието, с което ще те възнаградя, когато се върнем в каютата след малко и... Умолявам те, недей поглежда към мостика, защото ни наблюдават с бинокъл — видях го преди малко да проблясва на слънцето.

Тя сви рамене:

— Значи капитанът...

— Каятата на собственика също е там горе. Точно откъдето ни наблюдават. Не че го обвинявам, но винаги са ме интригували загадките. А теб?

---

[1] *c'est la vie* (фр.) — такъв е животът — Б.пр. ↑

— Испанка ли сте? — питаха я изненадано.

— Не, майка ми беше французойка, а баща ми — американец.

— Тогава сигурно гувернантката ви е била испанка — говорите като човек от полуострова.

— Е, прекарах доста време в Мексико...

— Ето каква била причината, значи...

Джини беше свикнала да ѝ задават въпроси и винаги много умело ги заобикаляше, така че да разкрие възможно най-малка част от произхода си. Беше се сприятелила с някои от жените на борда, които след внимателното оглеждане на тоалетите и поведението ѝ бяха решили, че госпожа Делери очевидно е богата и от добро семейство. За да отвлеча мислите си от други неща, Джини се държеше дружелюбно и общително, проявявайки интерес към Куба и по-специално към Хавана, което много ги ласкаеше и им доставяше особено удоволствие.

— Спокойният живот в Хавана ще ви хареса! Но не си мислете, че не се забавляваме. Имаме театър, с костюми, разбира се. Освен това се организират и маскени балове. Съпругът ви някакъв имот ли ще купува там? Непременно му кажете да разговаря с моя мъж — той ще го посъветва. Само помнете, скъпа моя, че никоя уважаваща себе си дама не ходи пеша по улиците на Хавана. Винаги се возете в карета. Ако искате да пазарувате, достатъчно е да си вземете прислужник. Спрете ли, всички продавачи ще дойдат до каретата ви, за да направите своя избор.

Джини усети как предишната ѝ апатия постепенно се стопява и дори започна с нетърпение да очаква пристигането си в Хавана. А що се отнася до революцията, която новите ѝ приятели обсъждаха, то тя изобщо не я интересуваше, а и кому бе нужно. За всеки случай се осведоми, че военните действия се ограничавали само до централните и източни части на острова, докато в Хавана животът продължавал както обикновено. Революция! При тази мисъл Джини се намръщи. Веднъж вече си бе имала работа с революцията и това ѝ беше напълно достатъчно. Не, не искаше да мисли повече за това! Тя нямаше минало,

а бъдещето я интересуваше само дотолкова, доколкото беше различно от настоящето. Благодарение на Андре, който не изискваше от нея прекалено много, времето ѝ минаваше по-бързо. Джини се беше научила да отклонява въпросите му, но това не го направи по-малко настоятелен.

— Сигурна ли си, че мъжът ти е в Мексико? Чувал съм, че е много богат. Мислиш ли, че е възможно малката Дос Сантос да го убеди да подпомогне кубинските бунтовници?

Бяха вече в Насау и лежаха в хотелската стая, която Делери предвидливо бе наел, когато научиха, че ще трябва да останат още два дни. Облегната на една страна, с пот, стичаща се по тялото ѝ, Джини бавно обърна главата си към него, за да срещне настойчивия му поглед.

— Защо толкова се интересуваш от кубинските бунтовници? Затова ли отиваш там? А колкото до мъжа ми, ако ме интересуваха плановите му, щях да бъда с него. Моля те, Андре, престани да задаваш въпроси, чиито отговори изобщо не зная!

Той се наведе над нея и разсеяно погали рамото и гърдите ѝ.

— Каква загадка си ти! Имам чувството, че зад тези ясни зелени очи се крият огромни дълбини. Що за жена си всъщност?

— Не ми ли каза, че обичаш тайните? Досега щях да съм те отегчила, ако можеше да четеш в мен като в отворена книга.

— Възможно е — той наведе глава и я целуна по шията, докато ръката му се плъзгаше все по-надолу. — Знаеш ли — прошепна той, — обикновено не проявявам любопитство към миналото на жените в живота си. Но ти, ти си като криволичещ планински път. На всеки завой ме чака нова изненада. И колкото повече съм с теб...

Докато тя отвърщаше на целувките му, Андре Делери объркано и раздразнено си мислеше защо все още не му е омръзнала. Никога дотогава не бе срещал жена, която да му отвърща с такова чувствено себеотдаване и в същото време да съумява да запази дистанция. Нямаше нужда да я учи как да прави любов и въпреки това тя никога не му беше казала, че го обича, не се бе престорила, че изпитва вина заради съпруга си, нито пък прояви ревност или любопитство към другите му любовници. Той все още бе учуден от лекотата, с която я бе убедил да дойде с него — тя бягаше от всичко и всички, вземайки със себе си само дрехите на гърба си и няколко бижута. Беше

възнамерявал да я отвлече, ала тя направи така, че да изглежда по-скоро обратното. Проклетата да е, ако се окаже някаква вещица!

Той чуваше слабите ѝ стенания и се наслаждаваше на плавните извивки на тялото ѝ. Не можеше да заглуши собствения си вик на екстаз, когато тя започна да се движи нагоре-надолу, доставяйки му непознато досега удоволствие. Кога бе успяла да научи толкова много? От колко ли мъже се е учила? Господи той беше възнамерявал да я използва, а ето че сега тя, по свой собствен начин, се възползваше от него. Това беше чувство, което Андре Делери нито харесваше, нито познаваше. Каза си, че трябва да бъде много внимателен, защото в противен случай може да не му е толкова лесно да я напусне, когато му дойде времето. После, забравяйки всичко, се съсредоточи единствено върху ожесточената борба, която се водеше помежду им. О, той ще възбуди чувствеността ѝ, както никога преди, ще я победи, правейки я зависима.

Беше горещ следобед и в стаята тежеше непоносима задуха. Отвореният прозорец гледаше към горичка от бананови дървета, растящи толкова близо едно до друго, че клоните им се сплитаха. Когато любовниците се откъснаха един от друг, и двамата бяха задъхани, а чаршафите лепнеха от потта на телата им.

Джини мечтаеше за въздух и прохладна вода, с която да се освежи, като с копнеж си представяше океански бриз и планински потоци. Но нямаше сила да се помръдне, а Андре, сякаш отгатнал мислите ѝ, бе увил около ръката си гъст кичур от косата ѝ. Тя лежеше със затворени очи и когато дишането ѝ се успокои, се заслуша в дълбокото, равномерно дишане на Андре — сигурен знак, че той вече заспиваше. Самата тя се зарея нанякъде — полубудна — полузаспала, на границата на съня.

Видя друга гореща стая — хотелска стая в Сан Антонио. Момичето Джини Брандън се събужда от слънчевата светлина, която нахлува през отворения прозорец, подканяйки я да погледне навън, към прашната улица, където мъж в тъмносиня риза дебне друг. И ако той погледнеше нагоре към нея — неволната свидетелка, — тя щеше да види, че очите му са със същия цвят като ризата. Присмехулно синьо — две бездънни сини очи, които не изразяваха нищо, най-малкото пък любов.

— Мразя те, Стив Морган! — чу собствения си гневен, безсилен вик.

Но той се хвърли върху нея, задушавайки я с тежестта на тялото си. Продължаваше все така да я притиска, докато тя удряше, и удряше, и удряше... а той неспирно я любеше. Някъде високо горе над тях мишеловите се виеха в безжалостното, жарко синьо небе на Мексико. Но защо плачеше? Защо се чувстваше толкова самотна, отчаяна, ужасена? Изведнъж се намери в друга стая, а човекът до нея вече не беше Стив, а френският полковник, който ѝ се присмиваше, докато тъмната, ръбата фигура на Том Бийл чакаше навън, за да я отведе.

— Стив, Стив, къде си? Обичам те, обичам те, моля те, спаси ме!

Но той се отвърна от нея, очите му потъмняха толкова много, че Джини вече не можеше да прочете нищо в тях, а устните му се свиха презрително:

— Любов! Какво, по дяволите, е това? Има само едно нещо, което ни свързва и не е трудно да се досетиш какво е то!

Гласът му продължаваше да кънти в ушите ѝ: „*не е трудно... трудно... трудно...*“ След това, когато внезапно отвори очи и с благодарност се завърна в реалността, всички призраци на миналото изчезнаха, сякаш пропъдени от дневната светлина. Тежкото бедро на Андре Делери лежеше върху нейното, а ръката му все още беше омотана в косите ѝ. *По-добре Андре, отколкото Стив — демонът от ада!* Стив, когото трябваше да прогони от мислите си! Дано дяволът го отнесе! Той нямаше никакво право да я преследва в сънищата ѝ, още повече — тя бе сигурна в това, — че изобщо не се сещаше за нея. Без съмнение Ана дос Сантос добре запълваше времето му. Трябваше да признае на Андре, че Стив всъщност беше заминал за Куба, а не за Мексико, но защо пък да пропуска една чудесна възможност да му отмъсти, ако случайно се сблъскат някъде в Хавана?

Андре се размърда и промърмори нещо насън, като енергично размаха ръце, сякаш искаше да се предпази от невидим нападател. Значи и Андре си имаше своите кошмари? Докато чакаше дишането му да се успокои, Джини започна да се измъква внимателно от прегръдката му. Изведнъж стаята ѝ се стори непоносимо задушна. Чувстваше се така, като че ли всеки момент щеше да се удави във влажната, нагорещена атмосфера. Да, наистина ще умре, ако не вдиша чист, свеж въздух и не усети копринената целувка на вода, обливаща

кожата ѝ... Не беше ли зърнала някъде, докато се разхождаше рано сутринта, едно езерце с малък скалист водопад, който се спускаше към него? Намираше се зад стара ограда, цялата обраснала с цъфтящи лози.

— Кой живее там? — бе попитала малкия, босоног палавник, който се беше самоназначил за неин водач, но момчето само бе свило рамене:

— Не знае. Къща много стара — тя руши също като ограда. Говори, шеф замина за Ямайка — много голям тоз остров, да!

Част от свободата да принадлежиш на себе си се състои в това да правиш каквото си поискаш, нали? Все още гола, Джини стана от леглото и прекоси стаята, докато разсеяно прокарваше пръсти през буйната си, разрошена коса. Докато минаваше покрай малкото огледало, тя улови отражението си в него — видя се да нахлузва семплата памучна рокля, която бе носила сутринта. Този път нямаше нужда да слага всичките онези финтифлюшки, които трябваше да я направят да изглежда модерна. Босоногата мексиканка не даваше пукнат грош за модата — важното бе да оцелее. Жената, в която се бе превърнала не изглеждаше много по-различно — само дето не бе толкова слаба и на лицето ѝ го нямаше предишният уплашен израз.

С помощта на няколко фуркета Джини вдигна косата си на кок. Реши, че няма да обуе симпатичните си, но малко детински обувки. После импулсивно омота един пъстър шал около косата си — така че бакърено русият ѝ блясък напълно угасна — и го завърза на челото си, подобно на чернокожите жени в Ню Орлиънс. Ето че беше вече готова за малкото си приключение. Джини се намръщи при мисълта, че може да попадне на някой познат, но се надяваше това да не стане. Вероятността беше малка, защото хотелът не бе от най-големите. Специално беше помолила Андре да намери такова място за тях, което познатите им от кораба не биха избрали, така че да могат да си почиват на спокойствие. До този момент двамата взаимно бяха изучавали телата и умовете си, умело спазвайки правилата на играта, която играеха.

Нуждая се от време да помисля — каза си Джини, докато тичаше боса по буйната трева, напомняща на дебела постеля под краката ѝ. Дотогава не беше срещнала жива душа — явно и тук, както в Мексико, хората спазваха часовете за следобедна дрямка. Слънцето силно напичаше главата ѝ, докато не стигна до една сенчеста горичка.

Дори непрекъснатото жужене на насекомите като че ли беше заглъхнало. Само от време на време горещият повей на вятъра раздвижваше ветрилата на банановите дървета, които при допира си едно с друго издаваха звук, подобен на тежко, хриптящо дишане. Джини затича по-бързо, като се надяваше да е запомнила пътя и се молеше да не срещне някоя змия. Най-накрая стигна запъхтяна до полуразрушената ограда, наклонена на една страна, сякаш лозите бяха прекалено тежък товар за нея. По повърхността на вирчето отново танцуваха зеленикавите отблясъци на слънчевите лъчи, промъкващи се през листата. Колко примамлив и освежаващ беше звукът от пенещата се, подскачаща и бълбукаща вода! Жадната ѝ за прохлада кожа се задушаваше под лепнещата рокля. Свикнали никой да не нарушава спокойствието им, пъстри птици заподскачаха с цвърчене пред натрапницата. Не след дълго, решили, че и тя като тях е някакво горско създание, се успокоиха. Никой не идваше на това място — вероятно никой не го и напускаше! Дали пред нея не бе някакъв омагьосан кът, оазис, в който времето бе спряло...

Без да се замисля, Джини свали шала си и нетърпеливо смъкна роклята, която ѝ пречеше. Хвърли я настрана и се плъзна по повърхността на водата, забравяйки за всичко останало. Много отдавна някой предвидливо бе разширил тази част от потока, така че сега тя изглеждаше като естествен вир — по края му равномерно бяха наредени заоблени камъни, покрити с мъх, придаващ на водата зелен оттенък. Отвсякъде се чуваха птичи песни и жужене на пчели. Затваряйки очи, Джини изцяло се отдаде на възприятията си, като лениво мислеше за едно любимо стихотворение от Андре Марвел. Как беше? Като че ли нещо такова: „и убива всичко, въплътено в зелена мисъл, зелена сянка...“

Както и да е, нямаше никакво значение. Прекалено много я мързеше, за да мисли. Опиваше се от прегръдките на водата, от ласките на косата си, плуваща свободно около голите ѝ рамене.

Косата ѝ е като буен поток от най-чистата разтопена мед. Веждите — за разлика от блестящото ѝ, свежо като праскова лице — са черни и извити, в унисон с леко издължените ѝ очи. А те са зелени — досущ като смарагдите, които носи понякога. Устните ѝ подлудяват мъжете — те искат да ги целуват, и целуват, за да се уверят, че удоволствията, които обещават, са истински.

Всички тези мисли минаваха през главата на мъжа, който я наблюдаваше, застанал неподвижно в сянката на дърветата. Той я бе гледал и преди, също така незабележим, както днес, но никога не бе очаквал да я види в естествената ѝ голота. Жените от неговото поколение и по-специално онези от тях, които наричаха себе си „дами“, не събличаха дрехите си така безсрамно, за да се къпят съвсем голи на открито. Нито пък тичаха босоноги и полуоблечени из гората, за да открият усамотено място като това. Сякаш, бе доловила призива му. Бе усетила неговото желание. Ако това беше древна Гърция, би я взел за богиня — толкова красива, че можеше да изкуши и самия Зевс. При тази мисъл, устните му леко се изкривиха. Не, той не бе повелител на боговете, а обикновен смъртен. Но въпреки това беше по-подходящ за нея от спътника ѝ и който с положителност не ѝ бе съпруг. Внимателно беше проучил Андре Делери, и реши, че той не би могъл да представлява интерес за нея. Както му подсказваше интуицията, те двамата пътуваха заедно по-скоро за удобство, отколкото по други съображения. Не след дълго щяха да се разделят. Още по-добре, защото от първия миг, в който зърна тази жена, бе очарован от нея. Още тогава разбра, че ще направи всичко, за да я има — ако трябва, ще обиколи целия свят, за да изпълни и най-незначителното ѝ желание. Но в същото време инстинктът му подсказваше, че ако тя заслужава да бъде завоювана, той ще трябва и да я задържи, а за тази цел трябваше да я научи да го обича — това бе единственият начин да задържиш жена като Женевиев Реми.

Джим Бишоп беше ядосан. *Всеки друг мъж на негово място — мислеше си Пако Дейвис — би изпаднал в ярост.* Ала Бишоп само палеше цигара след цигара и барабанеше нервно по масата, докато Пако, съвсем не на място, започна да си подсвирква. Джим Бишоп го погледна укорително и като прочисти гърлото си, каза:

— Сигурен ли си, че не си пропуснал нещо?

Пако го погледна обиден:

— Как бих могъл? Много съм привързан към Джини, а освен това ѝ дължа живота си. Не, търсих я под дърво и камък? Изчезнала е, дори без да остави бележка. Прислужницата ѝ изпаднала в паника. Беше останала, за да приготви багажа и каза, че се наложило господарката ѝ да направи още някакви покупки — една шапка, която преди това поръчала и трябвало да отиде да вземе.

Пако дочу нетърпеливата въздишка на Бишоп и мислено сви рамене. По дяволите, какво пък, щом Джини искаше да започне всичко отначало, защо да не го направи. Може би междувременно щяха да намерят някакво разрешение. И тъй като беше искрено привързан към Джини, Пако силно се надяваше чувството му да го лъже.

Той търпеливо продължи разказа си, въпреки че Бишоп изглеждаше разсеян.

— Джим, проверих всичко, всяка възможност. Как мислиш? Шапкарката не я е виждала. Никой, който я познава, не я е срещал. Каза ми да се уверя и да не разтръбявам изчезването ѝ. На един мой далечен познат му е отнело доста време, докато открие, че една жена, отговаряща на описанието на Джини, е искала да си купи билет за Вера Круз. Разпитвал за нея на всяко пристанище, но всички съвсем бегло си спомнят, че я видели някъде...

— Делери. Нека се върнем към Делери. Андре Делери е напуснал Ню Орлиънс точно в същия ден, в който изчезва жената на Стив. Къде е заминал той?

— Във Франция, по бизнес — така е казал на приятелите си. Казват, че планирал това пътуване отдавна. Разбира се, корабът спира

на много места, включително и в Куба. Смяташ, че той отива там, вместо във Франция, така ли?

Сякаш не чул последните думи на Пако, Бишоп замислено отвърна:

— Знаем, че този Андре Делери не е глупав човек. Почти сме сигурни, че парите, които харчи с шепи, са с испански произход. Печели ги, като премахва някои неудобни за кубинците хора. Разбира се, той много често се дуелира — твърде темпераментен мъж, нали? Ето това ни разколебава. Случаят със сенатор Брандън ме навежда на мисълта, че той с положителност е разбрал, че приятелят ни сенатор Уилям Брандън се е готвел да финансира едно авантюристично пътуване до Куба с активното участие на някои богати кубинци от Съединените щати. Това лесно може да се провери — тези кубинци непрекъснато се шпионират помежду си. Но Делери, който е от френско потекло... Сигурно работата му е свързана с много пари.

Той вдигна очи и улови внимателния заинтригуван поглед на Пако, след което си запали друга цигара.

— Делери има и други слаби места, нали? — предпазливо попита Бишоп и сам си отговори. — Жените. Има репутация на Казанова, прав ли съм? Преди малко беше започнал да ми разказваш, че когато резервирал място на кораба, Делери купил също и билет за някаква жена — за същата каюта. Госпожа Делери?

— Да, разбира се. Но той е направил това преди цели десет дни.

— И естествено междувременно не се е оженил?

Пако сви рамене:

— Не и той! Не изглежда да е от този тип мъже. Както и да е, жената, с която пътува, не би могла да е Джини, ако това намекваш. Според всички сведения те са се качили заедно на борда, като мъкнели планини от багаж — главно на госпожата. Изглеждали много привързани един към друг. Ако Делери е отвякъл Джини, тя е щяла да се защитава с нокти и зъби — виждал съм я да го прави. Тя...

Бишоп рязко го прекъсна:

— Може да е... искала.

Очевидно на Пако тази възможност не му бе минавала през ума. Лицето му придоби слисан израз. С темпераментна и непредсказуема жена като Джини всичко беше възможно.

— Исусе Христе! — изруга с чувство Пако. — Ако това е истина и Стив научи...

— Стив е зает в момента. Бизнес. Не можем да се свържем с него, докато той не се свърже с нас. А и не виждам причина да вдигаме пушилка, докато не се сдобием с потвърдени факти. — Бишоп погледна Пако, след което строго продължи: — Вярвам, че когато пристигнеш в Куба, ще проявиш дискретност. Аз ще поема ангажимента да открия госпожата.

Въпреки, че се беше научил да прикрива добре мислите си, Бишоп огорчено разсъждаваше, че въпросната млада дама прекалено обича да създава проблеми. Без да става дума за това, че където и да се появеше, отприщваше хиляди клюки. Проблемът с жените бе, че са страшно непостоянни, понякога горещи, понякога — студени. Никога не дават възможност на мъжете да разберат в какво положение се намират. Ако Джини наистина се беше вслушала в безумната си прищявка и бе избягала с Андре Делери, то тя трябваше да понесе последствията от тази си постъпка. Възнамеряваше да предотврати скандала и затова, каквато бе уговорката, той уреди пътуването на госпожа Морган до Матаморос, правейки всичко възможно да му даде възможно най-голяма гласност.

Докато разказваше на Пако за приготовленията, Бишоп нито веднъж не направи опит да се усмихне. Изложението му беше кратко и ясно. После, без да трепне, тихо изслуша разгорещените протести на Пако, който беше скочил от стола си и крачеше драматично из стаята:

— Сега вече наистина знам, че си луд! Боже господи! И аз трябва да работя за теб! Не, проклет да бъда! Аз, Пако Дейвис, да се облека като жена, чувате ли го? Да нося воал! По дяволите, никога няма да се науча да ходя с пола — забрави го, Джим! Намери си някой идиот! Предпочитам да плувам до Куба, вместо...

— Колкото до това, не ще се наложи да плуваш дълго. Ще те чака лодка, за да те прибере, когато на втората нощ „случайно“ паднеш зад борда. Дотогава ще си стоиш в каютата под претекст, че страдаш от морска болест.

В края на краищата Пако се подчини, както бе научен. Дори ако беше необходимо, щеше да каже на Стив Морган, че жена му е изчезнала в открито море. Докато Пако все още смилаше чутото, умът на Джим Бишоп вече бе зает с предстоящите събития. Чудеше се какво

ли прави Стив Морган и какво беше свършил до момента. Надяваше се, че вече е пристигнал на местоназначението заедно с красивата млада жена, пожелала да се върне с него в Куба. Стив никога нямаше проблеми с намирането на жени, готови да направят всичко, което поиска от тях, а Ана дос Сантос не беше изключение. Колко удобно за всички тях, че тя се появи в Ню Орлиънс в най-подходящия момент!

— Не исках да идвам в Ню Орлиънс — нежно каза Ана, като внимателно сложи ръката си върху рамото на мъжа, който я беше прегърнал, — но сега съм толкова доволна, че съм тук и че отново се срещнахме. Мислиш ли, че съдбата има пръст в това, Естебан?

Той сви рамене и Ана разбра, че отново се беше разприказвала твърде много, но вече бе отегчена от тишината между тях и се стремеше по някакъв начин да привлече вниманието му.

— Не вярваш ли в съдбата, querido? В края на краищата, едно време щяхме да се женим, а ето ни отново, след толкова много години пътуваме като съпруг и съпруга. Струва ми се, че е справедливо. Не си ли съгласен?

Защо, за бога, тази жена толкова настоява да продължаваме с безсмисленото, скучно бърборене?

Тя беше обърнала лицето си към него и настоятелно очакваше отговор. С мъка сдържайки гнева си, Стив ѝ отговори кратко:

— Всичко ще изглежда по-добре, когато пристигнем. Ужасно е да правим любов в тази миша дупка, особено пък когато сме заобиколени от толкова ентусиазирани придружители!

— Но ако войниците не бяха с нас, щяхме да изглеждаме много подозрително — все едно, че не се страхуваме от бунтовниците, защото им симпатизираме. Моля те, не оставяй да забележат, че си раздразнен, Естебан, иначе ще си помислят, че...

Гласът ѝ изведнъж стана престорено срамежлив и тя се усмихна притеснено. Испитваше огромно желание да види израза на лицето му, докато той мърмореше:

— В края на краищата, те все още мислят, че сме младоженци и цялото ти внимание е насочено към мен. Така е, нали? Затова ли си толкова ядосана — защото не можем да се любим както трябва?

— Та нима това не е основателна причина?

Стив се опита да я успокои, защото беше длъжен да го направи, но по принцип не бе особено търпелив. Мислите, които го занимаваха

в момента, не бяха от най-приятните, защото бяха свързани с Джим Бишоп. По дяволите този Бишоп с неговите перфектно измислени планове! Напоследък все изникваше нещо непредвидено, което с един замах пращаше всичко по дяволите. А на Стив се падаше честта да търси начини да се справи с положението. Беше планирал след формалностите около документите, да потърси дядо си в Хавана. А също така да се отърве от Ана, която вече започваше да му омръзва. Но вместо това някои обстоятелства му наложиха да бъде по-предпазлив и жената, притекла му се на помощ в най-подходящия момент, предвидливо обяви Стив и себе си за съпруг и съпруга. По този начин тя помагаше и на самата себе си, защото — доколкото Стив се бе осведомил за случая на дамата с широко отворени очи и невинен поглед, — омъжвайки се повторно, тя отново ставаше гражданка на Мексико. Истината беше, че Ана изобщо не симпатизираше на бунтовниците. Тя ни най-малко не се интересувахе от политика, смятайки я за мъжка работа.

В този момент Стив използва случая да се намеси в разговора, като внимателно прикриваше смесените чувства на яд и възхищение от лукавството на Ана:

— Всъщност, ваше превъзходителство, тук съм не само за да разгледам плантацията на съпругата си. Дочух, че дядо ми, дон Франсиско Алварадо, също е в Куба.

В края на краищата ходът му се оказа печеливш. Лицето на губернатора се проясни, а погледът му се изостри, докато с интерес и любопитство изучаваше Стив.

— А, значи вие сте внукът на дон Франсиско! Трябваше да ми кажете по-рано, веднага щях да ви уредя документите. Дядо ви дойде в Куба благодарение на моя предшественик, генерал Себалос. Аз никога не бих позволил човек на годините на дядо ви да пропътува такова разстояние из бунтовническа страна. Обаче...

Възрастният човек изразително сви рамене, а Стив побърза да каже:

— Разбирам ви, господине. Ако по това време не бях на път, щях да посетя дядо си. Но след като така или иначе съм тук... Чувал ли сте нещо за него, откакто напуснахте Хавана?

— Не, страхувам се, че не. Но не се притеснявайте, господин Алварадо, ранчото е отдалечено и връзките не са много добри... С тези

проклети бунтовници, които объркват всичко! — после продължи да коментира положението в Мексико: — Истинска анархия! Вижте как завърши всичко — гордите креоли имат индианец за президент! Такова нещо никога не може да се случи в Куба!

Дотогава Стив бе съдържал емоциите си, въпреки раздразнението си от този надут губернатор, който вече повече от седмица отлагаше издаването на документа му за свободно пребиваване. Дразнеше се и от Ана, която бе започнала да се държи сякаш наистина бяха женени. А сега пък трябваше да се примирява с въоръжената охрана, която го караше да се чуди дали всъщност е пазен, или следен. Може би губернаторът не бе толкова сговорчив, колкото изглеждаше. Той почувства ръката на Ана върху бедрото си. Младата жена се сгуши още по-близо до него, а пълните ѝ гърди се притискаха към неговите при всяко раздрусване на каретата, в която пътуваха.

— Скъпи, моля те, не се сърди! Сигурна съм, че не е много далече. Наистина е огромна чест, Хулио Зулета е най-влиятелният мъж в Куба. И, представи си само, покани ни да го посетим.

Гласът на Ана беше въодушевен. Ръката ѝ започна да го гали.

— Естебан, говори се, че държи в ръцете си дори губернатора на Куба. Той...

Зад пресиления възторг на Ана се криеше сексуална възбуда, която ускори дишането ѝ. Мъжете командват други мъже. Но жена, която знае какво иска, която умее да дава и получава удоволствие, нима това не беше също власт? Бе го чула от свекъра си, който истински я харесваше. Той я бе предупредил да не се оставя напълно във властта на предишния си годеник.

Стив ме помни като дете, но оттогава съм научила толкова много! — помисли си Ана. — Достатъчно, за да го задържа! Ще го накарам да изпитва нужда от мен и най-накрая всичко ще бъде истинско — ще стана негова жена, каквато отдавна трябваше да бъде, ако не беше онази френска въртиопашка.

Разбира се, той вече не обичаше жена си. Не беше ли я унижил публично, показвайки ѝ коя го привлича повече. Те двамата ще останат завинаги заедно — тя и Естебан.

Погълната от мечтите си, Ана жадно отговори на една груба целувка, задушила безгрижното ѝ бърборене. Скоро тя вече издаваше

задъхани стенания. Стив си играеше с гърдите ѝ, изваждайки ги от дълбоко изрязаното ѝ деколте, което само ги пристягаше.

Въодушевлението на Ана щеше да се превърне в истинска буря, ако разбереше, че спътникът ѝ бе започнал да я целува само защото му беше омръзнало да слуша цялото това кокетничене и опити да го възбуди. Проблемът беше в това, че той можеше да прочете всяка мисъл в малкото мозъче на Ана. Тайнствеността беше изчезнала, тя вече не бе обгърната в мистерия. Защото почти единствената жена, която винаги беше успявала да задържи интереса му и в която никога не беше сигурен, бе собствената му съпруга. Джини. Най-прекрасната жена. Щеше ли някога да успее да я забрави?

Джини гледаше посребрения от лунна светлина океан. Нощта беше прекрасна — толкова прекрасна, че ѝ се струваше почти нереална. Как може в такава нощ човек да спи или да стои приведен над игралната маса? Тя се облакът на перилата, наблюдавайки оловносивото море и призрачно белите лодки, които се носеха по водата. *Бих могла вечно да пътувам така — хваната в капана на времето, на кораб фантом, където няма вчера и утре. Просто ще се нося по ръба на вечността.* Мислите ѝ бяха дълбоки и мрачни и подобно на океана се лутаха безспирно във всички посоки. Сигурно е много приятно да не мислиш, да си способен да контролираш живота си, сам да определяш посоката на разсъжденията си. Да можеш напълно да забравиш каквото си поискаш — също като Стив, който преди известно време много удобно бе заболял от амнезия... Но, по дяволите, защо точно сега трябваше да мисли за Стив. Трябваше да остане долу с Андре Делери и да го гледа как играе на карти. Би било по-добре, отколкото да няма с кого да сподели това лунно вълшебство. Уловила се да въздиша, Джини изправи гръб. Не, не, тя не беше депресирана! Няма да се връща назад в спомените, напротив, ще създаде един напълно нов живот — за себе си и своите деца! Нека и Стив направи същото! Когато излекува наранената си гордост, той веднага ще я забрави, ако вече не го е сторил с помощта на Ана! Във всеки случай тя никога няма да му прости за Соня! Никога няма да успее да забрави това, което беше чула и видяла в онзи злополучен ден...

Джини приличаше на сребърнобяла статуя, на места прорязана от тъмни сенки. В тежките ѝ къдрици бяха вплетени сребристи рози. Ароматът им жадно бе погълщан от разширените ноздри на високия мъж, който я наблюдаваше, застанал в сянката на голямата мачта, така както я беше гледал толкова пъти досега. Неведнъж се бе питал дали не е уловила слънчевите отблясъци на далекогледа му — дали знаеше и дали изобщо се интересуваше от това, че някой я следи. Както можа да установи, тя бе жена, свикнала да е център на мъжкото внимание.

Освободена от всякакви предразсъдъци, Джини не се срамуваше от голото си тяло, нито пък се страхуваше да броди съвсем сама из диви, непознати места. Жена, различна от всички останали — такава я виждаше той тази вечер сред звездите.

Каква беше историята на живота ѝ, какво я беше довело на този кораб в компанията на някакъв авантюрист, който очевидно не ѝ беше съпруг? Може би беше избягала от мъжа си и сега, отегчена и неспокойна, търсеше вълнуващи преживявания. Която и да бе, ясно беше, че не е обикновена жена и той искаше да я има.

Корабът се издигаше и спускаше, издигаше и спускаше, докато вятърът леко повяваше, разхлаждайки лицето на Джини. Сега те преследваха луната — сребърния диск сред кадифеното нощно небе. Вятърът развяваше полите на роклята ѝ и полюшваше мокрите ѝ солени къдрици покрай лицето. Тя все още нямаше желание да слиза долу и завинаги да се раздели с дивната нощ. Нито пък искаше да остане насаме с мислите си. Искаше... копнееше... но за какво? И как, къде щеше да свърши това „приключение“? Къде най-накрая щеше да я отведе пътят ѝ и каква щеше да бъде по-нататъшната ѝ съдба? Може би във вълшебна нощ като тази просто трябваше да зададе въпросите си и отговорите им сами щяха да долетят в мрежа от лунна светлина!

Джини отново въздъхна и тъкмо смяташе да се обърне, за да прекрати този поток от лунни фантазии, когато от тъмното изникнаха две ръце, които обхванаха раменете ѝ, а един нежен глас рече:

— Дете на съдбата, накъде пътувате? И откога се лутате така?

Джини замръзна на място, неспособна да обърне глава. Дори не искаше да го направи. Гласът, който я бе заговорил, беше приятен баритон със странен, сякаш престорен чуждестранен акцент, чийто произход тя не можеше да отгатне. Ръцете, докосващи раменете ѝ, бяха топли и нежни и почти я изкушаваха да затвори очи и да се отпусне назад... Да се отдаде изцяло на магията на нощта и луната. Мъжът като че отгатна мислите ѝ, защото побърза да каже:

— Не, моля ви, не се обръщайте още! Не знаете ли, че тази нощ е омагьосана? Почувствах мислите ви, докато се блъскаха насам-натам, като вълни в бурно море, почувствах самотата, копнежа ви и ето ме сега тук. Няма да направя нищо повече, само ще стоя и ще докосвам кожата на раменете ви, ще поглъщам нейния аромат! Ако искате, бихме могли да си поговорим. Много по-лесно е да разкриете тайните

си пред напълно непознат човек, отколкото пред приятел. Все едно че се изповядвате на свещеник, скрит зад преграда. Веднага можете да развалите магията, като обърнете главата си или като ми кажете да ви оставя на мира.

Джини не направи нито едното, нито другото. Чувстваше раменете си леко сковани, когато му каза:

— Такъв ли сте — свещеник? Или вълшебник, който чете мисли? Както виждате, опитвам се да не развалям магията, питайки ви направо кой сте. Ще може ли тогава да си играем на гатанки?

Тя усети смях в гласа му и се отпусна. Мъжът ѝ отговори с пресилен тръжественост:

— Да, нека поиграем. Да ви призная, аз вече знам един от отговорите — научих името, под което пътувате. Разбира се, това не е истинското ви име, нали? Всъщност, имената не са важни. Те са като титлите — взети назаем или дарени от някого. Аз самият имам няколко и всичките са различни. Това, което е от значение е, че в такава прекрасна нощ сте сама и, както изглежда, не се чувствате много щастлива. Бих направил всичко възможно, за да ви помогна.

— Думите ви звучат искрено. Но дали наистина са такива? Защо хората се страхуват да бъдат искрени един с друг? Обещават неща, които не изпълняват и никога не са имали намерение да изпълнят. Ах, тази музика! Трябва да сте вълшебник! Но наистина ли чувам музика?

Звуците, долавяни от слуха ѝ, идваха от струнен инструмент, който свиреше съвсем тихо. Музиката беше много странна — напомняше за фламенко, но макар и също изпълнена с копнеж, беше различна. Нежна мелодия, която питаше: „Защо... защо...?“

— Наистина чувате музика — поръчах я специално за вас. Ако се заслушате по-внимателно, тя ще ви разкаже една история, ще разбуди чувствата ви. Но музиката, както и нощта, е само един декор, катарзис, ако щете.

Джини задържа дъха си. Всичко това ѝ се струваше толкова нереално. Способността на този човек, или каквото беше той, да отгатва всяка нейна мисъл и да си играе с чувствата ѝ изглеждаше почти дяволска. Ако искаше, можеше още в този момент да развали магията, трябваше само да...

Вместо това, все тъй заглеждана в луната, тя го попита:

— Искате да кажете, че ако аз... Ако изразя на глас всичките си мисли и чувства, ще се почувствам по-добре? Може би сте прав.

По-късно, когато Джини се връщаше назад, си мислеше, че това е била най-странната нощ в живота ѝ. Може би лунната светлина я бе омагьосала, или пък се бе опила от виното, също като картоиграчите долу, които на следващия ден недоумяваха как са се озовали в леглата си. Но в онази нощ тя с положителност беше будна и бе разговаряла с мъж, когото никога преди не бе виждала. Наблюдавайки как луната бавно потъва в океана и се превръща в злато, беше пила сухо бяло вино в чаша със златна нишка по края, която блестеше с разноцветни искри, сякаш издялана от кварц. Джини съвсем спокойно беше облегла главата си назад, при което ѝ направи впечатление, че достигаше едва до рамото му. Миришеше ѝ приятно — не на тютюн като повечето мъже.

Не, невъзможно да е била пияна, защото си спомняше съвсем ясно всичко, дори и това, че не наруши „правилата“, измислени от него в началото, и не се обърна, за да види лицето му. Свещеник в изповедалня... такава представа си беше създавала за него. Можеше да се окаже точно такъв? Или пък имаше някакъв недъг. Навярно бе обезобразен. Дори и да беше така, това нямаше никакво значение, защото той бе мил и грижовен и не направи нищо, за да се възползва от уязвимостта ѝ.

Тази нощ, за разлика от останалите, Джини не сънува кошмари, но беше разбудена от Андре, собственически праметнал ръка върху тялото ѝ.

— А, значи тук си била. Знаеш ли, просто не мога да си спомня как съм стигнал благополучно дотук! Merde^[1]! Главата ми ще се пръсне!

— Да повикам ли прислужника ти? И без това исках да ми донесе гореща вода да се изкъпя — за да бъда чиста, когато слезем на сушата.

Джини се изплъзна от ръката му, която искаше да я задържи, и спусна босите си крака от тясното легло. Андре беше много добър и изобретателен любовник, но тази сутрин тя не беше в настроение за това. Пренебрегвайки недоволното му мърморене, Джини облече халата и започна с ожесточение да реши косите си пред малкото огледало. За щастие, сенките под очите ѝ не се забелязваха толкова,

колкото мислеше. Но те я убедила, че отминалата нощ е била съвсем реална. Тя несъзнателно се намръщи на отражението си. Какво, за бога, я беше прихванало, че да разкаже толкова много неща за себе си на един напълно непознат мъж. Та тя дори не бе видяла лицето му! *Чудя се дали някога ще го срещна отново* — разсъждаваше Джини. — *И ако го срещна, дали ще го позная? Защо се интересувахте толкова много от мен?*

— Наистина много се надявам да извикаш моя човек, след като спреш да изтезаваш косата си! Ох, главата ми... Но обърни се, де! Нека видя... да, изглеждаш очарователна както винаги, независимо от ранния час. Надявам се, не се сърдиш, че миналата нощ малко те пренебрегнах?

— О, не. Луната беше толкова прекрасна! Жалко, че пропусна тази гледка! — отвърна Джини, като го дари с една ослепителна усмивка, докато енергично се пристягаше с колана си.

Тя излезе и, както си бе намислила, го остави доста озадачен. Андре Делери недоумяваше какво бе успяло да я промени така внезапно.

Каква малка лисичка е тя! Чудя се... Но, разбира се, тя е свободна жена, може да си позволи да бъде утешавана. Може би се е правила на прелъстителна, за да ме накара да ревнувам? Интересно кой ли е избраникът?

Както се очакваше, не след дълго вниманието на Андре беше погълнато от много по-важни неща.

След като привърши с тоалета си, той се присъедини към неколцина от играчите от предната вечер, които обсъждаха внезапната промяна на курса. Както изглежда, собственикът на „Амарилис“ — същият този ексцентрик, който им изглеждаше толкова странен, внезапно беше решил да спрат в малкото пристанище Гибара.

— Говори се, че това било първото пристанище, в което е влязъл Колумб — каза господин Бартоломео. Родом от Ямайка, той непрекъснато се хвалеше с възможностите си да поглъща неограничени количества алкохол, но съдейки по вида му в момента, предната нощ не му се беше отразила твърде здравословно.

— Не бих казал, че това ме интересува особено — заядливо добави един от мъжете. — С нетърпение очаквам да се завърна в къщи, в плантацията си. Бил съм и преди в Хавана — Каква мръсотия!

Предполагам, капитанът е обявил акостирането официално, но очевидно повечето от нас са го пропуснали.

— Така ли? И какво каза? — спокойният тон на Андре Делери прикриваше яростта, че само заради прищявката на някакъв си богаташ трябваше да променя всичките си внимателно обмислени планове.

— Собственикът каза, че ще осигури заминаването на всички, които имат спешна работа в Хавана. Май спирането има нещо общо с водните ни запаси. Наистина, не обърнах внимание на това. Но Гибара не звучи зле. Все ще изкараме ден-два. След това, преди да продължим за Ямайка, ще се отбием в Сантяго де Куба.

— Ха! — тихо възкликна Андре Делери и за да каже още нещо, добави: — Чудя се, *mes amis*, защо на всички ни главите тази сутрин ще се пръснат? Мога да се закълна, че преди две нощи пих много, много повече!

Погледът му за миг се спря върху Джини — лицето ѝ беше свежо и тя изглеждаше много привлекателна в бялата муселинена рокля, с ябълковозелени поли. Сам беше избирал тази рокля за нея, развратницата му с развратница! И как толкова рано сутринта вече знаеше, че ще пристигнат на сушата по-рано от предвиденото.

---

[1] merde (фр.) — по дяволите — Б.пр. ↑

Гледана откъм пристанището, Гибара изглеждаше красива като на картичка — градът беше разположен по стръмния бряг на залив с форма на полумесец. Три планини със странни форми устремяваха към небето остри върхове — един любезен кубински сеньор информира спътниците си, че имената им са съответно „Silla“, което означавало „седло“, „Pan“ — бучка захар и „Tabla“ — маса.

— Разбира се, как другояче биха могли да се казват? — Андре Делери все още бе в лошо настроение и навъсен гледаше „Амарилис“, който пътуваше близо до брега, и Джини, която заедно с другите пасажери се възхищаваше на разпръснатите по хълма разноцветни къщи с червени керемидени покриви.

Тя определено беше в добро настроение — изобщо не се притесняваше от факта, че са осъдени да прекарат най-малко два дни в това... в това затънтено рибарско селце! Устните на Делери се изкривиха в недоволна гримаса, когато се взря по-внимателно в спътницата си със своите мързеливо притворени очи. Ако тя гледаше упорито в посоката на някой определен мъж или пък обратното, ако избягваше погледа му, то подозренията му нямаше да бъдат неоснователни. Но не, тя продължаваше да се държи както обикновено и веселото ѝ безгрижие го караше да скърца със зъби или пък пробуждаше у него желанието здраво да я разтърси за раменете. Какво е замислила? Свикнал винаги да бъде сигурен в жените, с които живее, Делери беше ядосан, както на себе си, така и на Джини.

Но той щеше да бъде нещо повече от раздразнен, ако бе разбрал, че Джини нямаше никакво намерение да го съпроводи до Хавана. Меланхолично настроена след тайнствената, обяна в лунна светлина среща, тя скриваше мислите си зад нежна усмивка. Заминаваше за Вера Круз, а оттам щеше да потегли направо към малкото имение, както бе правила и преди. След това щеше да изпрати някого да доведе децата. Отново щеше да се научи да бъде тяхната майка. Те бяха нейни деца. Раждането ѝ костваше адски мъки. Бе мечтала за дете от Стив, а ето че вместо едно, децата бяха две. При все това, Стив не го беше

грижа. След като вече не се интересуваше от нея, как би могъл да обича децата си.

Никога вече няма да ги напусна — където и да пътувам, те ще бъдат с мен. Ще изградя нов живот за себе си и тях и Стив никога повече няма да ни се бърка!

Придобитата от взетото решение увереност помагаше на Джини с лекота да се измъква от разпитите на Андре Делери. Инстинктът ѝ подсказваше правилно: Андре прекалено много приличаше на предишния ѝ любовник — Мигел Лопес, който веднъж бе нарекъл сам себе си „откровен циник“. Подобно на него, Андре също бе опортюнист и се беше захванал с нея само за да я използва. Защо пък и тя да не се възползва от него?

Не му каза нищо повече от обичайното и Делери все така продължаваше да бъде в лошо настроение дори и след слизането им на сушата. Настаниха се в красива синя къща, която, както я осведоми Андре, била построена в типичния кубински стил — с гледаща към улицата трапезария, която при нужда изпълнява и функцията на антре.

— Сигурен съм, че дори и конете си въвеждат отгук — отбеляза той със саркастична нотка в гласа. — Виждаш ли тези железни решетки? Кубинците не се доверяват на стъклото. — После неочаквано добави: — Чудя се защо ли ни оказаха честта да предоставят такава голяма къща само на нас двамата? Очаквах да ни заведат в местния хотел — ако в този малък град изобщо има такъв. Ти какво мислиш, малката ми? Изведнъж стана необичайно тиха!

— Мисля, че тази прекрасна синя къща страшно ми допада. Виж какъв красив вътрешен двор има — толкова е хладно тук! Важното е, че сме тук, защо да се пазарим?

Андре не обърна никакво внимание на приятната възрастна жена, която им показваше сенчестия двор, а хвана Джини за ръката и я накара да се обърне с лице към него.

— А ти, госпожо Морган — уф, колко грозно звучи това име — за теб също ли трябва да се пазаря или вече са ме измамили?

Тя го погледна открито, без да се опитва да се освободи от грубата му хватка:

— Измамен ли, господин Делери? Та аз никога не съм била предлагана за продан! А освен това изрично ти казах, че не можеш да

ме купиш. Ако си искал по-подходяща „стока“, трябвало е да търсиш на друго място!

За нейна изненада Делери се изсмя:

— Браво, госпожо! Напомняте ми, че освен красива, сте и умна! Защо трябва да плащам, за да те имам, след като сама ми се предложи?

— Мисля, че почти се скарах, но след това господинът промени намеренията си и отнесе госпожата в една от спалните — разказваше по-късно икономката на къщата на нейния собственик. — Не, тя изглежда нямаше нищо против, поне не много. Но само след няколко часа той вече не откъсваше поглед от Кончита и... — тук жената се поколеба за малко, но работодателят ѝ я сръза:

— Е, и? Какво друго?

— Ами той... странно, нали знаете колко смела е Кончита, но когато той ѝ предложи такова нещо, тя наистина се изплаши. Поиска от нея по-късно през нощта да отиде при него в леглото, което споделя с неговата госпожа.

— Разбирам. А, сеньората? Тя не се ли противопостави?

Жената прехапа устните си:

— Това го попитала и Кончита. Каза ми, че тогава господинът се усмихнал и отвърнал, че иска да изненада госпожата. Според нейните думи, бил много убедителен. Но, разбира се, Кончита му отказала! Тя харесва мъжете, този също, но не е лошо момиче.

— Радвам се да чуя това. И оттогава?

— Ами, тази сутрин, както знаете, му казах, че трябва да купя някои неща от пазара. Госпожата остана да спи до късно, но господинът ме придружи донякъде. Каза ми, че трябвало да уреди пътуването на двама им до Хавана. Зададе ми много въпроси, като например кой е собственикът на вилата, и аз му казах точно това, което ми бяхте наредил — че съм вдовица, която се опитва да свързва двата края.

Джини се правеше на заспала, докато не чу хлопването на външната врата, което означаваше, че Андре е излязъл. Чак тогава тя отвори очи, протегна се — най-напред предпазливо, а после спокойно и мързеливо, като котка — и остави завивките да паднат върху покрития с килим под. По дяволите този Андре! Надяваше се, да не се върне прекалено скоро. Андре, с неговата изобретателност в сексуалните игри! Очакваше от нея да участва в тях, сякаш бе някоя

уличница, която е избрал от първия срещнат вертеп! При тази мисъл тя се намръщи. Част от думите му се бяха врязали в нея като камшици, оставяйки неизличими белези в съзнанието ѝ, въпреки че тогава просто беше свила рамене в отговор на предложението му, като че ли то изобщо не я засягаше.

— Ха! А пък аз очаквах да си по-почтена от другите жени и със сигурност не смятах, че ще се правиш на шокирана. Мислех те за жена, която опитва всичко и очаквах да проявиш готовност за подобно ново предизвикателство. Не ме разочаровай, малката!

— Въпреки това има неща, които не бих направила само за да почувстваш воайорския гъдел. Бъркаш ме с някоя друга, Андре!

— Не, не мисля така. Ти си кокетка по душа! Предполагам, че би направила всичко, ще направиш всичко... между впрочем, не съм толкова егоистичен, че да ти откажа такова удоволствие! Със сигурност ще ти хареса да правиш любов едновременно с жена и мъж. Съпругът ти никога ли не ти го е предлагал?

Защо трябваше да ѝ напомня, че е омъжена? И защо точно сега трябваше да си спомня, че някога е била уличница и дори нещо още по-лошо? За това, в което се беше превърнала, обвиняваше мъжете в своя живот, а най-много от всички — Стив. Някои я бяха карали да го прави насила, други — не. Тук бе дошла по своя собствена воля. Чувстваше Андре абсолютно чужд, просто един познат, но въпреки това бе избягала с него и му предоставяше тялото си, за да го използва. Нищо чудно, че я унижаваше без никакви угризения!

Намръщена, Джини с мъка стана от леглото и, все още гола, се приближи към предвидливо поставеното в единия ъгъл на стаята огледало. Тя се изплези на изкривеното си отражение. Като малка много често правеше това, избухвайки в лудешки смях. Сега вече не се смееше. В душата ѝ имаше само някаква тежест, апатия. Каква жена се виждаше в нея отсреща — бледо лице и блестящи очи, надничайки изпод обърканите ѝ медни къдрици. *Дали ще се превърна в такава, каквато ме наричаше Стив? Трябва ли да му позволявам да направлява живота ми? В края на краищата, вече не съм палавото дете, което с омраза изплезваше езика си зад гърба на възрастните!*

Веднъж свършила с тоалета си, с който ожесточено се бе заела, Джини изведнъж почувства как сърцето ѝ олеква. Бе взела решение за

по-нататъшния си живот! Андре нямаше никакво значение — ако поискаше, никога повече нямаше да го погледне.

Красивата тъмноока прислужница на име Кончита изглежда много искаше да се сприятели с нея, особено пък след като бе разбрала, че госпожата говори испански. Тя срамежливо предложи на Джини да се изкъпе навън в двора, около който бе построена къщата. В момента в нея нямаше никой друг, освен тях двете. Мраморният басейн в единия край на сенчестия двор с две чучурчета, от които се изливаше водата, я накараха да приеме. Широки стълби с лазурносини плочки, същите като в басейна, отвеждаха към водата. Бяха изработени така, че къпещите се — както ниските, така и високите — спокойно да могат да се настанят там, където им е най-удобно. Самата вода беше кристалночиста — Кончита с гордост обяви, че покровителят ѝ, собственикът на къщата, използвал за фонтана водата на малък, спускащ се от хълма поток.

— Вижте, госпожо, тук има отвор, през който се влива поточето, така че басейнът винаги е пълен с чиста и прясна вода. Ако госпожата желае, мога да ѝ донеса някакъв разхлаждащ плод, може би портокал! Скоро ще стане непоносимо горещо!

Плувният басейн отвсякъде бе заобиколен с дървета. Сред тях имаше палми, нарове и портокали, засадени в огромни каменни саксии. По излините от времето дървени подпори, поддържащи неизменния сводест проход, се виеха лози и това му придаваше по-скоро испански, отколкото кубински вид. Тук беше толкова спокойно и красиво! На Джини ѝ се струваше, че всичко е създадено само за да ѝ достави радост и наслада и тя наистина имаше намерение да се отдаде на настоящия миг, като заключи сърцето си за всичко останало.

Испаднала в някакво блажено състояние на пълна отпуснатост, галена от копринената, хладна вода, която люлееше тялото ѝ, Джини затвори очи заради надничашото през клоните слънце и се замисли какво да облече и къде да се разходи. Кончита бе споменала, че катедралата им е много красива, дискретно напомняйки ѝ по този начин, че бе неделя. Джини не беше посещавала неделна служба, откакто напусна Мексико. Ех, след малко ще се наложи да се размърда, колко жалко!

Откъм сенчестата галерия собственикът на синята вила, а така също и на „Амарилис“, наблюдаваше гостенката си със своя неизменен

бинокъл, към който беше прибягвал толкова често през изминалите дни. Мъчеше се да открие някакъв недостатък в тялото, което вече смяташе за идеално. Гледаше я, очарован и неспособен да се противопостави на зараждащите се в душата му чувства. По природа не беше воайор, нито пък имаше такива навици, затова болезнено съжаляваше, че трябва да прибягва до толкова недостойни методи само за да може да я зърне. Как бе станало така, че той, който се гордееше с интелигентността и невъзмутимостта си, бе позволил да изпадне в такова жалко положение! Да шпионира жената, която обичаше, да се бори с примитивните си инстинкти, подтикващи го да свали дрехите си и така, гол като сатир, да отиде при нея в басейна. Той я искаше и само по себе си това беше за него нещо съвсем необичайно. В живота му имаше няколко жени, с които се бе държал галантно и загрижено, но без да бе изпитвал особено влечение към тях. Държеше се като мъж само защото така налагаше волята си, а не — подтикван от онова животинско, разкъсващо слабините му желание, което сега го изкушаваше да забрави всякаква предпазливост, да се хвърли към нея и да я вземе!

Чакаше, с мъка сдържайки нетърпението си, защото това не беше единствената причина, поради която имаше нужда от тази жена. Желаете не само нейното тяло, за да го прегръща и целува, но също така мислите и чувствата ѝ. Искаше да я направи своя съпруга и ни най-малко не се интересуваше от миналото ѝ.

В замрялото от горещината утро Джини стоеше до басейна и чакаше слънцето да я изсуши. Изведнъж се изкуши отново да се върне в примамливо чувствената, хладна вода и да прекара там остатъка от деня. Но не, ако Андре се върне и я завари гола, без съмнение веднага ще се присъедини към нея в басейна, при това не само за да се изкъпе.

— Коя от роклите на госпожата да донеса? — ентусиазирано предложи услугите си Кончита, без изобщо да се притеснява от голотата на другата жена. После с колебание добави:

— Има дупка в корсета на онази, която носехте вчера. Ако я бях забелязала по-рано, веднага щях да я поправам.

— Можеш да я вземеш, ако искаш. Омръзнала ми е вече.

Тази дупка се появи по вина на Андре. Една вечер, почувствал нежеланието ѝ, той изведнъж се бе разпалил и бе започнал да прави нещо, до което Стив толкова често прибягваше — да сваля роклята от

раменете й... докато тя с нетърпение не му бе извикала да престане, за да я съблече сама.

После, въпреки че разумът ѝ се противеше, тялото ѝ отговори на умелите му ласки и забрави за всичко, изцяло потапяйки се във вълните на удоволствието.

Сега прекъсна обърканите благодарности на Кончита и реши да облече една бледожълта рокля с тъмnozлатиста яка. Щеше да е удобна за разходката, която Джини бе решена да предприеме, независимо от горещината. Щеше да провери дали е възможно да се качи на борда на „Амарилис“ по-рано, за да избегне срещата с Андре. Тъй като бе успяла добре да го опознае, тя не се съмняваше, че той е способен да я отведе насила в Хавана. Ето защо по-добре беше да не разкрива пред него плановите си.

Този път се появи друг прислужник — един възрастен негър, когото виждаше за пръв път. Той ѝ отвори голямата желязна порта. Докато минаваше през дневната, Джини забеляза тънката нишка цигарен дим, издигащ се от неизменната *candela* — пълна с жар сребърна чиния — която бе поставена на махагоновата маса, така че човек да може да си запали цигара.

Чия бе цигарата? Може би на прислужника на вдовицата, госпожа Монтельо? Или красивата кубинка забавляваше някой мъж? Както и да бе, това не беше нейна работа. Когато Джини излезе на улицата, горещината навън я блъсна в лицето, карайки я да се задъха. Нищо чудно, че Кончита я беше погледнала така, сякаш си е загубила ума. Очевидно Джини бе избрала възможно най-неподходящото време за разходка.

— Каретата ви очаква, сеньора — осведоми я чернокожият прислужник, придавайки си равнодушен вид. — Тоест, ако не промените намерението си. Наближава часът за обедната почивка и...

Въпреки безпристрастния глас, очите му издаваха неодобрение — млада жена да излиза без придружител! Тази мисъл малко охлади ентусиазма ѝ.

— Благодаря — бодро рече тя. — И ако господинът се върне преди мен, предайте му, че съм отишла на църква.

Джини бе решила да се предпази от Андре, в случай че се върне по-рано от предвиденото и тръгне да я търси. Първото ѝ пътуване в такъв вид карета, освен че беше ново преживяване, бе също и твърде неудобно. Ето защо, когато на хоризонта се появи бялата катедрала с нейните червени куполи и кули, тя извика на кочияша да спре. Веднъж слязла, въздъхна с облекчение. Какво странно превозно средство беше това! Две огромни колела, около шест стъпки в диаметър, поддържаха съвсем ниско поставената карета. Докато се возеше, Джини имаше неприятното усещане, че се носи само на няколко сантиметра над земята и поради големината на колелата и огромното количество прах, която хвърчеше изпод конските копита, тя не успя да види почти нищо от заобикалящия я пейзаж. Освен това жегата беше страхотна, просто нечовешка! Джини вече усещаше пулсирането на главата си, очите я боляха, а ръцете ѝ лепнеха от прах и пот. Единствената ѝ надежда бе в прохладата, която можеше да ѝ предложи храмът.

— Но, сеньора! По това време не се отслужват литургии. Може би по-късно, вечерта...

— Искам да видя църквата отвътре. Сигурно е много стара. Ти можеш да ме изчакаш отвън или да се върнеш да ме вземеш след... да речем, след час. И не искам никой да знае къде съм.

Вече дори и не съзнаваше какво говори — толкова силно бе желанието ѝ да избяга от това безпощадно слънце в хладната сянка, където се надяваше да надвие надигащото се гадене. Беше пребледняла като платно, а по лицето ѝ се стичаха струйки пот. Сега младият мъж неочаквано се вгледа по-внимателно в красивата госпожа и този път забеляза и нещо друго, освен красотата ѝ. Устните ѝ изглеждаха безкръвни, а докато ѝ помагаше да слезе от каретата усети, че ръката и е студена. Искаше да остане, за да я придружи до църквата, но конят, уморен и потен, нямаше търпение да се върне в удобната си конюшня. Много опасно било за северноамериканци, особено пък за жена, да излиза на жаркото слънце в този час на деня. Разбира се, не му влиза в работата да казва на госпожата какво да прави, но все пак...

Бившият роб, когото всички наричаха Мануел, с нежелание обърна каретата и се запъти обратно към къщи. Пот се стичаше по лицето му и се просмукваше в прясно колосаната яка. Мразеше тази униформа, по която отдалече личеше, че е коняр. Искаше да бъде в планината, с патриотите, които испанците наричаха „бунтовници“, и да следва своя герой, Антонио Мацео. Но вместо това, заради две тъмни очи и сочни червени устни, ето го тук, облечен в тази нелепа ливрея в най-горещото време на деня, когато всеки разумен човек се отдава на следобедна дрямка.

Изведнъж намръщеното му лице се проясни — той придоби палав израз и започна да си подсвирква. Дрямка! Ами да, по това време Кончита също ще спи. Разбира се, ще е свалила всичките си дрехи заради ужасната горещина и така, полузаспала, може би ще му позволи повече свобода, отколкото обикновено. Защо Кончита не можеше да бъде като останалите момичета, които знаеха какво искат мъжете от тях и нямаха нищо против да им го дадат. Вместо това тя го дразнеше и му даваше обещания, а след това изведнъж се отдръпваше, настоявайки да се оженят. Мануел беше мъж, а не някакво си момче и възнамеряваше веднъж завинаги да ѝ го докаже — ще ѝ постави ултиматум. Или ще станат любовници, или тя никога повече нямаше да го види! И най-вероятно тя нямаше да го види вече — говореше се, че войната с испанците можело да продължи с години.

Мануел започна тихо да си свирука. Какъв късмет само! Заради прищявката на някаква си непозната госпожа той имаше цял час, а може би и повече, който можеше да прекара с Кончита. Чудеше се какво ли ще каже тя като се събуди и го види... Очите на Мануел заблестяха, когато стисна палците си за късмет. Молеше се във вилата да няма никой друг! Надяваше се, че русокосата госпожа ще намери много интересни неща в църквата. Може би тя отива там, за да се срещне с някой любовник и бледото ѝ лице и студени ръце се дължаха на възнението ѝ. Не можеш ги разбра тези жени!

В тишината на сводестата църква ушите на Джини продължаваха да кънтят от шума на колелата, трополящи по калдъръма. Веднага след като влезе, тя се свлече на колене и закри ушите си с ръце, като натискаше все по-силно, за да заглуши шума. Не след дълго установи, че звуците, които се опитваше да заглуши, бяха ударите на собственото ѝ сърце. Сърцебиенето ѝ допълваше болката, която усещаше в

слепоочията си — всеки удар се забиваше в мозъка ѝ като чук. Какво ставаше с нея? Тази сутрин се чувстваше съвсем добре, беше само малко уморена. А ето че сега не можеше дори да събере мислите си. Тази жега — само да можеше да се избави от нея по някакъв начин! Ако не беше яла онези ужасно сладки плодове само за да достави удоволствие на Кончита, може би сега нямаше да ѝ е толкова зле.

Нямаше представа колко дълго е стояла така сгушена, с чело, опряно на полираната повърхност на една дървена пейка. Дали беше час, или само няколко минути? Накрая спокойствието на старата катедрала, столетия издигаща се на това място и служила за убежище на всички, които идваха в нея, някак се вля в развълнуваното съзнание на младата жена. Повдигайки с усилие главата си, Джини погледна олтара, който сякаш светеше на хиляди мили от нея. Свещи — цялата тази светлина идваше от свещите, пламъците, на които се сливаха в един огромен огън. Ах, тя наистина бе болна, не трябваше да поглежда нагоре! Защото сега ѝ се струваше, че всичко под нея се повдига и люлее, дори и земята под краката ѝ. Все едно, че имаше морска болест или пък се опитваше да ходи по твърда земя, след като дълго е била в морето. Джини въздъхна и затвори очите, надявайки се, че това странно чувство ще изчезне. Но то се засили и когато нисък, боботещ звук я накара да вдигне поглед, тя видя, че всичко се люлее. От далечината се разнесоха викове. Най-накрая първичният ужас, който в последните минути така упорито се бе опитвала да заглуши, се отприщи в един силен вик: „Земетресение!“

Джини все още бе измъчвана от главоболие, но всичко — и болката, и гаденето, и виенето на свят, в един миг бе подчинено на чувството ѝ за самосъхранение. Като хванато в капан, умиращо от страх животно, тя мигновено се озова на крака. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Да бяга, да бяга! Хваната в лапите на дива паника, ридаейки и задъхвайки се, тя се запрепъва към вратата, сигурна, че сградата всеки момент ще се сгромоляса върху ѝ.

Наказват ме за всичките ми грехове... Ще умра...

Стори ѝ се, че някой я вика по име: „Джини! Джини!“ Но, разбира се, гласът бе само в главата ѝ... Слънчевата светлина, нахлуваща през огромните двойни врати, проблесна и я удари в очите. Почти беше стигнала до тях, когато тежкият полилей се стовари със зловещ грохот.

Ако в този момент не се беше препънала в дългите си поли, Джини щеше да се намери точно под него. Но тя вече падаше с вик, когато усети силен удар по главата и мракът я връхлетя с шеметна бързина, за да я погълне.

Когато всичко отмина, хората, поклащайки глави, говореха, че този път трусят наистина е бил силен. Но, както в много други части на Куба, в Гибара земетресенията бяха често явление и с времето се свикваше с тях.

— Е, скъпи приятелю, радвам се, че ми казваш това! Но трябва да си призная, имах дяволски странно усещане! Има ли жертви понякога?

Андре Делери беше срещнал някои от пасажерите на кораба, които също като него бяха дошли да си купят билети за следващия пощенски рейс за Хавана. Реши да отиде с тях до механата, която се намираше непосредствено до доковете. Беше прекалено горещо, за да излиза отново навън, а и без това все още беше ядосан на любовницата си, задето предната вечер бе отхвърлила предложението му за един малко нестандартен секс. Да върви по дяволите! Сигурен беше, че не го бе направила от целомъдрие — прекалено освободена беше за това. Но напоследък нещо я ядеше отвътре и той смяташе да открие какво е то. Междувременно беше завързал разговор с капитана на местните доброволци, но през цялото време лениво се чудеше дали тази малка кучка с гореща кръв не си беше представляла друг вид оргия — може би двама мъже с нея по средата? Точно тогава усета първия трус, който го върна към действителността.

— О, това не е нищо — вече сме свикнали! — мустакатият капитан бе продължил да пие и говори, предизвиквайки и останалите да последват примера му. Не му беше нужно много време, за да разбере, че този френски креол от Луизиана симпатизираше на испанската кауза в Куба. Още повече — освен ученик, той бе и приятел на майстора на дуелите Пепе Лула. Всички знаеха, че Пепе би предизвикал нарочно всички емигрирали кубинци, за да ги убие собственоръчно, всички до един!

Така че капитан Карильо предложи цигара на новия си приятел и му я запали с великодушен жест, преди важно да заяви, че, да, след земетресение винаги имало по някоя жертва, но това обикновено били

възрастни хора, които умирали от страх, или пък паникьосали се чужденци.

— Аз винаги мога да предвидя кога ще има земетресение — става по-горещо от обикновено, а въздухът сякаш е съвършено неподвижен... достатъчно е да наблюдаваш животните. Те винаги усещат!

След известно време излязоха от механата и се заизкачваха към къщата по стръмния, лъкатушещ път, спорейки дали да излязат на езда или не.

— Достатъчно любезен бяхте като ме поканихте да обядвам с вас и вашата, по думите ви, прекрасна съпруга. Така че за конете ще се погрижа аз, нали така?

Делери вдигна рамене, канейки се да свие по друга една уличка, когато погледът му попадна на малка тълпа, наобиколила предмет, който приличаше на разбито превозно средство.

— Нещо не е наред ли?

Капитанът се намръщи и като се обърна отново към спътника си, суеверно поклати глава:

— Нещастен случай, за жалост и такива неща се случват. Животните полудяват от ужас, преди земята да започне да се клати. Конят сигурно е побягнал.

Карета, очевидно от онези нескопосани средства, които кубинците наричаха „воланти“, се беше преобърнала на един нисък каменен мост над малко поточе. По жалостивите възкличания на зяпачите можеше да се предположи, че нещастните пътници не са оцелели.

Капитан Карильо си проби път през тълпата, за да погледне надолу подобно на останалите, викайки Андре да се присъедини към него.

— Дрехите са на чужденка, не мислиш ли? Може би е дошла с някой кораб?

За щастие на хората с по-чувствителните стомаси, от главата на жената не можеше да се види кой знае колко много — тя беше смачкана от тежестта на едно от колелата и от самата карета. Само локва кръв се процеждаше от ливреята на лежащия наблизо млад човек, чиито очи празно гледаха към небето. Вратът му беше счупен.

— Горкото момче — тихо промълви една жена от тълпата, но хипнотизиращият поглед на Андре беше вперен не в него, а в жената или по-точно в онова, което беше останало от нея. Да, роклята, както бе предположил капитан Карильо, принадлежеше на чужденка. Светлозелена рокля, обшита по края с по-тъмна нишка, която така отиваше на очите ѝ. Красива, модерна рокля, купена от него за една определена жена. Роклята на Джини! Господи!

Лицето на Андре пребледня от шока. Джини!

Разбира се, идвала е да го търси. Тя беше от дивите, импулсивни жени, които биха могли да направят такова нещо — да остави прохладната къща и да тръгне да се разхожда в най-голямата жегата. И точно тази нейна импулсивност я правеше най-прекрасната, почти неповторима любовница. *Ще ми липсва* — с тъга и съжаление си мислеше Андре. И това, че тя нямаше да бъде с него в Хавана, леко променяше плановите му. Беше разчитал на нея, за да я показва на всички и да накара някои хора да излязат от скривалището си, но... в края на краищата, не за първи път му се налагаше да променя плановите си в последния момент!

— Колко жалко... сега, предполагам, най-добре ще бъде да съобща на съответните власти. Ще дойдеш ли с мен или предпочиташ да се срещнем по-късно за вечеря?

Андре беше решил да запознае капитан Карильо с Джини. Беше планирал да натъкми всичко както трябва, внимателно да направлява хода на вечерта. Тя беше отказала да го дели с Кончита, но може би щеше да бъде на друго мнение, ако третият човек в леглото им беше мъж? Но ето че сега никога нямаше да може да разбере как е щяла да реагира на това.

— Ще се срещнем по-късно. Май е по-добре да се преоблека — беше много дълъг ден.

Той не счете за нужно да каже нещо повече на капитан Карильо. Въпреки че съжаляваше за смъртта на Джини и за начина, по който я бе загубил, Андре Делери бе загрижен повече за себе си. Нямаше смисъл да се забърква в това, ето защо реши, връщайки се в къщата за дрехите си, да се държи все едно, че нищо не се е случило. Щеше да им каже, че е купил билети за себе си и госпожата за лодка, която ще тръгне още същата нощ за Хавана, и толкоз!

Бе настъпил най-горещият сезон на годината и вече наближаваше времето за събиране на тръстиковата реколта. Тогава големите фабрики за производство на захар започваха да работят денонощно, а гъстият сладък сироп се стичаше през фуниите, за да се превърне в ценните бели кристалчета, които после биваха опаковани в големи кутии от вносен дървен материал. Под фуниите за оттичане, щяха да бъдат поставени големи бъчви за недоброкачествената захар. Тежки миризми щяха да изпълват горещия, застоен въздух — ароматът на сироп, на тъмната изобилна меласа...

През този сезон разглезените дъщери и съпруги на плантаторите обикновено не посещаваха именията, предпочитайки по-прохладен климат. Много от тях, като семейството на Хулио Зулета, едва познаваха къщите си в плантациите. Те предпочитаха да живеят в града, където винаги можеше да се напазарува и да се намери някакво забавление, както и да се попадне на някое вълнуващо преживяване. Само най-голямата дъщеря на дон Хулио, която така и не се бе омъжила, следваше навсякъде баща си и изпълняваше домакинските задължения. Слаба, суха жена, тя се чувстваше съвсем на място в този мъжки свят, в който бе израснала и който никога не бе напускала. Сядаше някъде отстрани, с четвъртито платно за бродерия, неизменно поставено в скута ѝ като претекст, макар че никой никога не я бе виждал да направи дори един-единствен бод. Говореше се, че Мария Фелипа знае за производството на захар и политиката толкова, колкото всеки мъж. „Жалко — казваха, — че не се е родила мъж.“ Имаше дори превъзходен вкус за цигари и вино. Посетителите в дома на Хулио Зулета винаги можеха да разчитат на изискано сервирана храна. И най-дребният детайл беше обмислен и на мястото си.

Въпреки това посетителите не бяха нещо обичайно през сезона, когато се прибираше реколтата. Зулета, който до голяма степен бе свикнал да се доверява на дъщеря си така, сякаш му бе син или доверен съдружник, се чувстваше задължен да ѝ обясни защо бе поканил тези хора да прекарат известно време с тях.

— Наистина ми се иска да доставя удоволствие на генерала и да задоволя собственото си любопитство. Може би ти трябва да разбереш нещо от жената, скъпа моя? Тя беше женена за най-младия от братята Дос Сантос, помниш ли го? Необуздан момък, който преда време направи предложение на сестра ти, но, разбира се, аз не исках да оставя Инохенсия да се омъжи за такъв нехранимайко като него. Времето доказа, че съм бил прав, нали?

Мария Фелипа седеше тихо с бродерия в скута си, наблюдавайки баща си. Той се приближи до прозореца и застана там, вперил поглед навън за известно време, сякаш беше забравил за какво говори. Но тя, разбира се, го познаваше добре. Баща ѝ просто събираше мислите си. Кафявите ѝ очи просветнаха. Баща ѝ беше най-умният мъж, когото познаваше — достатъчно бе само да си спомни откъде бе тръгнал и какво бе постигнал. Сега той беше най-богатият и влиятелен човек в цяла Куба, особено след като онзи глупак Мигел Алданя така открито подкрепи бунтовниците. Сега Алданя бе изпратен в изгнание и живееше в студения Ню Йорк, в Съединените щати, а чудесният му дворец в Хавана бе изгорен от разярената тълпа. Докато баща ѝ... ах, той от самото начало бе разбрал какво щеше да се случи и на чия страна да застане. Тънките ѝ пръсти смачкаха бродерията. Той ѝ се доверяваше — да, говореше пред нея по-свободно, отколкото пред братята ѝ, които прекарваха повече време в преследване на любовниците си и в игра на комар, отколкото в грижа за плантациите. Само да се бе родила мъж...

Дон Хулио запали отново цигарата и замислено се намръщи.

— А що се отнася до другия ни гост — той е доста загадъчен. Оженил се за вдовицата Дос Сантос и я направил сенъора Алварадо — така ни казаха. Сега са на път към нейната плантация, която възнамерявали да разгледат.

— Това запуснато място!

Мария Фелипа пое дълбоко въздух, а лешниковите ѝ очи проблеснаха. Когато уловеше този поглед, баща ѝ винаги се изпълваше с чувство за вина, че я беше оставил стара мома. Трябваше да я омъжи... само да не бе толкова непреклонна! Непрекъснато се ровеше в счетоводните книги и, решена да разбере как той ръководи бизнеса си, го обсипваше с въпроси. В началото беше търпелив, дори малко се забавляваше, шегуваше се с нея, с надеждата синовете му да се

засрамят. Но не след дълго бе започнал да разговаря сериозно с Фелипа и освен него сега тя беше единственият човек, който наистина се интересуваше от работата в плантацията.

— Та те дори нямат собствена фабрика! — Мария Фелипа говореше разпалено, приведена леко напред в стола си. — Ако не беше така любезен да им разрешиш да изпращат тръстиката си тук...

Дон Хулио махна с цигарата си:

— Добре, добре — това е една доста отдавнашна уговорка. Ти знаеш, че съм човек, който държи на думата си. Но аз искам внимателно да наблюдаваш това приятелче Алварадо. Неговият дядо, дон Франсиско, е един от най-богатите мъже в Мексико — разбрах, че е съдружник в едно от именията на кралицата майка, а също така притежава и половината провинция.

Зулета многозначително замълча. Дъщеря му кимна, присвивайки устни, и продължи да се взира в лицето му.

— Някога беше собственик на плантация за кафе — един от най-богатите. Отскоро внася добитък от Флорида, а също и от Мексико. Опасна територия, особено в тези размирни времена. Проклетите бунтовници са навсякъде. Ето защо, когато самият дон Франсиско се озова в Хавана и пожела по-сигурна охрана, убедих моя приятел, губернатора, да му я осигури. Дон Франсиско има значителни интереси и в Испания. Неговата благодарност към мен може да се окаже от полза, нали?

Усмивката на Мария Фелипа се беше превърнала просто в свиване на тънките ѝ, безкръвни устни. Когато се усмихваше, заприличваше на баща си. Нейният пъргав ум вече се опитваше да разбере какво си бе наумил той, канейки внука и наследник на дон Франсиско да ги посети заедно със съпругата си. Ако наистина беше такава. Без съмнение баща ѝ бе предприел някои проучвания по телеграфа — това толкова полезно изобретение! А междувременно тя щеше да се погрижи гостите да се чувстват удобно, отлагайки заминаването си толкова дълго, колкото бе необходимо. Баща ѝ беше по-умен от всеки друг, изключителен мъж, който гледаше далече в бъдещето. Ето защо бе придобил власт дори и над губернаторите, които идваха и си отиваха. Затова и поддръжниците на правителството в Испания не смееха да му се противопоставят. Нима онзи глупак

Прим, опитал се да предостави част от бизнеса с маслини на бунтовниците, не бе изпитал това на свой гръб?

Сега, тъй като не искаше да губи време, Мария Фелипа се изправи, шумолейки с черната си, широка и старомодна пола. Беше ги чула да казват, че изглеждаше като гувернантка, като прислужничка. Тези празноглави жени, които се интересуваха само от своите прически и дрехи. Мъжете поне оценяваха ума ѝ. Хората от обкръжението на баща ѝ я уважаваха и дори понякога се съветваха с нея... Тя хвърли бегъл поглед към неясното си отражение върху една от остъклените рамки на картините и след това бързо отмести очи. Външността е нещо преходно.

— Предполагам, че е по-добре да отида и да поговоря със слугите. Трябва да пристигнат всеки момент, нали? Аз ще се погрижа за всичко, татко.

Бе възнаградена с широка усмивка и с облекчението, което се четеше в погледа му.

— Зная, дъще, че винаги мога да разчитам на теб.

Въпреки влажната, тежка горещина на изпълнената с цветни ухания нощ, ръцете на Ана бяха студени и трепереха. Тя прехапа устни, за да им придаде цвят. Седеше изправена в леглото и когато Стив се прибра, лампата все още светеше, сякаш ѝ носеше успокоение. До нея лежеше отворено томче с кожена подвързия. Бе го захвърлила там, отегчена от четенето. Но какво правеше все още будна? Беше се оттеглила преди около два часа под претекст, че е преуморена от пътуването.

Стив сбърчи чело не особено разчувстван. Надяваше, че тя не се разболява. Господи, какво ставаше с нея? Задето бе закъснял ли се цупеше? Още първите ѝ думи, изречени в припрян шепот, го накараха да пристъпи към нея, а устните му да се втвърдят.

— Какво, какво те питаха? О, господи, Естебан нали беше внимателен? Бях забравила за това, докато не я видях — съсухрена стара вещица, която ме гледаше с тези свои странни очи. Те могат да бъдат опасни, могат да ни убият и никой няма да разбере. Защо, мислиш, няма други гости? Защо сме единствените. Страх ме е.

— Тихо, Ана! Ако изпаднеш в истерия, ще ми се наложи да те зашлевя и ще трябва да даваш обяснения за белезите, които ще оставя

по лицето ти, разбираш ли ме? Сега се стегни и ми кажи какво, по дяволите, те тормози. Господи, само преди няколко часа се радваше, че ще дойдем тук!

Гласът му бе нетърпелив, без капчица състрадание или разбиране. Видяла очите му заплашително да потъмняват, Ана изхлипа тихо и бързо пхна кокалчетата на ръцете си в устата, сякаш бе дете. О, защо Естебан не можеше да разбере? Той не познаваше тези хора като нея. Да, беше се почувствала много щастлива от оказаната им чест. Самият генерал лично ѝ бе предал позлатената покана. Преди да пристигнат тук не бе мислила за нищо друго, освен за мъжа до себе си, за приключението, в което се бяха впуснали и което щеше да ги свърже завинаги. Тази вечер лъскавата тъмнокафява коса на Ана падаше свободно по гърба ѝ. В нея бе вплетена кадифена панделка, която ѝ придаваше почти детински вид. Сега големите ѝ очи бяха пълни със сълзи и Стив раздражено въздъхна. По дяволите, нищо нямаше да постигне, ако започнеше да се кара с нея сега. Бяха отишли доста далече и не биваше да се отказват, преди да е разбрал причините за неочакваното гостоприемство, оказано им от господин Зулета. Вероятно най-добре щеше да бъде, ако успееше да разбере какво точно бе разстроило Ана.

Той каза внимателно, насилвайки се да говори спокойно:

— Виж, прощавай, че така се нахвърлих върху теб и то точно сега, но все още настоявам, че не е време да изпадаш в истерия. По-добре се успокой и ми кажи защо така внезапно се изплаши. Тук навярно и стените имат уши... или пък отворените прозорци... — многозначителният му поглед, обърнат към засенчения от една стара липа прозорец, така изплаши Ана, че тя зашепна. Но след известно време, когато Стив загаси светлината и легна до нея, вземайки я в прегръдките си, се почувства по-добре, по-защитена. Естебан нямаше да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Беше ѝ го обещал още от самото начало, нали така?

— Не съзнавах, че тя ще бъде тук! Трябваше да се досетя, нали? Тя е като сянка на баща си и има сърце от камък! Когато Алонсо умря, о, господи, още мога да си спомня лицето ѝ на погребението. Носеше воал, но под него се усмихваше. Нарочно ми позволи да видя, че се усмихва. Поднасяйки съболезнованията си — съболезнования! — в гласа ѝ имаше неприкрита радост. Стисна ръцете ми толкова силно, че

чак ги насини. Искаше Алонсо за себе си. Той сам ми го е казвал. Но той направи предложение на нейната по-малка сестра Инохенсия, вместо на нея, и Мария Фелипа накара баща си да го отхвърли. След това тя никога не му прости, макар че се познаваха от деца.

От нетърпение да разкаже всичко, думите ѝ се сливаха една с друга.

— Ана...

— Не, моля те, моля те, Естебан! Нека ти разкажа всичко, така както аз виждам нещата! Трябва да разбереш що за хора са те. Знаеш ли, говори се, че дон Хулио е платил за убийството на Прим в Мадрид? Властта и влиянието му се простират до там. Нещо повече — дори до Съединените щати, сам видя това. Онзи куршум, който рани тъста ти, бе предназначен за мен. Спомняш ли си, когато разговорът на вечеря се завъртя около телеграфа и ползата от него? Тя гледаше към мен, към двама ни. Аз знам какво имаше тя предвид, Естебан. Представи си, че въпреки всичко са разбрали, че не сме женени?

— Защо си губиш времето в празни догадки? Ако са разбрали, да вървят по дяволите! Аз просто пазя доброто ти име, казвайки, че сме женени.

— Но тогава те ще се чудят защо сме тук.

— Вече им казах защо.

Нетърпението отново прозвуча в гласа му. Искаше му се Ана да престане с трескавото си безпокойство.

— Тук съм по бизнес и това е всичко, което знаеш. Разтревожен съм за дядо си. И това, по дяволите, е самата истина. Или разглеждам твоята плантация, за да я купя. Защо просто не си държиш красивите очи отворени и не си затваряш устата? Остави на мен да търся отговор на въпросите.

Сега, когато започваше да опознава този мъж и настроенията му, Ана се предаде, леко огорчена. Тя малко се страхуваше от него — никога не можеше да бъде съвсем сигурна какво да очаква от Стив. Но той беше онова, от което се нуждаеше — силен мъж, привлекателен, великолепен любовник и невъобразимо богат. Той трябваше да стане неин съпруг!

Ана остави ефирната нощница да се разтвори и се изви с тялото си срещу неговото, притискайки гърди към голия му гръден кош. Тя знаеше как да му достави удоволствие — онази кучка, неговата жена,

не можеше дори да си мечтае да го направи толкова щастлив. Дишането ѝ започна да се учестява, когато ръцете му грубо я сграбчиха. О, Ана обичаше той да се държи с нея като с уличница!

През останалата част от нощта беше лесно да смени страховете с наслада. Но сутринта Ана дос Сантос се събуди отново с тях. Стив беше станал рано и когато тя отвори очи, него вече го нямаше. Къде ли беше? А робинята, която бяха изпратили да ѝ прислужва, в отговор на въпроса ѝ само поклати глава, преструвайки се — както реши Ана, — че не знае нищо. Глупавото ѝ изражение се смени с лека изненада, когато госпожата пожела да вземе вана. Това беше нещо, на което Стив особено държеше — това непрекъснато къпане. Кубинските жени нямаха този обичай и понякога Ана предпочиташе просто да се изтърка с навлажнена хавлия, но в този случай къпането ѝ даваше време за размисъл. Не искаше да се среща с Мария Фелипа, с тези нейни проницателни очи и остър, язвителен език. Може би ако се позабави, до обяд Стив щеше да се е върнал.

Ана продължи да се кисне в медната вана, която и бяха донесли. Най-накрая, когато водата съвсем изстина и пръстите ѝ се сбръчкаха, тя позволи на мълчаливата робиня да подсуши треперещото ѝ от студ тяло. Трябваше вече да се е върнал. Може би изобщо не беше напускал къщата. Може би вече я очакваше заедно с техния домакин.

— Какво ще облече госпожата?

— Роклята с цвят на кехлибар, да, тази.

Това бе една от най-хубавите ѝ дрехи — по-подходяща за града, разбира се, но ѝ се искаше да изглежда колкото е възможно по-хубава. Това щеше да ѝ даде самочувствие.

На вратата се почука. И изведнъж настроението на Ана бързо се вдигна като живак. Най-накрая се бе върнал.

— Влез! — извика тя и изведнъж си спомни, че Естебан не би чукал. Той щеше да влезе безцеремонно, сините му очи щяха да потъмнеят, като я видеше гола, с порозовяла кожа. Въпреки това Ана нацупи устни и с очакване се загледа към вратата, но на прага не се появи нейният любим. Беше Мария Фелипа.

— Извинявай, че те безпокоя, но с баща ми бяхме започнали да се притесняваме, че си се разболяла. Това е най-лошото време за пътуване в годината.

Мрачните очи огледаха привлекателното тяло на Ана и мраморната хубост на лицето ѝ, което се бе покрило с червени петна.

— Аз... аз...

Мария Фелипа се престори, че не е забелязала смущението на Ана. *Каква глупава, прозрачна жена* — помисли си Мария Фелипа с презрение. — *Нямаше какво да предложи, освен разцъфналата си хубост. А тя скоро ще повехне, когато започне да дебелее. Защо този тип жени са толкова привлекателни за мъжете? Каква е тази сила, наречена лъст, която кара и мъжете и жените да губят ума си?*

Мария Фелипа сковано се отправи към прозореца, за да даде на Ана няколко секунди да грабне халата си и да се покрие с него. След малко отново се извърна и застана с гръб към светлината.

Тя отпрати с мълчалив жест прислужницата, която се оттегли уплашено. Младата жена се зачуди дали Мария Фелипа беше чула въпроса ѝ.

— Къде е Естебан?

— Това е една от причините да те обезпокоя.

Каза го полуизвинително, но в тона ѝ не се усещаше и капчица съжаление.

Ана се запита притеснено защо домакинята ѝ говори с този леко саркастичен тон. Мария Фелипа продължи:

— Сеньор Алварадо, а може би ще е по-добре да го наричам господин Морган, прекара сутринта с баща ми. Пристигнаха новини от неговия дядо. Така че той се вслуша в съвета на баща ми и реши да тръгне веднага, за да се възползва от ескорта войници, които ви доведоха. Обещах му да ти съобща за заминаването му.

Мария Фелипа направи пауза, сякаш за да даде възможност на слисаната Ана да си поеме дъх. След това добави, че, разбира се, госпожа Дос Сантос щяла да бъде техен желан гост толкова дълго, колкото пожелае.

След това замълча в очакване на истеричните сълзи и викове. Предвкусваше ги още от мига, когато бе пожелала лично да поднесе на тази мърла новината, че любовникът ѝ я е изоставил без капка колебание.

През следващите две седмици Стив Морган на няколко пъти се запита как ли я кара Ана, но след това отново я забравяше. Дон Хулио Зулета, доколкото бе разбрал, беше проникателен мъж, достатъчно цивилизован, за да изпрати Ана обратно при родителите ѝ. Стив си имаше други грижи, за които да мисли, вбесен какво, по дяволите, беше прихванало дядо му.

Дон Хулио, не бе му казал много, а просто намекна за някои неща.

— Дядо ти и аз сме много стари приятели, делови партньори. За пръв път го срещнах в Испания. Не знаеше за това, нали? Добре. Трябва да ми простиш, но преди да си позволя да разговарям откровено с теб, трябваше да се уверя, че наистина си внукът на дон Франсиско — разбираш ли съображенията ми?

Стив хладно отвърна, че разбира. Дон Хулио, доста пълен и оплешивяващ мъж, чиито проникателни и студени очи променяха усмивката му, беше махнал неодобрително с ръка.

— Използвах телеграфа — изключително полезно изобретение! И научих много интересни неща. Млади човече, ти си си създал доста добро име в света на бизнеса — железопътни линии, сребърни мини. Но като оставим настрана твоето напълно естествено желание да намериш дядо си, човек би се попитал, какво те води насам? Куба е страна, разкъсвана от гражданска война.

Стив, долавяйки острия проникателен поглед на своя домакин, бе повдигнал рамене.

— Търся земя. Когато има гражданска война, обикновено има и евтина земя за продан. Земя за производство на захар, на кафе... Разбирам какви са интересите на дядо ми тук. Въпреки възрастта си той все още е доста проникателен бизнесмен. Но бъдете сигурен, господине, че се интересувам единствено от правенето на пари и не искам да създавам малка империя, както преди няколко години опита да стори моят сънародник полковник Критенден.

Дон Хулио се усмихна доволно, поклащайки глава.

— И много мъдро! Жалкото е, че някои други ваши сънародници не споделят разумните ви мисли, господине. Можем само да се надяваме, че правителството ви ще продължи да следва политиката, защитавана от Хамилтън фиш, вашият държавен секретар.

Ако и да се чудеше до какво ли ще доведе всичко това, Стив трябваше още доста да почака. Докато го подканваше любезно да си вземе още от закуската, Дон Хулио се бе поинтересувал за здравето на тъст му.

— Както разбирам е сенатор в Калифорния? Мъж, който също обича да инвестира парите си в много и най-различни проекти. Жалко. Надявам се, че се възстановява бързо.

Ако знае всичко това, вероятно са му казали и, че съм на път към Мексико с Ана... — помисли си Стив мрачно, но лицето му остана безизразно.

— Доста бързо, както разбрах напоследък. Естествено, съпругата ми остана при него.

Беше неестествено да пътува с любовницата си и да я прикрива като своя жена, мислеше си Стив. Но по дяволите, щеше да остави Зулета да си на прави сам заключенията — беше достатъчно умен за това.

За негова изненада по-възрастният мъж избягна тази тема и се върна към дон Франсиско.

— Добре! Но аз наистина възнамерявах да говоря за вашия дядо. Загрижен съм за неговата сигурност — аз самият живея в бунтовна страна и реших да направя някои проучвания. И макар че той се намира в относителна безопасност, може би ще е по-разумно да отидете при него? Мога да ви помогна, ако сте готов да заминете веднага. Лейтенантът, който ви съпроводи дотук, ще замине с войската си по обяд за Камагуа. Сега там е сравнително безопасно, откакто нашият добър генерал успя да се справи с Аграмон — един от бунтовническите водачи, както знаеш.

За най-голяма изненада на Стив, Дон Хулио му показва някои карти, за да подчертае колко нищожно малка е територията, контролирана от така наречените бунтовници. Испанските войници бяха дисциплинирани, с много добра организация. Захарната реколта от миналата година бе рекордно голяма, независимо от междуособиците.

Чудя се защо ли ми казва всичко това? Стив се запита какво прави още тук. Порази го мисълта, че вече има почти цялата информация, която искаше Бишоп. Но въпреки това умът му пренебрегваше и той усети топлиите вълни, които го заливаха винаги, когато се изправяше пред някакво предизвикателство или опасност. Знаеше — още преди Дон Хулио да бе свършил с малката си реч (а не беше ли това и урок?), — че щеше да замине за провинцията Камагуа, за да намери дядо си и, между другото, да разбере какво точно става в Куба.

— Най-бързият и безопасен път до Камагуа е по море. В Карденас има кораб, който чака войниците. На него ще бъде качен и голям товар с ром — произведен тук, разбира се. И така — късмет! Напомни на дядо си за мен и му кажи, че ще бъде чест за мен, ако мога да направя нещо за него.

Сеньор. Зулета, необикновено отзивчив, и с такава власт навсякъде, бе оставил Стив озадачен. Въпросът продължаваше от време на време да тревожи ума му. Не беше ли неговият домакин прекалено услужлив? И каква ли тайна се криеше зад усмивката му? Проблемът беше, че Зулета имаше предостатъчно време, докато той, Стив, стоеше в този бавен плавателен съд с широк корпус, който сякаш се влачеше през моретата, вместо да ги прекосява. Испанският лейтенант, досаден млад мъж на име де Марко, прекарваше времето, когато бяха заедно, в разговори или за жестокостите, извършени от бунтовниците, или за испанските победи. Перчеше се, че бил мъж, венчан за кариерата си... Когато Стив се уморяваше от дългите му безсмислени анекдоти, учтиво се извиняваше и се качваше горе. Взираше се в хоризонта, а понякога зърваше по-бърз кораб, който величествено ги подминаваше с обичайния поздрав. Веднъж в далечината видя платно, може би на „Лейди Лайн“.

Точно тогава без предупреждение изплува споменът, който беше прогонил в най-отдалечените кътчета на съзнанието си. Джини — зеленооката вълшебница, която някога му бе принадлежала. Виржиния Брандън Морган, неговата жена. Или вече бе успяла да стане неговата бивша жена? *Мътните я взели!* — прокле собствената си дебелашка арогантност. Наистина ли искаше такава жена, каквато се бе опитал да я направи? Джини трябваше да е тук с него, не Ана. Джини, която дори когато го вбесяваше толкова, че да му се прииска да я удуши, никога не

бе го отегчавала. Никога не го оставяше да я приема просто като даденост. Единствената жена, която бе допуснал отвъд своята защитна стена. Дяволите да го вземат, не можеше да я прогони от ума си. Влудяваща и предизвикателна още при първата им среща, тя си бе останала такава...

Като ругаеше тихо под носа си, Стив се отдалечи от парапета. Проклетата да е, горделивата, упорита малка вещица! Веднага след като приключеше с работите си тук, щеше да замине направо за Мексико, и за бога, най-добре за нея щеше да е, ако си бе там и го чакаше! Все същото — дори когато си казваше, че трябва да прогони Джини от мислите си, съзнаваше, че не е по силите му да се справи с нея! Стив скърцаше със зъби от яд и при най-малкото забавяне и му се искаше да го оставят сам да управлява това корито. Със сигурност би постигнал по-добра скорост от капитана — възрастен мъж, който отдавна трябваше да се е пенсионира. Две седмици вече, а те все още не бяха достигнали до Порт Нуевитас. Вече би трябвало да са там... но не бяха. За съжаление, въпреки че при най-малка заплаха от буря щяха да бъдат допуснати във всяко пристанище по крайбрежието, нямаше да им разрешат да слязат на брега. Всичко това караше Стив да си мисли с ирония, че може би Хулио Зулета се опитваше да му даде урок по търпение или съзнателно го отклоняваше от пътя. Каквито и да бяха подбудите на този човек, Стив нямаше избор и не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Ана Дос Сантос също чакаше. Не знаеше точно какво, но можеше да го почувства. Като животинче, хванато в капан, очакваше най-лошото. Нож или куршум, тя усещаше, че ѝ се готви нещо, нещо лошо. Бе изпаднала в истерия, точно както очакваше циничната Мария Фелипа. Изнурена, тя се люшкаше между ужасната омраза към Стив, който я бе изоставил така безчувствено в ръцете на тези прекалено любезничещи хора, и откровената паника от факта, че бе съвсем сама.

И когато лекарят си отиде, в стаята влезе Мария Фелипа, сурова и горда, и заговори напористо:

— Съжалявам, че трябва да бъда толкова откровена, но жените като теб карат мъжете да се навъртат около тях. Той не се е оженил за теб, преди да те доведе тук като своя... компаньонка, нали? Нито пък, обзалагам се, ти е споменава нещо за женитба. А?

В отговор на приглушеното ридание на Ана по-възрастната жена изсумтя презрително:

— Сигурна съм, че не е. А така ти подби собствената си цена, съгласявайки се да го придружиш като негова любовница. Защо си изненадана от това, което се случи? Достатъчно съм видяла, за да знам, че мъже като него захвърлят всичко, придобито без усилия, веднага щом се отегчат. Пфу! Ако имаш нужда от мъж за леглото си, защо не вземеш някой по-стар, който ще се отнася добре с теб?

— Престани! — извика в изблик на справедлив гняв Ана, отърсвайки се от самосъжалението си. — Как смееш да ми говориш така, особено когато съм принудена да стоя под твоя покрив? Ти винаги си ме мразела — да не мислиш, че не знаех. Всичко е заради Алонсо, защото се ожени за мен...

— Глупачка! Да не си мислиш, че Алонсо сам те избра за съпруга? Баща му — той го направи заради зестрата ти. А що се отнася до твоя Алонсо — това глупаво плямпало! Наистина ли си въобразяваше, че го искам? О, не, мила моя, съвсем не. Ако съм още сама, то не е заради външността ми, а защото сама избрах да бъде така. Искях да съм господар на собствената си съдба. С парите на баща ми мога да имам за съпруг всеки мъж, когото избира, и да го притежавам. О, как презирам глупостта — и мъжката, и женската!

Мария Фелипа ѝ хвърли един последен отвратен поглед и напусна стаята. Следващия път, когато разговаряха, Ана беше тази, която преглътна гордостта си и подхвана разговора.

— Предполагам, че си права — въздъхна тя. — За мъжете, искам да кажа.

Като събра всичките си сили и умения, Ана бе твърдо решена да предразположи Мария Фелипа, без значение какво щеше да ѝ коства това. А и в края на краищата наоколо нямаше друга жена, с която да си говори. Дон Хулио постоянно беше навън, или се затваряше в кабинета си със своите надзиратели. Ана се отегчаваше да смърт. Трябваше да се махне отгук, но как щеше да си тръгне и къде да отиде? Ана въздъхна отново:

— Надявах се, че Естебан ще ми помогне да реша какво да правя с плантациите. Разбира се, аз не мога да ги управлявам сама. Но свекърът ми ме накара да обеща да не продавам земята на човек, който не е от семейството, така че какво ми остава?

— Сега говориш малко по-разумно — каза Мария Фелипа. Както обикновено, тя пушеше една от своите пурети, направени специално за нея във фабриките на баща ѝ. Изглежда се забавляваше от ролята си на настойница, поне засега. Димът се извиваше на дълги спирали из стаята и достигаше ноздрите на Ана.

— Аз наистина не разбирам, защо не можеш сама да ръководиш плантацията. Но ти сигурно ще я съсипеш, така че няма смисъл. Ако бях на твое място, щях да се огледам за някой мъж. Това е твоят начин, нали? Мъж, който да ти бъде опора, някой, с когото да те виждат хората все пак.

— Но... — Ана се опита да протестира, обаче другата я сръза:

— Няма значение. Сигурна съм, че ще се намери някой. Баща ми очаква посетител, който трябва да пристигне всеки момент — изключително привлекателен и елегантен млад мъж, точно какъвто ти трябва. Прилича на бившия ти любовник. Разкажи ми нещо за жена му.

— Какво... кой...?

— Моля те, няма нужда да заекваш. Помолих те да разкажеш нещо за госпожа Морган.

Сякаш мощен поток разби някаква преграда в Ана и тя най-сетне можеше да се освободи от част от трупаната с години омраза. Говореше за Виржиния Морган, за Джини Брандън — за произхода ѝ, за лошата ѝ слава, за неприкритите ѝ скандални афери с други мъже. Разказваше за бащата и мащехата на Джини и за скандала, избухнал пред шокираната общественост на Ню Орлиънс точно преди Стив и Ана да напуснат града. Когато млъкна, Ана дори не се запита защо Мария Фелипа ѝ бе задала този въпрос. Всичко, което имаше значение, бе, че се чувстваше по-добре. Много по-добре!

По-късно, когато Мария Фелипа с усмивка предаде на баща си наученото от Ана, той също се усмихна:

— Не знам какво бих правил без теб, дъще. Ти си много повече мое дете от онези мързеливи синковци! — той се изкиска. — Добре, добре! Очаквам, че, когато пристигне гостът ни, да научим повече. Много се радвам, че се е досетил къде може да ме намери по това време на годината. Той е доста находчив и интелигентен млад човек. Заслужава си разточителните суми, които му плащам. Когато бъде готов да замине за Хавана, бих могъл да го помоля да придружи госпожа Дос Сантос до тях.

— Тя е глупава, отегчителна жена. Бе цяло мъчение да се опитвам да водя разговор с нея. — Мария Фелипа повдигна рамене и се опита да скрие удоволствието от комплимента на баща си — той рядко правеше такива.

— Сигурен съм, че в Хавана ще открие друг покровител, ако господин Делери не я намери достатъчно забавна.

Андре Делери, който бе слязъл в Мотанзас, пристигна в плантацията Алава в края на седмицата, за най-голямо удивление на Ана дос Сантос.

Защо, в края на краищата, тя трябваше да се бои от този мъж? Не бе сторила нищо... бяха я използвали като пионка. Не, сега Стив Морган бе този, който трябваше да внимава, особено с мъж като господин Делери. *Той си го заслужава* — помисли си Ана. — *Нека сам се оправя!* В края на краищата имаше много неща, които тя не бе посмяла да признае пред Мария Фелипа. Не, можеше да го стори, без да изобличи самата себе си. Но може би този Делери, който съвсем скоро трябва да е бил в Ню Орлиънс, щеше да има по-прясна информация.

Ана се погледна в огледалото, реши, че изглежда чудесно и започна да се приготвя за вечеря и за срещата с Андре Делери, който, доколкото си спомняше тя, бе доста симпатичен мъж. Не беше ли той човекът, когото онзи нещастен сенатор Брандън предизвика на дуел? „Мъж, обречен да бъде опасен...“

Някога, в доброто старо време, така бяха говорили за Естебан. *Тези думи важат с пълна сила за Андре Делери* — реши Ана, докосвайки леко устните си с ружа. Усмихна се на себе си: — *Любопитна съм да разбера що за човек е той, независимо дали ме харесва или не.* Това би било добър начин да отмъсти на мъжа, който я бе оставил тук, без да се сбогува или дори да остави съобщение. Да направи този Делери свой любовник? Защо не, може дори да я придружи обратно до Ню Орлиънс, което бе за предпочитане пред хашиендата на родителите ѝ в Мексико. Надяваше се, че Естебан ще я последва — щеше да ѝ достави невъобразимо удоволствие да го заплюе в арогантното лице и да му каже, че не иска да го вижда никога повече.

Много скоро след като акостираха в неприветливото пристанище Нуевитас, уморен от добросъвестната охрана, уморен от разговори, Стив реши да се отърве от прекалено услужливия лейтенант Де Марко и хората му. За съжаление лейтенантът бе на друго мнение. Бе се свечерило, в целия Нуевитас не можеше да се намери почтена странноприемница или хотел, само публични домове, а и на посетителите и чужденците не им бе разрешено да пътуват за Камагуа нощем, при това сами.

— Не, не, господине. В никакъв случай. Навсякъде са плъзнали проклетите бунтовници, дори в градовете. Освен това в щаба очакваме новини от дядо ви, господин Алварадо. Дадени са инструкции, нали разбирате, да се поддържа постоянна връзка с господина. Мерки за сигурност, нали разбирате. Така ще научите къде точно може да бъде открит дон Франсиско, а утре ще уредя въоръжен ескорт за вас.

Задаваше се буря, из въздуха прехвърчаха пръски дъжд и това охлади желанието на Стив, още повече, че упоритият младеж му бе обещал така необходимата информация. Поблагодари, усмихвайки се любезно.

Още една нощ — помисли си той. Прилежният му ескорт не забеляза леката му язвителна усмивка при спомена за времето, когато не би си позволил такова закъснение. Бе станал по-предпазлив. Нямаше смисъл да бърза и то сам, в нощ като тази, в чужда и непозната страна. Ана бе по-скоро претекст за пребиваването му тук, отколкото негов водач, но той сякаш не бе проумял все още, че се бяха погрижили да ги разделят. В крайна сметка разбра защо ги бе изненадал, приемайки с охота неубедителните им аргументи да не си вземе довиждане с така наречената си „сърпуга“. Във влажната нощ, на фона на трополящи копита и безцелно дрънкане на китара, пред тях лениво блещукаха светлините на града. Не след дълго се намериха пред стените на казармата. Разнесе се вик на часовой.

— Ето, пристигнахме — с ненужно твърд глас рече лейтенантът. — Казармата не е голяма, но поне офицерските помещения са

достатъчно чисти и винаги има на разположение една-две стаи. По принцип има и охрана. Така че, господине, нека се скрием от този проклет вятър. Една — две чаши вино ще ни дойдат добре, надявам се.

По-късно през нощта заваля като из ведро. Бурният порой правеше локви по пода, а във въздуха се носеше миризмата на зажаднялата за дъжд земя. Възможността да остане сам и да обмисли всичко, което бе научил, бе добре дошла за Стив. Както го бе уверил лейтенантът, имаше топла, силно подправена храна и евтино червено вино... и дори млада, доста сносна и здрава жена да му топли леглото.

За щастие тя заспа веднага щом му се насити. Стив лежеше с ръце под главата си, заслушан в равномерното ѝ дишане, докато бурята отвън постепенно утихваше. Ако всичко вървеше добре, утре щеше да е на път за Камагуа с обещания ескорт. А след това...

Явно Стив не бе единственият, който се интересуваеше от дон Франсиско, и може би затова Хулио Зулета се бе показал толкова услужлив, изпращайки го тук. До това заключение Стив стигна благодарение на твърдоглавия майор, който бе на служба тук. Никой не можеше да знае със сигурност дали дон Франсиско е бил заловен от бунтовниците, дали бе техен заложник... или предан симпатизант и поддръжник на тяхната кауза.

Майорът се бе опитал да бъде тактичен:

— Наредиха ни, разбира се, да отделим специално внимание на господин Алварадо, така да се каже — той настоя да не се използва титлата му... но това със сигурност е изключително деликатен случай. Както и сам вие потвърдихте, разполагаме с писма, писани от ръката на дон Франсиско. Но прави впечатление колко къси и лаконични са тези писма. Той е в района на бунтовниците и аз нямах никаква възможност да изпратя отряд, който да го открие. По този начин бих застрашил не само живота на хората си, но и неговия. А всички те са въоръжени, начело с оня закоравял размирник Аграмонте. Разбирате ли положението ми?

Стив разбираше. Както разбираше и своето собствено положение. Бе изпратен, разбира се, за да открие дядо си. Да го намери и отведе, преди да е създал проблеми на испанското правителство.

За нещастие нито генералът, нито дон Хулио Зулета имаха представа за магарешкия инат на дон Франсиско Алварадо, който винаги настояваше да действа както сам той реши. Стив се смръщи

мрачно в тъмнината, спомняйки си многобройните спречквания с дядо си. Дали бе довел със себе си и своя телохранител Хаим Перес? Немногословната му кореспонденция от преди няколко месеца, получена от Стив в Ню Орлиънс, казваше твърде малко, освен че ще остане в Куба, за да движи сам собствените си работи. Невъзможно бе тези работи да включват въвличането на дон Франсиско във въстание срещу испанското правителство. Поне на Стив му се щеше да вярва в това.

Загледан в тъмнината, той се улови, че мислите му отлитат в друга страна, в друго време, където самият той бе бунтовник и размирник — не само в очите на френското правителство на Мексико, но и в тези на дядо си. Дон Франсиско винаги бе поддържал авторитета на законното правителство и, сам бидейки испанец, нямаше съмнение в това, на чия страна биха могли да бъдат симпатиите му. И все пак... *Защо не съм знаел, че има имоти в Куба. Би трябвало да го е споменавал.* Стив не стигна до никакво заключение. Момичето до него се размърда, въздъхна, бутайки го със закръгления си задник, и той почти механично започна да гали влажното ѝ, жадно тяло. Утрото щеше да дойде скоро, а с него и отговорите на въпросите, които си задаваше. Сега бе вечер и, след като не можеше да заспи, имаше по-добро занимание, на което да се отдаде до сутринта. Стив нарочно изключи съзнанието си за всичко останало и се отдаде на мига. През годините, преживявайки ден за ден, се бе научил да го прави.

В същият момент, но на друго място, Джини бе измъчвана от кошмарен сън. Сънуваше, че е мъртва и я погребват, а след това я изравят и увиват в черен покров. Увиваха я, увиваха, докато не покриха лицето и дори очите ѝ. А тя си мислеше: *Как е възможно да съм мъртва и да разбирам какво се случва с мен? А ако съм жива, защо тогава съм толкова неподвижна и скована?* Разпозна идващи много отдалеч гласове. Увита в своя покров, не виждаше никого и не можеше да различи нищо...

— Май се движи!

— Все още е в безсъзнание, не виждаш ли? Във всеки случай не би могла да се движи. Така каза той.

— Винаги лично се уверявай, че до нея има някой. Внимавай много, особено когато я храниш! Не мести главата ѝ!

— Заспи... спи, спи!

Последната дума, произнесена със странен акцент, продължи да отеква в празното ѝ съзнание. Затихна, затихна, докато накрая съвсем заглъхна. И тогава Джини разбра със сигурност, че е заспала и всичко това е сън, от който скоро щеше да се събуди. Поне така си помисли в момента, но след това ѝ дадох да изпие нещо и сънят ѝ стана много по-дълбок. Не можеше да чува нищо, да мисли за нищо. Превърната се бе в нищо. Колко странно! Да изплуваш близо до повърхността на съзнанието, с бликащ копнеж по свободата, но да си толкова слаб, че да потънеш обратно на дъното, описвайки големи кръгове, чувствайки се безтегловен, въпреки толкова необичайната неподвижност и скованост на тялото си.

Струва ми се, че укрепвам благодарение на този мой покров — мислеше си тя и тази мисъл вече не я плашеше.

Сега дългият сън ѝ изглеждаше приятен, една удобна забрава, но гласовете, които все още чуваше и дори бе започнала да различава, бяха станали по-силни и неспокойни.

— Защо не се събужда? Това нормално ли е?

— Бъди спокойна, виж, помръдна отново. Ще се събуди, когато той реши, че е дошло време за това. Не разбра ли като ти обясниха?

Бяха женски гласове, единият принадлежеше на стара, а другият — на по-млада жена. Понякога долавяше и смътно познат мъжки глас. Струваше ѝ се, че ѝ говори — на нея, а не за нея на други хора. Гласът бе нисък и успокояващ и извикваше във въображението ѝ картини, които я отнасяха далеч от тъмнината и постоянната жажда за въздух под черния покров.

Времето бе спряло — тя просто се носеше и понякога си представяше, че лети, а след това пада, но винаги много бавно и безболезнено. Колко лека се чувстваше! Нито бе трудно, нито неприятно в това небитие. И може би така щеше да е по-лесно, но един ден... Джини неочаквано осъзна, че не бе мъртва, нито полужива, нито дори заспала. Беше будна и някой пееше много нежно, на език, който тя не разбираше, макар че песента звучеше като испанско фламенко, тъжно и плачливо. Но това беше в друга стая. Там, където лежеше тя, цареше катранено черен мрак. Тя бе нащрек — странно усещане, като да се бе скрила, но виждайки и чувайки какво правят другите. Сякаш бе зад стена с пролука — оная стена в Шекспировия „Сън в лятна

нощ“. Или може би си беше внушила, че сънува, и всичко това бе наполовина истина. Помислили са я за мъртва и са я положили в черен сандък... *Не!* — зовеше съзнанието ѝ. — *Не, по-скоро бих предпочела наистина да съм мъртва или да сънувам, отколкото да съм погребана жива.*

Вероятно бе казала нещо или издала звук. Сърцето ѝ биеше силно, ужасено, но тя не му обръщаше внимание. Изведнъж усети някаква ръка да докосва нейната, а после да я взима. Топли и твърди пръсти леко докоснаха челото ѝ.

— Не се страхувай! Няма от какво! Аз съм тук, както винаги съм бил, както винаги ще бъда! Лежи спокойно, любов моя! Наистина много болна и не трябва да се безпокоиш или да оставяш страха да те завладее, защото болестта ти ще се върне отново. Дръж ръката ми, дръж се здраво, аз няма да те оставя, никога няма да те напусна, сърце мое!

Сигурно отново сънуваше!? Гласът, който чу, бе дрезгав и емоционален, но силен. Някак си усещаше, че е на силен мъж. Пръстите ѝ здраво стискаха неговите. Бореше се да отвори очи, но не можеше. Все още бе толкова тъмно. *Защо, защо?*

— Не съм... не съм в мазе, нали? Плъховете...

— Не... тихо! Дори не си мисли за такива грозни неща. Не си в мазе, в никакъв случай. В стая си, на удобно легло, поне се надявам, че е удобно. Беше много болна и трябва да лежиш спокойно... да бъдеш много спокойна. Моля те, имай ми доверие!

— В ковчег ли съм? Така ли е? Те... някой мислеше, че съм мъртва и ме погребва жива, нали? Мисля, че си спомням... да, спомням си, че имаше земетресение, бях в църквата и побягнах, но се спънах... нещо падна...

— Не мисли за това. Не се притеснявай от нищо! Чуваш ли? Сега си на сигурно място и за теб се грижат добре. Трябва да почиваш, а по-късно ще ти обясня всичко, обещавам! Ето, любов моя, изпий това.

Тя усети хладния ръб на чаша върху устните си. Топла, успокояваща течност потече по гърлото ѝ като мед. Беше будна, беше будна! Мили боже, защо всичко е толкова черно? Защо ѝ се струваше, че е увита в тъмен покров?

— Не е опиум, нали? Не бих могла да го преживея отново, това би ме убило! Ти лекар ли си? Говориш като лекар... Будна ли съм

наистина или това е част от съня?

Тя чу собствения си глас, отлитащ надалеч от нея — какво странно усещане. Утихваше и отслабваше, докато престана да го чува и се усети отново да се носи надолу, надолу и още по-надолу, докато ярката повърхност, която почти бе достигнала, се превърна в мрак и тя отново заспа.

Женският глас прозвуча сърдито:

— Как така ще й кажеш? Изглежда е преминала през много сътресения, а и е била в кома толкова дълго. Ти сам каза, че може да е опасно.

— Скъпа ми сестричке, аз съм лекарят. Не се тревожи. Първо трябва да укрепне, а междувременно, докато спи, аз ще й говоря, ще я подготвям за времето, когато реша, че е готова да се събуди напълно и да приеме истината.

— Ричард, сигурен ли си? Не искам да бъдеш наранен, как мислиш, че тя ще?...

— Знам го. Моля те, довери ми се! А когато децата й бъдат при нея, всичко ще е наред. Инстинктът ми някога да ме е лъгал?

— Не, но... но Ричард, това правилно ли е? Знаеш, че бих сторила всичко за теб. Всичко, което би те направило щастлив, и нея също. Бедното, нещастно, красиво дете! Но тя... мъжът, бащата на тези деца, той има права, има чувства? Не можеш да пренебрегваш такива неща, и, струва ми се, това ме безпокои най-много.

Той се засмя, но бързо придоби сериозен вид.

— Ах, Хелън! Моята умна, чудесна, тъй практична сестричка! Вярвай ми, не пренебрегвам нищо. Най-малко факта, че той, мъжът, за чиито чувства си се загрижила, не се интересува от тези две бедни създания, нито го е грижа за чувствата на жената, за която се е оженил насила. Какъв човек би пренебрегнал жена си, парадирайки с любовниците си пред очите ѝ! Да, спал е дори с мащехата ѝ. А той не си направи труда да отдели време, за да види децата си! Не, той пътува из Куба с младата жена, за която някога бе сгоден. Можеш ли да обвиниш моята възлюбена, че го напуска? Тя не го обича вече, тя ще обича мен. Веднага щом всичко се уреди, ще заминем заедно. Ще бъдем щастливи, а ти, прескъпа и най-разумна от всички сестри, ще ни посещаваш често, нали? Ще ти хареса да бъдеш леля.

Мрачното изражение на жената леко се просветли, макар че тонът ѝ остана горчив:

— Наистина, ти не си вече предишният непрактичен мечтател и аз не съм съгласна да участвам в подобна лудост — отвличането на две невинни деца.

— Но, сестро, отвличане ли наричаш това да помогнеш на една майка да се събере с децата си! Те ще бъдат наши деца. Не е ли наистина твърде удобна тази ирония на съдбата, че във вените ни тече една и съща кръв.

— Но не мога да разбера — сконфузено говореше Джини — къде съм била и къде съм сега? И какво се е случило междувременно? Последното, което си спомням, беше... един много горещ ленив ден, чувствах се зле от горещината и влязох в църквата, когато започна земетресението... Всичко след това ми прилича на сън. Сънувах, че съм мъртва и погребана, а чувах далечни гласове, без да мога да видя нищо. Сега будна ли съм? Много ли е тъмно? Не мога да те видя, въпреки че чувам гласа ти, познат ми е — тя раздвижи глава и я докосна с пръсти. Челото ѝ бе влажно и хладно. Чувстваше се отчуждена от самата себе си, от своето собствено тяло. След малко рече нервно:

— Защо не казваш нищо? Кой си ти? Като че си ми познат и същевременно не те познавам, всичко е много странно. Бях болна, нали? Какво ми е?

Размърда се неспокойно и разбра, че лежи в легло, в чисто бельо. Чаршафът се свлече от раменете ѝ и тя изведнъж осъзна, че под него е гола. Усещането за нереалност, чувството, че всичко е насън, не изчезна. Една ръка докосна нейната и я задържа. Това усещане бе твърде познато, както и хладният натиск на чужди устни върху нейните.

— Скъпа моя... прескъпа моя съпруго! Толкова много имам да ти обяснявам, както и ще направя. Но трябва да ми обещаеш, че ще лежиш мирно, докато говоря, и ще бъдеш спокойна. Много дълго бе болна и все още си слаба. Не трябва да се напрягаш.

— Но... не разбирам! Кой си ти? Познавам гласа ти и ти току-що каза, нарече ме... своя жена. Ти не си Стив — гласът ти малко прилича на неговия, но ти не си... той не е... какво не е наред? Защо не мога да те видя?

Ръката, която държеше в своята, я стисна по-здраво и тишината се разля като полюшващо се море помежду им... нещо като притихване след експлозия. Макар времето между трескавия въпрос на

Джини и спокойния отговор, който получи, да изглеждаше цяла вечност, бяха изтекли само няколко секунди.

— Ще можеш, любов моя, и то много скоро. Аз съм лекар и открих, че няма нищо сериозно. След удара в главата ти се появи известно налягане, което успях да отстраня — няколко месеца бе в полусъзнание, нещо като кома. Но не разбирам вълнението ти и няма нужда от него. Защо не ми се довериш? Както казах, няма физиологическа причина да не виждаш. Аз лекувам не само тялото, но и съзнанието. Прекарах години на Изток, сред свети хора — някои ги наричат „гуру“ или учители, — изучавайки техните методи на лечение, които тук, на Запад, биха били наречени чудеса. Тъй че ако сега не можеш да виждаш, трябва да потърсиш причината в съзнанието си. Когато тази дълбоко скрита причина намери пътя към повърхността на съзнанието ти и откриеш защо не виждаш, тогава ще прогледнеш отново.

Сляп ужас накара Джини да сграбчи по-силно ръката, която държеше. Думите, толкова успокоително изказани, сега придобиха ясен смисъл.

— Аз... съм сляпа. О, господи, по-добре да съм мъртва! Страх ме е! Винаги съм се страхувала от тъмнината, а сега тя ме притиска като черна, кадифена възглавница... и ме задушавя. Не мога да дишам. Помощ! Който и да си ти... — Ридайки, Джини се хвърли напред, сякаш за да скочи от леглото, но бе толкова слаба, че отново падна назад, все още хлипайки: — Помощ, помощ!

Гласът, който бе чувала толкова често в сънищата си, който ѝ бе говорил, бе я успокоявал, сега прозвуча, за да пресече неуверената и, недоизречена молба.

— Не мога да ти помогна, докато сама не пожелаеш — трябва да разбереш това. Само трябва да ме слушаш, да ми вярваш и да помниш, че те обичам. Че сме били заедно преди и ще бъдем заедно отново. Че в този, както и в минали животи, аз съм твой съпруг, а ти — моя съпруга. Слушай ме и насочи цялото си съзнание върху гласа ми, слушай ме, затвори очи. Ето, ти просто играеш на сляпа баба, спомняш ли си тази игра от детството? Това е всичко. Ние играем, а аз ще те водя към сигурност и светлина. Но ти трябва да слушаш внимателно и да чуеш всичко, което ти казвам.

Виковете за помощ останаха само в ума ѝ. Усещаше как търси помощ от силната ръка и се опитва да усмири задъханите си ридания. Стискайки мъжката длан с треперещите си пръсти, Джини започна да се концентрира върху гласа му, тъй като изпитваше потребност да се залови мислено за нещо.

Постепенно, докато гласът ставаше все по-ласкав, но без сянка от угодиичество, докато ѝ говореше, успокояваше, извеждаше от тресавището на твърда земя, Джини се успокои, напрежението остана някъде зад нея и тя се предаде в ръцете и гласа му, които я обгръщаха отвсякъде.

— Как го правиш? — попита след известно време по-възрастната жена на име Хелън. — Използваш ли върху нея... онзи метод? Чух, че се нарича хипноза или животински магнетизъм. Тя не прави впечатление на податлива жена, не и с този цвят на косата. Чудно как успяваш я успокоиш. Наистина ли те приема за свой съпруг? Надявам се, братко, не си се захванал с някоя опасна измама или игра, която да доведе до сълзи и разбити сърца. Чух я да вика в треската си онзи Стив, нейния мъж...

— Той не ѝ е истински съпруг. Всъщност бе омъжена за него насила, и той никога не ѝ е бил верен. Правеше я нещастна. Аз съм ѝ необходим, тя разчита на мен, има нужда от мен, вярва ми. Не забелязваш ли? Тя започва да ме обича. Двамата с нея ще си тръгнем оттук като мъж и жена, като семейство. Не се съмнявай в това.

Ричард Ейвъри, лорд Тиндейл, се усмихна с мъка на сестра си, но тя не му отвърна. Хелън Ейвъри бе по-възрастна от брат си и го обичаше с искрена, почти майчинска любов. Бе горда и щастлива, когато той реши да стане лекар. Бе останала при майка си и баща си, неомъжена, докато в продължение на четири години Ричард пътуваше, за да учи и прави изследвания. Той бе ненаситен за знания и Хелън разбра това, когато веднъж си дойде вкъщи и обяви, че западната медицина само се плъзга по повърхността. Влечеше го Изтока, където неразгадаемостта и неизследваността бяха даденост, а хората познаваха невидимите сили на ума, с които може да бъде лекувано тялото.

Баща му, лорд Тиндейл, не одобряваше това, и Хелън знаеше защо. Беше заради майка ѝ, някогашна принцеса и наследница на могъщо кралство. Още като дете настойниците ѝ заговорничили срещу нея, възнамерявайки да я убият и изместят от трона. Точно тогава, на

път към Източноиндийската компания, младият английски лорд пресичал границата между Афганистан и контролираната от Русия Персия. По това време той бил шпионин на компанията, представящ се за търговец. По някаква случайност му се удало да спаси принцесата от похитителите, които я били отвлекли, за да я убият. Това беше дълга история, за която Хелън предпочиташе да не мисли. Но Ричард бе същият като майка си — изпитваше неистово, изгарящо желание да пътува, да изследва чужди земи и чужди култури. Как иначе можеше да се обясни това, че при едно от своите завръщания той ѝ бе разказал за някакво приключение, което преживял в Мека и което неимоверно много го променило, подтиквайки го да стане мюсюлманин като майка си. *Да — мислеше си Хелън — Ричард със сигурност е необикновен човек.*

Беше от онези мъже, които никога не мирясват, винаги са недоволни и не се задържат за дълго на едно място. Притежаваше дарбата на лечител и ако беше пожелал, можеше да придобие световна известност. Колко странно, че Ричард, който преди винаги бе изглеждал толкова... себедостатъчен, изведнъж се бе влюбил. Къде щеше да ги отведе тази неочаквана страст? И какво щеше да стане с жената? Хелън бе научила част от нейната история и изпитваше съчувствие към нея. Но какво щеше да стане, ако тази жена, която брат ѝ така страстно обичаше, не отвърнеше на чувствата му?

Що се отнася до Джини, бе започнало да ѝ се струва, че се е озовала в друг свят, друго измерение, където царуваше безвремие, и където нямаше граница между деня и нощта. Единствената ѝ връзка с реалността и живота бяха различните гласове и най-вече ръцете и гласът на мъжа, който наричаше себе си неин съпруг, и постоянно бе до нея. Той я слушаше, хранеше и ѝ четеше. Говореше за децата ѝ като за „нашите деца“ и ѝ обещавахе, че скоро ще я събере с тях.

— Потърпи малко, сърце мое. Знам колко си нетърпелива и това ме натъжава, но съм ти обещал.

— Как можеш да ми обещаеш такова нещо? Дори ако Стив... ако Стив е все още зает с други неща, сигурна съм, че дон Франсиско никога няма да позволи да бъдат отведени. Ти не знаеш какъв е. Привързах се към него, защото е честен човек, но също така е и деспот. Близнаците са негови правнучета и той няма да отстъпи... Не, не знаеш какво говориш.

Усети притискането на устните му върху дланта си, преди той да отговори ободрително и малко загадъчно:

— Само ми вярвай, не давам празни обещания. Дон Франсиско... е, аз го познавам. Дори сме далечни роднини. Мисля, че ще мога да го убедя, че децата принадлежат на майка си.

Самият факт, че беше майка на две деца, ѝ изглеждаше някак нереален. Понякога дори не си спомняше как точно е изглеждала. Колко ли време бе минало, откакто за последен път бе стояла пред огледало, усмихвайки се или мръщейки се на отражението си? Какво ли ще види, ако отново прогледнеше? Мракът, в който трябваше да живее, я ужасяваше. Дори представата за тъмно мазе, в което е изоставена, и ужасяващото усещане за гадинки, пълпещи по сгушеното ѝ тяло, не можеше да помогне. Мрак, чернота! Но постепенно, останала без избор, Джини започна да свиква с мисълта, че е сляпа. Само разумът ѝ все още не можеше да го приеме.

— Как изглеждаш? — попита го веднъж, а той се засмя меко, взе ръката ѝ и я постави на лицето си.

— А, най-после любопитство, това е добър знак! Пипни и се опитай да си ме представиш, любов моя! Все пак не очаквай някой красив принц. Просто не изглеждам зле, но когато бях малък, едрата шарка ме беляза завинаги. Усещаш ли?

— Да, но това няма значение. Какъв е цветът на очите ти, на косата?

— Вече наистина ме радваш. Очите ми са сини, почти тъмносини. Косата черна. Казват, че много приличам на баща си, въпреки че може би не съм толкова висок. Но съм по-висок от теб, малка моя, както скоро ще разбереш, когато започнем да излизаме заедно на разходка. Крайно време е да се поразтъпчеш из моите градини. Много са красиви и аз с най-голямо удоволствие ще ти ги опиша.

Тя се отдръпна назад, поклащайки глава отрицателно.

— Не! Всъщност... не съм готова още, не смятам...

Съдейки по глъхнещия ѝ глас. Ричард се видя принуден да ѝ даде право.

— Страхуваш се, нали? Разбира се, това е нормално, но ти не можеш да останеш завинаги в леглото, разчитайки на масажа да предпази мускулите ти от атрофия. На краката ти им няма нищо и

трябва да се упражняваш, разбираш ли. Говоря в качеството си на лекар. Ще бъда до теб... ще се почувстваш по-добре, ще видиш.

— Станала съм страхливка — унило рече Джини, съзнавайки, че това е самата истина. Усещаше, че той я гледа, и се чудеше какво ли вижда. Искаше ѝ се да скрие лице в ръцете си, но мъжът ги държеше здраво.

— Скъпа моя, ти изобщо не си страхливка. Премина през много трудности и оцеля, стана по-силна. Няма да позволиш на някаква временна несигурност да те победи.

Вечерта, когато жегата попремина, те излязоха да се разходят в градината. Джини носеше копринена рокля, която, по думите му, била с цвета на очите ѝ. Обути във високи до средата на прасеца обувки, тя внимателно стъпваше по настланата с плочи алея. Във въздуха се носеше миризма на цъфнали портокали и екзотични цветя. Стигнаха до висока каменна стена.

— За уединение — обясни Ричард. И когато тя, ключвайки вежди, попита къде се намират, той ѝ отвърна: — В Мексико.

Мексико... Джини не бе и предполагала, не бе помислила досега. За момент усети, че всичко, дори въздухът около нея, е напълно замрял, сякаш дъхът ѝ бе застинал в гърлото. *Мексико...* — повтори тя наум и се зачуди дали са в Оризаба или в Кордоба, където след войната малка група южняци бяха основали колония. Някои от тях започнали да отглеждат портокалови дървета... *Явно кръгът се затваря* — помисли си Джини. В този момент усети, че съдържаните сълзи засмъдяха в очите ѝ при спомена за неща, за които избягваше да мисли. Многократно се бе сбoguвала с Мексико... и все се завръщаше. Дали това не бе съдба?

Все пак някак успя да запази самообладание и продължи да върви редом с Ричард, който я държеше здраво за лакътя. Не биваше да му дава да разбере, че думите му са я разстроили.

— Уморена ли си, любов моя? Да се приберем ли в къщата?

Джини кимна в знак на съгласие. От необичайното упражнение я боляха всички мускули. Какво пък, след като с мили бе вървяла неуморно — босонога и дрипава, — след като бе танцувала с усещането, че се слива с музиката, и може да не спре с часове... Толкова бе обичала да танцува... но не благоприличните валсове, кадрили и шотландски танци, така популярни в цивилизованите

салони, а земните селски танци на Мексико, които се танцуваха под небето. Струваше ѝ се, че гледа назад към някаква друга жена — една пламенна циганска душа, която не би се спряла пред нищо, за да вземе своето, да си върне желания мъж. Да, тогава все още вярваше в щастливия край. Неканена, мисълта проблесна в съзнанието ѝ, носейки горчивина. *Дори Стив да ме е обичал някога, или поне желаел, сега не би могъл.* Стив харесваше сладки, весели и непорочни жени. Веднъж вече безмилостно я бе превел през ада, за да я излекува от пристрастеността ѝ към опиума. Не би пожелал сляпа жена, а и тя не искаше той да научава за случилото се с нея.

Облегна се на отзивчивата и силна ръка на Ричард, правейки опит да си го представи — да запълни съзнанието си с неговия образ, така че да не вижда нещата, които би искала да прогони от там. Стив и Соня. Стив и Франческа ди Паоли. Ана дос Сантос... Не, това ѝ стигаше и тя отказа да се тормози повече.

По-късно, след вечеря, Ричард както обикновено дойде в стаята ѝ и освободи сръчната прислужница, която ѝ помагаше да се съблече. Винаги идваше да я види, а понякога присядаше до нея, докато заспи. Четеше ѝ, разказваше ѝ за своите пътувания по цял свят и понякога масажираше ходилата и прасците ѝ с леко ароматизирани масла, които винаги я сгриваха.

Тази вечер Джини изглеждаше неспокойна и някак променена. Въпросите ѝ бяха несвързани и неуверени като на проходящо дете.

— Ричард Ейвъри, защо не съм те срещала преди? И защо е била тази тайнственост? Имам предвид кораба, където бях с Андре, а ти си ме наблюдавал с бинокъла си...

Вместо да се подразни и да стане рязък, той ѝ се усмихна.

— Значи си забелязала? Имах възможност да те наблюдавам и в други случаи. Веднъж в Насау, когато неблагоприятно реши да се изкъпеш в хубавото басейнче с водопад. Спомняш ли си?

Джини си пое рязко въздух:

— Да, но...

— Да отговоря ли и на останалите ти въпроси? Не, не съм искал да се превръщам в мистерия, но се стремях да избягвам тълпите и досадните въпроси. Наричаха ме отшелник и може би съм такъв. Както и да е, занимавах се с едно изследване за някакъв вестник, което бях обещал на един виенски колега. Така че, както разбираш, не желаех да

ме безпокоят. Но ти ме разсейваше, сърце мое — всъщност, намирах те неустойма. Ето защо продължих да те следвам, болен от любов. И се радвам, че те открих в катедралата оня ден.

— Аз също се радвам и мисля, че трябва да ти простя за... за това, че си ме наблюдавал, когато съм мислела, че съм сама. Но кажи ми защо настояваш, че сме... че съм твоя съпруга?

— Може би защото много искам да е така — гласът му звучеше почти хлапашки и Джини го усети как се навежда, за да докосне леко ръката ѝ.

— Освен това трябваше да им кажа нещо — на добронамерените власти, които настояват за паспорти и други подобни формалности. Най-лесно бе да обявя, че сме женени... Дори и нещо повече — струва ми се, че е истина. Някой ден ще ти обясня, обещавам. Когато си готова за това.

— Бих искала да мога да видя лицето ти — въздъхна тя. — По него бих отгатнала...

— Дали лъжа или не — довърши той нежно и поднесе ръката ѝ към устните си. — О, прескъпа моя, слушай гласа ми, докосвай лицето ми и така ще знаеш кога то се променя. В миналото многократно си била наранявана от лъжи и измами. Но аз се кълна, че не бих те наранил или измамил съзнателно. Обичам те, откакто за пръв път те зърнах, но дори и преди това. Ние сме се познавали и обичали много пъти преди, и отново ще бъде така. Мислиш, че съм луд ли?

— Не — в гласа ѝ прозвуча съмнение, което тя се опита да скрие. — Но разбирам, че има много неща, които трябва да ми обясниш.

Тогава Ричард започна да ѝ говори. Гласът му бе нисък и успокояващ. Силен, какъвто го помнеше от нощите, когато проникваше през воала на замъгленото ѝ съзнание. Това бе мъжът, спасил живота ѝ, мъж, който я обичаше всеотдайно и който вярваше, че срещата им е била предопределена.

Тази нощ Ричард Ейвъри не я остави да спи сама както обикновено — люби я с думите, а след това с ръцете си — нежни и любопитни, също и с устни... А когато Джини се почувства като лира с изопнати до скъсване струни, вибрираща от желание да му се отдаде, той я взе. След това легна до нея, притискайки я крепко и нежно до себе си, докато и двамата заспаха.

По-късно Джини си мислеше за тази нощ като за повратна точка в неспокойния ѝ, криволичещ живот. В своя див бяг, търсеща убежище, бе преминала някаква невидима бариера, и веднъж прекрачила прага, чу вратата да хлопва зад нея, скривайки я от несигурността. Да, най-сетне се почувства в безопасност и знаеше, че го дължи на Ричард. Тя повярва на думите му, че слепотата ѝ е временна. Повярва и се почувства сигурна, заобиколена от грижите и любовта му. От това ли имаше нужда или ѝ липсваше лудото люшкане между възторга и отчаянието, когато се чувстваше ту замаяна от щастие, ту напълно нищожна? Как е могла да желае един мъж и да се бори със зъби и нокти, за да го запази, без да е сигурна в него? О, между нея и Стив бе имало горчиво-сладка смесица от чувства, но те бяха изтъкани от конфликти, интриги и несигурност. Двамата никога не се довериха напълно един на друг, затова и толкова често се бе налагало да се разделят. Напоследък бе по-лесно да не мисли за Стив или за каквото и да е друго от миналото. Тя имаше Ричард, който я слушаше без ревност, без съмнения, способен да ѝ обясни всичко — дори нейните собствени постъпки.

Като своенравно и разглезено дете, тя бе попадала от една безпътица в друга, наранявайки най-вече себе си. Колко глупава се бе оказала! Но колкото преди бе твърдоглава и своеволна, склонна да върви по свой собствен път, толкова по-доволна бе сега, оставяйки се да бъде водена от Ричард. Той бе изключително мъдър и толерантен мъж, спокоен и любящ. Джини бе щастлива, че се е влюбил в нея. Преди времето се влачеше мъчително и като че безкрайно, но сега Джини оставяше дните и нощите да се сливат в сладостна безметежност. Тя вече бе престанала да пита *Какъв ден сме днес?* и *Колко е часът?* Всичко това вече нямаше значение по единствената възможна причина — тя бе съвършено щастлива и доволна.

Неусетно настъпи денят, в който Хелън трябваше да си замине, за да отиде при майка си, както почти свенливо бе обяснила. *Горката Хелън* — помисли Джини, — без собствен живот, без свой мъж.

Опита се да си представи майка им — такава, каквато я бе описал Ричард — висока и слаба, с подчертани скули, бледо лице и тъмнокафява коса (лорд Тиндейл, разбира се, бе русокос).

— Кога почина той? А бяха ли щастливи родителите ти?

За момент, преди да отговори на въпроса ѝ, Ричард замълча и Джини почти си го представи как вдига рамене.

— Могат ли децата да знаят? Винаги съм си мислел, че тяхната история е много романтична и съм сигурен, че майка ми докрай остана предана на своя съпруг. Той бе окуцал след падане от кон. Случило се няколко години, преди да се родя.

— Сигурно е било тъжно — Джини потръпна от примесено със страх чувство на състрадание. Дали нямаше завинаги да остане сляпа?

— Почина преди няколко месеца — каза Ричард рязко, прекъсвайки мисълта ѝ по своя си, тайнствен начин. — Но не се разстройвай! Бе болен почти от година и знаеше, че ще умре. Направих каквото бе по силите ми, за да облекча страданията му. Той беше добър човек.

Джини усети известна неловкост в думите му. Прииска ѝ се да вижда както преди. Обгръщащият я мрак все така я плашеше, правеше я зависима от другите.

— Обичаше ли баща си? — прикривайки собствените си емоции, попита тя. Въпросът сам се изплъзна от устните ѝ и тя добави бързо, притеснена от нетактичността си: — Аз... предполагам, че не трябваше да питам, но... Постъпих безсърдечно, оставяйки баща си в Ню Орлиънс, точно когато бе толкова болен. Мислех, че го обичам много, но всъщност изобщо не съм го познавала. Виждаш ли, мислех си... че иска да ме използва. И тогава ми казаха, че той изобщо не ми е баща... — Историята се изплъзна неусетно, а Ричард не продума, докато Джини не свърши. Чудеше се как ли ще реагира той и остана изненадана от смеха му.

— О, скъпа любов моя, колко си приличат съдбите ни! Сега съм по-сигурен откогато и да било, че линиите на безбройните ни животи често са се преплитали. Виждаш ли, човекът, когото наричах „*татко*“, също не беше мой истински баща. Не ми бяха казали, и аз не би трябвало да зная, докато не попаднах на някакви документи, — нещо като дневник. След злополуката на баща ми — или на човека, когото винаги съм мислел за свой баща, — ми казали, че не може да има

повече деца. Това се случило след раждането на Хелън. Бедната ми сестричка... Очаквали да се роди момче. Лорд Тиндейл бил последната издънка на знатния род. Както се досещаш, името, земята и приходите, съпровождащи титлата — всичко, което е притежавал, — поради сложния ред за наследяване щяло да отиде в полза на короната. Ето защо имало нужда от наследник, за да бъдат осигурени майка ми и сестра ми.

— О, Ричард! Не трябваше... сигурно много те боли да говориш за това. — Джини стисна силно пръстите му, преди той да продължи с равен глас:

— Не, защо трябва да ме боли. Било е изпитание, разбира се. Но бих могъл да си представя какво му е минало през главата. Той обичал жена си и тя го е обичала и му била благодарна за онова, което направил за нея. И после... те обсъждали това с месеци. А накрая... накрая се уговорили. Баща ми писал на един стар приятел, много близък свой приятел от детинство, с когото били изгубили връзка. Този човек бил вдовец и също имал дъщеря, която по онова време тъкмо се била сгодила, приставайки на някакъв чужденец. Така че... започваш ли да разбираш, любов моя, как съм бил заченат. Майка ми и сега все още е хубава жена. Навярно тогава е била... прелестна. Била горе-долу дванадесетгодишна, когато английският „милорд“ я спасил. Твърде млада! Тя... направила каквото трябвало и за щастие това не продължило дълго, защото приятелят на баща ми бил силен и мъжествен. Родил съм се девет месеца след като той напуснал Куба — горещата страна, избрана от лорд Тиндейл за негов и на персийската му съпруга дом.

— И? — въздъхна Джини, увлечена от историята. — Този човек, твоят истински баща, виждал ли си го някога? А майка ти, тя...

— А, очакваш щастлив край на тази приказка? Е, би могло да се каже... предполагам. Лорд Тиндейл, знаейки, че е близо до смъртта, писал още веднъж на своя приятел, когото очевидно не бил забравил, въпреки че той, от своя страна, се оказал достатъчно джентълмен, за да стои настрана. Виждаш ли, той пристигна в Куба няколко седмици след смъртта на баща ми. Не мога да не мисля за лорд Тиндейл като за свой баща. Малко след това аз напуснах семейството си. Без съмнение — незряла постъпка от моя страна. Щях да се срамувам от нея, ако не те бях срещнал.

Това е направо невероятно — смаяно помисли Джини. Ето откъде били сините му очи, черната коса и необяснимото усещане за близост, което ѝ даваше тембърът на гласа му. Да, дори дългите, чувствителни пръсти, които я галеха и възбуждаха нежно и умело. Какво невероятно съвпадение, дон Франсиско Алварадо беше баща на Ричард. И дядо на Стив! — нашепваше потресено съзнанието ѝ. Ето защо Ричард бе толкова сигурен, че дон Франсиско ще ѝ позволи да вземе децата със себе си.

А Стив? Какво щеше да направи той, когато научеше, че е изгубил не само жена си, но също и близнаците, и че не е единственият наследник на дон Франсиско?

Няма да се трогне особено... Не съм сигурна дори, че мисли за тях като за свои деца. Всичко това е непоносимо! — развълнувана си каза Джини. Не, тя ще послуша Ричард, който бе лекар на душата ѝ също толкова, колкото и на тялото. Бе я посъветвал да гледа напред, в бъдещето, вместо да живее в миналото. Точно това трябваше да направи. Имаше пълна вяра в Ричард — невероятно бе как я успокояваше и укротяваше с ниския си, спокоен глас нейните понякога страховити настроения. Ричард не криеше нищо от нея, можеше да разчита на пълна откровеност от негова страна. Той не скри дори факта, че сега дон Франсиско бе женен за неговата майка и я бе довел със себе си в Мексико. При тях бе заминала Хелън.

— А сега, скъпа, мисля, че това ти е достатъчно за днес! Виждам, че се мръщиш, обаче всяко напрежение е вредно за теб. Само помни, че няма за какво да се притесняваш. Ти си моята възлюбена и единственото ми желание е да не ти липсва нищо.

Хладните му пръсти докоснаха леко челото ѝ и, докато той продължаваше да ѝ говори, Джини неусетно се унесе в дрямка. От известно време имаше главоболие, а сега болката бе изчезнала. Бе се доверила на Ричард и по някакъв странен начин започваше да вярва, че откакто я бе спасил, животът ѝ му принадлежеше. Тя дори престана да се обвинява за всичко онова, което се бе случило, за собствената си слабост.

— Ти си жена, която е оцеляла и преодоляла всички препятствия по пътя си. От какво се срамуваш? Не, прескъпа моя, трябва да престанеш да се самообвиняваш. Най-малкото пък за това, че си жена с нормални потребности. Имаш толкова красиво, сякаш създадено за

любов тяло — в това няма нищо лошо. Обичам те и не ревнувам заради миналото ти и заради любовниците ти, независимо дали си мислела, че ги обичаш или не. Ти си великолепна любовница. Как бих могъл да обвинявам някого, че те е пожелал? Ревността няма нищо общо с любовта, а само с притежанието. Спри да се притесняваш... Почини си сега. А когато се събудиш, всичко ще ти се стори по-просто.

— Остани с мен... моля те — чу се да казва, останала без дъх, Джини.

— Винаги ще бъда до теб, докато ме искаш. — Галеше тялото ѝ, докосвайки я нежно и умело с ръце, за които нямаше тайни. Не груби и настоятелни, а търсеци и даряващи наслада. А също и забрава...

Малко по-късно светът, на който Джини едва бе започнала да се радва, изведнъж се пропука. Пристигнаха дон Франсиско с новата си съпруга и заварената му дъщеря. При все че Джини се радваше на завръщането на Хелън, тя се страхуваше от неизбежното спречкване с дон Франсиско. Какво ли щеше да си помисли той, научавайки, че е сляпа? Може би щеше да реши, че на нея не може да ѝ бъде поверена грижата за невръстните ѝ деца. Той бе възискателен и непреклонен старец. Колко трудно ѝ бе да мисли за него като за омъжен за много по-млада от него жена, родила преди толкова много години детето му. И колко трудно ѝ бе да си представи, че това дете е Ричард.

— Трябва да сториш това заради самата себе си... Знам, че си достатъчно смела. Усмихни се! Няма да те изяде. Убеден съм, че таи най-добри чувства към теб, иначе не би дошъл.

Думите на Ричард я ободряваха, но ѝ бе невъзможно да седи в очакване на звука от отварящата се врата, без в съзнанието ѝ да се появи една картина от преди няколко години — Джини застанала пред този стар тиранин, който ѝ обясняваше, че трябвало да се омъжи за неговия внук. Кога беше това? Годините се сливаха, а случките се смесваха като бои, разлени върху палитрата на художник. Тогава, чувайки вратата да се отваря, долавяйки звука от почукването на бастуна по полирания под и един рязък глас, който настояваше за обяснение за какво е всичко това, на Джини ѝ се стори, че времето се е върнало назад в годините, когато тя не се предаваше лесно.

На прага дон Франсиско спря малко смутен и се загледа в седящата до прозореца красива млада жена с огнени коси, в които проблясваше слънцето. Стори му се невероятно, че тези големи,

сведени надолу зелени очи не могат да го видят. За бога, изглеждаше същата или почти. Косата ѝ бе отрязана и падаше на вълни, оформена в прическа в стил ампир. Волевата ѝ брадичка, някога предизвиквала авторитета му, също не се бе променила. И...

Като си спомни защо бе дошъл, дон Франсиско прекоси стаята, все още леко задъхан и уморен от пътуването, макар че по-скоро би умрял, отколкото да си го признае.

— Джини, скъпа, ще простиш ли на стареца, ако седне, преди да започнем нашия разговор? Има доста неща, които би трябвало да си кажем. Ще съм ти благодарен, ако ми обадиш, когато се умориш.

Уплашена, Джини не успя да сдържи сълзите си. Подобно внимание бе необичайно за Дон Франсиско и тя бе изненадана да чуе от устата му извинения за това, че я е въвлякъл в един брак, който очевидно я бе направил нещастна.

Младата жена се опита да възрази:

— Но аз обичах Стив. О, моля ви, вие ме познавате достатъчно добре, за да знаете, че рядко правя това, което не искам. Освен... освен ако не съм принудена насила. — Гласът ѝ стана равен и нежен. — Някога обичах Стив и мислех, мили боже, мислех, че съм в някаква приказка, където всеки живее щастливо до края на дните си. Вината не бе само негова — никога не съм била жена за него. Ана бе толкова търпелива и безукорна, когато той... изчезваше за дълго. Но аз... понякога се питам дали ми е простил онова, което ми се случи... или което позволих да ми се случи. Мисля, че ме е обичал известно време или поне така е смятал. Но... какво значение има това сега? Не знам какво да ви кажа, бяхте толкова мил с мен, толкова гостоприемен... Така съм уморена, така... осакатена! Стив никога не би приел съпруга жена за съпруга. Докато Ричард...

— Ти знаеш всичко? Цялата история? — Не виждаше лицето на дон Франсиско, но гласът му звучеше дрезгав от възмущение. Това изобщо не бе онзи враждебен и арогантен глас, който помнеше от едно време.

— Ричард ми разказа част от нея и аз наистина разбирам... Без да скрива нищо, старецът ѝ разказа останалото, включително най-скорошните събития — неговата среща със Стив в Куба. На Джини не ѝ бе трудно да си представи как е протекла. Виждаше гнева в очите на

Стив, начинът, по който едва е сдържал гнева си — единствено заради уважението, което хранеше към дядо си.

— Бе изминал дълъг път, за да ме открие, и издейства да ми разрешат да напусна Куба.

На Джини ѝ се стори, че долови хихикане в гласа на дон Франсиско — сякаш бе дете, обвинено в кражба.

Оказа се, че покойният лорд Тиндейл и жена му симпатизирали на бунтовниците, а пристигайки в хасиендата си дон Франсиско се разочаровал от испанците. Сприятелил се с някои от бунтовниците и техните поддръжници. Било му дотегнало от испанските войници, които безцеремонно присвоявали едър и дребен добитък.

Станало ясно, че Стив е от другата страна на барикадата. Искал да изведе дядо си от Куба, но бил шокиран от неочакваната му женитба.

— Не успяхме да се разберем — обяви дон Франсиско с предишната си арогантност.

— Но...

— Няма значение! Нищо чудно, като се има предвид, че Естебан има много приятели на страната на правителството. За последно чух, че се връща в Хавана, въпреки моите напомняния за задълженията, които има тук. И оттогава нямам представа...

Бе разговор, съставен от накъсани изречения, въздишки и паузи, а краят му бе доста по-различен от предишния път. Джини имаше усещането, че дон Франсиско бе улегнал или още се чувстваше виновен за времето, когато не бе успял да попречи на френския полковник Деверо да я арестува заради престъпленията на Стив. Това арестуване бе променило живота им завинаги.

Така че сега тя имаше ако не одобрението, то поне прошката на дон Франсиско относно решението да промени живота си. Той дори се ангажира да помогне за разтрогването на брака ѝ със Стив. Джини усети по страните ѝ да се стичат предателски сълзи. Чувстваше се... О, боже, не разбираше съвсем добре онова, което чувстваше. Струваше ѝ се, че през по-голямата част от живота си бе мразила и обичала Стив Морган. Името му постоянно бе в ума ѝ, а сега цялата тази част от нейния живот беше приключила и на Джини ѝ предстоеше да започне всичко отначало. Отново да изпитва чувства, отново да вярва някому... имала ли бе някога пълно доверие на Стив? В Ричард поне можеше да

бъде сигурна. Той ѝ бе спасил живота и никога не направи опит да се възползва нечестно от нея. Да, това беше сигурно. Ричард я обичаше чистосърдечно, в което очевидно бе уверен и дон Франсиско, иначе не би повел скъпите си правнуци на такова дълго и уморително пътуване.

— Не зная защо плача — мълвеше Джини, усещайки сълзите неудържимо да бликат и да се стичат по лицето ѝ. В края на краищата сега имаше всичко, което би могла да желае.

Ричард държеше ръцете ѝ, целуваше мокрите бузи и разтреперани устни.

— Не плачи, любов моя. Обещавам да те направя щастлива. Ще започнем нов живот, на ново място — ти, аз и нашите деца.

Гласът му както винаги я успокои и накара да се чувства сигурна. Джини продължи да хълца, докато не се освободи от омразата, любовта, безпомощността и пресищането, разочарованието... от всичко. Заспа в обятията на Ричард. Сънят ѝ я върна във Франция, отново шестнадесетгодишно, надничащо през прага на живота, момиче, с протегнати ръце към всичко онова, което я очакваше. Сега бе свободна да започне всичко отначало...

ЧАСТ ТРЕТА
ЗАГУБЕНА ЛЮБОВ

Прейърс енд. Краят на молитвите. Табелата на глухата гаричка, скърцаше с ръждив глас и, като се има предвид настроението, на Стив му се стори логично да слезе там. *Прейърс енд? Какво, по дяволите...!* Бе седял твърде дълго в проклетия вагон, сам с мислите си — неговата единствена компания. Трябваше да язди още много мили през индиански територии, а това поне щеше да го накара да мисли за друго. Оцеляване. Или съвсем слабия проблясък любопитство защо Сам Мърдок бе пратил да го повикат толкова спешно. Каквото и да е, само не и безполезните мисли и видения, които го преследваха от онзи нелепо слънчев ден в Куба, когато Мария Фелипа Зулета и Гонсалес постави ръка на рамото му и му каза с равния си, фалшиво състрадателен глас, че жена му е мъртва.

Дори сега умът на Стив Морган избягна по навик този спомен и се завърна към неприятния разговор с дон Франсиско малко преди това:

— Перчиш се, че си свободен — бе казал язвително дядо му. — Но всъщност дали следваш собствените си желания, или просто изпълняваш заповеди? Трудно ми е да повярвам, че си тук, в Куба, на приятно пътешествие с последната си любовница. Или просто си нетърпелив да ме видиш? А!? — бе изсумтял, за да подчертае думите си. — Май твърде лесно и твърде често забравяш, че сега си женен мъж със семейство, което би трябвало да ти е първа грижа. Защото, нека ти напомня, аз съм все още достатъчно способен да се справям с делата си. Предполагам, в дъното на тази работа стои твоят вездесъщ господин Бишоп.

Споменът за спречкването с дядо му все още караше Стив да се мръщи. Не биваше да забравя, че дон Франсиско не търпи да се месят в личните му работи и има език, парещ като камшик за езда. Но все пак за Стив бе разтърсен да научи, че на осемдесетгодишна възраст старецът се бе оженил повторно, този път за съпругата на стар приятел, който също поддържаше бунтовниците. Нищо чудно, че Хулио Зулета бе така необичайно услужлив и усърден, толкова

нетърпелив в желанието си Стив да убеди дядо си незабавно да се завърне в Мексико.

Тогава поне може да уреди това благодарение на учтивите испански войници, които бяха настояли да ескортират Стив до хазиендата на покойния лорд Тиндейл. Същите войници изгаряха от желание да придружат бившата лейди Тиндейл, новия ѝ съпруг, малкия им антураж от слуги и багажа им до Порт Нуевитас. В този смисъл, доста иронично, Стив почти бе решил да напусне Куба, изпращайки на Бишоп телеграма и пълен доклад по случая. Възнамеряваше да се раздели с Пако и да се скрие някъде при бунтовниците. Но гордостта му го бе предпазила от повече препирни с гневливия му и неразумен дядо. Тогава, на доковете, двамата се разделиха с хладна тържественост. Стив се бе навел да целуне малката изящна ръка на новата си, все още привлекателна баба, изричайки благопожеланията си с безизразен и сдържан глас.

— Бих искала да дойдеш с нас... — бе казала тя меко. Стив остана с впечатлението, че ѝ се искаше да добави още нещо, но той само се бе усмихнал вяло, свивайки рамене:

— Имам в Хавана спешна работа, която не търпи отлагане.

— Работа значи! — Бе избухнал дон Франсиско с бляскащи очи. — Имаш две деца, които ще пораснат, чудейки се имат ли или нямат баща. Тези мистериозни твои изчезвания по цели месеци, без да дадеш никакво обяснение на хората, които се тревожат за теб... е, казах каквото имах да казвам. Няма да повтарям повече. Превърнал си се в чужденец за всички нас.

Може би с тези грубости дядо му целеше да се отрече от него? Стив не бе имал време да разбере, защото, преди да каже нещо повече, се бе чуло покашляне зад гърба му и един тъп испански ефрейтор го уведоми, че в щаба им било получено спешно послание за него... Господжата идвала от далече...

— Върви да си вършиш работата, Естебан — студено и сухо бе казал дон Франсиско, — а аз ще върша своята.

Господжата, пропътувала целия път до Нуевитас, за да му донесе лично новините бе Мария Фелипа.

Подробности. Останалото бяха подробности. Андре Делери... Джини. Съдба или ирония? Трябваше да си спомни бурната ѝ съпротива, трябваше да се вслуша в тихите думи, изречени тогава в

стаята на Соня, когато се обърна и я видя да стои вцепенена на вратата, бавно осъзнаваща случилото се. Това бе моментът, когато я изгуби. По дяволите собственият му егоцентризъм — бе сигурен, че ще си я върне. Като някакъв герой от комична опера той крещеше и заплашваше, заповядваше ѝ да се прибере в къщи, а би трябвало да знае... Но каква полза, по дяволите, да преживява това отново и отново? Той и никой друг бе нейният убиец — толкова сигурно, колкото и ако собственоръчно я бе погубил.

— Съжалявам, че се наложи аз да ти го кажа, но татко сметна, че ще е най-добре да го чуеш от жена. Ако можем да сторим нещо за теб...

Някога бе изпитвал желание да я убие. Веднаж дори почти успя да го направи и щеше да я удуши, ако тя не се бе хвърлила в прегръдките му, притискайки устни в неговите... Някога. Много отдавна, когато те все още намираха път един към друг.

Шумът от вятъра, свирещ покрай ниската, служеща за депо ограда, върна Стив обратно в настоящето. По дяволите спомените! Нямаше смисъл отново и отново да се връща към нещо, което не можеше да промени. Това че бе убил Андре Делери в шумен дуел, наблюдаван от половин Хавана, не успокои болката... Неочакваното и изненадващо предложение на Мария Фелипа, нейната ревниво пазена девственост — цената, която тя му предложи за свободата му — не успя да притъпи болезнената нужда от единствената жена, която не можеше да има и никога нямаше да има — Джини... Неговата лисичка с огнени коси, неговата зеленоока съблазнителка.

Прейърс енд — името изглеждаше доста подходящо за настроението му. Малко пътници слязоха от влака на това забравено от бога място. Неочаквано, сякаш изпод земята изниква някакъв старец и с нескрито любопитство заглежда слабия, строен мъж, който слезе от вагона и се протегна.

— При Джак Прендъргаст ли сте дошли, а, господине?

Стив му отвърна със смръщен поглед и сви рамене:

— Е, може би. Поне е един от хората, които навестях, когато за последен път бях по тези места — повдигна тежките си дисаги и се запъти към товарните вагони, с бърбивия старец подире си:

— Значи мислите да поостанете, а?

Чужденецът се забърза и изведе неспокойния си кон от товарния вагон, без да отговори.

— „Денвърхаус“, тъй се вика най-добрият хотел в града — рече старецът. — Там отсядат всички приятели на мистър Прендъргаст, колчем минат тъдява.

— Не съм казвал, че съм му приятел — каза мъжът с измамно мек глас, а очите му се втренчиха в стареца и го накараха да замълчи. Бяха дълбоки и тъмносини.

Скочи на гърба на непокорния кон и се насочи към струпаните сгради, открояващи се недалеч на запад. Чудеше се защо са избрали такова отдалечено място за гара. Чу стареца зад себе си:

— Ако търсите нещо евтино, ама добре да хранят, пробвайте в „Каса Лома“.

Без да обръща глава, непознатият благодари през рамо, смушка коня си и се насочи към града. Старецът го проследи с поглед и поклати глава:

— Що ли не е слязъл в Ел Пасо и оттам да хване дилижанса? Побързо щеше да стигне до Прендъргаст.

Двама мъже, които се шляеха наоколо, заговориха кантонджията, като гледаха след коня и ездача.

— Още един наемник на Прендъргаст. Казвам ти, трябва да турим край на това и да ги очистим.

— Ъ-хъ. Само говорим, но никой пръста си не мръдва. Как разбра, че е от хората на Прендъргаст? Неговите авери никой път не слизат тука.

— Абе, ако не друго, оня е пратен да ни шпионира. Демек да ни види хала. Видя ли цялата железария по него? Два пищова и пушка, съвсем новичка. Казвам ти...

— Викаш, че е от стрелците, дето Прендъргаст се фукаше, че ги е наел? Същият, дето очисти всички заселници от ранчото на дядката Брейди, близо до Ред Маунтийн?

— Кой друг мислиш, мътните го взели? Пак ти казвам, ако не си размърдаме задника... — той погледна свирепо и плю. Беше млад мъж, двайсетинагодишен, с рунтава руса брада и червендалесто лице. Пръстите на едната му ръка си играеха с бакенбардите. Приятелят му плюеше съсредоточено от перона, като целеше стъпалата.

— Гръм и мълнии! Аз лично съм „за“. Я да идем да намерим Милт Кихоу и момчетата. Старият Милт... Мога да се обзаложа, че той ще измисли нещо.

Кривозъбият старец се приближи и каза важно:

— Видях му очите. Иначе на мексиканец мязаше, ама тия очи... Чисто сини, ви казвам и лед студени. Като на убиец. — Като видя, че е привлякъл вниманието, сниши глас и погледна към чиновника, който надзърташе през решетъчното прозорче към тях: — А, и още. Рече, че отивал при мистър Прендъргаст. Уговорили се били, вярно ви казвам.

Вятърът виеше като жена, оплакваща загубена любов, загубено минало, невъзможно бъдеще. Търкаляше тръни по улиците и носеше прахоляк, който щипеше в ноздрите. Червена прах, червено небе, кървава баня от пламък и пурпур, струяща от прашните стълбове на вихрушката, която предвещаваеше буря в планините.

Стив нахлупи шапката си и се свъси — всичко му изглеждаше нереално. Дали заради странното име на този град, или просто заради лошото му настроение. И къде, по дяволите, бяха всички?

Видя завързаните на коловете по улицата коне. Нямаше никой. Градът представляваше купчина грозни дървени постройки, струпани сред пустошта. Мъждива светлина се процеждаше от прозорците, сякаш който бяха вперили очи в залязващото слънце. Бяха му казали, че преди войната тук е имало голям град. Кръстосващите армии на Севера и Юга го разрушили, докато си играели на война за територията на Ню Мексико. Е, някои хора се бяха оказали упорити и постепенно започваха да строят наново. Но това нямаше никакво значение за конника, който се мръщеше на избелялата табела с надпис „Конюшня“. *Е — помисли си Стив — по дяволите, защо не?* Едно място, където можеше да прекара нощта, преди да продължи.

Слънцето падна внезапно зад планините като нажежен до червено камък. Мъждукащата светлина на лампата създаваше нещо като уют. Не за първи път Стив мрачно се зачуди защо Сам Мърдок бе решил да удължи ваканцията си, и защо бе избрал да прекара времето си с Големия Джак Прендъргаст в някакво ранчо сред пустошта. Още повече, че неведнъж бе споменава, че не обича ваканциите. *Дяволите да го вземат, няма да си губя времето в чудене — помисли си Стив мрачно. — Сам ще ми каже кога да прескоча до стария негодник.*

Доста въпроси си задаваше напоследък. Загубено време... Недостатъчно време. Ругаеше под носа си. *Защо не?* — помисли отново и се прокашля, за да изчисти гърлото си от полепналата прах. Скочи с леко движение от коня.

Проклет помияр — прецени го веднага дебелият червенокос мъж, който държеше конюшната, и се изплю. Си Баркър бе забелязал, че конят е неподкован, а и ездачът му бе слязъл от грешната страна. Но като видя ниско прилепналата до бедрото на странника пушка, реши: *По дяволите, парите са си пари!* А и щом имаше достатъчно да си плати за коня...

Този странник изглежда бе свикнал да замръква по пътищата. Очевидно пътуваше по работа. Каквато и да беше тази работа, Си Баркър нямаше желание да любопитства. За себе си бе решил, че чернокосият мъж най-вероятно е от хората на Прендъргаст.

Милт и момчетата няма да му се зарадват — помисли си. Устните му се разтеглиха в мазна усмивка, откривайки почернели от тютюна зъби, когато странникът се приближи с прашния си черен кон.

След като остави коня си, Стив почти инстинктивно се насочи към най-близката кръчма. Имаше нужда от питие, за да измие праха от гърлото си. Градчето беше малко и нямаше голям избор. Влезе в „Ред Скай“, понеже бе най-близо до конюшната.

Оказа се, че в салона няма много хора — отегчен барман, двама мъже, съсредоточени в играта си на шах, и стар негър, прегърбен над по-старо и от него пиано с дрънчащ тенекиен глас. Стив влезе сред облак от прах и горещ въздух и видя да помръдва само бялото на очите на стария пианист.

Мъжете само погледнаха и отново се върнаха към играта си, но по-малко съсредоточени отпреди. Барманът започна да трие грубия дървен тезгях пред себе си, затракаха чаши. Трима мексиканци, които си говореха тихо, се преместиха в дъното на помещението. Тъмните им очи шареха неспокойно.

Може би не бяха свикнали с минаващи оттук странници. Вероятно името на града бе причината. Освен това, кой би спрял тук? Железопътната линия не стигаше много по-далеч, а най-близката станция на дилижанса беше на мили оттук.

— Уиски — рече Стив лаконично и се отврати от себе си, задето е слязъл тук. Едно име се въртеше в главата му: „Морбид“. Трябваше да внимава. Плати си питието и го опита. Усети отвратителната долнокачествена течност да изгаря гърлото и стомаха му. Нямаше нищо общо с меката маркова напитка, която обичаше да пие напоследък, и точно от каквато се нуждаеше сега. По стар навик очите му шареха из помещението, отбелязваха изходи и прозорци. Усети любопитство в потайните коси погледи, отправени към него. Нормално за град близо до границата, почти на индианска територия. И старецът на гарата го бе попитал дали е приятел на Джак Прендъргаст. Стив се чудеше означава ли това, че Прендъргаст е докарал добитъка си насам.

По времето, когато го видя за последен път, не беше.

По дяволите, все пак не бе толкова отдавна. Но той бе обиколил много барове и бе пътувал доста, откакто за последен път видя Прендъргаст. Сигурно и на него му се бяха случили доста неща оттогава. Побутна чашата си през бара за още едно. Зачуди се дали да не последва съвета на стареца и да отиде в „Каса Лома“. Ако си легне рано, можеше да тръгне на зазоряване или дори по-рано. Познаваше

този край. Интересно как бе подминавал този град много пъти и никога не бе полюбопитствал да го посети. Люлеещите се врати проскърцаха. Влезе шумна група мъже, които разговаряха оживено на висок глас. Пианистът започна да бие по-силно по клавишите, а от някаква вътрешна стая излезе жена на неопределена възраст, с изкуствена златозъба усмивка.

— Хей, Лоти! — един от мъжете я сграбчи през кръста и я млясна сърдечно и шумно. Тя се дръпна и поглади накъдрената си коса.

— Джарет Кади, какво ще си помисли жена ти? Явно доста трудно си спомняш, че си женен мъж. Само от дъжд на вятър, а?

— Няма такова нещо, Лоти. Има само омъжени жени — друг един я шляпна по коляното.

Съдейки по дрехите им, това бяха заселници и дребни собственици, излезли да се поразпуснат в града. И тутакси познато усещане за опасност накара Стив да застане нащрек. Видя, че го гледат крадешком. Разумът му подсказа, че оттук рядко минават чужденци. Известна доза любопитство бе нормална. Но тези шумни мъже, с техните шеги, изглежда забелязаха, че е сам, и небрежно застанаха на края на бара, на почтено разстояние от него.

— Лоти, изпей ни нещо! Изпей „Дикси“!

— Както кажеш, Милт. Но първо трябва да си разквася гърлото. Жадна съм.

— Берт, я сипи на Лоти. И по едно за приятелите ми. Човек има нужда от приятели, нали, момчета? Много политици и крадци на земя се опитаха да заграбят онова, което по право си е наше. Все едно нямаме права върху земята си, само защото, момчета, сме се били във войната, а те не са. На такива им викам крадци и страхливци.

— Имаш предвид Прендъргаст? — един от мъжете опря лакти на прогнилия бар и сви рамене. — Мамка му, Милт! Знаеш, че Джек Прендъргаст е крадец на добитък и е започнал като такъв, докато другите са се биели във войната. Знаеш го много добре, както и всички останали.

Мъжът, когото наричаха Милт, вдигна чашката си, изпразни съдържанието ѝ и веднага я бутна за още. Повиши глас:

— Прендъргаст е крадец и страхливец, наема стрелци да му вършат мръсната работа — изведнъж обърна поглед към слабия,

синеок и загорял мъж, който седеше тихо на другия край на бара и си посърбваше от питието.

— Брей! Не забелязах, че има още някой, а ние си говорим толкова свободно. Не се случва чужденци да се навъртат наоколо. Тука има само политици и дезертъори, ако не броим гърмящите змии и скорпионите. Ти нали не си от тях, господине?

Сините очи срещнаха войнствения поглед на Милт Кихоу, без да трепнат. Бяха студени и напрегнати, тъй като Стив бе усетил тегнещата във въздуха враждебност.

— Просто минавам оттук... господине — бе замълчал, преди иронично да добави обръщението. Дългоносото лице на Кихоу почервения.

— Такива няма, дето просто минават. Няма много за гледане насам, освен крави, прах и мръсотия — много мръсотия, в която се ровят наемни убийци. — Замълча и добави многозначително: — Но ти не си от тая пасмина авантюристи, нали? Обзалагам се, че си като нас, а?

— Не можах да се бия много през войната — каза чужденецът с измамно мек и равен глас, а след това добави: — Много време мина оттогава, нали? А и сега нямам желание да воювам.

Допи питието си, без да бърза, подхвърли монета на бара и се изправи, за да мине покрай слисания Милт Кихоу. Забеляза иронично, че всички са замръзнали по местата си, освен пианиста. Танцърката, която наричаха Лоти, гледаше уплашено с широко отворени очи. Стив докосна шапката си и, без да бърза, тръгна към вратата.

Защо ли тези хора бяха толкова изплашени и ядосани? Като че ли причината за това бе той.

— Не знам за тебе, Милт, но надушвам наемниците от цяла миля — кресливият възбуден глас принадлежеше на младия мъж с руса брада, когото Лоти бе нарекла Джарет Кади. Стив усети нервния фалцет в гласа на младежа. Притихна за момент, а Кади продължи подигравателно: — Не струват нищо без пушката си, видяхте ли, момчета. Дори не е достатъчно мъж, за да ми отвърне.

Една бутилка, запратена с дяволска точност, прелетя покрай главата на Стив и се разби в краката му. Чу зад себе си пискливото възбудено кискане на Кади:

— Ей, Милт, май бяга, а? Дори няма да си плати за бутилката, дете ме накара да я счупя.

Мамка му! — Стив се обърна бавно. Русокосият се изпречи пред него с изваден пистолет.

— Събери го, господинчо! Берт обича да държи чисто.

Очите на странника бяха спокойни, дори хладни. Той погледна пистолета, а след това ухиления мъж, който го държеше. Джарет Кади забеляза това, но не му обърна внимание. С приятелите зад гърба си беше достатъчно смел, за да се изправи дори пред професионален стрелец. Рече високо:

— Хайде! Събери го! До последното стъкълце. Какво чакаш? В краката на странника изтрещя изстрел, накарал Лоти да изписка, но непознатият дори не трепна.

— И когато свършиш с това, ще им взема пистолетите, за да си тръгнеш, преди да са те пречукали — смехът на Кади бе висок, а шарещите му очи търсеха одобрението на останалите. — Ако не побързаш, ще те надупча! Размърдай се задника. И без това оня ден Берт спомена, че има нужда от помощник.

С нарастваща възбуда той насочи заплашително пистолета към чужденеца, който сви кротко рамене и сякаш отстъпи. Почти се бе навел, когато ръката му се стрелна дяволски бързо.

Кади изкрещя, хвана се за китката и пистолетът му издрънча на пода.

— Копеле! Счупи ми китката... — хълцайки от болка и яд, той посегна с другата ръка, но чужденецът бе по-бърз и дяволски хладнокръвен. Юмрук в гърлото и удар в корема и Джарет Кади падна върху бара, стенойки и пъшкайки, а в настъпилата тишина синеокият странник се огледа безизразно.

— Хубаво местенце — изкоментира той, палейки си пура. Втората монета, която хвърли, уцели бармана по корема и се търкулна под тезгяха. Навън, след залеза на слънцето, изведнъж бе станало студено и много тъмно. Вече на улицата, Стив дръпна от долнокачествената пура. Внезапно усети нещо нередно и я остави да падне. Инстинкт, може би едва доловимо предупреждение на границата на възприятията. Или просто усещането за някакво раздвижване в тъмното. Надолу по улицата хлопнаха капаци и през широко отворения прозорец проблесна фенер. Стив се хвърли встрани,

ругаейки наум. Едва освободил пушката от кожения кобур, вече стреляше. Но изстрелите сякаш идваха отвсякъде. Усети, че кракът му се подгъва и едва успя да уцели фенера. Нямаше време да презареди. Действайки напълно инстинктивно, Стив се целеше в проблясъците на изстрелите, раздиращи тъмнината. Усещаше куршумите да се забиват в тялото му, да го блъскат назад, въпреки че се опитваше да се задържи прав, опрял гръб на стената. Изстрел иззад коритото го перна от страни и отново го отхвърли към стената. Падна, като изруга силно. И докато насилваше тялото си да се обърне стреляйки, усети движение зад себе си. Направи безуспешен опит да се завърти и да стреля отново, но лявата му ръка се оказа скована и безполезна. Вече бе само с един пистолет и бог знае колко куршуми.

Вратата на бара се отвори и Джарет Кади, все още олюляващ се, насочи пистолет към него.

— Копеле, сега ще те довърша.

Стив, вече на земята, с мъка вдигна револвера си. Стори му се, че дръпна спусъка, но не можеше да бъде сигурен, защото изведнъж всичко избледня и тялото му престана да се подчинява на неистовите сигнали на мозъка. Оглушителен трясък, сякаш от някаква експлозия в черепа му... а след това безкрайното пропадане — съвсем бавно, въртейки се в кръг... И една последна изплъзваща се мисъл, преди всичко да изчезне: *Исусе, умирам...*

След оглушителната пукотевица последва почти болезнено безмълвие. Внезапно по улицата се разнесе трополене на каруца. Чуха се гласове, крясъци, някакви заповеди.

— Спрете да стреляте, проклетници, да се омитаме оттук! Очистихме го...

— Ей, застрелял е Мърфи! И Джарет...

Подобно на закъснел театрален прожектор, месецът показва забуленото си в облаци лице над нащърбените върхове на планините. Сега можеше да се различи жената, караща каруцата. По лицето ѝ се четеше смущение. Под белия шал, който се вееше на вятъра, свободно падаше тъмна коса.

— Какво се е случило? За бога, някой да ми каже какво се е случило! Джарет...?

— Джарет нямаше късмет, Лизи. Съжалявам. Оня беше чужденец, от наемниците на Прендъргаст. Вдигна скандал и започна да

стреля. Съжалявам...

— Ей! Да вдигнем телата от улицата, преди шерифът да се е събудил. Извинявай, Лизи, но ще трябва да използваме колата ти. Берт...

— Разбира се, Милт. Ще се погрижа за всичко и веднага ще изпратя Док до в къщи. Шерифът не трябва да узнае абсолютно нищо.

— Не трябваше да идваш, Лизи. Наистина съжалявам. Дай да държа юздите.

Един по-стар, набит мъж се покатери до ужасената млада жена, а силните му ръце удържаха внезапно подплашилите се от миризмата на прясна кръв коне.

— Джарет? — изрече отново тя през сълзи и, хълцайки, скри лице в рамото на човека. Старите ресори на каруцата заскърцаха под тежестта на телата. Кръвта се стичаше между изкорубените дъски.

— Какво ще правим с него? Ще ми се да го оставим на лешоядите. Той уби Джарет, и Том, и Блеки...

— Ще откараме и него. Не искаме Прендъргаст да научи, нали така. Нека го оставим да чака и да се чуди. Дай трупа тука, Пити; Утре ще го хвърлим на лешоядите.

До ранчото на Кади имаше повече от час път. Когато пристигнаха, очите на жената, Елизабет Кади, бяха изсъхнали, а лицето ѝ изглеждаше измъчено и изпито.

— Знаех си, че ще се случи нещо лошо. Умолявах Джарет да не ходи в града. А след като тръгна, все за това си мислех... Не трябваше да взима Фиделито със себе си, тези работи не са за малки деца... О, боже!

— Тихо сега, Лизи, тихо. Някоя от жените ще дойде при теб тази нощ. Знам, че е трудно...

— Джарет нямаше късмет. Тоя беше бърз. Чудя се колко ли му плаща Прендъргаст?

Било им писано още да се чудят. Когато пристигнаха в къщата, един от мъжете, разтоварващи телата, откри, че един е жив — чужденецът, наемникът на Прендъргаст, бе още жив.

— Копелето още диша и хич не мога да си обясня как — скръцна със зъби Милт Кихоу. — Ей сега ще го довърша.

— Не!

Студеният глас на Елизабет Кади го накара да се извърне изумен. Застина така, с изваден револвер.

— Сега, Лизи...

— Не... — отново рече тя с безизразен глас, под обрънатите към нея погледи. В някои от тях се четеше състрадание, в други — любопитство. После додаде по уверено: — Щом още е жив, и ако Док го излекува, нека увисне на бесилото. За убийство!

Когато дойде в съзнание, Стив се чувстваше така, сякаш вижда водната повърхност някъде дълбоко от дъното на океана. Светли проблясъци и сенки, размазани силуети, които плуваха около него, появяваха се и отново изчезваха. Беше буден или поне жив. Но къде? Как?

Затвори очи, а когато ги отвори имаше чувството, че са изминали само няколко мига. Откри, че лежи в малка, обляна в слънчева светлина стая, а цялото му тяло е покрито с бинтове, дори главата. Онова, което беше останало от него, му причиняваше непоносими болки. В стаята имаше и някаква жена — хубавичка, с тъмнокафява коса и лешникови очи. Лицето ѝ беше студено и мрачно. Когато го погледнеше и срещнеше погледа му, очите ѝ се присвиваха. Не можеше да си обясни изражението ѝ. Защо го мразеше? Не бе я виждал никога преди.

Стив понечи да говори, но само при мисълта за това разбра, че е твърде уморен и слаб. Все пак бе издал някакъв звук, защото жената се наведе над него и поднесе към устните му вода. Чу я да го пита с равен, идващ сякаш от много далече глас дали е в състояние да говори. След това усети тежестта на клепачите си и пряко воля си отново заспа.

Сега се луташе между съня и някакво нереално, полубудно състояние. Веднъж, докато бе в съзнание, я съзря надвесена над себе си да го насилва да погълне лъжица водниста супа. Друг път видя някакъв мъж с прошарена брада да сменя кървавите бинтове, причинявайки му непоносима болка. Жената със смръщеното лице също бе там.

— Ще живее ли, Док?

— Не мога да повярвам, че още е жив, с всичкото това олово в тялото си. Има силен организъм, предполагам. А и ти си дяволски добра болногледачка, Лизи. Не че съжалявам, задето го излекувах...

Разговорът обърка мъжа на леглото и му се прииска да попита... но мисълта си отиде, преди да бъде облечена в думи. След като

докторът си тръгна, болката стана още по-непоносима. Макар че се опита да остане буден достатъчно дълго, за да попита жената... да я попита защо... Навярно отново бе загубил съзнание.

Следващия път, когато се събуди бе вечер. Нямаше представа какъв ден е. Но светлината отвън бе червеникава и постепенно избледняваше. Болният забеляза, че в стаята е запалена лампа. Жената му донесе супа в глинена паница и започна да го храни, а това го унижаваше. Този път, насилвайки се, успя да промълви едно „Благодаря...“, след като тя бе привършила. Жената вече ставаше от стола си, но се спря и кратко рече:

— По-добре ли се чувстваш?

Стив кимна с глава, затваряйки очи от болка. А жената, без да продума, излезе от стаята и почти веднага се върна с чифт белезници. Той не оказа съпротива, докато заключваше дясната му китка за желязната табла на леглото. Само се смръщи в недоумение:

— Защо правиш това? Мислех... Докторът каза, че си сестра и си ми спасила живота? Тогава защо...

— Само така ще могат да те обесят — отвърна тя студено и му обърна гръб.

Той се загледа във вратата, която тъкмо се бе захлопнала след нея, опитвайки се да мисли, да си спомни... и разбра, че не може. Дори това малко усилие го измори и отново усети как реалността му се изплъзва. Не след дълго заспа.

На следващия ден момичето се върна и се зае с него умело и безчувствено, сякаш той бе ранено животно, предназначено за кланица.

Изглежда беше сутрин. Тя му бе донесла закуската — някаква противна на вкус каша — и отначало отказваше да говори.

— Защо? — почувства се достатъчно силен, за да настоява. — Бих искал да знам защо ще ме бесят. И защо ти толкова държиш на това.

Накрая, побесняла от яд, тя се обърна към него с режещ глас:

— Един от мъжете, които уби миналата седмица, беше моят мъж — в гласа й имаше горчивина. — Довлече се дявол знае откъде, като дебнещ вълк единак. Казаха ми колко бърз си бил и как нарочно не си му дал шанс. Права ли съм? Е, сега знаеш защо ще те обесят. И аз ще отида да гледам.

— Но аз... — Стив бърчеше вежди и се опитваше да си спомни, но през това време жената му обърна гръб и излезе. Затръшването на вратата предизвика болезнено пробуждане в слепоочията му. Той затвори очи и остана така, усещайки болката по цялото си тяло. Спомни си. Да, имаше изстрели... и парещи огънчета. Куршумите разкъсваха плътта му като кръвожадни насекоми. Невъзможно бе да е жив — спомни си как умираше.

Капаците на прозореца бяха затворени, но — стари и изкорубени — през тях се процеждаше светлина и шум от улицата... Гласове, тропот на копита, мучене на крава.

Ама тая жена? Дали е била там, докато траеше престрелката? И защо ли още беше жив? При всеки опит да си спомни нещо в слепоочията го пробуждаше режеща болка, а понечеше ли да помръдне, болката ставаше толкова силна, че му се гадеше. Бе по-лесно да спи, да умре отново.

Полузаспал, в безсъзнание, той се мятеше наляво-надясно, докато раните му не се отвориха отново. От топлата лепкава кръв и вътрешния студ го втресе неудържимо. Усещаше всичко в просъница. Помисли си, че е буден отново, защото чу собствения си глас. Какво ли бе казал? Кожата му гореше, бе изритал завивките. Усети ледената й ръка на челото си.

— Май пак те тресе. Изпий това.

Беше изморен от нейната игра. Защо, по дяволите, не го остави да умре. Но тя държеше здраво поднесената към устните му чаша и го насилваше да преглъща. Мразеше смесеното чувство на безпомощност и ярост. Когато жената се появи отново, гласът му звучеше дрезгав и почти безплътен:

— Виж, гос'пойце... госпожо...

Мамка му, изглеждаше много млада, почти момиче, за да е омъжена.

— Не трябва да говориш — тя решително го остави, по-ядосан от всякога. Вече се чудеше дали жената изобщо съществува, освен във въображението му, ако, разбира се, още бе жив. Въобразяваше ли си или сънуваше? Може би наистина бе мъртъв и тази чиста бяла стая бе адът.

Започна да изучава стаята — денем, когато слънцето струеше през счупените летви на капаците и хвърляше светли петна по пода и

стените. На отсрещната стена имаше ковъорче, а в ъгъла — малко дървено разпятие. Дали тя беше католичка? Точно срещу леглото се виждаше старомоден скрин с плетена покривчица върху него. Под прозореца видя умивалник, а върху него кана от кована мед без дръжка и нащърбен порцеланов леген за миене.

Не можеше да е затвор, нямаше решетки. И все пак той бе затворник. Дрънкането на ръждивите железни белезници му напомняше за това. Казаха му, че ще увисне на бесилото. За бога, защо? Бяха ли го измъчвали, докато е лежал в безсъзнание, или обесването, за което говореше жената щеше да бъде най-обикновено линчуване? И защо не беше виждал никой друг, освен нея! Наистина ли оня ден тук имаше доктор, който му сменяше превръзките, или й това бе сън?

Изпадна в мъчителен унес, изпълнено с кошмари, в които се виждаше как убива, бяга, преследва, яздейки през пустини и планини, а някой е по петите му — винаги невидим за него. А понякога имаше спътник. Меко женско тяло, притиснато до неговото, кичур бакърено червена коса, който докосваше лицето му и почти го заслепяваше. Опитваше се да се улови за нея, но се разнасяха изстрели и той падаше. Плющящи като камшици изстрели от револвери. Усещаше как се врязват в тялото му и агонизираше на границата на поносимото. Умираще отново. Знаеше го, защото беше заключен някъде под земята и се бореше да се освободи, докато останеше без дъх.

След това опитваше отново и отново, а белезниците дрънчаха о металната табла на леглото. Той падаше назад от слабост, задъхваше се, а потта обливаше тялото му. В отчаяният му мозък се блъскаха усещане за невъзвратима загуба и примесена с горчице безсилие болка.

Неочаквано жената се бе появила отново. Ръцете й го докосваха и за момент гласът й издаде някаква сянка от чувство.

— Какво, за бога, си сторил? Толкова ли си луд да мислиш, че ще се освободиш?

Почти се изкуши да се защитава, но се насили да замълчи. Тя остави лампата, която държеше, и мъжът забеляза, че скромно носи косата си на дебела плитка, преметната през рамото й. Бе облечена с някакъв пристегнат през кръста халат. И когато се наведе над него, той усети миризмата на чисто и уханно женско тяло. Сложи ръката си на челото му и каза загрижено, плъзгайки я надолу по гърдите на мъжа:

— Целият си вир-вода! Треска ли имаше?

Изведнъж погледите им се срещнаха, нейният — объркан, а неговият — отчаяно търсец и питащ. После очите ѝ потъмняха и тя се извърна рязко, сякаш не можеше да понесе погледа му.

— Сигурно си жаден — рече решително и му донесе вода. Постоянно го насилваше да пие нещо, но този път той ѝ беше благодарен.

— Благодаря ти...

Тя се стресна, обърна се настрани, оправи възглавницата му и дръпна нагоре завивките, така че да покрият полуголото му тяло. Под халата, макар и раздърпан, за момент на светлината на лампата се открииха извивките на тялото ѝ. Тя се обърна припряно, за да си тръгне, и посегна да вдигне лампата, когато мъжът каза:

— Не, не си тръгвай още. Моля.

Тя се спря за миг, все още с гръб към него:

— Ще се оправиш, вече нямаш треска.

— Трябва да говоря с теб — гласът му бе нетърпелив. — Вярвам ще разбереш!

— Да разбере! — гласът ѝ се извиси — рязък и пронизващ, и тя рязко се обърна. Лампата хвърляше отблясъци, разкривайки неумолимото изражение на лицето ѝ. — Господине, знам ги аз такива като вас. Хладнокръвни убийци, които като побеснели кучета дебнат да се нахвърлят върху жертвите си. Сякаш оръжията, които носите, ви дават правото да убивате всеки, изпечил се на пътя ви, както сторихте със съпруга ми. Вие и такива като вас — неусетно му бе заговорила на „вие“, но думите ѝ бяха като отрова, — трябва да бъдете държани затворени, като хищни животни. А може би вече сте бил там?

— Затвор? Какво имате предвид? — веждите му се събраха и гласът му стана рязък подобно на нейния.

— О, нямате много тайни от мен, господине. Да не мислите, че не съм забелязала всичките тия белези? Носели сте окови и са ви налагали с камшик. Трябвало е по-добре да си свършат работата! Каквото и да сте направил, навярно е било наистина лошо. Вие... вие сте зъл, ето какъв сте...

Той слушаше, без да трепне, като я изчака да свърши. След това каза с гневен глас:

— Боже мой! Вие знаете за мен повече, отколкото аз самият. Значи съм избягал престъпник, а сега и бесен вълк единак.

— Точно така. И не си въобразявайте каквото и да било само защото... съм ви върнала към живота. Бих направила същото за всяко болно животно, дори койот. Но този път няма да избегнете бесилото.

Той се втрени в нея, слисан от яростта ѝ.

— Опитвали ли сте се вече да ме бесите? И някой някога ще ми каже ли защо трябва да бъда обесен?

В усилието да сдържи яростта си тя пребледня като платно.

— О! Вие... вие лицемер! Как смееете да се преструвате, че не си спомняте какво сте сторил! Или едно убийство в повече не означава нищо за вас?

Тя грабна лампата и разярена излезе, проследена от мълчаливия му поглед. Той чувстваше, че го обземат безпомощност и лудост. Проклетата жена!

Следващия път, когато влезе, лицето ѝ бе студено и преднамерено безизразно. Дори не го погледна, докато умело сменяше превръзките и дрехите му. Той също мълчеше, гледаше я и разбираше по руменината, обляла лицето ѝ, че тя забелязва погледа му.

Не беше точно красива, но притежаваше стройно и гъвкаво тяло и грациозна походка. Имаше високи скули и сочни устни, когато не бяха свити неодобрително, както и добре оформена брадичка. Най-хубави бяха очите ѝ — полупрозрачно зелено злато — големи и засенчени, с гъсти черни мигли. Косата ѝ също беше гъста, падаше надолу по раменете на едри, тежки къдрици и скриваше почти детския ѝ гръб.

Ненадейно мъжът наруши напрегнатата тишина, насилвайки се да не трепне, докато тя стягаше една превръзка:

— Докторът ще се върне ли?

Тя го погледна сдържано:

— Не е необходимо. Възстановявате се бързо, а и аз мога да ви преобличам и сменям превръзките.

Нещо го подтикна да отбележи язвително:

— Не виждам защо си правите труда. Защо просто не ме оставите да умра? Можете да ме гледате как кървя до смърт и това ще ви достави същото удоволствие като бесенето.

— Вече ви казах какво мисля. А и вашето обесване може да послужи за назидание на други като вас.

— Значи имате обичай да бесите хора, без да ги съдите?

— Няма нужда от съд. Вие застреляхте хладнокръвно трима души, един, от които бе съпругът ми, и ранихте още един, който може би ще умре. Имаше и достатъчно свидетели. Така че не можете да отървете кожата, като ме лъжете — по лицето ѝ се изписа ярост. — Не, господине, дошъл сте тук, за да убивате, подмамен от кървавите пари на Прендъргаст.

— Изглежда онези, които съм убил, също са стреляли доста точно — иронично рече той.

Щеше му се да каже още нещо, но тя излезе, затръшвайки вратата след себе си. Остави го загледан в тавана и стените да гадае какво ли има зад тях. Беше горещо, почти можеше да помирише прахта отвън. От колко ли време бе тук? И колко ли оставаше, докато решат, че е готов да умре?

Когато жената се появи с обяда, той изпробва друга тактика:

— Може би ще е по-лесно, ако ме отключите, за да мога да се храня сам — предложи той.

— Не ви вярвам — студено промълви тя и, седнала на ръба на леглото, продължи да го храни, сякаш бе злоядо дете.

— Има ли цигари — попита мъжът, след като свърши с обяда и я накара да се намръщи.

— Не държа тютюн в къщата. А освен това един от куршумите е засегнал дроба ви, така че пушенето би забавило оздравяването.

Той прихна да се смее и спря едва когато го заболяха гърдите. Впечатли го контрастът между държанието ѝ и този черен хумор. Тя избухна ядосано:

— Непоносим сте!

— А вие не можете да не признаете, че има нещо смешно в цялата ситуация! Буквално ме върнахте към живота, и сега седите на ръба на това легло, хранейки ме, сякаш съм дете. Дори се дразните, когато искам да пуша.

Това я разяри, а иначе бледото ѝ лице бе поруменяло. Така изглеждаше още по-хубава.

— Как смеете да ми говорите по такъв фамилиарен начин. Човек като вас... звяр!

— Затова ли ме държите окован, сякаш съм домашен вълк? Има ли и друга причина, госпожо?

— О-о-о! — занемяла от ярост, тя го удари. Бе забелязал, че ръцете ѝ са груби и мазолести, сякаш е работила цял живот. Наведе се над него с цялата сила на отворената си длан и, губейки равновесие, падна отгоре му. Почти инстинктивно той обви свободната си ръка около кръста ѝ. И може би това бе причината ненадейно да я целуне, докато лицето ѝ бе съвсем близо до неговото. За момент усети нещо като отклик, почти отдаване. И тогава с приглушено възклицание тя се изтръгна, бършейки демонстративно устните си с опакото на ръката, като го гледаше безмълвно. Обърна се и избяга от стаята.

На следващия ден храната му бе донесена от възрастен мексиканец, който мърмореше под носа си:

— Дори бесилото е преголяма милост за него. Господжата не биваше да си мърси ръцете с тая мърша...

— Тя къде е? Да не би да урежда обесването?

Старецът го стрелна с уплашен поглед, а долната му устна увисна.

— Значи говориш испански, а? Имаш вид на бандит, само дето очите ти са сини, но това ни най-малко не ме засяга. Хайде, побързай, щото отвън има много работа. Не ми пука дали умираш от глад, или не!

С болезнена насмешка Стив вдигна рамене, което го накара да потръпне от болка.

— Трябва да ти кажа, старче, че и на мен не ми пука особено, само ми се ще да знам защо всички така дяволски желаят да ме обесят. За пръв път чувам, че човек, който се е защитил от нападение от засада, заслужавал линчуване. Или може би по вашия край законите са други?

Все още бе слаб като коте, а болката не заглъхваше. От смръщването на стареца разбра, че всякакви думи са безполезни. Очевидно го вземаха за някой друг и, след като не бяха успели да го убият, си бяха скалпили някаква правдоподобна историйка.

Старецът категорично отказа да продума повече. А след като той си тръгна, Стив си наложи да остане да лежи неподвижно, преодолявайки силното желание да се хвърли от леглото само за да разбере колко са здрави белезниците. Проблемът бе в това, че нямаше достатъчно сила. Мразеше слабостта, уловила го като в капан. Непоносимите пристъпи на болка съпътстваха всеки опит да помръдне. По дяволите, дори мисленето му костваше неимоверно усилие. Главата му бучеше и той търсеше спасение в черната бездна на безсъзнанието или съня. Не успяваше да различи деня от нощта. Бяха

го превърнали в проклето растение и Стив вече копнееше да долови звука от ботушите на онзи, който щеше да го отведе до бесилото.

Още два пъти мексиканецът идва, за да удовлетворява естествените му нужди, като неизменно отказваше да издаде друг звук, освен неясно мърморене под носа си. Когато накрая тя отново се появи, Стив осъзна, че му е липсвала. Липсвало му бе дори напрежението, което носеше със себе си.

Жената мълчеше, а скулестото ѝ лице бе студено и неподвижно. Стив я наблюдаваше безмълвно. Когато с обичайните си умели движения започна да го преоблича и да сменя превръзките му, той притвори очи. *Проклета студена кучка! И тя е същата като мексиканеца!*

Бореше се с болката, усещайки щипещата раните по тялото му пот. Чу жената да казва:

— Ето... — след това поднесе чаша вода към устата му.

Ако лявата му ръка не бе привързана към гърдите, той с удоволствие би отблъснал чашата, без значение колко безполезно щеше да се окаже това движение. Сега обаче се подчини и я изпи. Погледът му беше не по-малко твърд и презрителен от нейния. Жената хвърли тенекиения съд върху умивалника и за миг остана неподвижна. След това ядосано, почти с усилие пророни:

— По-добре ли се чувствате?

— Има ли значение?

Тя се извърна и улови ироничното повдигане на едната му вежда, което накара лицето ѝ да поруменее.

— Виждам, че сте се възстановил достатъчно, за да бъдете груб.

— Значи съм и достатъчно добре, за да бъда обесен, нали така? Какво чакате още?

— Ако някога съм срещал човек, който да заслужава да бъде обесен, то това сте вие! — избухна в отговор тя. Как мразеше подигравателната му усмивка! — Знаете ли изобщо какво е съвест? Не изпитвате ли поне малко угризение за хората, които хладнокръвно сте убил?

— Угризения? За това, че съм се защитил от група провалили се златотърсачи? — провлечено рече той, вбесявайки я. — Макар че, разбира се, може би трябва да съжалявам заедно не са успели.

В последните му думи имаше студена като стомана заплаха и жената не издържа:

— Не си мислете, че може да отървете кожата с тази опашата лъжа. Доминго ми каза какви сте му ги наговорил. Трябва да знаете, че няма да мине...

— Госпожо, струва ми се, че сте си навили на пръста да ме обесите и нищо не може да ви спре. Така че защо е цялата тази церемониалност, защо отлагате? Или просто обичате самото очакване и мисълта за екзекуцията ми? Приятно ви е да си представяте как ще увисна на въжето? Може би сте от онези хора, които обичат бесенето повече от празниците?

— Ти... Само безнадеждно болен мозък може да си помисли нещо подобно!

Прозвучалата в гласа ѝ ненавист извика на устните му подигравателна усмивка.

— Какъв е проблемът, госпожо? Мисълта за едно приятно малко празненство в чест на отмъщението не би трябвало да ви безпокои.

Тя му отправи безмълвен поглед, в който се четеше изпепеляваща омраза. Обърна се и излезе, затръшвайки с все сила вратата на стаята. Но непринуденият му подигравателен смях я сподире и навън.

Стив смръщено се взираше в затворената врата. *Още една загубена схватка.* Тя навярно също нямаше да се появи повече, докато не дойдеха да го вземат.

Не му се искаше да си спомня как се бе почувствал преди време в едно мазе в Далас с въже около шията, праметнато на една халка в стената — бавното задушаване, изгарящата болка в дробовете... Споменът се върна прекалено жив.

— Копеле, скоро ще увиснеш.

Пронизителният, възбуден кикот на една жена на име Тони Ласите, кънтящ в ушите му, преди бученето на собствената му кръв да го оглуши, докато въжето се затягаше бавно, бавно...

По дяволите, тази мисъл бе започнала да го влудява. Все пак искаше да се надява, че този път ще използват кон или скала.

— Господине, господине... п-с-с-т, господине! Неочакваното откъсване от мъчителните спомени му донесе облекчение. Две черни като въгленчета очи го гледаха изпод зле подстриган перчем — някакво

момче бе откrehнало дървения капак на прозореца. Стив отмести поглед към хлапака, на чието закръглено кафяво лице бяха изписани недоверие и любопитство.

— Здравсти, старче! — най-сетне рече Стив и сега черните очи го стрелнаха по-дръзко.

— Господине, вярно ли е, че сте истински бандит?

— Е, така казват. Но много зависи от това кой го казва! Бих се радвал на компанията ти, пък и както сам виждаш, така завързан за леглото не съм особено опасен. Защо не влезеш?

— Ами... — след кратко колебание, хвърляйки плах поглед през рамо, момчето ловко се покачи на перваза. — Както виждате, господине, не ме е страх от нищо, дори и от бандити. Аз също умея да стрелям. Може ли да видя раните ви? Сигурно са доста...

— Ще трябва да се приближиш. Или те е страх?

— Да ме е страх? Мен? Наскоро навърших десет и вече съм мъж.

След още един бегъл поглед през рамо момчето вече бе в стаята. Пристъпи колебливо, но синеокият непознат го окуражи с усмивката си и то рече:

— Не изглеждате много зле!

Докато разглеждаше бинтовете и синкавия белег, спускащ се по слепоочието на мъжа, очите на хлапака се разшириха.

— Ай! Дядо ми казва, че сте оживял по чудо. Е, изглежда не за дълго. Те ще ви обесят, нали така? Не се ли боите?

— Няма смисъл, след като знам, че въжето ми е вързано в кърпа. Само ми се иска да разбера защо са решили да ме качат на бесилото.

— О, застреляхте много мъже! Хей така: „бам-бам-бам“. Много бързо дърпате спусъка, господине. И аз искам да се науча един ден.

— А пък аз не бих ти го пожелал. Може да свършиш като мен...

— След това уж случайно попита: — Чудно, как така са ме надушили, след като съм толкова бърз, колкото казваш? Май нещо ми е поразмътена паметта.

— О, но вие не ги очаквахте, господине. Аз съм малък и те не ми обърнаха внимание. Чух ги да си говорят как ще хванат оня лош човек, изпратен да избие всички ни. Когато излязохте от кръчмата, вкупом започнаха да стрелят, а и вие също извадихте револвера си. Вдигна се страшна олелия, всички стреляха...

— Много интересна история ми разказа, звучи така, сякаш си бил съвсем наблизо.

— Но аз бях там. Лежах върху тротоара и на няколко пъти усетих над главата ми да свистят куршуми, но не се уплаших. Господарят, господин Кади, ми нареди да се прибера в къщи и да предам на госпожата, че щял да закъснее, но аз останах, за да видя какво ще се случи. Бихте се храбро, господине! Жалко само, че така са ви надупчили.

— Значи ти хареса да гледаш истинска битка, а? Разказа ли на някого какво си видял?

Очите му се размърдаха неспокойно и момчето поклати глава:

— О, не, господине! И вие няма да кажете, нали? Дядо ми ще ме бие, а и госпожата ще се ядоса. Не ми е позволено да ходя сам в града. Понякога обаче господин Кади ме взема със себе си, за да го откарам обратно, когато прекали с текилата. Но ако моят дядо научи, ще ме върне в Мексико при леля ми Сонора, която има цял куп деца и ме пердаши всеки ден... Сега трябва да вървя, защото здравата ще си изпатя, ако разберат, че съм бил тук.

— Почакай малко!

— Не съм идвал тук... не сте ме виждал — избъбри момчето и с ловкостта на маймуна се прехвърли през перваза, оставяйки Стив безпомощно да ругае под носа си.

Мамка му! Още малко му трябваше и може би щеше да убеди момчето да повтори разказа си пред нея. Но щеше ли тя да го изслуша? Щеше ли да пожелае да го изслуша? Така ставаха два гласа — неговият и този на момчето, срещу гласовете на всички „почтени“ граждани на Прейърс енд. В края на краищата може би това бе съдба. Може би е трябвало да слезе тук. Прейърс енд — краят на бесилото.

Неочаквано отвън долетяха звуци — тропане на копита, мъжки викове и някакъв по-писклив от останалите, навярно момчешки, глас. Компания, значи. За нея или за него?

Жената влезе в стаята, а той продължаваше да се чуди какво става. Лицето ѝ бе по-бледо от обикновено, тя хапеше устни. Следваха я четирима мъже, сред които като че ли разпозна един от онези, които се перчеха в кръчмата. Останалите го наричаха Милт. Стив отгатна по погледите им, че моментът е настъпил. Усети горчилка в гърлото си, но

лицето му остана безизразно. Милт Кихоу заговори пръв с едва сдържана възбуда:

— Изненадваш ме, Лизи, сложила си го на легло. Трябвало е да го държиш в мазето — това заслужават такива като него!

— Всички чакахме този час. Сигурно и ти, чужденецо?

— Достатъчно! — остро ги прекъсна жената и Стив забеляза, че пръстите ѝ нервно мачкаха престилката, която все още носеше върху избелялата памучна рокля. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха груби и зачервени, сякаш току-що бе свършила с прането. Тя добави по-високо: — Няма нужда от... от всичко това. Ще увисне на въжето и това е достатъчно.

След миг вече го влачеха навън с белезници на ръцете. Усети тялото си обляно в пот и се прокле за слабостта си. Бе твърде немощен, за да ходи сам. Някой го преметна на гърба на един кон, привързвайки го за седлото. Трябваше да стиска зъби, за да заглуши стенанията, които биха накърнили гордостта му. При всяко движение на коня сякаш бе прободан от стрели, по-болезнени и от куршумите.

След няколко мили към тях се присъедини друга, по-голяма група мъже. Елизабет Кади също бе там, карайки разнебитената си каруца. Старият мексиканец седеше до нея, а киселата физиономия не слизаше от лицето му.

— Тук ли? — вече не го бе грижа, само се надяваше да има късмет вратът му да се счупи веднага.

— Слизай от тоя кон! Лидж, що не го развържеш и не го свалиш. Ще го направим изискано.

Въжето, което метнаха на врата му, бе на Милт Кихоу. В настъпилата напрегната тишина някакъв по-възрастен мъж неловко прочисти гърлото си:

— Чакай малко. Май трябва да узнаем поне името му, или нещо такова...

— Ъ-хъ — съгласи се друг. — Нали после ще трябва да сложим някакъв знак на гроба му. Така Прендъргаст ще знае какво очаква всеки от наемниците му.

Стив усети как го обзема вълна от ярост и забрави слабостта и погнусата си. Вдигна глава и... странно, но срещна погледа на жената. Тя веднага отмести очи.

— Едно нещо ми се ще да зная — неочаквано рече той, карайки ги да занемаят за момент — за какво ще бъда обесен?

Всички го зяпнаха. По лицата им бе изписана смесица от ярост и удивление. Кихоу избухна:

— Какво, по дяволите, се опитваш да ни пробуташ? Прекалено добре знаеш какво си направил — застрелял си невинни хора!

— Бях нападнат, така че не можете да ме обвините в убийство. Или възнамерявате да ме линчувате за отмъщение?

— Какво плещиш? — изрева Кихоу, а лицето му стана пурпурно. — За бога, аз и Лидж бяхме там — гръмна ги без предупреждение не даде шанс нито на Франк, нито на Ред или...

— Това е лъжа. Още в кръчмата се опитахте да ме провокирате. Тръгнах си, а отвън ме чакаше хубава малка засада. А останалите ще попитам — не вярвате ли в правосъдието... или поне не изслушвате ли всички доводи, преди да произнесете присъдата? Не разпитвате ли свидетелите? Бях обвинен, че съм наемен убиец, без да ми бъде дадена възможност да се защита. С всеки минаващ оттук пътник ли постъпвате така, а, момчета?

— Не виждате ли какво се опитва да направи, проклетникът? Печели време, ето какво? А теб, копеле, ще те науча как се лъже...

Промяната в тембъра на Милт предупреди Стив за онова, което ще последва. Примката се стегна около врата му и го дръпна напред. С окованите си ръце хвана примката, опитвайки се да облекчи ужасното стягане около гърлото си. В същия момент усети, че пада на земята. Стори му се, че някъде много от далеч долетя женски писък:

— Не! О, не! Не така...

Усети, как кръвта бликна от отворилите се рани, докато бавно се задушаваше. Студени като лед пръсти го докоснаха и разхлабиха въжето и той отново с пълни гърди пое въздух. Иззад обгръщащата го червена мъгла до него достигаха гласове, извисяващи се и заглъхващи като воя на вятъра. Нищо от онова, което казваха нямаше смисъл, нищо не бе вече от значение. Имаше само един начин да избяга от болката, която го заливаше на вълни. Той изгуби съзнание.

Този път думата взе Мартин Бърнисън, най-заможният от дребните собственици, който пренебрегвайки ругатните на Милт Кихоу, каза:

— Съжалявам, че трябваше да застрелям коня ти, Милт, ще го заменя с един от моите. Нямах право да вършиш това! Думите на този човек, когото бяхме готови да обесим, ме накараха да спра и да се замисля. Откъде можем да сме толкова сигурни, че е от хората на Прендъргаст? А и той спомена нещо за свидетели...

— Вярваш на думите му, а се съмняваш в моите и тези на Лидж! За бога, трябваше да го убия още тогава това... това...

В този момент старият мексиканец, който работеше при Кади, довлече за ръка палавия си внук.

— Фиделито бил скрит под чувалите отзад в колата — обяви той на висок глас. — Не че едно хлапе трябва да гледа такива неща... Той рече същото, дето и чужденецът. Отвън са го чакали няколко мъже, които трябвало да го убият, ако онези вътре в кръчмата не успеели.

— Лъже! Ще повярвате на това мексиканско сукалче? И тоя старец е мръднал като внука си!

— Милт Кихоу, ако не млъкнеш, лично аз ще те застрелям! — лицето на жената бе бяло като платно, а роклята — опръскана с кръв и полепнала с прах там, където бе коленичила. Елизабет Кади стрелна с поглед разпалилия се мъж и го накара да замълчи. — Почти ни направи убийци, какъвто си самият ти. Мили боже, не мога да повярвам какво сторих току-що, какво направихме всички ние!

— Мисля — каза твърдо Мартин Бърнисън, — че трябва да викнем шерифа. Няма нужда да му казваме какво сме щели да правим, но той със сигурност ще може да разбере дали този мъж е издирван, или не.

— Ако мерзавецът оживее! — задъхано каза Милт Кихоу.

Бърнисън добави:

— Да! Ако оживее! Но поне сме сигурни, че шерифът ни е приятел и това е добре за нас, особено за теб, Кихоу.

Шерифът се бе облегнал назад в стола си и умислено си играеше с рижите си мустаци, когато в стаята влезе Елизабет Кади.

— Е, госпожо Кади...

— Доктор Уилсън каза... Той рече, че мъжът бил тук.

— Седни, Лизи. Столът не е толкова страшен.

Тя седна и трепна, като го чу да фамилиарничи, наричайки я с така омразното ѝ още от детинство име. Лиз... Лизи. Защо е трябвало да я кръщават с хубаво име като Елизабет, щом никой не я наричаше така? Дори и Джарет... При мисълта за Джарет бързо сведе големите си, лешниковокафяви очи, срещайки тези на шерифа Блейн.

Той я гледаше благосклонно и снисходително. Пожълтелите от тютюна пръсти все още поглаждаха мустаците му.

— Искаш да го видиш, така ли? — лукавият му поглед я караше да се чувства неловко и да съжалява, че изобщо бе дошла. — Предполагам, че няма да излезе нищо — каза той, продължавайки да я гледа със своя малко снисходителен поглед, който тя ненавиждаше. — Не можем да го държим повече тук. Досега не съм чул да е издирван. Поне по тия места. Разбира се, това не е достатъчно. Може да е някой от онези дезертьори, които кръстосват по границата напред-назад, постоянно сменяйки имената си.

Заслушана в думите на шерифа, тя почти забрави за какво бе дошла.

— Но наистина ли е професионален стрелец? Няма ли начин да разберете поне това?

— Без име, което да му увесим? — изразът на шерифа я накара да потръпне, но той продължи замислено, правейки се, че не е забелязал. — Не знам, Лизи. По дяволите, не мога да ти опиша колко Джон Смитовци съм изброил, откакто съм шериф! Но ако този тук е професионален убиец, близко до ума е, че все някой е чувал за него. Разпратех описанието му тук-там. А също и съобщение по телеграфа до щаба на тексаските кавалеристи в Остин. За да съм сигурен, че не идва оттам... Това е всичко, което можех да сторя. А той би могъл да

идва отвсякъде. Не казва откъде. Твърди, че си е изгубил паметта — лукаво я погледна. — Може да е скитник, който просто минава оттук. Или да е избягал от някой затвор, както вика докторът. А аз ще си мисля, че просто минава оттук.

— Никой не минава просто така през този град — с горчивина побърза да каже тя. Несъзнателно погледът ѝ се отмести към тъмния коридор, водещ към килиите. Шерифът забеляза това и я дари с блага усмивка.

— Виж сега, Лизи — меко каза той. — Нямам право да те спирам, щом искаш да го видиш. Жив е и се чувства достатъчно добре, за да тръгне на път. И ако не е издирван, моята отговорност свършва дотук. Но на твоє място... — видя безизразното ѝ лице и примирено въздъхна. — Той е от хората, които само създават проблеми. Откакто върша тази работа, придобих способността да усещам подобни неща. Не зная откъде идва и кой е, но мога да позная кога някой е опасен. А този човек е опасен. Предпочитам да си тръгне, да се омете от моя район. Имаме си достатъчно проблеми и без него. А освен това вече остарявам, Лизи.

— Искам само да поговоря с него, шериф Блейн — гласът ѝ беше хладен и безизразен. Мъжът въздъхна отново и се пресегна за връзката ключове.

— Е, хайде... — надигна се от стола си и тя го последва. Шерифът отключи вратата на коридора към килиите. След това неочаквано прошепна: — Прендъргаст изпрати един от хората си — вчера. Питаше за него, за това как изглежда, за всичко. Защо не направиш услуга на целия град, като го убедиш да си тръгне? Скоро ще получа отговор на телеграмата, която изпратих до Остин, и след това ще го освободя.

Тя каза с горчивина:

— Не мислиш ли, че той може да има други намерения? Бе нападнат от засада и направен на решето, а след това те... след това ние едва не го обесихме. Ако е такъв, за какъвто го смяташ...

— Може да ти е благодарен за това, че остана жив. След всичко, което направи, за да му отървеш кожата?

Тя въздъхна безпомощно, а шерифът сви рамене:

— Говори тогава с него, щом си решила! — след което добави недоволено: — Бог ми е свидетел, че не искам да се замесва в тази

война на страната на Прендъргаст. По дяволите, не искам да се замесва на ничия страна.

Жената не отговори нищо и той повдигна рамене примирено. Пусна я пред себе си в сумрачния и хладен коридор, в дъното, на който имаше три килии. Елизабет не се бе побояла да дойде при шерифа, окуражена от самочувствието, което ѝ даваше новата черна рокля от тафта, подходяща повече за града. Дори прическата ѝ бе по-различна — голям мек кок, който откриваше тила ѝ и изящните уши, край които се спускаха кафяви къдрици. Осъзна, че постъпва правилно. След всичко случило се, някой трябваше да му се извини от името на всички и смяташе, че е редно това да бъде тя — да му покаже, че не го обвинява за смъртта на Джарет. Освен това имаше и друга мисия. Това, че бе жена, не означаваше, че не може да поеме своя дял по защитата на градчето от посегателствата на Прендъргаст. Бе в правото си да го стори. Бе престанала да мисли за това, когато трябваше да седне на дървения стол в стаята на шерифа и да изслуша мрачните и ненужни предупреждения на стареца.

Но сега, когато бе заключена в малката килия насаме с него, Елизабет усети, че смелостта ѝ я напуска. За момент, срещайки безизразните му тъмносини очи, разбра, че няма какво да му каже.

Той не ѝ помогна особено. Лежеше на тясната койка, провесил единия си крак на пода, и безучастно премятеше из ръцете си карти от някакво тесте, разпилявайки ги върху покрития с одеяло дюшек. След излизането на шерифа чужденецът се надигна. Лицето му не изразяваше изненада. Погледна я внимателно и отново придоби безучастен вид. Докато шерифът заключваше вратата, и Лизи, и непознатият продължиха да мълчат. Елизабет бе останала права в стегнатата си рокля от тафта, осъзнавайки, че облеклото ѝ е твърде официално за подобно място. Пръстите ѝ нервно докосваха брошката, забодена на високата ѝ яка. Почувства, че я обзема паника, и ѝ се прииска да избяга. Засрамена разбра, че страхът ѝ не му бе убягнал.

Тя вдигна глава и видя подигравателно свитите му устни. Изведнъж се зачуди: *О боже, възможно ли е наистина да си мисли, че аз... доброволно...* Врхлетя я споменът за онази нощ, когато в осветената от лампата стая той я бе целунал. По лицето ѝ изби руменина. Усети капчици пот да се стичат по тила ѝ и си помисли гневно: *Защо не казва нищо? Защо и аз мълча?*

— Редила ли сте някога пасианс? — неочаквано наруши тишината той и се наведе да събере мръсните карти от одеялото.

— Не, аз... аз никога не съм играла карти.

Неволната тържественост на гласа ѝ го накара да се усмихне. Той се обърна към нея и хвърли колодата в ъгъла на килията. Картите се разпиляха на пода с мек, пляскащ звук, който я накара да трепне.

— Мислите се за изискана, богобоязлива дама? — каза той с подигравателен тон. Това я ядоса и тя му отвърна с предизвикателен поглед.

Мъжът носеше синя ленена фланела с отворена яка и тъмносини джинси. На слабата светлина, прецеждаща се през единствения, преграден с решетки прозорец, се виждаше брадясалото му лице. А когато се усмихна на внезапната ѝ дързост, по хлътналите му страни се появиха дълбоки бръчки. Тънък белег на едната му буза подчертаваше заплашителния му вид.

Шерифът го бе нарекъл „опасен“ и тя усети, че винаги го бе съзнавала. Дори слаб и болен, когато бълнуваше, изгарян от треската. Задържала доста дълго поглед върху лицето му, Лиз се сепна, чувайки се да казва припряно:

— Аз... Радвам се, че сте по-добре — думите ѝ прозвучаха сковано и тържествено.

— О, вече съм добре — небрежно отвърна той, а в гласа му отново имаше ирония. — Нали? Шерифът дори спомена, че ще ме освободи.

— Това... За това съм дошла да говорим — остави думите да се изнижат, засрамена от тревожната нервност, която я бе накарал да почувства. — Мислил ли сте къде ще отидете? Или... Какво мислите да правите?

— Струва ми се, че още мислите за Прендъргаст — рязко отвърна той и я стрелна с поглед, повдигайки едната си вежда. — Шериф Блейн каза, че някой е питал за мен.

— Аз... не знам вече какво да мисля. Аз... ние всички ужасно съжаляваме за случилото се...

— Ние? Милт Кихоу също ли? — появилата се в гласа му нотка на едва сдържана ярост я накара да потрепери.

Отвърна остро, опитвайки се да скрие страха си:

— Милт бе убеден, че сте от хората на Прендъргаст, а съм сигурна, че и Джарет си е мислел същото. Не одобрявам начина, по който са действали, но нямате представа какъв страх, наречете го паника, ако искате, изпитват хората по тези места. Всички ние от доста време живеем в сянката на този страх и насилие. Лошо ли е да отвърнеш на силата със сила?

— За богобоязлива дама, каквато изглеждате, прекалено често говорите за насилие — очите му се присвиха и последните думи легнаха като камък помежду им.

Тя реши, че нищо не е в състояние да ѝ попречи. Беше се разгорещила.

— Е, но вие също може да работите за тях. Защо да не сте един от мъжете, дошли да убиват за пари?

— Значи, без много да му мислят, са решили да ми видят сметката. Това ли искате да кажете?

— Не! — троснато отвърна тя, недоумявайки защо не успяваха да се разберат. Опитваше се да овладее смесицата от чувства, които този мъж извикваше в душата ѝ. Правеше опити да тълкува израза на лицето му, но дълбоката синева на неговите очи се превръщаше в преграда срещу опитите ѝ да разчете мислите му. Трябваше да му обясни...

— Елизабет — това неочаквано произнасяне на името ѝ я накара да замре. — Не сте дошла да си играете с мен, нали? Защо тогава?

Гласът му едва доловимо бе омекнал и това я остави безмълвна. Как би могла да му го каже! Като откровено предложение? За какво ли ще реши, че е дошла? И как смееше да я нарича „Елизабет“?

В крайна сметка устоя на опитите му да я обезоръжи.

— Дошла съм да говоря с вас.

След като произнесе тези думи, се учуди защо ли бе наблегнала на „говоря“. По очите му разбра, че това не му е убягнало, и побърза да продължи, преди да се е разколебала:

— Ние... аз... искахме да ви обясним как стоят нещата тук и да... да ви направим едно предложение.

Все пак успя! След като бе изрекла последните думи, тя сведе поглед. Мъжът я изглежда критично.

— Е, мисля, че вече ми обяснихте. Остава предложението, нали така? — В гласа му бяха прозвучали саркастични нотки и не след

дълго той цинично добави: — Трябва да призная, че е трудно да се устои на предложение от хубава жена като вас.

Той направи крачка напред и Елизабет инстинктивно отстъпи, чувствайки се застрашена от близостта му. Едва овладя импулса да се обърне и да избяга, за да извика шерифа. Вместо това си наложи да остане спокойна и, отмятайки глава назад, срещна подигравателните му, непроницаеми очи.

— Господин... — опита се да придаде на гласа си хладен и язвителен тон. Осъзнавайки обаче, че не знае името му, се обърка и каза ядосано с треперещ глас: — Вие... правите се, че не разбирате! Умишлено не постъпвате като джентълмен!

— Очевидно не, ако съдя по израза на очите ви.

Той язвително се усмихна с крайчеца на устните си. След миг усмивката се стопи, а очите му се присвиха и станаха още по-студени. Жената разбра, че ще я атакува. Бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му и миризмата на мъжка пот. Не можеше да продума, нито да помръдне или да се съпротивлява, в случай че той... че той...

— Е, какво ще правите сега? Няма ли да ми кажете какво е това ваше толкова интересно предложение? Или ще се разкрещите, че уж ви изнасилвам, за да накарате дебелия си шериф отново да ме заключи тук? Затова ли дойдохте, Елизабет? Облечена в хубавата си нова рокля, с шумолящо бельо отдолу и с тая брошка... — Той посегна и докосна брошката, карайки младата жена да застине от ужас. Сякаш бе хипнотизирана. — За това ли сте я закачила — за да изкушите един мъж да я откъсне и продължи надолу с всичките тези копченца... едно по едно... докато най-накрая не се добере до гърдите ви? За бога, дори с тази висока яка, с тези дълги ръкави и черна вдовишка рокля сте дяволски привлекателна. Кажете ми — гласът му стана по-мек, но на нея ѝ се стори безкрайно заплашителен, — вие част от предложението ли сте? Защото ако е така, току-що ме убедихте да размисля върху него.

Пръстите му съвсем бавно се спуснаха от яката надолу, очертавайки по пътя си нежните овали на гърдите ѝ. Тя отгатна, че мъжът ще я притисне към себе си, и се облегна на решетките на вратата, които болезнено се впиха в гърба ѝ през стегнатия корсет.

— О, не! — Дишайки на пресекулки, тя обвинително рече: — За каква ме вземате?

Той застина за момент, след което отпусна ръка и се извърна, свивайки рамене.

— За жена, ако не греша! Но май трябваше да се сетя... очевидно сте богобоязлива дама, която е тръгнала на църква. Добре тогава... Съвсем неочаквано той се излегна на койката, впери поглед в нея със скръстени под тила длани.

— Не мога да ви предложа да седнете, защото няма друга мебел, освен този мизерен нар. А това би могло да се стори някому не съвсем... не съвсем почтено. Предполагам, че доста трябва да се грижите за името си, особено, при положение че сте вдовица толкова отскоро. Така че защо не довършите онова, за което сте дошла. Освен ако не сте променила решението си?

Тя все още стоеше, подпряна на решетката на вратата, и го гледаше с невярващи очи.

— О, но вие... вие...

— Вече се разбрахме, че не съм джентълмен и вероятно съм професионален стрелец и платен убиец. Но може би сте дошла да разберете именно това, прав ли съм?

Ако не бе проникнала зад подигравателния му поглед, отгатвайки, че се е предал, тя щеше да извика шерифа и излезе с вдигната глава. Но тя бе дошла тук с мисия и нямаше да се провали само защото бе жена и този човек се бе възползвал от слабостта ѝ, за да я унижи. Елизабет събра цялото си останало самообладание и студено се взря в очите на непознатия.

— Сигурен ли сте, че все още желаете да ме чуете? Все пак Прендъргаст може да ви предложи много повече, отколкото ние.

— Отново този Прендъргаст. Е, може ли да кажа нещо за неговото предложение, преди да съм чул вашето?

Бе имал наглостта да повдигне едната си вежда, подчертавайки с това сарказма в гласа си. Ядът непреодолимо се надигаше в нея, принуждавайки я да крачи насам-натам из килията, стрелкайки го с поглед.

— А вие? Що за човек сте вие? Харесва ли ви усещането за... за власт, което ви кара да ни настройвате един срещу друг? Решил сте да си поиграете с нас? Онова, което направихте е... откакто съм тук, ме

правите на глупачка. Възнамерявах да ви направя предложение от името на дребните собственици и бедните заселници по тези места. Работливи, скромни хора, поселили се тук законно и желаещи веднъж завинаги да бъдат оставени на мира, да си извоюват почтено съществуване. Имаме вода и си я поделяме, слагаме огради, за да защитим собствеността си. Прендъргаст обаче иска целия район, за да отглежда добитъка си, и се опитва да ни изтласка с бодливата си тел и наемни убийци. Джак Прендъргаст се хвали, че сам е докарал тук железницата, за да превозва стадата си до големите пазари на добитък. Града също нарича свой... но мисля, че нищо от това няма значение за вас. Дойдох да ви направя почтено предложение, но, струва ми се, Прендъргаст ме е изпреварил. Затова ли дойдохте тук? Защо не казахте от самото начало? Доставя ли ви удоволствие да ме унижавате и обиждате?

Внезапно избликнали сълзи замъглиха очите ѝ. Тя се разхълца, обърна се и понечи да избяга, но непознатият скочи от койката с неподозирана котешка ловкост, улови младата жена за китката и я извърна с лице към себе си.

— Ех, пък вие! Я какъв горещ темперамент сте крила под педантичната си външност. Нима щяхте да си тръгнете, без да ми разкажете по-подробно за предложението на вашите приятели? — тя го погледна с мокрите си очи и непознатият остро се изсмя: — Така е по-добре. Поне все още не сте се разкрещяла. Изглежда все пак ви е останал здрав разум.

За най-голяма нейна изненада гласът му стана увещаващ:

— Бихте ли започнала отначало? Вие ще седите, а аз ще стоя прав. Обещавам търпеливо да изслушам всичко, което имате да ми кажете. Няма да издавам нито звук, докато не свършите, става ли? — Недоверчивият ѝ поглед извика на устните му лека усмивка. — Наистина го мисля! Все забравям, че ми спасихте живота. Без вас сега щях да съм мъртъв. Мисля, че ви дължа нещо повече от евтини обиди.

С каква лекота я обезоръжи и дори я накара да изпита известна вина за това, че го бе лекувала само за да бъде качен на бесилото. Сега той ѝ възвърна самочувствието и я накара да си спомни за мисията си толкова бързо, колкото малко преди това я бе довел до истерия. Не знаеше как да реагира.

Елизабет предпазливо пристъпи към застланото с мръсно одеяло легло и внимателно седна на ръба му. Все още недоверчиво поглеждаше непознатия, макар че сега той стоеше на няколко крачки от нея. Бе опрял рамо на измазаната с хоросан стена и я гледаше загадъчно.

На Елизабет ѝ бе трудно да събере наново разпръснатите остатъци от внимателно премислени думи. Горчиво съжаляваше, че изобщо е дошла, но вече бе късно. Сега бе тук и понеже се чувстваше притисната до стената, забрави подготвената стратегия, оставяйки думите сами да се леят в лаконични изречения така, както би говорил някой мъж. Когато свърши, тя зарови ръце в скута си и мълчаливо зачака отговора му.

— Кихоу? Той един от вас ли е?

Въпросът му я накара да настръхне, а очите ѝ се разшириха.

— Милт Кихоу е член на нашата Асоциация. Помолиха ме да ви уверя, че няма да ви причини повече неприятности. Той е глупак и кибритлия, но осъзнава, че има нужда от Асоциацията. Не, сигурна съм, че няма да се изпречи на пътя ви!

— А ако предположим, че аз се изпреча на неговия?

Думите му я предизвикваха, но сега тя бе готова да им отвърне.

— Ако Милт Кихоу предприеме нещо, той... ще се окаже сам. Вече разбира това.

— Не отговорихте на въпроса ми! — От присвиването на сините му очи по гърба ѝ полазиха тръпки. Мъжът безразлично сви рамене. — Е, този отговор ми е достатъчен.

— Значи... сте съгласен?

— Вижте, почакайте малко! — едва ли не ядосано се оттласна от стената и закрачи из килията. Меките му стъпки напомняха за тези на заключен звяр. — Защо мислите, че ви трябва наемник? И откъде знаете, че аз съм такъв? По дяволите, днес всеки носи револвер, дори търговските пътници.

— Шерифът смята така. А освен това Фиделито... той казва, че макар и изненадан, сте бил по-бърз от всеки друг.

— А колко стрелци е виждало това дете? По дяволите, сляпата паника може да направи от човека водач по-лесно отколкото някога си е мислил.

Тя го наблюдаваше замислено, с леко наклонена глава.

— Струва ми се, че за вас това не се отнася. Вие сте... вие сте...

— Убиец?

Спря да крачи из килията и погледна младата жена, а когато тя понечи да отговори, махна нетърпеливо с ръка.

— Е, добре, вашият женски инстинкт! Може би сте права, но знаете ли вие и вашите приятелчета от Асоциацията в какво се забърквате? Въвлечането ми във вашата война може да запали фитила и веднъж започнала, никой няма бъде в състояние да я спре. Ще настъпят смърт и разрушение... и горчиви мъки за двете страни. Замесвала ли сте се в подобна война? Знаете ли докъде може да доведе това?

— А вие замесвал ли сте се? От това ли бягате, пристигайки тук?

Имаше усещането, че на лицето му бе надяната маска — толкова безизразно стана то. След това мъжът направи някакъв странен, непознат жест, сякаш помиташе някакъв неприятен спомен.

— Май не разбирате френски! Това означава... по дяволите, няма значение, това означава, че е ваш ред, госпожо Кади.

Сега тя бе искрено учудена.

— Няма нужда да ругаете и да ме плашите със зловещи предупреждения. Смятате ли, че не сме обмислили всичко това? И не сме го разисквали? Не сме се колебали и измъчвали? Знаем какво би могла да означава една подобна война. Но има нещо, което се нарича гордост, и ние възнамеряваме да защитим собствеността си. Не им ли покажем, че ако се наложи, сме готови да се бием... те просто ще ни прогонят. Правено е и другаде. Затова основахме Асоциацията.

Очите му синееха като полирана стомана.

— О, разбира се, вашата Асоциация. Заръчаха ли ти да ме предупредиш какво ме очаква, в случай че откажа да приема предложението им? Със сигурност не бих желал да бъда главната атракция на следващото обесване във вашето градче.

Тя внезапно скочи на крака.

— Вече ви казах, че сте напълно свободен да избирате и няма да имате никакви неприятности, в случай че решите да си отидете, вместо да се намесвате.

— Значи това е дилемата, а? Или оставаш на поста си, или напускаш града.

— Съвсем справедливо, не мислите ли? — изстреля в отговор тя. На лицето му отново се изписа подигравка.

— Може би! Особено от ваша гледна точка. Добре, госпожо Кади. Ще си помисля.

— Ще си помислите?

За миг тя не успя да скрие разочарованието си, но след това се овладя и процеди с неподражаема официалност:

— О, много добре! Смятам, че би било...

— Справедливо?

— Ще говоря с шериф Блейн...

— Да ме пусне? Бих се радвал, ако го направите. Наистина става отегчително по цял ден да редя пасианси. — Той извика надолу по коридора към шерифа и изненадващо повдигна брадичката ѝ с един пръст. — О, още едно условие!

— Моля! — припряно измънка тя, дочувайки вратата да скърца. Непознатият се засмя:

— Дошла си заради мен, нали? Тази рокля много ти отива. Шериф Блейн очевидно бе в добро настроение. От джоба му се подаваше сгънат лист жълтеникава хартия.

— Е, хайде! Погостувахте си, госпожо Кади.

Изрекъл тези думи, шерифът веднага придоби предишната си съдържаност. Елизабет вирна брадичка и рече:

— Благодаря, шериф Блейн! — Прекрачила прага очакваше той отново да заключи решетката, но шерифът, незнайно защо, стоеше и се усмихваше на затворника. Това я накара да го изчака.

— Имам добри новини за теб, Смит, или както там се казваш. — След като не получи отговор, той продължи: — Получих телеграма от Остин, Тексас. Изглежда си чист или поне не знаят нищо за теб. — Грубите му пръсти докоснаха жълтата хартия и той поклати глава. — Наистина странно! Изпратих им най-подробно описание, а те дори не са чували за теб. Изглежда идваш от Юга. Както и да е. Войниците не те търсят, а и никой не е чувал за стрелец с подобно описание, така че...

— Да не би да искате да кажете, че съм свободен и още сега мога да си тръгна, а, шерифе?

Ленивият му глас прозвуча спокойно и безизразно. Елизабет го погледна косо с видима тревога. Сега, когато бе свободен, можеше да

промени решението си и да си замине. Може би между шерифа и този суров мъж имаше нещо, но... Тя остана на място и се заслуша.

— Е, като че ли това е положението — неохотно рече шерифа. — Ела в стаята ми, за да подпишеш документите за освобождаването.

Шерифът се запъти надолу по коридора, а непознатият учтиво ѝ направи път да мине преди него. Помисли си, че той върши всичко това някак автоматично, сякаш по навик. Странно как рядката му любезност контрастираше с невъздържания нрав, който долавяше у него. С цялото си същество усещаше стъпките му зад себе си и докато шерифът отключваше външната врата, непознатият я прихвана под ръка и прошепна на ухото ѝ:

— Няма ли да ме почакаш?

Не знаеше какво да стори. Ако сега си тръгнеше към ранчото, бе сигурна, че хората на Прендъргаст ще се доберат до него или пък той щеше да ги потърси. И все пак, какво знаеше за него тя или който и да било от приятелите и съседите ѝ. Чувстваше се неловко и си даваше вид, че не слуша разговора им, вторачила поглед в ъгъла на бюрото.

— Навярно, пристигайки, си имал и друг багаж. Имаш късмет, че госпожа Кади бе така добра да запази поне пистолетите, които си носил. Връщам ти ги.

Шерифът отключи един шкаф със стъклена вратичка и извади от там два патрондаша, револвери и кобури. Матовите им черни дръжки проблясваха някак зловещо.

— Трябва да впиша някакво име в този документ — подхвърли шерифа и мъжът вдигна към него втренчения си в револверите поглед.

— О, забравихте ли? Джон Смит. — След което с развеселен поглед добави: — Какво друго?

Докато го наблюдаваше, Елизабет усети примесения с възмущение страх, който се надигна в гърдите ѝ при вида на умения и методичен начин, по който мъжът боравеше с оръжието.

Той закопча на кръста си двата патрондаша, така че револверите увиснаха до бедрата му. Младата жена много живо си спомни как ги бе свалила от безжизненото му тяло. Тогава се бе погнусила от тях и ги бе захвърлила настрани. Настоя да ги задържи единствено за да не попаднат у Милт Кихоу.

— Някакъв нов модел ли са? — разговорчиво попита шерифът. — Видях, че са „Колт“, но този модел не ми е познат.

— „Колт 44—73“. Центриран огън и метални гилзи — почти механично изрече другият.

— Това е! — каза след малко шерифът, прибавяйки уж случайно: — Надявам се, нямаш намерение да ги използваш наоколо, господин... ъ-ъ-ъ... Смит! Тръгваш си веднага, нали? Конят ти още е в конюшните. Вярвам, ще го познаеш. Искам да кажа, че вече нищо не те задържа тук.

Иронични бръчки набраздиха лицето на Джон Смит.

— Толкова ли нямате търпение да се отървете от мен, шерифе? Тъкмо си помислих, че искате да ме задържите тук, при вас. Но виждате ли, обещах на госпожа Кади, след като напусна затвора, да вечерям с нея. Това имахте предвид, нали, госпожо?

Вече навън, той ѝ помогна да се качи на разнебитената каруца и пое юздите. Елизабет все още бе бясна, а и не можеше да си поеме дъх от хватката на ръцете му, докато я бе повдигал. Непознатият седна до нея и тя се вгледа в сините му очи, които шареха някъде отвъд гърбовете на конете. Младата жена понечи да се оправдае:

— Знам, че трябваше да я боядисам и да сложа нови ресори, но работата в ранчото няма край, а после и цялото това нещастие...

Без да обръща внимание на думите ѝ, той попита:

— Сама ли идваш в града?

— Аз съм жена! Дори те не биха посегнали на жена — остро отвърна тя.

Мъжът повдигна вежда и изрази съмнение с поглед, но не каза нищо. Продължиха надолу по прашната главна улица на града. Елизабет седеше напето и гледаше право пред себе си, сякаш това щеше да я направи невидима за втренчените любопитни погледи, които без съмнение ги следваха на излизане от града.

Членовете на наскоро основаната Асоциация на дребните собственици не очакваха да го видят на срещата си тази вечер. Но, останала без избор, Елизабет го бе завела направо в дома на Франк Дийн, където се събираха. Тази вечер събранието се очертаваше да бъде по-оживено от обикновено. Помисли си го, когато улови укорителния поглед на Мили, съпругата на Франк.

— Ще правите онова, което ви кажа — предупреди ги Джон Смит и добави: — и не искам да чувам оплаквания относно методите си! — Гласът му поомекна, а студените сини очи обходиха присъстващите, сякаш ги преценяваха. — Зная, че не ме харесвате. За вас съм по-лош и от вълк, но имате нужда от мен или от някой друг като мен, прав ли съм? Така ще опазите ръцете си чисти!

— Вижте сега, господин... — прекъсна го кресливият глас на някакъв дребен мъж, Брад Кюбъри. — Как ще се разберем за плащането?

— Ами... — Франк Дийн смутено прочисти гърлото си — вече обсъдихме това. Всеки от нас ще плати своя дял. Ще имаме достатъчно... — той замълча, забелязвайки, че Смит гледа Елизабет Кади.

— А вие, госпожа?

Тя се изчерви засрамена.

— Аз... не знам колко ще мога да платя, но...

Сякаш внезапно изгубил интерес, той се извърна към останалите.

— Чух вашето предложение, сега вие чуйте моето и решете дали ще го приемете или отхвърлите.

Запали си пура и хвърли изгорялата клечка между обувките в ботуши крака на Милт Кихоу. Кихоу почервения, очите му се раздвижиха неспокойно, но той не каза нищо.

Гледаха го безмълвни как дърпа от пурата си, карайки ги да чакат, докато накрая не вдигна очи.

— Ще ви кажа какъв е планът ми след няколко дена, когато поразгледам наоколо. Ще имам нужда от всички карти, с които разполагате. Но помнете, че всеки си гледа своята работата. И вече казах — не искам да чувам никакви оплаквания за начина ми на действие, разбрано? Ще разчитам на вас, почтени граждани, да не споделяте с шерифа онова, което става — язвителният му тон ги засегна, но те закимаха в знак на съгласие.

Франк рече:

— Но... вашето възнаграждение, вие не...

Смит сви рамене:

— Храна и амуниции, с които да започна, а освен това и нов „Уинчестър“. Ще вземам по пет долара от всеки и по един процент от продажбите ви, но само в случай че аз сам прибирам стадата в кошарите.

Онези, които седяха в дъното на тясното помещение, започнаха да мърморят под носа си. Милт Кихоу не се сдържа и войнствено рече:

— Повечето от нас могат да платят, но други, като Феликс и Лизи, по дяволите, човече, те просто нямат тези пари! Искаш да кажеш...

— Тъкмо до там бях стигнал, преди да ме прекъснеш, Феликс може да ми осигури коне, ще имам нужда от два добри коня, освен моя... — той замълча и не след дълго продължи, — а що се отнася до госпожа Кади... — Елизабет усети върху си настойчивия му поглед, който я държеше в ален против волята ѝ. Мъжът меко добави: — Хареса ми как се грижи за мен, докато бях болен, така че би могла да заплати... — тук той се поколеба, усмихна се с половин уста и огледа смутените, притеснени лица, вперили погледи в него. Нейното бе пламнало, въпреки че младата жена се опитваше да не отвърща поглед. — Ще спя и ще се храня у тях. Имате свободна стая, нали? Освен това госпожа Кади има нужда от мъжка ръка, която да поддържа стопанството.

Елизабет си отдъхна, а Милт Кихоу се обади ядосан:

— За бога, искаш всичко това? Всички ние знаем, че си позволява прекалено много, дори за такъв като него. Нима ще му позволим да обижда една жена, без да сторим нищо?

— Милт! — беше гласът на Елизабет, хладен и ясен. — Милт Кихоу, би ли ме оставил да отговарям сама за себе си, ако обичаш! Аз

съм самостоятелна жена и мога да правя каквото пожелая. Така че... приемам... — тя почти се задъхваше от гняв. Щеше ѝ се издайническата руменина да изчезне от страните ѝ. — Приемам предложението на господин Смит. Аз също искам да дам своя дял. Настоявам!

— Значи се уговорихме?

Елизабет изгаряше от гняв и срам едновременно и сега се опита да внесе ред в обърканите си мисли. Приятелите ѝ само пристъпваха от крак на крак, без да смеят да я погледнат. През това време Смит обясняваше какво ще има право да върши и какво не, така че тя изпита известно облекчение.

— Май вече е време да те отведе у дома. Отгоре на всичко съм гладен като вълк.

Пред изненаданите погледи на присъстващите той я улови под ръка и я изведе, без никой да посмее да го спре.

Елизабет бе безкрайно благодарна на Доминго, който бе дошъл заедно с Фиделито, за да я вземе. Никак не ѝ се прибираще сама със Смит и настоя бързивото момче да се качи в каруцата с тях. Обаждаше се само от време на време, колкото да нарушава тишината, и със задоволство откри, че той разбира това. Издаваха го потрепващите ъгълчета на устните му. Смяташе, че малко приказки няма да навредят и бе обезпокоен заради нея. Не се стремеше да ѝ противоречи, както обикновено, а заговори момчето на изненадващо диалектен испански. Бе възнаграден с порой от думи, който не секна чак докато пристигнаха в ранчото.

Запътвайки се да разпрегне конете, Доминго извика внука си да му помогне, въпреки че на Елизабет никак не ѝ се искаше да си отиват и да я оставят сама. Начинът, по който я бе уловил през кръста, докато ѝ помагаше да слезе от каруцата, я остави без дъх. Развълнувана, тя почти избяга нагоре по стъпалата на къщата, но заклеци крака си в една прогнила дъска и падна в обятията на Смит.

— Внимавай! Защо не ме оставиш да вървя напред — гласът му звучеше безстрастно, но той я бе уловил за ръка и не я пускаше, въпреки опитите на младата жена да я издърпа.

— Мога и сама, благодаря! Само тази проклета пола...

— Радвам се, че не носиш турнюр — гласът му стана нетърпелив. — Хайде!

Тя се опита да овладее нервите си.

— Но... тъмно е, трябва да запаля лампа.

— Защо?

Той вече отваряше вратата, а откровеният му, почти до бруталност директен въпрос я ужаси.

— Нищо не виждам! Трябва да...

Зад прикритието на препъващите се думи, умът ѝ летеше, а сърцето биеше лудо. За бога, какво възнамеряваше да прави с нея? Усети как я тласна пред себе си, а вратата с трясък се затвори зад тях в тъмнината на спалнята, нейната спалня!

— Не! — каза го твърде късно и думата прозвуча като приглушено хрипене в гърлото ѝ, когато той я взе в обятията си. Започна да я целува припряно, рязко и безмилостно, докато главата ѝ не се отпусна назад и тя не усети тялото си да омеква, сякаш бе направено от глина.

Наблюдавайки го сякаш от огромно разстояние, Елизабет осъзна, че ръцете му се движеха надолу по гърба ѝ, борейки се с кукичките и копчетата. Разумът ѝ ужасен изкрещя: „*Не!*“ и тя събра сили да отблъсне мъжа. След миг усети студената стена зад гърба си.

— Не! — успя най-сетне да изрече думата. — Какво си мислиш, че правиш?

През откренатата врата се процеждаше слаба светлина. Старецът бе запалил лампите в кухнята и стъкмяваше огъня.

Силуетът на Смит се отразяваше в прозореца. Мъжът сваляше пистолетите си, разкопчавайки ризата.

— Искаш да те съблека ли? Ще стане по-бързо, ако го направиш сама! А и не искам да съсипвам роклята ти. Побързай, за бога, чувствам се така, сякаш цял живот съм те желал!

Чувствата се разбиваха в нея като вълни: изненада, ужас, ярост, недоумение.

— Какво? Какво каза?

— Защо да губим време в свенливи игрички? От самото начало знаеш, че те желая, нали? Свали тези дрехи и ела в леглото, Елизабет. Освен ако не искаш да го извършим прави?!

Той захвърли ризата си настрани и пристъпи към ужасената жена. Гласът ѝ се извиси истерично и го спря:

— Ти... защо? Що за човек си ти? Как смееш?! Как си позволяваш? Сякаш си ме купил, като че съм... Излез! Махай се от тук! Чуваш ли? Веднага се махай от спалнята ми! Или ще... ще...

Той стоеше неподвижно и я гледаше. Гласът му — твърд и студен — изплува от мрака.

— Мислех, че разбираш за какво ти говоря! Проклятие, нали си жена и знаеш дяволски добре... мислех си, че съвсем ясно съм изразил намеренията си. Желая те, Елизабет! Какво очакваше от мен? Продължително ухажване или предложение за женитба? Това ли е начинът, по който една почтена, богобоязлива дама подкупва съвестта си?

Сълзи обляха страните ѝ след грубите му думи, но тя бе достатъчно ядосана, за да започне да се брани:

— А за теб няма значение, че аз не те желая, така ли? Не, струва ми се, че нищо няма значение за теб, освен да грабнеш онова, което ти се прииска, без изобщо да се интересуваш за чувствата на другите или каквото и да било друго, права ли съм? Не съм ти дала никакъв повод да ме довлечеш тук и да се отнасяш с мен като с някоя от онези жени, с които очевидно си имаш работа. Аз не съм част от твоето възнаграждение, господинчо! Ще те храня, ще ти шетам, ще пера дрехите ти и ще се грижа за тебе, но аз все още принадлежа единствено на себе си.

Тя застана пред него със стиснати юмруци и разплакани очи, чакайки със страх реакцията му. Опитваше се да чете по изражението на лицето му, но когато мъжът проговори, тя остана изненадана. В гласа му нямаше и следа от страст или гняв — бе станал мек и безчувствен. Видя го да вдига рамене, преди да каже:

— Добре. — След това, оставяйки я в недоумение, метна ризата си и колана с револверите на рамо. Тя го гледаше и не можеше да повярва на победата си. — Извинете, госпожо, че си въобразих такива неща.

Обърна се да излезе и Елизабет си спомни защо бе дошъл.

— Вие... къде...? — замълча и започна да хапе устни.

— Мога ли да използвам предишната стая или трябва да легна отвън? — в гласа му звучеше ледено безразличие. Колко бързо семеняха настроенията му.

— Стаята е готова. Смених бельото.

Той бутна вратата и рязко се обърна, което я накара да постави ръка на устните си, за да не извика.

— Бих се радвал да вечеряме нещо, ако не ви представлява прекалено голяма затруднение. Храната на шерифа не става и за кучета.

След това излезе, като я остави вперила немиждащ поглед във вратата, която внимателно бе затворил след себе си.

Елизабет като сомнамбул се зае с обичайното вечерно шетане. Запали лампите, сложи още дърва в печката и стопли ръцете си на огъня. Черната рокля от тафта бе внимателно сгъната в любимата ѝ кедрова ракла и, сякаш за да се накаже, тя облече най-старата си рокля. Вече заета с приготвянето на вечерята, все още се питаше защо го направи. *Защо трябваше да бъдеш толкова суетна, Елизабет Кади? Отиде там, за да го съблазниш? Не! Съвсем не! Просто исках да изглеждам добре, това е всичко. Няма нищо общо с него. Изобщо не го харесвам. Не му вярвам. Той е саможив, прилича на вълк единак. Не трябваше да го приемам тук. Какво ли си мислят другите сега?*

Тя счупи един от любимите си съдове, един от малкото останали от сервиза, който имаше от майка си, и изгори пръста си на голямата тенджера. Заплака.

Какво правя? Полудявам ли? Да го оставя да си позволи подобна дързост, поне да го бях зашлевила... а сега му приготвям храната...!

Все пак тя приготви вечерята, свали престилката си и я закачи на куката зад вратата. Провикна се през двора:

— Яденето е готово — опита се гласът ѝ да прозвучи остро и безразлично.

Може би не бе чул. Може би нямаше да дойде. Но тя чу слаби звуци от водната помпа отвън, а когато мъжът влезе, се държеше като че нищо не бе се случило — любезно като всеки странник, помолил за храна.

— Наистина мирише вкусно. Поогледах наоколо. Добре сте се наредили. Къщата е с дебели стени, в случай че... се налага да се отбранявате от индианци. Но има някои неща за оправяне.

Той се отпусна на един стол и Елизабет с леко треперещи пръсти му сипа храна. Бе удивена от непринуденото му държание.

— Знам... има много за оправяне. Оградата се разпада. Но само с Доминго и Фиделито и с толкова къщна работа... — тя седна срещу

него, като триеше мокрите си ръце в роклята. Бе забравила за престилката. Побърза да заговори, изпреварвайки въпроса му: — Имахме трима мъже, които работеха при нас, но след като Джарет се сприятели с Милт Кихоу и този Тали Бъртън... Преди той не ходеше по барове и не играеше хазарт. Беше възпитаван дори по-строго от мен. Но всичко тук е по-различно. За жена съм доста силна и по принцип нямаме нужда от помощ, освен при прибиране на добитъка. Аз...

Говореше нервно, избягвайки да го поглежда, но изведнъж замълча. Спомни си, че мъжът срещу нея бе убил съпруга ѝ. Колко странен бе животът. Толкова много неща се случваха сякаш без никаква причина.

За нейно успокоение, той не отговори веднага, а продължи да яде с голям апетит, след като ѝ бе отправил дълъг, неразгадаем поглед.

— Добре готвиш — рече след малко той, на което тя сухо отвърна:

— Благодаря. — Предпочиташе да мълчат, с което той явно бе съгласен, защото не продума, докато тя не стана да почисти масата. Попита я дали има за пиене нещо по-силно от кафе.

Показвайки неодобрението си, Елизабет сви устни и бръкна в шкаф, натъпкан с какви ли не неща — сувенири от Сейнт Луис, картички от Канзас Сити, комични вазички, които на времето трябва да са били хубави.

— Предпочитам да не пиеш тая гадост в дома ми, ако обичаш — категорична бе тя. Държеше почти пълната бутилка уиски така, сякаш се боеше да не се оскверни. — Не одобрявам спиртните напитки.

— Доста благопристоен е бил твоят Джарет — изкоментира подигравателно мъжът, като наливаше в полупразната си чаша за кафе. След това вдигна поглед, срещайки неспокойните ѝ укоряващи очи. — Няма да пия тук. Може ли да задържа бутилката? Като се има пред вид, че не одобряваш алкохола — добави бързо. После запали пура, която Доминго бе извадил от скритите си резерви.

Щеше ѝ се да му противоречи отново, но той стана и закрочи неспокойно из стаята, което я изнервяше.

— Имаш ли карта? — неочаквано попита той.

— Въобще... не знам — безпомощно отвърна тя, опитвайки се да намери чиста кърпа за съдовете. — Джарет имаше цял куп книжа. Все

още са в оная кутия в ъгъла. Нямах време да ги прегледам.

— Е, ще е по-добре да намериш време — нареди безцеремонно мъжът. — Смятам да изляза за малко. Ще допуша пурата, ще пийна и мисля да се поизкъпя на помпата отвън, преди да се върна.

Тя порумения и се обърна, ядосана, че не бе успяла да го скрие.

— Ами — подхвърли през рамо, — няма да поглеждам навън, докато не свършиш. Но бих могла да ти сгрея вода, ако искаш — предложи неохотно. — Има една стара вана, която използвам понякога, отзад в килера.

Стив ѝ отвърна с дяволита усмивка, сякаш му доставяше удоволствие да я смуцава.

— Все пак благодаря, госпожа, но студената вода навън ми е достатъчна. Нека не ви преча да се изкъпете, както, предполагам, мислехте да сторите. Ще вляза в стаята си през прозореца, за да не ви безпокоя.

Тя сложи юмруци на хълбоците си при наглото му намигване, докато излизаше. Щеше ѝ се да го замери със стария мокър парцал, с който миеше съдовете, и да му каже да се изтрие с него, но това щеше да бъде твърде грубо от страна на една дама, а и не искаше да му доставя удоволствие, като му покаже, че я ядосва и притеснява. Слава богу, нямаше да го види повече тази вечер!

Остатъка от вечерта реши да посвети на себе си. Хвана се, че се наслаждава на мисълта да се изкъпе. Крчеше безцелно из малката стаичка, която бе издействала Джарет да пристрой към къщата. С тъга се запита защо не идва вече тук. Тук бе оставила книгата, която все си обещавахе да дочете, със синя лента на мястото, докъдето бе стигнала. Тук бе и сватбената снимка на родителите ѝ... Нейната стая. Лично нейната. Дълго време не бе проветрявана и намирисваше на мухъл, пък и не ѝ се оставаше тук тази вечер, сама в люлеещия се стол, опитваща се да избяга от себе си в друг свят с хора, които никога нямаше да познава. Джарет не обичаше жена му да чете романи. Често я хокаше за това. Дори бе довел свещеника да ѝ говори и да я убеждава, че четенето на такива книги може да я наведе на мисли, които да събудят дявола у нея...

Не — рече си Елизабет. Затвори вратата след себе си. — *Не ми се седи в стаичката тази вечер. Ще си легна.* Но онзи разговор за баня изведнъж я бе накарал да усети, че е горещо и старата груба рокля ѝ се

стори неудобна. Вече бе минало повече от седмица, откак не се бе къпала истински. А това бе нещо, което обичаше често да прави, единственият истински лукс, който си позволяваше, освен четенето.

Защо не? Хубаво е да си легнеш с усещане за свежест и чистота, да измиеш праха и пясъка от косата си.

Не ѝ костваше много усилия да домъкне коритото в спалната си. И понеже печката бе още гореща, с почти пълен котел вряла вода отгоре, скоро ваната ѝ бе готова. Тя затвори вратата и прозореца. Въглените в малкото огнище срещу леглото догаряха. Светлината бе достатъчна и не след дълго Елизабет вече беше във ваната. Тананикаше си, за да не чува плискащата се на двора вода, където непознатият шумно пръхтеше.

Банята е само една необходимост, не нещо, за което да се губи излишно време. Елизабет бързаше и бе готова, преди водата да изстине. Изсуши се пред огъня и си сложи халат, който стегна леко през кръста. Сложи още дърва, среса хубаво косата си и я върза с някаква панделка.

Ето — каза си доволна. Банята и горещият чай бързо щяха да я приспят. Съжали, че е влачила ваната чак до спалнята, за да не бъде безпокоена. Сега трябваше да я изпразни или да я остави така до сутринта. По-добре сега да свърши това — помисли решително, борейки се с ваната, която „не бе чак толкова тежка“, както си говореше ободрително, докато я влачеше през кухнята. Спря да си поеме дъх и се ослуша. Само котлето със супата къкреше едва-едва на печката. Плискането на вода отвън бе престанало. Освен воят на някакъв койот в далечината, всичко бе спокойно.

Но след като отвори вратата на кухнята, тя катурна ваната и я изля. В първия момент не го чу да се появява зад нея, докато той, протегнал ръце да ѝ помогне, не каза укорително:

— Защо не ме повика да ти помогна?

Тя така се изплаши, че не можа да каже и дума. Успя само да кимне с глава, бутна ваната под чешмата. Погледна го и сърцето ѝ отново се сви, сякаш бе бягала дълго време.

Беше гол до кръста. Заздравели рани се белееха по загорялата му кожа. Изведнъж почувства, че се страхува. Усети топлата си голота под халата и горещата кръв, нахлуваща в страните ѝ.

Погледна го. Той стоеше пред отворената врата на спалнята ѝ. Очите му бяха в сянка, така че не успя да види изражението им. Елизабет нервно отметна немирнен кичур коса и навлажни устните си:

— Ами... тъкмо си лягах. Искаш ли още кафе? Има още в канчето, но е доста силно.

— Знаеш какво искам. — Той бе достатъчно близо, за да дръпне леко панделката и косата ѝ да се разпилее като тъмен бляскав облак. Пръстите му я докоснаха, погалиха нежно лицето ѝ, плъзгайки се надолу към раменете, после... изведнъж халатът просто изчезна, свличайки се от тялото ѝ от само себе си. Трябваше му само крачка, за да я вземе в обятията си.

Това ли бе чакала наистина? Защо не се съпротивляваше сега? Гърдите ѝ бяха голи, зърната им тръпнеха при допира с меките косми на гърдите му. Целувките му — нежни, но настоятелни, този път я отнасяха в лъжовно усещане за безметежност. Каквото и да се случваше, то се бе зародило вътре в нея. Като вода, която потича отначало леко, а след това разбива бента. Ръцете му галеха гърба ѝ, плъзгайки се надолу-нагоре, и тя чак сега усети, че халатът се е свлякъл в краката ѝ. Докато Елизабет заекваше несвързано, мъжът я вдигна на ръце, притискайки я към себе си, и я пренесе през прага в спалнята ѝ. Положи я на леглото, което ги очакваше. Младата жена извърна лице, за да не вижда очите му и се затвори в себе си.

— Лампата... моля те...

Без да продума, той изгаси лампата и сега, в неочаквано падналия червеникав мрак, Елизабет изтръпнала отгатваше движенията му. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ кънтяха въпроси: *Какво правя тук с него? Какво иска той от мен?* Отново го усети — беше се съблякъл и я притискаше към себе си, а по тялото ѝ полазиха студени тръпки.

— М-м-моля! Не съм... нямам...

Устните му я накараха да замълчи. Сгрываше я с длани, изучавайки тялото ѝ бавно, много бавно и нежно, сякаш искаше да запомни всяко сантиметърче. Тя задъхано започна да се извива под него, правейки опити да се измъкне. Той не биваше да постъпва така. Дори Джарет не си бе позволявал да я докосва толкова интимно. Мъжът целуваше лицето ѝ, ушите, шията и дори гърдите по начин, тласкащ я към немощ и полуда. А може би вече бе полудяла? Със

сигурност, щом лежеше така, позволявайки на един непознат да се възползва от слабостта ѝ.

— Моля те, недей! — промълви тя, но мъжът вече бе между бедрата ѝ. Изведнъж младата жена усети тялото си обхванато от пламъци, кожата ѝ бе толкова чувствителна, че дори дъхът му я нараняваше. Дишането ѝ се учести и не след дълго тя простена тихо, изумена от непознатите усещания, които я заливаха. Желанието ѝ да се съпротивлява се изпари.

С Джарет никога не съм се чувствала така! — част от съзнанието ѝ все още бе будно. Испита вина от това, че лежеше тук, с мъжа, убил съпруга ѝ, но... вече бе отвъд тези мисли.

Тя и Джарет, и двамата съвсем млади, знаеха много добре какво ги очаква. Спомни си първата им нощ — Джарет бе толкова пиян, че заспа и захърка, а тя лежеше до него в новата си нощница, без да смее да помръдне. Единственото, което помнеше от следващата сутрин, когато, събуждайки се, Джарет я откри до себе си, бе изгарящата болка... Елизабет бе хапала устни, за да не крещи. Когато всичко свърши, ѝ остана само срамът и унижението при вида на кървавите петна по чаршафите. Бе ги изпрала, търкайки отчаяно, така че дланите ѝ едва не се разкървавиха. Оттогава насетне Джарет се хвърляше върху ѝ един-два пъти седмично, вдигаше нощницата ѝ и мрънкаше смутено, докато припряно и набързо я обладаваше. Помнеше звука от дишането му — тежко и на пресекулки, — докато тя трябваше да се насилва да лежи под него, очаквайки го да свърши и се претърколи встрани, захърквайки почти моментално. Тогава изпълзяваше тихо от леглото, за да се измие и да се върне в леглото, лягайки възможно най-далече от него. Това бе онази част от съвместния им живот, която не можеше да сподели с никого.

Майчините ѝ смутени подмятания за „спружески задължения“ и „някои неща, които искал мъжът“ не я бяха подготвили за отвращението и чувството за скверност, изпитвани всеки път, когато това се случеше. Безмълвното съвкупяване винаги ѝ бе напомняло за онова, при домашните животни. Но сега този непознат, който също не бе продумал, ѝ показваше колко различно можеше да бъде всичко.

Любеше я по непознат за нея начин — с ръце, устни, със силното си мъжко тяло, предизвикващо у нея усещания, за които не бе подозирала, че съществуват.

Някакво диво, напиратко в корема ѝ пулсиране се разливаше все повече и повече, карайки я да се извие като лък и да отметне глава назад.

— Толкова си хубава, Бет... — чу гласа му.

Останала без дъх, тя се раздвижи, за да прилепи всяка частица от тялото си към неговото. Не бе останала и следа от срам или страх — единствено копнеж да го усеща дълбоко в себе си. Сякаш по собствена воля, тялото ѝ бе започнало да се движи, опитвайки се да поддържа неговия ритъм — издигаше се и потъваше, докато във вътрешността ѝ не се изля огнена река, сякаш слънчева светлина след буря и дъжд след суша.

Той като че ли усещаше онези стаени и потискани в нея усещания, които търсеха излаз. Знаеше кога трябва да бъде нежен и кога — настоятелен почти до грубост. Времето бе спряло, съществуваха само движенията и сетивата.

През нощта огънят догоря и изгасна, но не ѝ топлината на тялото му. Младата жена лежеше сгушена в обятията му, притисната до него със залепено за рамото му лице. Не смееше да помръдне. Мислите ѝ бяха замъглени и объркани. Тя, Елизабет Кади, току-що бе блудствала с мъж, когото едва познаваше, но това не я караше да изпитва срам и унижение. Ни най-малко. Чувстваше се изтощена и... най-сетне в мир със себе си. Свободна!

Долината и ливадите, ширнали се под палещото слънце, навяхаха смътното усещане за някакво очакване. Апахите отново бяха изровили томахащата на войната, а и команчите все по-често се появяваха от север. Не само дребните фермери и останалите заселници, но дори и хората на Прендъргаст се подготвяха да отвърнат на постоянно грозящата опасност. За кратко се бе възцарило благодатно, макар и напрегнато, спокойствие.

Елизабет Кади бе привикнала да не задава много въпроси — стигаше ѝ да се чувства щастлива. Едва сега разбираше какво означава да живееш, да се радваш на всеки божи ден, каквото и да ѝ носеше той. Каквото и да ѝ носеше... Понякога я душеше страх и измъчваше неясно предчувствие, че е съгрешила и един ден ще бъде наказана не само за прегрешението си, но и за това, че му се радваше и че чувстваше щастие от него. През по-голямата част от времето прогонваше тези мисли, намирайки си работа, когато него го нямаше.

В ранчото имаше много работа. Винаги бе имало, но сега нещата вървяха. Доминго, изпълнен с чувство за отговорност, се суетеше наоколо, сякаш подмладен с двадесет години.

Оградата изглеждаше по-добре, отколкото когато е била нова, а зад нея сега се разхождаше добитък. Каруцата бе преобоядисана и поправена, подобно на почти всичко наоколо. Мазето, което преди тя рядко използваше, сега бе почистено и пълно с оръжие и амуниции. Не ѝ се искаше да мисли за това и за времето, когато Смит щеше да замине и да отсъства с дни. Понякога ѝ се струваше, че е прекрачил границата, а друг път си казваше, че не желае нищо да знае. Някои от членовете на Асоциацията, подбуждани от Милт Кихоу, роптаеха, но други, като Мартин Бърнисън и Франк Дийн, които бяха по-възрастни и опитни, като че ли разбираха и приемаха случващото се. Сега всички разполагаха с карти и бяха проучили терена наоколо. Откриваха слабите си места и местата, където имаше нужда от масирана защита, ако се стигнеше до там. Всеки един от тях бе превърнал къщата си в

малък форт, със запаси от вода и храна, които трябваше да стигнат почти за седмица.

— Нуждаехме се от някой, който да ни организира — с въздишка казваше Мартин Бърнисън. Той наминаваше от време на време и, когато Смит го нямаше, оставаше да си побъбри с Елизабет. Тя знаеше, че Мартин я харесва и че винаги я бе харесвал. Беше вдовец, с голям, шестнадесетгодишен син и по-малък — току-що навършил десет. Говореше се, че бил добър съпруг и би се оженил отново, но изглежда бе доволен от онова, което имаше. Елизабет харесваше Мартин, защото бе мил човек и не псуваше. А след като жените, „почтените съпруги“, постепенно бяха спрели да я посещават, тя се радваше на компанията му, особено когато бе сама. Всичко беше невероятно различно и понякога имаше усещане, че разумът ѝ не е в състояние да възприеме толкова нови изживявания, толкова нови идеи. Неща, за които преди бе вярвала, че са срамни или дори греховни — като четенето, носенето на копринено бельо и навика да се разхожда гола, оставяйки Смит да разглежда тялото ѝ и да го целува — сега я радваха.

Джон Смит, хм-м... — Косата ѝ се разпиляваше по лицето му, докато Елизабет се притискаше към него, накланяйки глава, за да може да го наблюдава. Понякога, когато го будеше рано сутрин, той недоволстваше, сумтеше и заравяше небръснато лице във възглавницата, с надеждата, че ще бъде оставен да поспи. Напрасно. Пръстите ѝ се спускаха надолу по гърба му, оставяйки розови следи.

— Смит! Това ми напомня за една история, която мама ми разправяше навремето. Някакъв английски капитан се оженил за индианска принцеса...

— А-ха! — промърмори той. — Покахонтас. Чудно дали и тя е била толкова немирна сутрин.

Тя се изкикоти и притисна тяло в неговото, разбуждайки го отново.

— По дяволите, Бет!

Веднъж, в момент на раздразнение, бе споменал, че не помни кой е. Същото, което разказа и на шерифа, без да се интересува дали му вярват или не. Но пред Елизабет се бе почувствал почти гузен заради тази невинна лъжа, особено виждайки колко наивно го разпитваше тя.

— Никога ли не си се питал... имам предвид... кой си всъщност?

Той упорито отказваше да я погледне, но, все още полубуден, ѝ отвърна:

— Разбира се, нормално е да се питам!

— Ето, това имах предвид.

Бет седна до него и го накара да се претърколи по гръб, а той ѝ отправи сънен поглед.

— Не помниш ли поне истинското си име, това исках да кажа. Разбра ме погрешно, нали? — тя въздъхна. — Толкова често не мога да разбера какво казваш. Не разбирам смисъла на онова, което казваш. Бих искала... Смит, кой си ти всъщност?

Без да обърне внимание на въпроса ѝ той рече:

— А ти, Покахонтас? Що за жена си ти? Какво се крие под хладната ти, педантична външност? Не си ли се питала какво търсиш в леглото на негодник като мен?

— Недей! — отказа се да настоява тя, сгущвайки се в него. — Само се опитвах да кажа... — гласът ѝ прозвуча приглушено, — че си различен. Преди да се омъжи, мама ходила на училище и, струва ми се, затова съм по-начетена от връстниците си. Но все пак не знам и половината от онова, което знаеш ти. Не умея да говоря толкова добре, не разбирам значението на думите, които използваш.

— Исусе, какво е това? Копнеж по духовно просветление? Какво се опитваш да ми кажеш, Бет?

— Смит, не ми се сърди! Просто понякога изпитвам желание да поговоря с някого, разбираш ли? Имам нужда от нещо повече от... това, когато сме заедно, веднага да се хвърляме в леглото. На теб го дължа. И още нещо, аз... те обичам, Смит. Поне така мисля.

— Бет...

— Не, моля те, не се опитвай да ме спреш — трябва да го кажа! Така ще е по-добре и за двама ни.

Той не отвърна нищо, само я прегърна и след малко Бет продължи:

— Джарет, да! И за него трябва да ти кажа. Джарет и аз... е, той беше първият младеж, който прояви интерес към мен, а аз не исках да бъда сама. Семейството ми не бе богато и често не си дояждахме. А Джарет тогава все още бе мечтател. Мечтаеше да отидем някъде на запад, да се заселим и си уредим хубаво кътче, само за нас двамата. Аз жадувах за същото — да мечтая, да пътувам, да бъда някой! Да се

чувствам свободна. И... преглътнах това, че понякога прекаляваше с пиенето. Гледах само татко да не узнае. Беше ми все едно, когато... когато бяхме... знаеш... Не се държах особено любезно. Мислех си, че така трябва да бъде, че така е редно. Мама ми бе казвала, че мъжете искали някои... неща от жените. А съпругата трябвало да търпи, това било нейно задължение. И аз търпях. Търпях дори когато онова, което се случваше, въобще не ми харесваше. Чувствах се... не се смей... чувствах се осквернена. И така бе, докато... е, след като се преместихме тук, Джарет си намери приятелчета и започна да пие още повече. Постоянно ходеше в града и ме оставяше сама да се оправям с ранчото. Налагаше се да върша всичко, но аз... аз всъщност бях щастлива, че не се налага да лягам с него както преди. Често... понякога нарочно се скарвах с него, за да побеснее и да замине за града. Случвало се е да ме удари, но винаги е било по моя вина. Аз го предизвиквах. И щом той... когато станеше така, се чувствах виновна, отвращавах се от себе си, защото ми се струваше, че бог ми е сърдит, задето съм толкова лоша съпруга и задето дори не съжалявах за онова, което правех. А сега, с теб...

— Бет, скъпа! Стига, а? Ела при мен!

Той я притегли към себе си и обсипа с целувки обляното ѝ в сълзи лице, опитвайки се да ги пресуши.

— Смит, о... Смит!

Тя отвърна на ласките му, притискайки топлото си отзивчиво тяло към неговото.

— Това не е грях, нали?

— Млъкни, Бет!

— Обичам те! — прошепна тя, а устните ѝ потърсиха неговите.
— Знам, че за теб не е същото, но и кой казва, че трябва да бъде. Знам дори, че един ден ще си тръгнеш, но това е без значение, чуваш ли? Няма никакво значение, щом сега си мой.

Той заглуши с устни трескавите ѝ, несвързани думи. Казваше си, че всичко това са само настроения и му се искаше тя да не бъде толкова многословна. Бет бе топла, сладка и отзивчива и той не искаше да я наранява. Почти ядосано се нахвърли върху тялото ѝ, но тя, въпреки дневната светлина, му отвърна с готовност, без да се съпротивлява. Завивките се свлякоха на пода, а Смит се поотдръпна и огледа голото ѝ, тръпнещо тяло. После нежно прокара ръка по него.

— Прекрасна си, Бет! — Никога не ѝ каза, че я обича.

Скоро след това той изчезна на едно от своите мистериозни пътувания, за които нито тя, нито някой от останалите смееше да го попита. Бет винаги казваше, че знае къде е, но била обещала да пази това в тайна. Чувстваше се по-добре, карайки ги да си мислят, че е много близка с него. Но, подобно на останалите, бе измъчвана от въпроси, още повече че той никога не ѝ каза къде отива или кога ще се върне. А Бет бе твърде горда, за да попита. Мислеше за него, непрекъснато мислеше. Липсваше ѝ и тя усещаше в себе си някаква празнина, която искаше да запълни. Питаше се как ли ще се почувства, ако Смит не се завърнеше от някое от своите пътувания. Дълбоко в себе си предчувстваше, че рано или късно това ще се случи. Такъв си беше! Отчасти бе свършил започнатото тук и, когато се отегчеше, един ден тя щеше да осъмне сама.

Мартин Бърнисън често посещаваше Елизабет. Беше единственият ѝ истински приятел, единственият, на когото можеше да се довери. С известно чувство на вина Мартин трябваше да признае пред себе си, че го правеше само защото я обича.

— Елизабет — рече веднъж той с присъщата си педантичност, — прояви малко практичност. Дори и да остане, какво бъдеше би имала с него. Винаги ще трепериш, винаги ще се чудиш дали ще се прибере...

— Мартин, недей! — умоляващо извика тя, но мъжът безмилостно продължи:

— Не, трябва да го кажа и ти ще ме изслушаш! Съдейки по тъмните кръгове под очите ти, ти също мислиш като мен. Непрекъснато се безпокоиш, прав ли съм? Казваш, че все още не помнел кой е и откъде идва, но аз не вярвам на тия приказки. Все едно, за мен е без значение. Помисляла ли си, че може да е женен? Че някъде навярно друга жена го очаква да се върне?

— Не! Той не е такъв. Не е от тези мъже!

— А ти, не търсиш ли здрава връзка? И ако не е такъв човек, какъв е тогава? Ще ти даде ли онова, от което имаш нужда? За теб се безпокоя, Елизабет! Не обичам особено този мъж, но и не го мразя. Той е... от някаква друга порода. Виждал съм такива и преди. Понякога само объркват нещата, друг път ги оправят, но накрая винаги си тръгват. А ти, да, ти, какво ще правиш ти, когато си отиде? Уверяваш ме, че си живеела за мига, с настоящето, но когато настъпи

онзи ден, ще се задоволиш ли с това да останеш тук? Или ще хукнеш подире му, за да се опиташ да го върнеш, независимо какъв живот ти предлага... ако изобщо нещо ти предложи.

Смит не ѝ бе предложил нищо. Засега споделяше леглото с нея, бе мил и дори нежен. Говореше ѝ, но не за себе си, а за други неща. Без съмнение я желаше и, вземайки я, ѝ даваше нещо безценно — познание за собствената ѝ женственост. Освен това я бе научил колко прекрасна може да бъде любовта. Но същевременно колко ранима я правеше!

Бет си казваше, че е доволна от онова, което получаваше от него. Не се съмняваше, че би могъл да бъде жесток, напълно безмилостен, както я предупреждаваше Мартин, но всичко, което имаше значение бе, че той се държеше мило с нея. С мъка подбирайки думите, се опитваше да каже на Мартин, че би искала да можеше да я разбере, но той само мрачно поклащаше глава.

— Елизабет, говориш едно, а мислиш друго. Къде е сега този мъж? И за колко време?

— Не знам. Ти си единственият, на когото мога да го кажа. Но съм сигурна, че ще се върне. Даде дума. А и знаеш, че още не сме му платили.

— Да, той взема скъпо и все пак не изглежда като човек, който се нуждае от пари, прав ли съм? Има си достатъчно.

— Според нас.

Тя започна да го защитава.

— Сега имаме оръжие и амуниции, забрави ли това? И план, в случай на нужда. Ние вършим нещо, вместо само да говорим.

— И с кого говори той?

— Не ме гледай така, Елизабет! Просто искам да те накарам да се замислиш. Трябва да знаеш, че приятелите ни не са глупаци. Знаем, че познава Джак Прендъргаст, споменал го е пред Лефти, пристигайки в града. Откъде можем да сме сигурни...

— Това е отворително! Ако наистина си мислите това, то тогава вие сте сбирщина лицемери. Защо не му го кажеш в очите, Мартин? Той не би ни предал на Прендъргаст. Защо да го прави? Не, невъзможно! Трябва да признаеш, че сега можем да се защитим по-добре от когато и да било.

— Елизабет! Не исках да кажа това. Исках само... ето, ядосах те и се разплака. А не исках! Боли ме, когато те виждам наранена.

Тя изтри рукналите сълзи с опакото на ръката си.

— Тогава... тогава не ми говори такива неща. Мартин Бърнисън, все още ли си мой приятел? Смит не е предател и не би ми сторил зло. Моля те, нека не говорим повече за това.

Мартин отново ѝ предложи да се омъжи за него, но тя само отчаяно поклати глава.

— Но, Мартин, не мога! Не разбираш ли? Не бих могла да те обичам като него. Моля те, не ме питай повече!

— Ще чакам. Аз съм търпелив и държа на теб. Може би по-късно...

— Но аз... Как може да ми предлагаш женитба, след като аз... ние... Всички знаят! Всички знаят, че живеем заедно, че аз и той...

— За мен само ти си от значение, малка Елизабет! По-стар съм от теб и познавам добре човешката природа. Но стига толкова. Да говорим за нещо друго.

Изтече цяла седмица, а Смит не се връщаше. Къде се бавеше? Дали не се бе случило нещо? Дали изстиваше някъде мъртъв?

Елизабет се опитваше да не мисли за това, но безпокойството бе изписано на лицето ѝ. Долавяше състрадателните погледи на Мартин и недодяланите опити на Доминго и дори на Фиделито да я успокоят.

Мили боже, дали не е дошло времето да си замине?

Убеждаваше сама себе си, че не би трябвало да се безпокои толкова. Бе ѝ казал, че този път може да отсъства по-дълго от обикновено. Да, така ѝ каза. *Той умее да се грижи за себе си.*

През цялото това време, докато траеше мъчителното очакване, бе обзета от апатия, не се чувстваше добре и не можеше да спи. Понякога и се плачеше без причина. Това продължи до края на втората седмица от заминаването на Смит, когато истината ѝ се разкри с безмилостна яснота: *Ще... ще имам дете! О, боже, случи се! През всичките тези години причината не е била в мен. Била е у Джарет. А сега ще имам бебе! От кого? — Тогава ѝ хрумна нещо друго: — Веднъж да узнае... когато му кажа, всичко ще се промени. Тогава ще реши да остане с мен. Зная това!*

Бет. Топла, крехка и сладка. С мирис на току-що изпечен хляб. Бет, която очаква, която просто е там. Тялото ѝ е подслон, и удобство, и чиста наслада. Жената, при която всеки мъж би се завръщал.

Засмя се саркастично на ум: *По дяволите!* — Твърде дълго бе яздил. Хвана се, че мисли като Мартин Бърнисън. — *Да се завръщаш при една и съща жена сигурно е доста отегчително.* — Знаеше го. — *И все пак — какво е онова, което търся?* Засмяната, зеленоока, закачлива жена, която някога обичаше... но бе изоставил. Огнена жена, оставила белег в съзнанието му като дамга, дълбоко врязана в него, защото вината за смъртта ѝ бе негова. Щеше да носи този белег винаги. Трябваше да се научи да живее с тази мисъл.

Стив Морган се ядосваше на себе си, изгарящ от нетърпение. Имаше неща, които трябваше да свърши, а си играеше на война. Печелеше и време, защото трябваше да се възстанови, да оздравеят както тялото, така и душата му. А Бет вече означаваше много за него.

Небето потъмня. През облаците бяха започнали да проблясват светкавици и Стив обърна коня си на север. Някога, в ден като този в мексиканските планини, из главата му се бяха въртели подобни мисли. Мисли за живот, пропилян в бягства и преследвания. Вечно в движение, грабвайки по някое забавление по пътя. Джини го беше накарала да спре за малко. Но тя си бе отишла завинаги от живота му. Предизвикателният ѝ пламък бе угаснал. *Да върви по дяволите.* Щеше да я прогони от мислите си, каквото и да му костваше това.

Стив продължи напред с изострени сетива, тъй като по тия места се навъртаха опасни мародери. Прейърс енд беше останал далече назад.

* * *

Той би се усмихнал, ако знаеше за спора, който се водеше в негова чест между Роналдо Ортега и съпругата му Мелиса. На Миси не можеше да се сърди човек, въпреки че бе в състояние да вбеси всекиго.

Роналдо не бе точно вбесен, защото уважаваше младата си съпруга. Но... Проклятие! Трудно му бе да си обясни простоватия начин, по който Миси гледаше на нещата. Напук на напредналата си бременност, в седмия месец тя все още изглеждаше невероятно стройна. Всички се притесняваха от това, освен лекарят, когото дон Франсиско бе повикал. *Тя се възползва от бременността си* — негодуваше Роналдо, а Миси виреше предизвикателно заострената си брадичка.

— Все още не разбирам и няма да спра да задавам въпроси, докато не разбере. И така, Роналдо, защо мислиш, че го е направила? И не мога да разбира защо дядо ти, уж толкова строг и неумолим, е разрешил такова нещо! Мислех си, че обича Маноло, искам да кажа Естебан, разбира се. Просто не мога да свикна с...

— Съкровище — нежно я прекъсна Роналдо, — не виждаш ли, че е безполезно да се безпокоиш за нещо, което не можем да променим? Джини замина за Европа с онзи лорд Тиндейл и децата си и не можеш да отречеш, че тя има право да ги вземе със себе си. Естебан не се върна да ги види и дори не изпрати писмо, за да попита как са. Братовчед ми е толкова... безчувствен.

— Не е! Е, не съвсем. Видя колко мил бе с мен и дори с татко, а и с момчетата после. На него дължим това, че сега имат земята, която по наследство се пада на майка ми, нали? Той всъщност не е толкова лош и коварен, и мисля, че не е честно. Все някой трябва да му го е казал. Мисля, че Джини го е сторила. Не ти се сърдя, че си бил малко влюбен в нея, преди да ме срещнеш.

Роналдо я прегърна объркан:

— Никога не съм обичал друга жена, освен теб, съкровище мое, и никога не ще обичам. Как бих могъл? Ти ме правиш най-щастливия мъж в света! Но...

— Тогава напиши писмо на Стив и му съобщи. Или остави това на мен. А аз ще пиша на Джини — ти имаш адреса на леля й и братовчед й във Франция. Бедните дечица, това пътуване! А накрая тя да ги изостави, за да се мотае из... из Турция, все с тоя Ричард. Не съм

го виждала и не мога да го съдя. Харесвам сестра му, но това няма значение. Ако искаш да знаеш, аз мисля, че Джини е избягала, за да види дали Стив ще я последва. Дали ще ѝ докаже любовта си. И мисля, че Ричард се е възползвал от нея, когато е била толкова болна, така че ако Стив знаеше...

Мисълта накара Роналдо да пребледнее, още повече, че се утешаваше с мисълта, че дядо му ще се оправи със ситуацията.

Естебан трябваше да бъде осведомен, и, разбира се, така щеше да стане. Той бе твърде горд, за да тръгне да гони съпруга, която толкова открито бе показала, че не го иска. А и около Стив винаги се навъртаха тълпи жени.

За да спре караницата, Роналдо каза:

— Мисля, че трябва да се влияем единствено от фактите, нали, любов моя? Но ти обещавам да пиша на Естебан. Това ще върне ли усмивката на лицето ти? Съдружникът му Сам Мърдок сигурно има представа къде може да бъде открит.

Сам Мърдок искрено се надяваше Стив да отговори на писмото му. Бе търпелив, а и не си бе почивал от години. Ако Стив не дойдеше, поне щеше да изпрати отговор.

Ранчото на Прендъргаст, с изписано навсякъде двойно „П“, се простираше от хълмовете към долината, накъдето гледаше и къщата. А Джак Прендъргаст управляваше имота си като крал. Имаше трима сина от първата си съпруга — изстрадала женица, която просто бе изсъхнала, докато мъжът ѝ сякаш смучеше сили отвсякъде и ставаше все по-твърдоглав. Няколко години по-късно Амелия умря и Джак Прендъргаст се ожени за привлекателна, около тридесетгодишна французайка, далечна братовчедка на маркиз Де Мора, който бе опитал да си направи ранчо в Ню Мексико. Франсоаз, все още привлекателна и енергична като съпруга си, го дари с дъщеря, която нарекоха Лорна. Лорна бе единственият член от семейството, над когото Джак нямаше власт. Коронованата принцеса въртеше баща си и братята си на малкото си пръстче. Правеше го с големите си очи и невинно излъчване. Единственото, което Лорна искаше, и все още не успяваше да получи, бе пътуване до Европа. Майка ѝ нямаше да остави баща ѝ, а и той искаше Лорна да си бъде вкъщи. Нямаше доверие на ония европейски контета. Доверяваше се на приятеля си Сам Мърдок. Защо изобщо неговото момиченце трябваше да ходи в Европа? Каквото и да

пожелаше оттам, той щеше да ѝ го достави, като рояла, който бе поискала преди няколко години. И учител по танци. И лична шивачка — жена, която бе работила в Париж. Достатъчно бе изпращането на Лорна в училище на изток, което я бе откъснало от къщи за дълго. По-добре беше да си постои малко в къщи. И без това не беше време за пътуване с тия вилнеещи индианци и заселниците, дето все създаваха неприятности...

Сам Мърдок бе добър слушател, а когато отвореше уста, говореше смислено. Той бе от малкото хора, които Джак наричаше „приятели“, и в чието думи бе се вслушал. Тази вечер седяха на верандата, докато очакваха да бъде приготвена вечерята. Бурята току-що бе утихнала и из въздуха се носеше свеж аромат на пелин и бор.

— Е, какво мислиш? — остро рече Джак Прендъргаст. — Доусън е говорил с шериф Блейн и казва, че човекът, когото държал затворен, прилича по описание на съдружника ти. Лошо са го гръмнали и едва не са го обесили тия дребни собственици, за които ти говорих. Помислили са, че е някое от моите момчета, предполагам. Но след това изведнъж изчезна. Това не ми харесва. Искам да знам какво става и изпратих момчетата да разберат. А и проклетите апахи създават неприятности.

— Стив не би се оставил да го застрелят — сухо отвърна Сам Мърдок и добави мрачно: — Трябва да призная, изненадан съм, че не се е появил досега. Може би трябва да разучим.

В този момент на верандата се появи Лорна. Косата ѝ бе кестенява, очите ѝ — светлокафяви, а когато се усмихнеше, на бузите ѝ се появяваха трапчинки. Бе облечена в модна вечерна рокля. Откакто Франсоаз бе тук, имаха обичай да се издокарват за вечеря.

— Все още ли говорите за тоя Стив Морган? Бих искала да се появи, за да поупражня френския си. А може и да ми разкаже нещо повече за Европа.

Тя хвърли предизвикателен поглед към баща си, а той понечи да се намръщи, но успя само да се усмихне глупаво.

— Лорна има последователен ум.

— И е решила твърдо да замине за Европа, преди да остарее. Ти обеща да помислиш по въпроса, папа! Не би ли искал да се върна с титла?

— Аз... — Джак Прендъргаст бе прекъснат от далечен поздрав.
— Май е Клинт... закъснява за вечеря.

— О, Клинтън винаги закъснява и винаги си има извинение.

Лорна се взря в тъмнината, а после извика възбудено:

— Папа! Май ще имаме компания за вечеря. С Клинтън язди някой.

Тя се загледа с любопитство, правейки се, че не чува майка си, която я викаше отвътре.

Новата компания е винаги нещо вълнуващо — поне в началото. Но обикновено се оказваше скучна, също като баща ѝ и братята ѝ. Тя обаче все още се надяваше истинският живот да ѝ предложи нещо повече — нещо от онова, което се случваше в книгите.

Моментът явно бе настъпил. При вида на високия мъж, който вървеше редом до заварения ѝ брат, дъхът на Лорна секна.

Бе висок като баща ѝ — това беше първото, което ѝ направи впечатление. Висок, с широки рамене. Косата му бе черна, а очите — тъмносини. Имаше загоряло като на индианец лице. На едната му буза личеше белег, друг пресичаше слепоочието. Въпреки белезите и мрачната походка, Лорна реши, че това е най-красивият и вълнуващ мъж, когото е срещала някога. Дори преди да чуе поздрава на Сам Мърдок, тя вече се досещаше кой е. И независимо от облеклото му, знаеше, че този мъж се чувства еднакво свободно както на официален прием, така и сега в грубите си дрехи. Зарадва се, че тази вечер бе сложила най-хубавите си бижута. Той трябваше да я забележи — и я забеляза.

Вечерта се изниза неусетно, поне за Лорна Прендъргаст. Тя забеляза, че Стив Морган я наблюдава, и го заговори, но прочете в сините му очи само лек присмех. Бе любезен с нея, но все пак обърна повече внимание на баща ѝ и братята ѝ. Техният разговор изобщо не я интересуваше. Мъжете говорят само за добитък, оръжия и индианския проблем. Този мъж беше различен и тя го усещаше. И мисълта, че би се отнесъл със същата хладна любезност с нея, независимо от поведението ѝ, я интригуваше.

След вечеря той излезе с останалите мъже на верандата, където пушеха пури и пиеха коняк, а Лорна остана с майка си, проследявайки с поглед госта.

— Защо е без жена си? Има ли жена? Мисля, че бих искала да го опитомя, маман!

Франсоаз поклати глава. Не искаше дъщеря ѝ да бъде толкова самоуверена.

— Съкровище, внимавай. Не мисля, че е лесен мъж. Спомням си, че имаше жена или е имал. Във всеки случай е тук съвсем за кратко — да види Сам и да говори с баща ти. А и както разбирам, работата, по която е дошъл, не е приятна.

Лорна чуваше доста добре силните гласове отвън. Тя позна рева на брат си Джоузеф и направи гримаса.

— Джоузеф винаги се хвали, а Пити е подлизурко. Клинт изобщо не го е грижа, толкова е погълнат от оная жена, с която се вижда. Никой от тях не може да стъпи на малкото пръстче на татко, нито пък е толкова умен. Но мисля, че този Стив Морган също е умен мъж. Чудно, за какво ли спорят?

Спореха за правата на незаконните заселници, за правата на другите заселници и за дребните собственици. Джак Прендъргаст и синовете му шумно отстояваха своята гледна точка, а Сам Мърдок се усмихваше от време на време, като си дръпваше от пурата. Но със сигурност не си губеше времето — просто присъстваше. Чудеше се как ли би реагирал Прендъргаст, ако любезно му се обяснеше, че идеите му са остарели.

— Извинете ме, господине, но една местна война би ви струвала само пари и кръв, а няма да спечелите много. Прекалено ще сте зает с атаки и отбрана, за да можете да си вършите работата. Какво ще спечелите, ако изгоните със сила няколко нещастни заселници от земята, която по закон е тяхна? Страхувам се, че това време отмина. Трябваше да купите района, когато земята струваше не повече от няколко цента на акър. Сега тя си има собственици, които са се обединили и са решени да се бият, ако трябва, за да запазят онова, което е тяхно по право и по закон. Не бихте ли направил същото на тяхно място?

— Не е същото! — извика Джо Прендъргаст. Той се наведе от стола си, а лицето му почервения. — Ние бяхме тук преди тях. Татко и приятелите му дойдоха тук първи, победиха индианците и се биха в проклетата война, за да запазят тази земя свободна. А после се появи това проклето котило, с техните хартийки, в които пише, че

притежавали това и онова. Наслагаха огради и принудиха и нас да сложим огради. Става така, че няма къде да пасем добитъка си, а това означава, че трябва да се махат от земята или да бъдат прогонени.

— Научили са и за други областни войни и са решени да не се дават. Основали са асоциация и са готови, ако е необходимо, да се бия за онова, което считат за свое.

— Те са тълпа сополиви страхливци. Мръсни фермери и бивши говедари, с по няколко глави добитък, които се надяват да съберат собствени стада. Нищо не разбират от битки.

Стив Морган спокойно рече:

— Учат се от мен.

После седна и зачака избухването, което щеше да последва и наистина последва.

Лорна чакаше и се цупеше, но мъжете все още не влизаха. Тя само дочуваше силните им гласове. Искаше да излезе под претекст, че ще им сервира кафе, но майка ѝ ѝ забрани. Накрая, сърдита, тя отиде да си легне с твърдото намерение още на сутринта да получи своето. Обичаше да си ляга късно и накара една от прислужниците — мексиканки да ѝ донесе мляко с кафе в стаята. Утрото щеше да бъде по-различно от друг път, щеше да стане рано за закуска — заедно с останалите, дори преди тях.

Къщата бе построена във формата на латинско U, с вътрешен сенчест двор. Беше проектирана от някакъв испанец, убит при набег на команчите, преди да я довърши. Джак Прендъргаст бе пристроил външни сгради и бе поставил дървена ограда. Къщата притежаваше всички удобства и за Лорна това бе истинският ѝ дом, поне засега. Не ѝ харесваше обаче да живее самотно и далече от училището и приятелите си. Повече от всичко искаше да пътува, а най-много желаше да види Европа. Майка ѝ имаше роднини там, защо да не ги посетят?

Лорна се събуди в шест часа и се насили да стане от леглото. Тоалетът ѝ отне доста време, преди да бъде напълно готова. Любуваше се на изображението си в голямото огледало, което папа докара за нея. В новичкия черен костюм за езда изглеждаше по-възрастна от своите осемнадесет години. Жакетът беше поръбен със златист сатен и тя праметна около врата си шал от същия плат, на който забодеше диамантено топазена брошка.

За беда, когато се появи на двора, където на дълги маси беше наредена импровизирана закуска, почти всички вече бяха станали.

Брат й Пит я подразни:

— Заради кого си станала по това време, сестричке?

Прииска й се да го ритне.

— Какво правиш толкова рано, кукло? — я попита нетактично баща й, а брат й Джо подсвирна силно.

Лорна реши да не се оставя да й развалят настроението.

— Добро утро на всички! — рече тя сладко, държейки полата си високо с една ръка, докато с другата махна на една прислужница за кафе.

Сам Мърдок беше там, но него го нямаше. Лорна прикри разочарованието си и след като целуна баща си, седна до възрастния мъж.

— Не мога да проспя тази сутрин. Навън е толкова хубаво! А Джипси трябва да се упражнява, така че мисля да пояздя. Ще дойдете ли с мен, господин Мърдок?

От начина, по който проблясваха очите му, тя разбра, че му е напълно ясно с кого би искала да поязди, но бе достатъчно мил да не го покаже.

— Е, госпожице Лорна, ако бях с няколко години по-млад, бих се възползвал от възможността. Но мисля да тръгвам веднага щом съдружникът ми реши да се появи.

— Не си тръгвате, нали? Ще липсвате на всички ни. Надявах се да сте убедили папа да пътувам с вас поне до Сан Франциско. Леля и чичо толкова ме молиха да ги посетя, а и двама приятели от училище живеят там. О, мистър Мърдок, говорете с папа.

На Сам му бе забавно да отбележи, че докато говореше, очите й гледаха някъде зад него — търсеци. Лорна вършеше нещата по свой начин и на него не му бе убягнало как предната вечер момичето бе гледало Стив през масата. Добре, че си тръгваха още днес.

В този момент се появи Стив Морган, облечен за езда, с пистолет на бедрото. Носеше черни панталони и избеляла синя риза с кожено сако отгоре. На шията му бе вързана тъмносиня кърпа. Стив имаше загрижен вид. Дълго след като останалите си бяха легнали, двамата със Сам бяха продължили да разговарят и сега с безпокойство се връщаше към нещата, които лежаха на плещите му. Трябваше веднага да се

заеме с работите си, а мисълта за Бет не излизаше от главата му. По дяволите, искаше да направи нещо за нея.

Стив не знаеше, че, познавайки добре дъщеря си, Франсоаз Прендъргаст вече бе говорила със Сам, изкопчвайки от него чрез уж случайните си, но проникателни въпроси някои неща за съдружника му, включително и факта, че наскоро бе овдовял. След това бе разговаряла и със съпруга си, който все още не можеше да забрави този разговор. Сега Джак Прендъргаст изглеждаше разтревожен и сякаш не успяваше да събере мислите си. Той обаче не даваше да се разбере нищо от тревогите му, докато замислено наблюдаваше дъщеря си и Стив Морган.

Лорна му помогна да вземе решение — никога не можеше да устои на молбите ѝ:

— Папа, моля те! Искам, да пояздя. Щях да изляза сама, но ти обеща.

— Знаеш, че е опасно, дъще. Не само заради индианците, но и заради проклетите заселници... — Изпод смръщените си вежди той стрелкаше със сърдит поглед Стив Морган, който обаче му отвърна с безизразно като на индианец лице.

Проклятие... — каза си Джак, — Лорна сама може да се грижи за себе си, а в ръцете ѝ всеки мъж бързо омеква. Защо този Морган трябва да е изключение?

— Но, папа...

— Виж какво, скъпа, обещах на господин Морган да му покажа онези стари рудници в района на северното пасбище, сещаш ли се? Може би ти би могла да го заведеш. Все си мисля, че там има сребро, но не бих искал някой външен човек да души наоколо. Според Сам скалите са рудоносни и ще се радвам на още едно мнение.

Лорна Прендъргаст бе вече почти жена. Буйната ѝ кестенява коса, светлокафявите очи и лицето ѝ излъчваха предизвикателство. Обзет от безразличие, Стив, който имаше голям опит с жените, не ѝ обръщаше особено внимание. Вече нямаше желание да съблазнява малки девственици, а тя, въпреки самоувереността си, бе точно такава. В Лорна той виждаше Джини, каквато бе, когато пътищата им се кръстосаха за пръв път. Само че Джини го бе посрещнала с омраза и си тръгна, мразейки го. Тръгна си с Андре Делери, по свое собствено

желание. Смъртта ѝ бе прищявка на съдбата. Иначе щеше да се наложи да я убие със собствените си ръце.

— Ще се връщате ли в Преърсенд или ще тръгнете направо за Сан Франциско? Чух, че имате къща там?

Той имаше къщи навсякъде, но никъде нямаше дом. С въпроса си Лорна привлече за малко вниманието му и Стив я изгледа от главата до петите, така, както гледаше всяка жена, която се домогваше до любовта му. Лорна порумения, но устоя на погледа му.

— Първо се връщам в Преърсенд. Там имам да довърша някои работи. А след това ще замина за Сан Франциско или Мексико.

— Май ви предстои дълъг път? Аз също бих искала да пътувам, но най-много от всичко мечтая да посетя Европа — Лорна въздъхна. — Татко е страшно упорит, но работя по въпроса. Зная, че рано или късно трябва да се установя някъде, но има толкова много неща, които бих искала да свърша и да видя преди това.

За момент бе престанала да флиртува, разкривайки част от истинските чувства, които я вълнуваха, и Стив я погледна замислено.

— Пътуването насам-натам може да се окаже доста уморително, но мисля, че Европа ще ти хареса. Сигурен съм, че ще направиш впечатление там.

— Мислите ли, че съм хубава?

— Красавица си и го знаеш.

— Тогава защо все още не сте се опитал да ме целунете?

Той се разсмя чистосърдечно и смехът го направи да изглежда по-млад и по-опасен.

— Ще си помисля, но чаках сама да си поискаш.

— О-о-о!

Той си помисли, че ще престане да се прави на дама и ще го наругае, но тя се усмихна лукаво и прелъстително притвори очи.

— Сега искам. Не са ме целували много мъже, въобще не.

Морган приближи коня си до нейния и начина, по който я целуна, бе различен от всичко онова, което бе изпитала в живота си. Накара я да се почувства немощна и ѝ отне дъха. Накара я да пожелае... Тя не знаеше какво. А когато всичко свърши, мъжът промърмори грубо:

— Достатъчно. Но знай, че ако така се целуваш с мъжете, те могат да станат повече, отколкото си искала, госпожице Прендъргаст!

Лорна замълча, опитвайки се да събере разпилените си мисли. Искаше ѝ се да я целуне отново, но се страхуваше — не толкова от него, колкото от себе си. Може би това имаше предвид майка ѝ с предупрежденията си, че емоциите невинаги могат да бъдат овладени. Искаше ѝ се да не бе спирал, но какво щеше да последва след това? Момичетата обичат да си навличат неприятности. Не само заради целуването — тя не бе толкова невежа, колкото съучениците си. Но жените винаги плащат определена цена, докато мъжете се измъкват невредими и свободни. Хвърляйки коси погледи към Стив Морган, докато продължаваха да яздят, Лорна се чудеше колко ли други жени е целувал и дали сега имаше някоя, с която вършеше и други неща, освен целуването.

Мракът падна внезапно. Сенките от планините плъзнаха надолу към прериите, а планинските върхове скриха оранжевата светлина на залеза. Настъпи времето, когато се стъкваше огън и се палеха лампите. Време, в което се опитваш, дори и да е трудно, да не гледаш към спалнята и да не копнееш за близост. Но той не беше от мъжете, които можеха да чакат. Очакването и търпението бяха присъщи повече на нея.

Бет се движеше бавно из кухнята, протакайки всяка работа колкото се може по-дълго. Днес Мартин бе идвал отново, и отново я бе молил да се омъжи за него. Този път притесненията и стресът я бяха накарали да избухне, да му каже простата и гола истина:

— Мартин, аз... ти не разбираш. Имам причина да вярвам, че съм... че очаквам...

Тя почти го виждаше как се отдръпва с отвращение от нея. Чакаше занемяла изражението на лицето му да се промени, но вместо това той бе протегнал ръце към нейните, стискайки ги крепко.

— Ах, Елизабет! Бил съм женен и вече го подозирах. Жената става някак си... И така, какво ще правиш? Той знае ли?

— Не, все още не съм му казала. Разбрах го едва след като замина. Щом се върне...

— Ако се върне. Минаха три седмици, Елизабет. Твърде дълго време.

— Той ще се върне]

— Няма значение. Мислиш ли, че ще се ожени за теб? Ще бъдеш ли щастлива с него? Няма ли да му е тясно тук? — той бе описал широк жест с ръка и тя разбра какво иска да каже. В много отношения Мартин бе разумен мъж. Той бе продължи, преди да е успяла да му отговори: — За мен това е без значение. Въпреки онова, което ми каза, аз все още те искам за съпруга. Ще се опитам да те направя щастлива, Елизабет, и ще отгледам детето като свое — бе се усмихнал криво. — Надявам се да е момиче и да е като теб. Искам да е момиче, за да го глезя и да му дялкам кукли. Знаеш ли, че много ме бива да правя

кукли? Имах племенница някога. Умря от тиф на пет години. Винаги искаше куклите на чичо Мартин, все чакаше нова... А сестра ми ще шие дрешки... Ти плачеш! Какво толкова казах?

— Плача, защото си добър човек, Мартин Бърнисън. И защото... съм ти благодарна, задето искаш да носи името ти, напук на онова, което знаеш за мен. Но, Мартин, аз...

— Знам — бе се изправил, поглеждайки я тъжно. — Не искаш да говориш за това, преди да се върне той и да си сигурна. Така ли е? Ами, трябва да избереш. Ако ми кажеш „да“, ще знам, че е истина, защото ще си го премислила внимателно и значи така искаш да бъде. Е, да дойда утре пак?

Този разговор не ѝ излизаше от главата ѝ. Мартин значеше сигурност. Щеше да дойде на другия ден, както бе обещал. А Смит... Мили боже, та тя дори не знаеше истинското му име! Откъде идваше и накъде отиваше. Всичко, което знаеше за него, бе, че я правеше щастлива в леглото. Беше ли това достатъчно, за да се градят някакви надежди, да се гради живот? И какво име щеше да носи детето ѝ? Каква ли съдба щеше има бедното дребосъче? Би могла да понесе да бъде отхвърлена от другите, но не и от собственото си дете. Не и от неговото дете!

— Бет? — изведнъж той се появи зад нея толкова тихо, че тя не чу шума от вратата и така се стресна, че падна върху мангала. Смит я подхвана веднага и, ругаейки, започна да чисти въглените от ръкава ѝ.

— О, Смит! — каза тя. — О, проклет да си, Смит! Къде беше? Ужасно се притеснявах!

— Чудесна защита си имаш срещу индианците! С коня прескочих оградата, свалих седлото, а никой не обърна внимание, дори и двамата ти каубои.

— Доминго къпеше Фиделито, знаеш каква залисия е! Не са те чули. Къде беше? Три седмици ни вест...

Докато му се караше, очите ѝ не можеха да му се наситят. Бе загорял и заякнал. Носеше риза от син, подобен на лен плат, отворена на врата, и някакво ново тъмно сако. Не бе го виждала със сако. Изглеждаше някак си различен, чужд.

Бет остави думите си да текат, докато го гледаше, и ѝ се искаше да погледът му да не бе толкова суров. По лицето ѝ имаше сажди, косата ѝ не беше привързвана отдавна и се беше разрошила, а и

роклята си не бе сменяла цял ден. Как ли изглеждаше? И защо не я бе целунал още?

— Смит...? — въздъхна въпросително. Най-после той я сграбчи в горещата прегръдка.

— Бет, липсваше ми! Исусе, колко те желаех! — накара я да се изчерви и се изсмя на руменината ѝ, повдигна я и, въпреки колебливите ѝ протести, я понесе към спалнята.

— Не сега. Пусни ме долу! Яхнията ще загори. Ох... Смит, късаш роклята ми. Спри!

Дълбоко в гласа му долови нотка, която не бе чувала досега.

— По дяволите яхнията и роклята ти! Донесъл съм ти нова. По-късно ще я облечеш за мен. Сега те искам, незабавно. Без дрехи, без задръжки.

Когато започна да я целува, всичко останало отлетя надалеч. Не остана никакъв срам, никаква вина, която си втъпяваше, докато бе сама. Трябваше да му каже нещо... но дори това сега нямаше значение. Не сега, когато я караше да плаче от желание в отговор на неговата неударжймост.

По-късно, лежейки ленива и доволна до него, тя отново задаваше въпросите си, подтиквана от желание да узнае истината.

— Къде беше тоя път? Какво прави? Страхувах се.

Той се претърколи и легна с ръце под главата, но Бет усети, че се е обърнал към нея. Гласът му бе спокоен и равен:

— Прескочих първо до Мексико. Имах работа там. После тръгнах на север да посетя Прендъргаст.

— Какво направи? — тя се изправи в леглото, сякаш в нея се бе скъсала струна. — Какво? — почувства се глупаво, задето повтори въпроса си. Искаше ѝ се да види лицето му в полумрака.

— Лягай, Бет! Имам много да говоря. Стига си ме гледала така!

— Искам да знам защо.

— Не отидох, за да ви продам, ако това си мислиш. Реших, че е по-добре да поговоря с Джак Прендъргаст, за да спрем тая проклета война, дето се подготвя. Във всеки случай съдружникът ми беше там и той бе първопричината да дойда по тия места.

— Твой съдружник? Съдружник в какво, Смит? Какво прави при тях?

— Успокой се Бет!... — рече с въздишка. — Опитвам се да ти разкажа. Та да започна с името си. То не е Смит. Казвам се Морган. Можеш да ме наричаш Стив, ако все още искаш да говориш с мен, след като ти обясня всичко.

Тя, разбира се, не знаеше, че не го бива много в обясненията. Лежеше до него вцепенена от едва сдържана ярост. Той бе излъгал. От началото е лъгал. Радваше се, че може да скрие сълзите си в тъмнината. Не искаше да слуша нищо, но сълзите щяха да я издадат, ако се опиташе да му го каже. Мълчеше през цялото време, докато накрая не издържа:

— Как можа... Защо се съгласи? Защо каза, че ще работиш за нас?! Само от злоба или ти харесваше да си играеш?! Ти...

— Приех работата, защото исках теб, Бет! И за да... по дяволите, сигурно ще кажеш, че това е било предизвикателство... за да правя нещо. Но най-вече заради теб. По дяволите, да не би да искаш кървава война? Говорих с Джак Прендъргаст и му казах на чия страна ще бъда, ако се случат неприятности, а той се съгласи да преговаря с вас. Всъщност ще бъде в „Денвър Хаус“ утре вечер и ако преодолееш гордостта си можеш да се срещнеш лично с него, жена му и дъщеря му.

С разума си Елизабет долавяше прагматизма в думите му, но чувствата ѝ бяха накърнени.

— Що за човек си ти? — изрече накрая глухо.

— Ще трябва да избираш.

— Не само това имам предвид. Какъв си, стрелец ли? За това ли си вразумил дори Джак Прендъргаст. Кой си ти, господин Морган? Какво правиш всъщност... докато разиграваш хора като нас? Откъде взе всичките тези пари за пушките и мунициите, и...

— Не съм обирал банки, ако това си мислиш, поне не наскоро.

На следващия ден, когато в къщата се появи шерифът Блейн, тя щеше да си спомни думите му. За нея вече нищо нямаше значение. Отминалата нощ беше като лош сън, освен времето, през което правиха любов. Но знаеше, че вината за това бе и нейна. Бе се държала опърничаво и бе досаждала с въпросите си, докато накрая той не се изтърколи от леглото, за да се облече. Това я бе уплашило и накрало да се разкрещи през сълзи:

— Къде отиваш? Обеща ми обяснения и...

— Отивам в града и ще ме намериш в „Денвър Хаус“, щом си готова да ме изслушаш, вместо да крещиш като перачка! — и, обръщайки се към вратата, рече злобно: — Или ще предпочетеш да изпратиш Милт Кихоу след мен?

Беше твърде горда, за да го последва, така че прекара остатъка от нощта в плач, докато очите ѝ се зачервиха. Защо не послуша? Какво ли щеше да прави сега? Мартин Бърнисън пристигна рано и това малко я облекчи. Обясни ѝ, че Стив Морган — тя трябваше да престане да мисли за него като за Смит — е отскачил до тях през нощта и са говорили дълго. Съвсем тактично Мартин не каза нищо за вида ѝ и скоро си тръгна.

— Обещах да говоря с останалите, Елизабет. Има смисъл в думите му. Защо да се впускаме във война, в която няма да има победители, а по-скоро само победени. Предложи някои от нас да отдадат под наем пасбища на Прендъргаст в замяна на вода... да, има смисъл, ако седнем всички на масата и си кажем болестите, вместо да прибегваме до насилие.

— Говориш като него — хапливо рече тя. — Той е жесток човек, всички го знаем? А се осмелява да говори за мир... — спомни си за Джарет, за причината за смъртта му и за това как много нощи бе спала с неговия убиец. Лицето ѝ пребледня.

Мартин не скри, че разбира пристрастието ѝ. Доста дълго не бе наминавал, затова прие чаша кафе, нахлупвайки с въздишка шапката си:

— Знаеш, че не те харесвам такава, Елизабет. Но трябва да помислиш внимателно за всичко. Да се отбия пак на връщане, може ли?

Не можеше да зададе въпросите си на Мартин. Отговорите ѝ дължеше Стив Морган — синеокият странник с грубо лице, който бе споделял леглото ѝ, бе я желал и я бе излъгал. Колко много лъжи! Или трябваше да го остави да каже истината, за да може да го обвини. Поне веднъж да ѝ бе казал, че я обича!

Когато след обяд пристигна шерифът, тя миеше зачервените си очи и все още бе разкъсвана от вътрешни противоречия. Да отиде ли в града, да го гони както преди или да го чака сам да се върне? Щеше ли да го направи?

При звука от ботушите отвън тя изтича нетърпеливо на верандата. По лицето ѝ се четеше смесица от страх и вълнение. Но беше само шериф Блейн. Той скочи от коня и хвърли юздите на Фиделито, който изглеждаше също толкова съкрушен и нещастен, колкото нея.

— Добър ден, мис Кади. Сама ли сте? — Знаеше, че въпросът е ненужен и погледът му зашари наоколо.

Не можеше да го остави навън. Понякога празните любезности бяха полезни:

— Радвам се да ви видя, шерифе! Ще желаете ли кафе с малко пай?

Той ѝ поблагодари, сучейки мустаци по своя си маниер, и я последва вътре. Разположи се удобно зад масата в кухнята.

— Големи работи се пекат в града. Сигурно вече са ви казали?

Докато Бет шеташе около огнището, лицето ѝ не издаваше нищо. След кратка въздишка шерифът продължи:

— Отдавна никой от Прендъргастови не бе идвал в града. Проклет да съм, ако старецът не е дошъл този път с госпожата си и малкото си момиченце — само дето не е толкова малко. Най-хубавото момиченце, което сте виждала... и прекрасно облечено. Чух да казват, че татенцето ѝ купува дрешките чак от Изтока и дори от Париж. Май е вече на осемнайсет и още не е омъжена. Изглежда ми доста предизвикателна с тая коса... и изобщо...

— О? — каза Елизабет, като се стремеше да изглежда незаинтересована. Вътрешно отново бе започнала да кипи от гняв.

— Опа-а-а! — шерифът се облегна назад, изтръсквайки внимателно трохите от бухналите си мустаци. — Но не за това съм дошъл, Лизи.

Тя го погледна косо и той се ухили, с пълното съзнание, че я вбесява, използвайки това име. След това придоби тържествено изражение и рече зловещо:

— Имам едно сведение, което реших, че ще се радвате да чуете. Доста интересна информация. Знаете, че Милт Кихоу все ме разпитваше за тоя човек, който се нарича Смит.

— Не знаех — понечи да възрази Елизабет, но той я сръза като махна с дебелия си ръка:

— О, аз знам. Знам и какво говедо е Милт. Но съм любопитен човек, виждате ли, не като него, ако разбирате какво имам предвид. Слиза някой от влака с два пистолета последен модел. Оказва се, че такъв човек не може да си мине просто така през града. И се оказва, че умее да ги използва доста добре. Е, близко е до ума, че някой трябва да е чувал за такъв човек, разбирате какво имам предвид?

Елизабет си наля още една чаша кафе, без всъщност да има нужда, и се наведе, за да напълни отново чашата на шерифа. После каза студено:

— Знам, че истинското му име не е Джон Смит.

Той се залови за думите ѝ:

— Името му е Стив Морган, понякога Сам Уитакър, въпреки че това е било доста отдавна. Предполага се, че Сам Уитакър е бил обесен от „бдителните“ в Далас миналата година. Но се говорят различни неща. Има някои съвпадения, които, свързани със Стив Морган, не изглеждат толкова случайни.

— Шерифе, аз всъщност не виждам...

— Само минутка, Лизи, и ще видиш. Ще разбереш. Бях посетен от един щатски съдия, който водеше разследвания по обявления на издирвани и тем подобни, и тъкмо излизахме на улицата, когато пристигнаха Прендъргастови с един възрастен мъж на име Мърдок — новоизлюпен милионер, така чух. Твоят приятел Смит яздеше до него. Съдията Сеймър го позна веднага. Каза, че е чувал за него в Тексас и дори го е виждал в престрелка веднъж. Не бил издирван, макар...

Елизабет знаеше, че шериф Блейн спира, за да види въздействието на думите си и че тя трябваше да се опита да скрие реакцията си. Този път обаче не успя. Стискаше гънките на полата си, впила очи в лицето му, докато накрая той прочисти гърлото си и отклони поглед встрани.

— Говори се, че е откраднал вагон, пълен със злато, собственост на щатския сенатор Брандън. Закарал го в Мексико, но не само златото, а и дъщерята на сенатора. Взел я за заложница, така казват, а татенцето наел съдии и хайки да го преследват от двете страни на границата. И всичко това — само за главата на тоя Морган. Това е. Докато не се завърнал след няколко години, женен за красивата дъщеря на сенатора. И обвиненията отпаднали. Чудя се какво, по дяволите, прави тук?

„Денвър Хаус“ се славеше като най-добрият хотел в областта и чак на север до Санта Фе. Тази вечер управителите му бяха решили да блеснат. От мазетата бяха извадени вина от най-добри реколти, имаше всякакво месо, пушена пъстърва и прясна риба. От фермерките купиха пилета. Всичко бе приготвено за гостите. Полилеите — свалени и почистени, а подовите и масите — лъснати, докато всичко заблестя. Дори се разнесе слух, че ще има танци от тия, които дамите толкова обичаха.

Елизабет чу от Мартин, че мъжете говорели за това от снощи. Щеше да бъде празнична вечер. Но нейното настроение не беше празнично. Бе прекарала цялата нощ в плач, след като написа и изпрати по Доминго отговор на хладната бележка, която Мартин бе донесъл от Стив.

Нямаше нужда господин Морган да си прави труда да идва да я взема. Ако го направеше, тя щеше да откаже да отиде. Но тя възнамеряваше да се присъедини към останалите — защо пък не.

„Бет, съжалявал, че загубих самообладание — бе надраскал той. — Надявам се, че ще облечеш роклята, която ти донесох, когато дойда да те взема. Мисля, че ще ти отива. — И по-надолу: — Все още смятам, че има какво да си кажем и има нещо, за което бих искал да те помоля.“

Никога нямаше да я помоли да се омъжи за него, защото бе женен. И със сигурност имаше любовници навсякъде, където и да отидеше. Беше я пожелал само защото нямаше друга на разположение. Щеше да му покаже колко го мрази. О, трябваше да го направи!

Елизабет пристигна в хотела заедно с Мартин Бърнисън. С високо вдигната глава. Тя знаеше, че другите жени, всичките й „приятели“, които и така шушукаха зад гърба й, още повече щяха да я одумват, като ги видеха. Е, добре, пада им се!

Бе подготвена за всичко това, но се оказа неподготвена за красотата на Лорна Прендъргаст — облечена в елегантната си бална рокля и блестящи диаманти по шията и ръцете. Пръстите й

собственически почиваха на рамото на Стив Морган. Не бе подготвена и за погледа, който ѝ хвърли той, когато я видя — разочарование, преминаващо в дива ярост, което едва прикри.

Елизабет трябваше да бъде поласкана от факта, че Стив веднага изостави Лорна с някакво набързо измислено извинение и прекоси залата, насочвайки се към нея. Бет изпита желание да изчезне, но все пак промълви с треперещ глас:

— Мартин!

Мартин Бърнисон внимателно разтвори вкопчилите се в ръката му пръсти, след това ги стисна леко.

— Скъпи, мисля...

Мартин твърдо рече:

— Това е нещо, с което трябва да се справиш сама.

Дали не се съобразяваше с това какво биха си помислили хората? Без да продума, Стив стисна със стоманените си пръсти китката на Елизабет и поведе младата жена през залата, без да обръща внимание на сподирилите ги от всички страни погледи.

Бутна я в един далечен ъгъл между широка, отрупана с ястия маса и огромен съд с палма.

— Защо, по дяволите, не си с роклята, която ти купих?

Обхвана я безразсъдство и тя отвърна смело:

— Защото не ми отива. Разголва ме прекалено много, а жените тук не се обличат по такъв начин, ти го знаеш. Освен това, винаги си харесвал тази рокля.

След много колебания бе облекла черната си рокля от тафта, след като внимателно бе сгънала и прибрала хубавата дреха, която ѝ бе донесъл. Роклята от бродирана коприна сигурно струваше цяло състояние. По плата бяха останали петна от сълзите ѝ, но той никога нямаше да разбере това.

— Мили боже, Бет! Виждаш ли какво са облекли Лорна и майка ѝ. Уважаващите себе си жени носят рокли, които показват ръцете им и имат деколте! Какво те интересува хорското мнение?

Тя не разбра как успя да запази гласа си спокоен.

— Интересува ме, защото тези хора са ми съседни и приятели, защото възнамерявам да прекарам остатъка от живота си сред тях.

— Разбирам. — Гласът му бе станал опасно тих, а очите му се премрежиха, карайки я да се чувства притисната в този ъгъл. — Какво

се опитваш да ми кажеш, Бет? Мислех да те покана да дойдеш с мен в Сан Франциско. Лорна и майка ѝ също отиват там, а Джак уреди ескорт от войници, поне през територията на апахите. Бих искал да дойдеш, ако съумееш да загърбиш притесненията относно клюките на съседите си.

Мили боже — молеше се мълчаливо, — *накарай го да спре да говори, накарай го да спре да ме изкушава, дай ми сила.* Тя се изненада от спокойствието в гласа си.

— Ти все още си женен мъж, господин Морган. Или не те е грижа какво ще си помисли жена ти? Как ще ме представиш, като прислужница на госпожица Прендъргаст? — Видя го да поема дъх и се отдръпна при вида на свитите му устни.

— Би трябвало да те разтърся, докато глупавото ти мозъче не се задрънчи — процеди през зъби. А после с внезапен смях: — О, не се притеснявай, че ще направя нещо, с което да шокирам приятелите ти! Но понеже стана дума за съпругата ми, трябва да те уверя, че онзи, който ти е дал информацията, е пропуснал да ти каже, че тя е мъртва. Почина преди няколко месеца, така че имах време да свикна с мисълта, че съм вдовец.

Нещо в начина, по който изрече последните думи, студенината в гласа му и непроницаемият поглед на стоманеносините очи, накараха Бет да изпита желание да избяга и се скрие, за да не чува нищо повече. Сега обаче сякаш и двамата бяха уловени в капана на думите, които си разменяха, и тя, без да се замисля изтърси:

— Прощавай! Не трябваше да казвам...

— За бога! Никога не се извинявай за нещо, което си казала! А сега, когато приключихме с твоите извинения, би ли отговорила на въпроса ми? Е?

— Имаш ли деца? — и сама не знаеше защо го попита, но ѝ се стори важно да знае.

Той я погледна изненадано, а след това ядосано:

— По дяволите, какво общо има с това... Да, имам деца, близнаци, ако трябва да бъда точен. Момче и момиче, доколкото знам. Никога не съм ги виждал.

— Не си...

— Бет, аз просто не ставам за баща. Обичам да бъда в движение. Аз съм просто неспокоен човек, предполагам.

Сега бе неин ред да каже с безизразен глас:

— Разбирам — после додаде: — наистина не трябваше... да задавам всички тези въпроси. Нямах право. Но бе редно да поговорим... и поне за разнообразие да бъдем честни един към друг. — Докато говореше, тя го гледаше жадно, припомняше си лицето му, копнееше да може да го достигне и да прокара пръсти по онзи белег така, както бе правила преди, когато бяха щастливи заедно и той бе „Смит“. Но това време бе отминало и сега най-сетне успя да му каже онова, за което бе дошла:

— Благодаря, че ме покани, но не мога да дойда с теб. Виждаш ли, обещах на Мартин Борнисън да се омъжа за него.

Мълчание. Видя го да свива устни и почти очакваше да си тръгне, без да каже нито дума. Но той стоеше, изучавайки я замислено с безизразно лице.

— Бет, сигурна ли си, че правиш това, което искаш?

Сега ѝ бе по-лесно да говори. Преглътна буцата в гърлото си и рече:

— Сигурна съм. А Мартин е добър и много мил човек. Човек с корени. Това е, което искам. Не съм нито за Сан Франциско, нито за повечето места, където ходиш. Искам да остана, обичам тази земя. Мисля... сигурна съм, че след време ще обичам Мартин така, както той ме обича. Уважавам го и му вярвам.

След продължително мълчание той много нежно докосна лицето ѝ.

— Ти си красива жена, Бет — каза меко, преди да я улови за ръка и да я отведе при Мартин Бърнисън.

Бет му липсваше. Но колкото и да му бе криво, Стив Морган трябваше да признае пред себе си, че това нямаше да продължи дълго. Тя бе права. Мартин Бърнисън ѝ предлагаше не само живота, който тя искаше, но и женитба.

През по-голямата част от пътя до Калифорния Стив остана вгълбен в себе си. Държеше се като скаут и говореше със Сам Мърдок или с тихия човечец, нарекъл себе си Бъроуз, който се бе присъединил към тях в Аризона. Бъроуз познаваше Стив отдавна, от времето, когато били пазачи на дилижанс. Сам Мърдок също не му бе непознат. Пътуването с него бе приятно.

Франсис Прендъргаст понесе прехода много добре, но дъщеря ѝ бе искрено отегчена и обидена, тъй като загадъчният господин Морган вече не ѝ обръщаше почти никакво внимание. Тя вече съвсем открито споделяше всичко с майка си — търпелива и мъдра жена. Един ден ѝ каза:

— Желая го, маман, и ще го имам!

Познавайки добре дъщеря си, Франсис повдигна вежди:

— О? И какво ще правиш с него, малката ми? Онова, което съм чува за господин Морган, ме кара да мисля, че с него не е лесно да се живее. Съпругата му бе много мила млада жена и се говореше, че са били лудо влюбени. Докато един ден не я изпрати в Европа и не се захвана с някаква оперна певица. Той е... много опасен. Бих казала, че е от мъжете, които наричат „*вълци единаци*“. Това ли е думата?

— О, да, правилно, маман. Но... знаеш ли? Той е мъж, когото всяка жена би искала да съблазни и да има.

— Много умно, скъпа, права си. Но не мисля, че може да бъде излъган лесно. Не, не смятам, че е подходящ за съпруг.

— Аз пък съм уверена, че ще бъде чудесен любовник — дръзко рече Лорна, на което майка ѝ отвърна с укорителен поглед.

— По-добре баща ти да не знае за това, разбра ли? Известно ти е какво мисли.

— Той не би имал нищо против да се омъжа за Стив Морган! Всъщност даже би се радвал. Защо, мислиш, се съгласи да ме пусне на път?

Напук на предупрежденията на майка си Лорна правеше всичко възможно да привлече вниманието на Стив Морган с умелата си езда и точна стрелба. Колкото повече го опознаваше, толкова по-очарована бе от него. Той бе съвсем различен и... променлив! Виждаше го да носи безукорно вечерно облекло със същата животинска грациозност, с която носеше и грубите си дрехи за пътуване. А когато намереше време да разговаря с дамите, бе толкова забавен. Беше обиколил света и знаеше няколко езика. Лорна искаше да научи колкото се може повече за него. На нея все повече ѝ се удаваше да привлече вниманието му и това я въодушевяваше.

Най-сетне достигнаха пристанището на Сан Диего в Калифорния. Стив бе предложил — небрежно, сякаш ставаше дума за разходка с лодка — да достигнат до Сан Франциско по море. Щяло да

бъде по-бързо, а и в пристанището чакал кораб на компанията „Лейди Лайн“, в която той имаше дялово участие.

— Ще спрем за един ден в Монтерей, където имам имение, а и онази част на страната е много красива и чиста. След това, без да бързаме, ще продължим към Сан Франциско.

Лорна с негодувание си мислеше за комично официалното му държание, дори след като вече я бе целунал. Обеща си, че скоро всичко ще се промени. Възнамеряваше, още щом пристигнат в Сан Франциско, да си намери любовник. Това със сигурност щеше да привлече вниманието му към нея.

— Дали си спомня за онази старомодна фермерка, с която така фамилиарничеше в „Денвър Хаус“, маман? Очевидно се познаваха доста добре.

— Доколкото знам го е лекувала, след някакво раняване — тактично обясни госпожа Прендъргаст, до която бяха стигнали някои клюки.

— Е, дори да са имали връзка, какво значение може да има това? — презрително рече Лорна, прогонвайки Елизабет Кади от мислите си. — Мъжете имат нужда от... развлечения. Тя сбърчи нос пренебрежително.

Стив също бе прогонил от мислите си Елизабет, още щом клиперът „Зеленооката лейди“ напусна Сан Диего, макар че Лорна би се вбесила, ако разбереше, че благоразположението на Стив към нея бе просто проява на любезност. Зеленооката жена, на която бе кръстен корабът, не излизаше от главата му. Решението му да пътува по море до Сан Франциско бе просто форма на самобичуване. Връщаше се в Монтерей, където бе държал Джини като затворница, докато онзи доктор я лекуваше от пристрастеността ѝ към опиати. Имаше усещането, че тя никога не му бе простила това. Джини... по дяволите, споменът за нея не го оставяше на мира.

— Колко време ще останеш в Сан Франциско? — небрежно попита Сам Мърдок, отгатвайки по смръщеното лице на съдружника, къде се реят мислите му.

Стив отвърна, свивайки рамене:

— Не зная точно, Сам. Достатъчно, за да прегледам сделката с мините все пак, а и да поразведа малко госпожа Прендъргаст и Лорна наоколо. — Стив забеляза замисления поглед на съдружника си и

закрачи напред-назад из каютата. — Предполагам, след това ще се върна в Мексико — неочаквано рече Стив. Застана с гръб към Сам и се вгледа мрачно във водните пръски, заливащи палубата. — Не ми се искаше отново да се срещам с непоносимия си дядо, но нещо, което научих напоследък, ми напомня, че имам известни задължения. Две всъщност... — намусено добави и се запита дали двамата с Джини не си приличаха повече, отколкото допускаше.

Двете писма — от Роналдо и това от съпругата му, чийто стил бе доста по цветисто драматичен — не ги завариха по време на двуседмичния им престой в Сан Франциско.

След дълго колебание Роналдо бе писал на Сам Мърдок, който бе приятел на дон Франсиско. *Сам Мърдок знае как да налива масло в огъня* — мрачно си бе помислил Роналдо. Всъщност той се надяваше, че ако не друго, то поне гордостта щеше да възпре Стив да последва блудната си съпруга. Може би дядо му бе прав и на тях двамата не им оставаше нищо друго, освен да се разведат. Ако Джини наистина бе щастлива, то бог бе свидетел, че клетото момиче го заслужаваше и Стив трябваше да я остави на мира. На братовчед му никога не му бяха липсвали жени с техните утешителни прегръдки.

Роналдо и Миси, а дори и дон Франсиско, нямаше как да знаят, че Стив смята съпругата си за мъртва. И когато Сам Мърдок, който също не знаеше, че жената на съдружника му все още е сред живите, отвори и прочете писмото на Роналдо, изпита голямо облекчение от факта, че Стив бе за една седмица в Портоло Вали с Прендъргастови и други приятели. Първата мисъл на Сам бе уж случайно да „забута“ някъде и двете адресирани до партньора му писма, но сметна, че рано или късно Стив щеше да разбере. Мили боже, каква бъркотия. Спомни си за Джини. С привързаност мислеше за нея като за приятна, но нещастна жена — поне такава бе по времето, когато пътищата им се бяха кръстосали. Какво я бе накарало да избяга? Двамата сякаш бяха създадени един за друг и Сам никога не бе виждал Стив до такава степен обсебен от мисълта за някоя жена. Как ли щеше да реагира, когато узнаеше, че жената, по която скърбеше, е жива и е заминала заедно с децата си за Европа, решена да получи развод и да се омъжи за някакъв английски лорд, когото бе срещнала бог знае къде?

Сам Мърдок бе смел човек и неумолим, когато се налагаше, но в този момент той потръпна вътрешно. Господ да е на помощ на

Виржиния и нейния съпруг, ако Стив научеше за тях! И защо неговият приятел дон Франсиско им позволяваше всичко това и дори ги насърчаваше?

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ИГРА НА ЛЮБОВ

Зелените ливади на имението се бяха ширнали по целия път надолу до езерото, в средата на което имаше малък изкуствен остров с беседка. Малко по-нататък бе реката, скрита от огромни върби, чиито клони докосваха леко потрепващите води. Две малки дечица играеха на ливадата под зоркия поглед на бавачката си, а група добре облечени мъже и жени пиеха чай на покритата тераса с изглед към малка градина. Във въздуха висеше тежкият аромат на рози. Идилична гледка на безгрижие в тихия, ленив следобед. Някой страничен наблюдател би си помислил, че тези хора нямат никакви грижи.

Напереният слуга се прибра в къщата, оставяйки господарката си — възрастна жена с посивели коси — да налива чай на сина си и неговите приятели. Селин Дюмон премести разтревожените си очи, малко по-светло кафяви от тези на сина й, от единия младеж към другия.

С неясно възклицание Пиер скочи на крака, сякаш не можеше повече да остане седнал.

— Е, сега Брусар не е вече тук и мога да попитам. Мишел, какво мислиш за промяната у братовчедка ми? Надявам се, ще бъдеш искрен, защото знам, че винаги си я харесвал.

Мишел Реми, граф Д'Арланжан, се покашля многозначително, преди да отговори. Имаше време, когато той бе обожател и любовник на Виржиния Брандън и дори искаше да се ожени за нея. И въпреки факта, че тя под носа му бе флиртувала с един мексикански полковник, принуждавайки Мишел да развали годежа, младият мъж все още бе твърде влюбен в нея. Само преди две-три години, когато Виржиния за последен път бе във Франция, той за малко да напусне жена си заради нея. Не беше честно от страна на стария му приятел Пиер да го пита за мнението му, още повече пред госпожа Дюмон.

— Моля те, бъди искрен! — каза Селин Дюмон с напрегнат глас. — Ние всички много се тревожим, но е толкова трудно да се говори с нея без... без тя да почувства, че я съжаляваме. Джини никога няма да се примири с това!

— Загубила е блясъка си, своя дух! — сподавено въздъхна Пиер.

— Със сигурност си го забелязал. Винаги е била толкова жизнена... да, и толкова безразсъдна! Спомни си колко много обичаше да язди... вечно искаше да е заета с нещо. А сега — сам виждаш! Прекарва по-голямата част от времето затворена в стаята си с него...

— Той не е ли добър с нея? — не издържа и попита Мишел, което накара приятелят му да се намръщи замислено.

— О, той й се е отдал всецяло и почти не я оставя сама — рече след малко Пиер, свивайки рамене. — Но проблемът не е в това. Не, проблемът е в самата Джини... затова те питам за мнението ти. Още повече, че ти я познаваш доста добре от времето, прекарано в Мексико, прав ли съм? Познаваш и човека, за когото тя се омъжи.

— От нея научих, че ще се развежда — рязко отвърна Мишел. — Естествено, не бе удобно да любопитствам повече.

— Но тя изглежда ли ти щастлива? — продължи да настоява Пиер. Той прокара пръсти през гъстата си руса коса. — Този лорд Тиндейл, за когото смята да се омъжи, изглежда доста свестен човек, въпреки че ми се струва малко възрастен за нея. А освен това е и богат, така че проблемът не може да е в това, но все още... не, чувствам, че нещо ѝ липсва!

— Тя е... по-тиха от преди — предпазливо рече Мишел, докато се опитваше да подреди мислите си. — Но хрумвало ли ти е, старче, че навярно се чувства... е, как би могла да се радва на нещата, които обича, когато е... — почувства, че трябва да преглътне, преди да го изрече — когато е спяла? — Най-накрая успя да го изрече, при което сърцето му се сви от болка.

Джини! Джини, с веселите, блестящи зелени очи и съблазнителни устни...

— Как е възможно да ѝ се случи такова нещастие. Ако в това имаше пръст онзи разбойник, за когото се омъжи — щях да извикам копелето на дуел.

Но тя съвсем спокойно му бе обяснила, че слепотата ѝ била само временна и че Ричард, нейният годеник, щял да я заведе при някакъв известен доктор във Виена, който да я излекува. Без съмнение, тя имаше пълно доверие в този мъж, още повече, че сам той бе лекар.

Дори сега, след толкова години, мислейки за мъжа, който навярно споделяше леглото на Джини, Мишел не можеше да не изпита

известно чувство на ревност. Боже, каква страстна любовница беше тя! Понякога, въпреки цялата болка, която му бе причинила, той мислеше, че би дал всичко, за да може да върне времето, когато тя беше единствено негова.

За самата Джини неочакваната поява на Мишел в имението събуди много нежелани спомени. Горкият Мишел! Надяваше се да не е била прекалено рязка, когато след четвърт час предвзет разговор, помоли да бъде извинена.

— Имам среща с шивача си — обясни тя и припряно добави: — Ще се видим на вечеря. — Саркастично наблегна на думата „видим“.

Тогава Джини се запита дали и за него тази среща не бе свързана със същото неудобство, каквото бе донесла на нея. Скъпият Мишел... без съмнение Пиер го бе предупредил и Джини му бе благодарна за проявената тактичност, но истината бе... Каква всъщност беше истината? Без съмнение тя бе страхливка, която предпочиташе да живее зад стените на сигурния, щастлив свят, създаден за нея от Ричард. Нямаше нужда от нищо друго — най-малкото от спомени.

Джини седеше в удобния си стол до прозореца и усещаше как късното следобедно слънце стопля лицето и раменете ѝ. Долавяше уханието на розите като лек бриз, носещ се към нея... и тежката миризма на хавански пури — Ричард и неговите гости, без съмнение.

Леля ѝ Селин им бе предоставила цяло крило от стария фамилен замък — „за да сте уединени и да се чувствате като у дома си, скъпи мои“, както им бе казала. Джини си представи сълзите в нежните, топли очи. Бедната ѝ леля, какво ли си мислеше? Пиер бе много по-искрен.

— Докато сте щастливи, това е единственото, което има значение — сърдито бе казал той. Трудно ѝ бе да си представи младия човек, който за нея винаги е бил „братовчедът Пиер“, като проспериращ адвокат и дипломат, за когото се говореше, че със сигурност щял да стане министър. За нея поне той не се бе променил изобщо.

Под прозореца ѝ имаше каменна тераса, до която слънчевите лъчи се промъкваха през листата на стари, изкривени дървета.

Последния път, когато пристигна в замъка, принадлежащ от поколения на рода на майка ѝ, за да роди децата си, тя много бе обикнала тази тераса и точно тази стая, която сега бе нейна. Тогава не бе много щастлива, но днес имаше Ричард и децата си. „Ние сме

семејство!“ — весело ѝ бе казал той и тя осъзнаваше, че в думите му има истина. Навярно винаги тайно бе желала точно това, но не е искала да си го признае, тъй като бе твърде упорита и твърдоглава. Втурваше се в живота, без много да мисли... Но сега...

В далечината дочу смеха на близнаците, който я накара да се усмихне. Някога Пиер ѝ бе обещал да нарисува устните ѝ. Колко добре помнеше деня, в който започна да рисува портрета ѝ. Почти несъзнателно Джини се опитваше да различи гласа на Ричард.

На него му допадаше да пие чай с нея — английски обичай, който той настояваше да спазват. Дали гостите му най-сетне не се готвеха да си тръгнат? Стори ѝ се, че гласовете долу станаха по-високи. Мъжете бяха напуснали кабинета под стаята ѝ и излязоха на терасата.

— Няма ли възможност — чу се глас — тя да прогледне отново?

Задържайки дъха си, Джини замръзна, когато дочу Ричард да отговаря с едва сдържан гняв:

— Всеки опит да прогледне е възможен... когато тя бъде готова за това. Тя няма физиологическо увреждане и когато отидем при моя приятел във Виена, тя ще вижда толкова добре, колкото и преди — толкова добре, колкото ти и аз.

— Съжалявам, ако съм те засегнал, но трябва да разбереш защо питам. За една жена, при това сляпа, да измине целия път до Истанбул с теб...

— Тя не е сляпа жена, тя е моята съпруга. Разговорът ни приключи. Ако искаш да дойда в Истанбул с теб, ще го сторя, но само защото преди няколко години обещах на чичо ти, султана.

— Според закона на исляма на истинския правоверен е позволена повече от една съпруга.

Дали наистина бе чула последния коментар, долетял до ушите ѝ, или само си въобразяваше? След като Ричард отхвърли възраженията на мъжа, настъпи кратко мълчание. Може би този, който говореше, докато слизаше по стълбите към очакващата го карета, бе отправил думите си към свой придружител? Никой не разбра, че тя е на прозореца и чува всичко, което си говорят.

Джини кършеше ръце над книгата, която по навик държеше в скута си. Тя бе заобиколена от гласове без лица и звуци без образи. Защо не можеше да вижда? Каква бе истинската причина, която този

приятел на Ричард се опитваше да открие? И при положение... при положение, че останеше сляпа, тогава какво?

Ричард имаше отговор за всичко. Дори на въпроса ѝ: „*Как можеш да се обвързваш с инвалид?*“, той бе отговорил:

— Но ти изобщо не си инвалид, прескъпа. Ти си една здрава и много красива млада жена, в която се влюбих. Имам късмет, че те срещнах, ти изпълваш дните и нощите ми с щастие.

Както той изпълваше нейните. А нейното щастие беше борба, защото нали в това се състои щастieto? Тя имаше късмет, че Ричард я откри. Той я уверяваше, че тя е негова орис, жената на неговия живот, и затова не се е женил досега. Ричард беше мъж, който държеше на думата си, мъж, комуто можеше да се вярва.

Гласовете се отдалечиха и Ричард щеше да се появи всеки момент. Трябваше да го поздрави с усмивка. Любовта трябва да се приема сериозно, тя не е само взаимно доверие. Отново тази дума!

Изведнъж, почти против волята ѝ, мислите ѝ се върнаха назад, преди две седмици, когато бяха в Париж, за да оставят в замъка децата и бавачката. По настояване на Пиер бяха отишли на театър, за да гледат представление на испански музиканти и танцьори. Тогава Джини си бе помислила, че Ричард и Пиер са прави. Не можеше вечно да се крие, сякаш страда от страшна болест. Няколко приятелки на леля ѝ Селин бяха минали през ложата им — всичките те непоправими клюкарки. Докато си говореха, една от тях каза:

— О, погледни, скъпа, в ложата срещу нас! Това не е ли принцеса Ди Паоли? Оперната певица, нали знаеш? Казват, че щяла да играе Кармен на Бизе в Лондон следващия месец. Както чувам, в Америка постигнала огромен успех с тази роля. Каква красива жена, и тези камъни...

— Тя е с мой приятел, херцог Де Курси — бе казал Пиер смеейки се. — Или поне диамантената ѝ гривна е от него. Той ми казва, че пренасяла ролите си и в реалния живот. Може би сега е дошла, за да научи нещо ново за испанските танци.

Джини се бе вслушала в клюките около нея, усещайки странно стягане в гърдите, което не можеше да спре. Ди Паоли! За щастие в този момент бе зазвучала музиката, придружена от страстното потропване с крака на наперен мъж и съблазнително тракане на

кастанети. Неочаквано очите на Джини се бяха налили със сълзи, рухнали неудържимо.

— Скъпа моя! — бе въздъхнал Ричард, но тя само гневно тръсна глава. Не искаше никой да забележи. Представи си сцената. Виждаше се да танцува, както една нощ преди години, за император Максимилиан в Чапултепек, когато красивият Мигел Лопес бе скочил при нея на сцената. О, боже! Колко обичаше да танцува, да забравя всичко, увлечена във френетичен танц. А сега любовницата на Стив гледеше, учеше се...

И даже не мога да я видя как изглежда, тая хищна кучка — помисли си Джини с негодувание, — А тя може да ме наблюдава колкото си иска и без съмнение вече знае коя съм: „Виждаш ли там онова бедно сляпо създание? Това е жената на Стив Морган, бившата му съпруга.“ — О, не е честно! И тя бе заплакала тихо, неудържимо и отчаяно, докато малката ѝ дантелена кърпичка не прогизна и Ричард не ѝ подаде своята. Тогава един певец бе подхвана печално фламенко, накарало Джини да пожелае да е глуха и да не чува нищо. Едва се бе овладяла до антракта, когато помоли Ричард да я отведе в къщи. Той поне желаше единствено нея.

Джини го чу да отваря вратата и повдигна лицето си да посрещне пламенните му целувки. Той прекоси стаята и я прегърна силно, сякаш не бе я виждал със седмици.

Коленичи до стола ѝ и, като държеше ръката ѝ, започна да описва пътуването, което щяха да предприемат, и онова, което им предстоеше. Картините, които ѝ рисуваше, я очароваха.

Джини си спомни за цветните илюстрирани книжки с разкази за варварските прелести на отоманския двор, които бе чела като дете. Спомни си историята за Сюлейман Великолепни и испанската робиня Роксалана, която той бе направил своя жена. Една друга, по-скорошна — за братовчедката на императрица Жозефина, Еме Дюбюк дьо Риври, отведена от пирати, за да се ожени накрая за султана и да стане майка на великия султан Махмуд.

Беше чела за известния дворец Топкапъ с неговите фонтани, мраморни дворове и вити коридори, из които придворните плетели интриги.

Подобно на приятелите си, Джини се питаше какво ли е да си младо невинно момиче със строго възпитание, пленено и продадено на

пазара за роби като подарък на султана и обучено в изкуството да му доставя удоволствие. Какво е да се молиш да ти обърне внимание, за да преминеш по Златния път до леглото му, да му родиш син и да станеш майка на султан.

За младото момиче, което скоро щеше да се озове в парижките салони, тези разкази притежаваха неотразимо очарование. Но дори и тогава тя бе сигурна, че не би понесла такъв живот. Да бъде затворена завинаги между стените на харема, играчка на мъж, който има много други жени... Не, тя не би го понесла.

— Щях да изнамеря начин да избягам! — бе възкликнала някога Джини. — А отгоре на това да трябваше да се преструвам, че съм доволна от съдбата си.

— О, да! — се бе изхилил един от приятелите ѝ. — И когато те откриеха, щяха да те зашият в чувал и да те хвърлят в Босфора.

— Бих се самоубила преди това! — Джини се върна мислено към географските карти.

Сега тези някогашни карти оживяваха във въображението ѝ с помощта на спокойните обяснения на Ричард. Тя се опита мислено да проследи маршрута, по който щяха да пътуват.

Пътят от Франция до Австрия ѝ бе познат, защото бе ходила във Виена. Щяха да прекарат поне седмица в този град...

— И ще танцуваме на музиката на Йохан Щраус син. Всеки мъж ще ми завиди — каза Ричард, карайки я да се усмихне и да забрави за момент защо всъщност бяха тръгнали натам.

От Виена, отново по суша, щяха да пътуват до Италия... до Венеция.

— Не си ли била във Венеция? В такъв случай непременно трябва да отидем. Няма друг град като Венеция.

Опитвайки се да улови настроението му, Джини се усмихна:

— Чух, че било много романтично. Ще ме повозиш ли с гондола на лунна светлина?

— И много други неща ще направя, прескъпа любов моя — той въздъхна, навеждайки се над нея, и за известно време урокът по география беше забравен.

По-късно през нощта, докато лежеше сънена в леглото и слушаше дълбокото равномерно дишане на Ричард, Джини си представи остатъка от пътуването, който щяха да изминат по море.

Щяха да плават надолу по Адриатика, навярно отбивайки се в най-различни италиански пристанища, а после щяха да се отправят към Гърция. О, как обичаше звуците на Гърция, припомняше си цялото й древно великолепие и се чудеше какво ли ще бъде този път. А на остров Микonos щеше да види бялата вила с изглед към Егейско море, която Ричард смяташе да купи от един свой приятел турчин.

— Виждаш ли, скъпа, сега турците не са особено обичани в Гърция и за приятеля ми не е много добре да се връща там. През лятото бихме могли да водим там и децата — със сигурност ще им хареса, както и на теб.

— Сигурна съм, че ще ми хареса! Опиши ми останалото, Ричард, моля те!

— Ти сама ще го видиш! — увери я смело той.

После й описа пътя през Дарданелите, през Мраморно море, покрай пристанище Сарай, покрай Златния рог и Пера, до Константинопол, градът, наричан от турците Истанбул. И така до двореца Далмабахче, построен от султан Абдул Меджид, и Босфора в целия му неокласически блясък от мрамор и златни листа.

— Радвам се, че не съм една от султанските наложници. Каква ужасна смърт — зашита в чувал и хвърлена в Босфора! — мърмореше Джини, чувайки Ричард да се подсмихва:

— Хм! Означава ли това, че би била невярна? Ако бях султан, щях да оставя само теб и да освободя всички останали. Никой не може да иска повече от това.

Скоро Джини въздишаше, оставяйки Ричард с изключителна нежност и умение да я отведе до висините на удоволствието, откъдето тя се плъзваше удовлетворена към съня. Винаги бе толкова деликатен, мил и внимателен! Искаше й се да го попита къде се е научил да доставя такова удоволствие на една жена! С колко ли жени е бил? Странното беше, че тя изобщо не го ревнуваше. Означавахе ли това, че помъдрява? С леко негодувание си спомни нещо, което й бе казал Мишел, докато държеше ръцете й за довиждане последния път, преди той да се върне в Париж:

— Бих искал да те попитам дали си щастлива и доволна. Помисли, Джинет. Достатъчно ли ти е това, след като си познала бездните и висините?

Джини с вълнение се чудеше защо още не е заспала. Колко странно Мишел да ѝ каже такова нещо! Какво бе имал предвид, всъщност? Но това сега беше без значение...

Защо приготовленията и очакването на всяко голямо пътуване винаги изглеждат по-дълги от самото пътуване? Сега всичко бе зад нея — дилижанси, хотели, вили. Дори гондолите на Венеция и дългите отегчителни инструкции по турския етикет и няколкото турски думи. Последните научи в Крит, който все още беше турска провинция, макар че гърците вече обръщаха поглед натам. Също в Крит, при нея дойде съсухрен противен старец. Ричард ѝ обясни, че е имам — свещеник, който щял да ѝ обяснява ученията на Пророка:

— Искаш да...

— Искам да чуеш тези обяснения и да повториш някои думи след него. Няма да е трудно, любов моя, а и това няма да те ангажира по никакъв начин. Правим го само за да можем да се оженим официално според ислямския закон, преди да отидем в Истанбул. Така после ще бъде много лесно и за двама ни и аз с пълно право ще мога да те наричам своя съпруга!

Беше прав, разбира се. Какво толкова, ако повтори няколко думи, които дори не разбираше? Щом Ричард така искаше, това бе най-малкото, което можеше да стори за него, особено след всичко, което той бе направил за нея.

— Изненадана съм, че все още искаш да се ожениш за мен! — бе казала Джини развълнувано. — Би могъл да ме задържиш като своя наложница, без да се притесняваш!

Разочарованието от посещенията ѝ при доктор Вунд във Виена не я напускаше. Бе развалило дори престоя ѝ във Венеция. Бяха говорили с часове и Джини му бе разказала целия си живот. А накрая всичко, което каза той, беше:

— Помислете, госпожо, какво е онова, което не искате да видите? Когато разберете какво е то, ще сте открила ключа. Страхувам се, че не съм в състояние да ви го дам.

Беше плакала, презирайки се за тази проява на слабост, а Ричард я беше успокоил със своите уверения, че ще ѝ върне зрението.

— Ще отнеме време, но може би... Може би ще откриеш този ключ, за който ти говори доктор Вунд, любов моя. И знай, че те обичам до полуда!

Междувременно тя се бе научила да се оправя сама. Спомняше си местата на мебелите в стаята и дори си правеше сама косата. Или избираше роклята, която искаше да носи — с пипане.

— Когато пристигнем в Пера — обеща Ричард, — няма дори пръста си да мръдваш, ако не искаш. Ще бъда личен лекар на султана, така че ще имаме прекрасна къща с прислужници.

Като гледаше назад, Джини не можеше да повярва, че най-накрая бе в Турция, че живееше в разкош, който далеч превъзхождаше великолепната къща, която ѝ бе обещал Ричард. Дори и в най-дръзките си сънища не си беше представляла, че няколко седмици след пристигането им в Константинопол щеше да преплава Босфора в лодка с тежки завеси, пътувайки към двореца на султана в Далмабахче.

Можеше ли някой от двамата им да знае какво щеше да последва. Султан Абдул Азиз беше не само абсолютен деспот, а и ексцентрик, чиито мании от ден на ден ставаха все по-странни. Страхуваше се, че някой се опитва да го отрови. С дни можеше да яде само яйца, сварени собственоръчно от майка му Пертевал. Тези яйца трябваше да му бъдат доставяни внимателно увити в черна кърпа и белязани с личния печат на майка му. Можеше ли някой да се оправи с такъв човек?

— Само го лекувах от пристъп на Acute Dyspepsia! — обяви Ричард разсеяно. — Яде твърде много, разбира се, дори когато това са само твърдо сварени яйца. Яде всякаква храна и много пие, макар че е мюсюлманин. Но вярва, че съм му спасил живота и по този начин...

— И по този начин?... — бе повторила Джини, усещайки колебанието му, и той каза бавно:

— Скъпа моя, знаеш ли, иска ми се да не те бях довеждал с мен. Поканени сме в двореца, за да бъда близо до Султана, в случай че той има нужда от мен. Не посмях да откажа. Мога само да се надявам, че скоро ще забрави за присъствието ми и ще си намери нов любимец.

За момента обаче бяха тук и трябваше да се справят с положението. В сравнение с тревогите на Ричард, отначало Джини дори намираще своето положение за комично. Нито един от тях не бе осъзнал, че докато живеяха в двореца на султана, от тях се очакваше да спазват правилата на исляма.

Да, отначало Джини намираше за забавно да се намира в харем и да бъде обслужвана от роби. Такъв бил обичаят, както смутено ѝ бе обяснил Ричард. А освен че трябваше да обитава предназначенията за жените на султана покои, в които не бе стъпвал никой друг мъж, освен него, но когато се появяваше пред хора, трябваше да бъде забулена с фередже.

— Съвсем за кратко. Мислиш ли, че за мъничко би могла да се лишиш от свободата си?

Горкият Ричард — помисли си Джини, разтегляйки устни в едва доловима усмивка. Той бе много по-разтревожен от нея.

Всъщност той ѝ се бе ядосал, когато шеговито бе подметнала, че в двореца се чувства липса на ханъми, които да изпълват великолепните покои. Тук имаше приказна градина, в която можеше да се разхожда всеки ден и дори да язди. Ричард ѝ бе намерил кон и прислужник — тих мъж, когото Джини с раздражение мислеше за евнух. Тя наистина не бе въодушевена от идеята да притежава роби, но какво можеше да стори, при положение че всички те ѝ бяха подарени от султана? Личната ѝ прислужница, както Джини предпочиташе да нарича жената с топъл глас, бе чудесна масажистка и компаньонка за часовете, когато Ричард не бе наблизо. Младата жена бе започнала да усеща как се разглезва.

Независимо от липсата на свобода, от която не страдеше истински, а само подсъзнателно усещаше, тя откри лукса на горещия басейн с ароматизирана вода и сръчните, помагачи ѝ във всичко ръце, които дори подсушаваха и масажираха с благовонни масла тялото ѝ. А дрехите! Не можеше да ги види, но си ги представяше по спомени от картини. Бе достатъчно чувствителна, за да се наслаждава на допира с коприната и тежестта на чуждоземните златни накити около врата, китките и дори по глезените ѝ. Разбира се, костюмът, който турските жени носеха в уединението на своите покои бе много по-удобен и практичен от тежките пластове фуста, корсетите с банели и другите измишльотини, които модерните европейски жени бяха принудени да носят. Джини си помисли за писмото, което можеше да съчини на леля си Селин и не успя да се въздържи да не избухне в смях — младата жена, която масажираше гърба ѝ със силните си, но нежни ръце, се разсмя заедно с Джини. Горката ѝ леля, колко ли шокирана би останала, ако можеше да види своята племенница сега!

— Но аз наистина трябва да ѝ пиша — помисли си Джини. — Да узная как са децата, ако изобщо мога да получа отговора ѝ тук! — Тя реши да поговори с Ричард за това, когато се завърнеше от танците при Абдул Азис или от някой от племенниците му. А имаше и едно друго нещо, за което трябваше да разговаря с Ричард...

Тя отново бе бременна — с детето на Ричард, а по всичко изглеждаше, че горкото бебе щеше да си роди в двореца на турския султан! Мири Ханъм, златокосата киргизка — любимка на султана — също бе бременна и единственото забавно нещо, което Джини откриваше в цялата история, бе, че те двете навярно щяха да родят по едно и също време.

Така стана, че Ричард ѝ изпрати съобщение, че тази нощ ще закъснее, тъй като султанът го бил повикал и щял да го задържи при себе си. Дватамата щели да вечерят заедно. В послеписа, който трябваше да ѝ бъде предаден лично, а не прочетен на глас, както бе прието, пишеше: *„Скъпа моя, извини ме, но ти знаеш къде е сърцето ми. Ще се върна колкото е възможно по-скоро.“*

Свивайки рамене Джини реши да вечеря, преди да отиде да си легне. Вечерята бе сервирана сред церемониален разкош. Всяко ястие бе донасяно под сребърен похлупак, за да се запази топло или студено, както трябваше да бъде консумирано. Джини се опитваше да нагоди вкуса си към турската кухня. И докато неизменната порция пилаф ѝ допадаше, имаше определени ястия, които ѝ се струваха прекалено сладки, като например задушени с ориз, стафиди, френско грозде и ядки пъдпъдъци. Всичко прекалено сладко и тежко я караше да чувства леко гадене, въпреки че шербетът, сервиран в края на всяко ядене, заедно с ментовия чай, винаги ѝ носеше истинска наслада.

Тази нощ дълго се въртя в леглото. Прислужницата ѝ Фатма ѝ бе казала, че има пълнолуние, което навярно бе причината за безсънието ѝ. Джини се питаше: *„Ще видя ли отново луната или само ще я чувствам по приливите и отливите на тялото си?“* Почувства се самотна и изоставена в своето ъгълче от огромния мраморен палат, жадувайки да си поговори с някого или да има някакво занимание. Чудеше се с какво запълваха времето си ханъмите на султана, надзиравани от хиляда евнуси. Бе чувала, че някои от жените и момичетата спели по пет или десет в стая върху застлани направо на пода рогозки, докато чакали, надявайки се и молейки се, да бъдат

забелязани от султана. Някои от тях никога нямало да узнаят какво е да бъдеш с мъж. И всички те, с изключение на майката на султана, след неговата смърт щели да бъдат заточени в Двореца на сълзите в Андрианополис. Онези от тях, които го били дарили със син, щели да бъдат защити в чували и хвърлени в Босфора. *Каква варварска страна!* — помисли си Джини, потрепервайки. Изглеждаше като че ли цивилизацията бе спряла малко преди границите на огромната Отоманска империя. *Ще бъде истински щастлива, когато си тръгна оттук.* Младата жена осъзна, че нямаше нищо забавно в ситуацията, в която се намираше.

Трябва да е било доста след полунощ, когато Ричард най-сетне се върна при нея. Джини се събуди от лекия, неспокоен сън, откривайки съпруга си да лежи до нея. Спеше ли той? Тя се размърдва и бе взета в обятията му.

— Прости ми, любима. Нищо не можех да направя — прошепна той, сгушил лице в рамото ѝ. Гласът му прозвуча уморено.

— Много ли беше зле? Ричард се прозина.

— Той бе... изключително напрегнат тази вечер. Вечерята бе безкрайна, въпреки че той не хапна почти нищо. А след това войниците му разиграха бойна сцена, която всички ние бяхме принудени да изгледаме. Джини, кълна се, че когато се съгласих да дойдем тук, не знаех колко се е помрачил умът му. При срещата ни в Лондон... той изглеждаше малко замаян, но доста разумен. Сега... но кой смее да каже на глас това? Аз съм също толкова страхлив, колкото останалите. Един от слугите му е бил обезглавен днес за съвсем незначително провинение. И този човек управлява огромна империя!

— Не мисли за това сега! — опита се да го утеши тя. Още не бе настъпил моментът да му каже за подозренията си. Може би утре? Понякога Абдул Азис прекарваше по няколко дена в пълна изолация — сам с майка си и киргизката, на което и се надяваше Джини. Тогава те щяха да имат време да поговорят и обсъдят планове си — Ричард и тя. Джини се почувства откъсната от света, което я правеше още по-самотна в затворения свят на харема — без приятели, с изключение на слугите, на които тя не се доверяваше и с които почти не разговаряше. Ако бе в компанията на други европейци, тогава положението ѝ не би било толкова непоносимо.

Ричард я прегръщаше, но не се опита да прави любов с нея и никой от тях не проговори повече. Джини отново заспа, този път много по-дълбоко. Когато бе събудена от песента на птиците, Ричард вече го нямаше. Очакваше я един ден като всички останали: събуждане в затворената градина, с нейните аромати на билки и цветя, неизменната закуска от плодове и козе сирене, последвана от многобройни сладки и меса, от които тя винаги се отказваше, кратка езда, след това вялото къпане, последвано от масаж, сресване на косата, избор на бижута, които щеше да носи през деня...

„Ех, ако можех да виждам! — отчаяно си помисли тя. — Ако можех да виждам, тогава, може би, всичко това щеше да бъде много забавно — като в «Приказки от хиляда и една нощ»!“

Когато Ричард се появи, тя бе облечена в разкошна рокля и парфюмирана, а кожата ѝ блестеше меко като коприна, също както обкичената с накити коса.

Тя се поклони със събрани длани и каза на своя неправилен турски:

— Ваша робиня, очакваща наслади! — и неочаквано избухна в сълзи — смущаващ навик, който тя напоследък изглежда не можеше да контролира.

Тя се чувстваше добре с Ричард, успокоявана от думите и гласа му. И все пак със сетивата си, станали по-чувствителни след загубата на зрението ѝ, Джини усещаше в него някакво растящо напрежение.

Каза си, че навярно се дължи на тежкия живот — изложен на произвола на онзи луд човек, султанът. И защо Ричард трябваше да се чувства виновен за това, че я бе довел тук? Бе сигурна, че има и други неща, които не ѝ казваше, за да не я разстройва. Джини жестоко се срамуваше от сълзите си. Тя бе пропуснала още един случай да му каже, че носи негово дете — част от нея дори бе възмутена, че той като лекар още не е открил бременността ѝ.

Поне все още я намираше за привлекателна.

— Толкова си красива. Радвам се, че султанът не те е виждал, иначе със сигурност щеше да те пожелае. Започвам да приличам на турчин — знаеш ли, че те ревнувам от племенниците му, които те видяха с открито лице? Знам, че трябва да те отведе оттук, и това ще стане скоро, но ще вземем с нас всичките ти нови дрехи и ти трябва да ми обещаеш, че ще ги обличаш за мен...

А после, когато се навечеряха и се оттеглиха в стаята си, той неочаквано и без предупреждение каза:

— Днес се видях с генерал Игнатиев, руския посланик пред Високата порта, сигурно знаеш.

Джини, която вече се бе отпуснала и очакваше да бъде разсъблечена и отнесена до леглото, изтръпна при тези думи.

— О? И важна ли беше срещата ви?

— Да... — с въздишка отвърна Ричард. — Казах му, че си тук. Това би могло да се окаже от значение, ако... — Ричард замълча, а след миг внимателно продължи: — Освен това той е приятел на султана, който му вярва повече, отколкото на британците и французите — за голямо тяхно раздражение. Мисля, че руският император е единственият владетел, когото султанът уважава.

— И това ли съм ти го казвала аз? — попита Джини, опитвайки да си спомни. Усети как Ричард се приближи зад нея и започна да

разхлабва връзките на тънката ѝ нощница.

— Казвала си ми всичко за себе си! — отвърна той, но въпреки неговата предпазливост тя усети напрежение в гласа му. Това усещане се запази и когато легнаха в ниското, меко легло, което споделяха. Беше ѝ трудно да се отпусне. Сякаш някаква част от нея стоеше отстрани, наблюдаваше я и задаваше въпроси.

Защо Ричард изведнъж бе решил да разкаже на руския посланик за нея? Естествено направил го е с неподражаема тактичност — незаконната дъщеря на императора, затворена в турски харем...

От какво се боеше Ричард? Какво допускаше, че може да се случи? Той нежно я положи на леглото, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ и за пръв път Джини се запита дали лампите все още горят.

— Кожата ти е като коприна — прошепна той и Джини усети устните му върху гърдите си. — Ти си моята любима и аз обичам да ти доставям удоволствие...

Това бе самата истина — Ричард винаги бе търпелив, внимателен, винаги се опитваше да ѝ достави наслада. А той самият? Тя с учудване осъзна, че никога не бе отвързала на ласките му. Оставяше се да бъде отнесена нежно — о, толкова внимателно и нежно — до върха и Ричард откриваше своето удоволствие някъде по пътя, но по толкова ненатрапчив начин, че тя едва го усещаше — дотолкова бе обсебена от възбуденията на собственото си тяло.

Колко егоистична съм била! — помисли си Джини. — *Аз трябваше... трябваше...* — Тя протегна ръка, за да го докосне и усети как той се отдръпна.

— Ричард...

— Не! Ти не си одалиска, не си робиня за удоволствия, обучена в това изкуство. Ти си моята любима, която обожавам... която имам честа да обожавам. Просто ме остави да те обичам, скъпа моя, както ти заслужаваш.

На следващия ден късно следобед, Джини имаше посетител. Очевидно много важен посетител, ако се съди по реакцията на Фатме, която в този момент правеше прическата ѝ. Когато евнухът, пазещ женските покои, с треперещ глас обяви името, тя изпусна на плочките в краката си шише скъп парфюм.

— Трябва да се поклоните, госпожо! — трескаво прошепна Фатме. Гласът ѝ звучеше приглушено и Джини предположи, че тя е

коленичила с притиснато към земята чело. Е, независимо кой бе гостът, тя не възнамеряваше да прави нищо подобно!

Все пак направи реверанс, така както я бяха учили преди представянето ѝ на императрица Евгения — беше толкова отдавна. Все пак майката на султана, Валиде, имаше огромна власт и изискваше подобаващо отношение, а Джини трябваше, да мисли и за Ричард.

— Говорите ли френски? — френският на знатната посетителка имаше силен акцент и едва се разбираше, но Джини кимна с глава, не желаейки да я дразни. — Добре, тогава ще говорим — някъде в дъното се разнесе шумолене, което подсказа на Джини, че жената водеше със себе си и малък антураж. След малко чу: — Сега можеш да седнеш.

Почувства, че нечии ръце — тези на Фатиме — я поведоха и сложиха да седне върху една възглавница, с кръстосани крака, както се бе упражнявала.

Какво трябваше да прави сега? Да им предложи нещо за пиене? Нямаше никаква представа от протокола... о, боже! Ричард трябваше да я подготви за подобни случаи. Сега без съмнение щяха да я помислят за варварка. Дали не бе най-добре да признае невежеството си?

Обмисляйки внимателно всяка дума, Джини се извини, че не се е подготвила за посещението на толкова важен гост и за това, че не знае какво трябва да се направи в случай като този. Тежкият парфюм с розово масло на гостенката я замайваше, докато, обзета от паника, си мислеше, че номерът ѝ няма да мине! Какво щяха да направят с нея, да я хвърлят през прозореца в Босфора?

— Значи ти си сляпата жена. Ти ли си съпругата на Тиндейл ефенди, чието истинско име е Фуад? Женени ли сте по законите на исляма?

Как се осмеляваше да ѝ задава толкова лични въпроси? Първият подтик на Джини бе да отвърне по подобаващ начин и се наложи да си прехапе устни, за да спре язвителните думи, напирани на езика ѝ. Насилвайки се да говори спокойно, тя отвърна:

— Да, омъжих се за съпруга си според мюсюлманските закони на остров Крит. И... сега не мога да виждам, макар че съпругът ми казва, че няма да е така вечно. Позволете да ви предлага нещо за пиене.

— По-късно. Ние — дъщеря ми и аз — си носим собствено питие. Всичко, което поглъщаме, трябва да бъде специално

пригответено, от теб обаче не може да се очаква да го знаеш.

Последната фраза прозвуча като хвърлен на куче кокал и накара Джини да скръцне със зъби. Усети как гневът я залива и си повтори познатата фраза: *Ох, само да виждах — тогава бих могла да се справя с всичко...*

Друг, много по-млад глас рече на също толкова лош френски:

— Майка ми и аз сме тук, защото пожелах да се срещна с теб. А също и защото исках да видя това място. Когато дойда да живея тук, ще трябва да се направи място за всичките ми роби. Място и за теб, разбира се.

— Какво? — изрекла това, Джини усети как думата застина във въздуха между тях като издялан върху камък надпис.

— Е, разбира се, той не е успял да ти го каже все още. Моят син, султанът, току-що взе решение — отново се намеси гласът на по-възрастната жена. — Дъщеря ми Гюлбехар е неговата любима сестра и затова все още не е омъжена. Но ти естествено разбираш, че на мюсюлманите е позволено да имат повече от една съпруга? Така че това не би трябвало да те шокира.

— Сигурна съм, че ще си бъдем като сестри — каза по-младият глас с фалшива любезност. — Ти също се нуждаеш от повече роби, които да те обслужват, защото богатството на човека се измерва по големината на домакинството му — а брат ми е самият султан.

Внимателно подбирайки думите си, Джини каза:

— Съжалявам, ако ви изглеждам глупава, но нещо не разбирам. Вие казвате...

— Моят син — обяви Валиде сухо — реши да омъжи дъщеря ми за твой съпруг. Това е най-голямата чест, която може да му бъде оказана. Моят син не се доверява лесно.

— Брат ми — намеси се по-младия глас — беше достатъчно мил да се поинтересува от моите чувства. Аз гледах... нашия съпруг през решетката — той наистина е хубав мъж, а и е благословен с дарбата да изцелява. Или си нямала щастието да видиш лицето му? Бих могла да ти го опиша...

Джини се задущаваше от заливащия я поток думи и от усилието да скрие емоциите си. Искаше ѝ се да заплаче, но не и пред тези жени, които стояха пред нея и я разглеждаха, без тя да може да види лицата им.

— Кога ще се състои церемонията? — попита Джини с хладен като острие глас, след което заповяда да донесат напитки.

Когато Ричард се завърна, жените си бяха отишли. Джини седеше в градината, наслаждаваше се на различните ѝ аромати и слушаше ленивото пръхтене на коня си, без да може да се помръдне от мраморната пейка, като че ли самата тя се бе превърнала в мрамор.

— Джини... — гласът на Ричард издаваше агонията му, но тя също агонизираше и не можа да извърне глава към него.

— Досещаше ли се? Или бе също толкова изненадан, колкото и аз?

— О, боже... нямах представа, кълна се! И после, след като обяви решението си, чух... че си имала посетители.

Сега той бе седнал до нея, но Джини чувстваше, че почти се страхуваше да я докосне.

— Джини... повярвай ми, аз... не издържам! Не знам какво да правя!

— Не можеш да сториш нищо, нали? — отдавна, още след като жените си бяха заминали, тя бе изплакала всичките си сълзи. — Разбирам... колко си безпомощен — точно като мен. Но трябва да ми кажеш точно какво означава това...

В този момент той я обгърна с ръце, притискайки я към себе си.

— Искан ми се никога да не те бях водил тук! Искан ми се и сам аз никога да не бях идвал! И преди беше зле, но сега... вярваш ли, че нямам нищо общо с това, че не подозирах какво замисля той? Ако можех... но волята ми вече не ми принадлежи. Моят господар, султанът, ми даде любимата си сестра за жена и нямам никакъв начин да откажа тази женитба. Кажи ми, че разбираш! Трябва да разбереш!

С част от разума си Джини наистина разбираше. Разбираше дори това, че Ричард, обичайки я безкрайно силно, мислеше най-напред за нейната безопасност. Но какво щеше да означава този брак? Сега в главата ѝ изникнаха разни истории, които бе чувала. Съпруги или наложници, раждащи деца на един и същ мъж с разлика от седмици или дни. И с нея ли щеше да бъде така? Във всеки случай с новия брак щяха да се появят и нови отговорности. Ричард, без съмнение, щеше да се наложи да спи с новата си жена. А после...?

Той се кълнеше, че обича само нея, Джини, и никоя друга. Че този брак няма да промени нищо в тяхната връзка. При всички

случаи щяло да им се наложи да го търпят съвсем за кратко — рано или късно султан Абдул Азис ще си намери друг лекар, а на сестра си — друг съпруг. Разводът в мюсюлманския свят бил лесен.

Джини усети, че го утешава — тя все още не можеше да осъзнае напълно значимостта на събитието, пред което бяха изправени. Изтече още една нощ, без тя да му спомене за подозренията си, после още една. Накрая му го каза във възможно най-неподходящия момент — в нощта преди той да се ожени за втори път.

— Аз... мисля, че ще имам дете. Съжалявам, че трябваше да ти го кажа точно сега, но вече дни наред аз... просто не успявам да намеря подходящ момент! Не че този е такъв, но...

Неговата реакция беше точно такава, на каквато би се надявала при други обстоятелства. Радост и възбуда, загриженост, а след това — страстни самообвинения.

Как можело точно сега да се занимава с тази пародия на сватбена церемония? Може би принцесата щяла да промени решението си, тъй като едва ли би искала да бъде втора съпруга на някой мъж. Колкото до Джини, тя трябвало да си почива, да спре с ездата, да...

Тя не можа да сдържи лекия си смях — обичайната ѝ в последно време реакция на напрежението между тях.

— Но ти си лекар, Ричард! А аз може и да греша. Моля те...

Той настоя да я прегледа сам, потвърждавайки това, което сърцето ѝ вече знаеше. Но дори и така, вече бе твърде късно да развалят брака със сестрата на султана — и двамата го знаеха.

Джини се затвори в своето крило от женските покои, опитвайки да се преструва, че нищо не се е случило, дори когато вече чуваше шума и суетенето в другата половина на мраморния двор, където свитата на принцеса Гюлбехар пристигаше с чеиза и пялата си покъщнина. Брачната церемония можеше да отнеме дни и бе малко вероятно Ричард скоро да се върне при нея. Колкото повече мислеше за това, толкова по-невъзможна и нереална ѝ изглеждаше цялата ситуация. Започна да усеща пленени дори мислите си. Не виждаше друг изход, освен да живее ден за ден, а дори и това ѝ костваше прекалено големи усилия. Чак тогава Джини наистина осъзна до каква степен бе станала зависима от Ричард.

Най-непоносимо ѝ бе, че Гюлбехар като че ли преднамерено търсеше компанията ѝ — особено сега, когато Джини носеше детето на Ричард.

Сам Ричард с известно неудобство сподели с нея, че „горкото момиче“ навярно е самотно. Той като че ли мислеше, че Гюлбехар също като тях е пионка в нечии ръце и затова заслужава съжаление. Наложил се Джини да преглътне коментарите си. Каквото ѝ да кажеше, той щеше просто да я помисли за ревнивка или да я съжали за „деликатното“ положение, в което се намираше. „Все пак не сме ли всички ние в странно и неудобно положение?“ — опита се да прояви великодушие тя. Ричард все още прекарваше по-голямата част от времето си с нея и макар с напредването на бременността вече да не спяха заедно, то бе само заради неговата загриженост за здравето ѝ. Обикновено седеше на леглото ѝ, докато тя заспи, унесена от нежния, успокояващ глас, с който ѝ четеше.

Джини се опитваше да не си задава въпроса колко често Ричард ходи при другата си жена и кога, макар да знаеше, че го прави. Беше по-добре да не знае — така нямаше да се изкушава да мисли за това. Трябваше да мисли само за детето — Ричард бе сигурен, че ще бъде момче — и за собственото си здраве. Повтаряше ѝ това непрекъснато.

Минаваха дни, вероятно и седмици, но времето бе изгубило значението си за нея. Детето в утробата ѝ натежаваше, тя ставаше потромава в движенията си и само се молеше и надяваше всичко да свърши и тя отново да бъде свободна.

— Този път няма да боли — бе я уверил Ричард. — Обещавам ти, скъпа моя — никаква болка. Когато дойде моментът, аз ще бъда с теб. Трябва само да слушаш гласа ми. Няма да изпиташ и малка част от страданието, изживяно преди. Вярваш ли ми още?

— Да — прошепна тя и усети как Ричард се наведе над нея, за да я целуне. Нежността се превърна в страст, докато накрая той не се откъсна със задъхано възклицание:

— Колко те желая! А чакането е почти непоносимо. О, любов моя, никога не се съмнявай, че те обичам!

По това време пристигна писмо от леля й Селин, което я ободри — дори само заради увереността, че външният свят знае за съществуването ѝ тук.

Децата бяха добре и, както изглежда, щастливи. Лора Луиз хванала настинка и лека треска, но скоро се оправила. Франсис — или Франко, както го наричаха всички, бил трудно дете. Липсвала им и всички очаквали завръщането ѝ.

Вълни от носталгия заляха Джини и тя направи усилие да не се разхлипа като малко дете. В градината по това време на вечерта бе особено приятно, така че тя предпочете да се присъедини към Гюлбехар, вместо да седи в стаята си и да подсмърча. След като ѝ прочете писмото, Ричард си бе отишъл, а на нея, която никога преди не бе имала нещо против да остава сама, този път това ѝ се стори непоносимо. Не можеше да чете, не можеше да шие. Музиката, която долиташе до нея, бе непозната и пълна със странни, чувствено извиващи се звуци. Нищо наоколо не ѝ беше близко, а и тя не бе в състояние да промени това, защото бе толкова безпомощна.

Но аз не съм безпомощна — помисли си. — Просто съм загубила едно от сетивата си... и то само временно. Не трябва да го забравям. Мога да мисля, мога да правя планове, да мечтая...

Лек бриз повя през отворените сводести врати и през прозорците и се заигра със спуснатите ѝ коси, донасяйки със себе си тежките миризми на мускус, жасмин и розово масло и едва доловимия аромат на суха трева. Навън съществуваше един съвсем реален свят, макар и засега той да се състоеше само от оградена със стени градина. А тя не бе затворница, освен ако сама не гледаше така на себе си. Може би точно това бе ключът, за който говореше доктор Вунд.

Подобно на Шарлот от поемата на Тенисън, която бе чела наскоро, Джини решително се изправи на крака. Тя знаеше пътя до градината — през мраморния двор, в който се излизаше от стаята ѝ, покрай басейна и през широката, окичена с лози арка, докато накрая стигнеше кътчето с ромолящия фонтан и ухаещи цветя.

Нямаше нужда да вика Фатме — не бе инвалид и не се нуждаеше от болногледачка. Спирайки на вратата, за да събере мислите си, Джини усети, че нещо в нея трепна. Внезапно си спомни за времето,

когато, без да го съзнава, се бе превърнала в роб на опиума. Тогава бе обгърната от мъгла и живееше единствено заради краткото усещане за издигане, давано ѝ от вълшебния пращец. И колко трябваше да изстрада, за да се освободи от зависимостта! Стив я бе накарал да страда и тя го бе мразила за това — така и не му прости напълно. Стив, който сега бе свободен да се ожени, за която жена пожелаеше. Дали това щеше да бъде Ди Паоли?

Какво значение има вече? Аз започнах съвсем нов живот! — предупреди сама себе си Джини. Мина през вратата на стаята и чу стъпките си да отекват върху мраморния под на банята. В градината, както и очакваше, Гюлбехар ядеше от любимите си сладкиши — кадаиф, локум и баклава, посрбвайки ошав — плодова напитка от праскови и други плодове, подправена с мускус.

С появата си Джини дочу ромон от гласове и шумно раздвижване. От гласовете се откри този на Гюлбехар, пълен със загриженост, каквато тя едва ли изпитваше:

— Без слугиня ли си тук? Би могла да паднеш в басейна и много да натъжиш нашия господар. Навсад, помогни на другата жена на съпруга ми да седне... да, там, между възглавниците. — Почти без пауза високият глас продължи: — Вземи си сладкиш. Съвсем пресни са и са много вкусни. Слугите ми намериха нов дюкян за сладкиши в Пера, върти го един от Александрия. Вземи си и айрян, полезен е за жена в твоето положение. Аз самата започнах много да пия, след като...

Многобройната свита на Гюлбехар се закикоти и Джини задъвка прекалено сладкия орехов сладкиш, без да усеща вкуса му. Вместо това усети вкуса на последните, свенливи думи.

— Вие също ли сте enceinte? — ясно попита тя на френски и питието загорча в устата ѝ, докато Джини чакаше отговора. Той не закъсня — на френски и също толкова ясно изречен:

— Аз също съм благословена и моля Аллах да даря своя господар със син — и с много други след това. — След кратка пауза жената продължи с престорен интерес: — А вярно ли е, че си била омъжена и преди и имаш други деца?

Знаейки значението, което турците придаваха на девствеността на жените си, Джини не можа да подмине сарказма на тази забележка. Въпреки това тя просто сви рамене и безразлично рече:

— Да — близнаци. Ричард смята да ги осинови... — и ѝ се прииска да види лицето на Гюлбехар.

След това гордостта ѝ вече не ѝ позволяваше да се оттегли прекалено скоро. Вирвайки брадичка, Джини остана седнала, насилвайки се да допие напитката, която била толкова полезна за нея. Слушаше музиката и извиващият се във фалцет глас на певицата, редящ неразбираеми думи. „Любовна песен“ — снизходително ѝ бе обяснила Гюлбехар.

Някъде отдалече долетяха изстрели, след това — викове, които я накараха да подскочи. Отдъхна си едва когато от бърборенето около себе си разбра, че това са само военните играчки на Султана. Най-сетне за нейно облекчение бе минало достатъчно време, за да може да се оттегли в стаята си.

Ричард скоро ще дойде при мен, не при нея! — помисли Джини и се засрами от тази мисъл, виждайки в нея признак на слабост. Нима тя гледаше на Гюлбехар като на съперница? Нима заради това, че бе притисната от обстоятелствата, започваше да се приспособява? Разбира се, че Ричард щеше да дойде при нея и естествено и двамата знаеха, че тя не е затворница, а стоеше тук по собствена воля, защото и той трябваше да остане. А дали бе така? Дали тя не беше затворничка на самата себе си?

Джини стигна до стаята си и тъкмо щеше да извика Фатме, която винаги бе наблизко, когато първият спазъм, заварил я неподготвена, я накара да се превие на две. Тя се хвана за ръба на леглото и сграбчи покривката, която се свлече на пода заедно с нея. Джини имаше чувството, че в корема ѝ е забит нож, който я разрязваше на две в последвалите болезнени тласъци.

Трябва да бе извикала. Навсякъде около нея се суетяха тъмни силуети, които я държаха, гласове, които ѝ говореха... а всичко, което бе в състояние да направи, бе да крещи, докато изгуби гласа си. В някакъв унес до съзнанието ѝ достигаше: *Не може да бъде, още е рано!* Не след дълго изгуби съзнание.

Дори в безсъзнание, пак усещаше болката — спомен за болка и истинска болка, когато се събуждаше, хъркайки и борейки се за всяко вдишване. Видя лицето на Стив да се надвесва над нея. Отне ѝ известно време, докато разбере — и то едва след като чу гласа му, — че

това не е Стив, а Ричард. Още по-бавно осъзна, че отново вижда, така, сякаш нищо не се бе случило.

Преди да успее да каже нещо, успокояващият глас на Ричард я отнесе някъде далеч от острата болка, която е опитваше да я погуби.

— Не! Не, не! — гласът, който чуваше, бе нейният, но й звучеше като чужд.

— Дръж се за мен. Ето ръката ми. Дръж се, скъпа моя. Ето, болката си отива. Сега ще заспиш... няма да умреш, ще заспиш... разбираш ли? Ще ме слушаш... няма да чуваш нищо, освен гласа ми...

Неговият глас... и след това нищо, докато много по-късно не отвори очи за слънчевата светлина и ярката коприна, покриваща стените... таваните със сини плочки и подовите, също покрити с плочки от нещо като седеф.

Всичко, което видя — о, боже, тя отново можеше да вижда — изглеждаше необикновено рязко фокусирано и ярко, но същевременно тя се чувстваше така, сякаш го наблюдаваше от огромно разстояние и напълно безстрастно. Всичко, дори и Ричард.

Той бе хубав мъж, независимо от белезите, оставени по лицето му от едрата шарка. Кожата му бе с цвят на слонова кост, но онова, което отначало толкова й бе напомнило за Стив, бяха сините очи и черната коса, а може би и нещо във формата на устата. Само че Стив никога нямаше да изглежда толкова измъчен и разтревожен.

— Джини! О, любима моя, не затваряй отново очи — ръцете му, силни и топли, стискаха нейните. — Ти отново си с мен и с всеки изминал ден ще ставаш все по-силна. Ще се справиш, чуваш ли?

Подобно на всичко останало наоколо звученето на гласа му също бе нереално.

— И защо да не се оправя? Ричард, защо се чувствам толкова слаба? Какво се е случило с мен? Всичко, което си спомням, е болката...

Лицето му се промени, застина, а очите му избягваха нейните.

— Ти... иска ми се още да не ме бе питала за това... но не мога да те лъжа. Изгуби детето. Не знам каква е причината — вероятно нещо, което си яла или пила. Важното е, че си жива и си тук, с мен — той стисна ръцете й по-силно, докато Джини не простена тихо. Пръстите му се поразтвориха с неохота. — От сега нататък ще съм с теб по-често, обещавам ти. Ще се грижа за теб.

Защо да трябва да се грижат за нея? Веднага щом се почувстваше по-силна... Сънят отново я обори, унесе я пряко волята ѝ, но този път ѝ се отрази добре. Събуждайки се, Джини се почувства по-силна и си спомни.

Всичко, прочетено или чуто някога за Отоманската империя и нейната история, изплува в съзнанието ѝ. Трябваше да го осъзнае — след случилото ѝ се откакто бе тук. Тя възвърна зрението си и изгуби своето и на Ричард дете — „око за око“? Сега, когато ѝ носеха храна или напитки, тя казваше учтиво:

— Моля, опитайте го първо. Знаете колко съм капризна.

А когато Ричард отново дойде при нея, тя го попита направо:

— Бях отровена, нали? Някой иска да ме убие... или да убие детето.

— Любав моя, ти си пренапрегната от загубата на детето — гласът му не бе убедителен, а сините очи избягваха нейните. Изглеждаше измъчен и уморен, с тъмни кръгове под очите. Видя сиви кичури в косата му и пожела да се протегне, за да ги докосне. Искаше да го успокои, както той я бе успокоявал толкова често.

— Ричард...

Той отново се опита да отклони разговора.

— Генерал Игнатиев ще дойде утре. Той иска... да говори с теб.

— Ще му бъде ли позволено да ме види?

Ричард пренебрегна подигравката в гласа ѝ.

— Естествено, трябва да си забулена. Съжалявам, скъпа, но наистина те моля да разбереш...

— Не разбирам онова, което не мога да приема. Нито фереджетото, нито тази насилствена изолация. Тя може би ги разбира, тъй като е израснала с тях. Опита се да ме убие, защото искаше детето ѝ да се роди първо. Историята на султанския харем е пълна с подобни случаи, нали? И какво смяташ да направиш по въпроса, Ричард?

Джини видя как той потрепери от жестокостта на голите, хладно изложени факти. Самата тя също потрепери, все още изпитвайки желание да го докосне. Ако той я прегърнеше, ако обещаеше да я отведе, ако стореше нещо, каквото и да е, вместо просто да я гледа така, все едно го е ранила смъртоносно.

Най-сетне той сведе глава и притисна пръсти към слепоочията си. Джини осъзна, че той никога не би ѝ показал колко е отчаян, ако

знаеше, че тя може да вижда. По някаква причина, може би защото все още не се бе досетила за това, тя не му бе споменала нищо.

Бе на върха на езика ѝ да му го каже, но когато Ричард вдигна глава, очите му имаха такова изражение, че тя пожела да е сляпа. Гласът му бе лишен от всякакви чувства.

— Какво смятам да правя? Искях да укрепнеш, преди да ти го кажа, но след като ме принуждаваш... Ще се разveda с теб, Джини. Според законите на исляма всичко, което трябва да сторя, е да повторя три пъти: „Развеждам се с теб“ — и готово. Утре, в присъствието на имам, ще кажа тези думи и ти ще си тръгнеш оттук. Игнатиев знае всичко и обеща да ти уреди безопасно пътуване до Санкт Петербург.

Генерал Игнатиев, висок, слаб мъж с внушителни мустаци, задаваше само повърхностни въпроси. Това бе едно от най-унизителните преживявания в живота ѝ. Познавала ли императора? Била ли е в двора му? Кой я е издържал? А, някога е била омъжена за руснак и познавала личния лекар на императора... да-а-а. Джини имаше чувството, че не вярва на нищо от онова, което му бе казала, освен на уверенията ѝ, че няма никакво желание да пътува до Санкт Петербург.

Генералът едва я поглеждаше — като че ли тя бе някоя муха или друго досадно насекомо.

— Дадоха ми да разбера, че сте... ъ-ъ-ъ... протеже на моя господар, императора. Ето защо уредих някои неща по отпътуването ви. Ако Санкт Петербург се окаже прекалено скучен за вас, сигурен съм, че ще намерите други, по-интересни места... и без съмнение, няма да ви липсва ескорт. — Леденият му поглед я държеше неподвижна, точно както следващите му думи удавиха протестите ѝ: — Разбира се, можете да останете и тук, ако предпочитате този живот, който вече познавате. Разбирам, че принц Абдул Хамид е проявил интерес...

Тя не беше виждала Ричард от развода им. Всъщност не бе виждала никого, освен генерала. И всичко, което желаше в момента, бе свобода — да се завърне към разумния и цивилизован живот, отвъд стените, които я задушаваша.

Сега, когато нямаше никаква връзка с външния свят, до нея достигаха само смътни слухове за онова, което ставаше отвън. Имаше групи, подобни на новотурците, съставени от свободомислещи хора, които предизвикваха някакъв обществен отклик повече зад граница, отколкото в самата Турция. Мидхад паша, един от водачите на младотурците, беше заточен в отдалечен вилает. Но сега, когато новият велик везир бе настроен проруски, се бяха появили проблеми, като напрежението в България, където две последователни лоши реколти

докарали хората до ръба на бунта. Мнозина вече мечтаеха за нов велик везир в лицето на Мидхад паша.

В главата на генерал Игнатиев се въртяха прекалено много мисли и когато му дойде времето, той изпрати Джини с ескорт и лична охрана, под командването на едно от своите протежета — полковник Тарас Барсович Шевченко.

Плътно забулена, тя напусна двореца Долмабахче през незабележима градинска портичка, водеща надолу към малка каменна ниша. Стъпвайки на жизнерадостно изрисуваната лодка с копринено канапе, Джини видя за пръв път сините води на прословутия Босфор и срещу него — далечните зелени брегове на Азия.

През цялото време не бе изрекла нито дума, игнорирайки присъствието на грамадния, груб руски офицер, който седеше срещу нея със скръстени ръце. Униформата му на полковник бе окичена с ордени, а по мрачното изражение на лицето му тя беше сигурна, че мъжът не очакваше от това пътуване нещо повече от нея.

През тънкото парче мрежа, покриваща очите ѝ, Джини продължи да изучава околността — повече, за да не изпадне в депресия, отколкото от интерес. Достатъчно бе плакала и мислила! Загърбваше част от живота си... Спомни си за Ричард, който със сигурност имаше пръст в нейното заминаване, тъй като се страхуваше за живота ѝ. Страданието по лицето му, докато ѝ съобщаваше, че се развежда с нея, я бе обезоръжило и отнело желанието да спори или да го пита нещо. Джини изпитваше натрапчивото чувство за празнота, но след едно дълбоко вдишване на свежия морски въздух си наложи да се успокои. От днес насетне щеше да бъде напълно независима! Никога повече нямаше да си позволи да се привързва или да зависи от мъж. Дори постоянната загриженост на Ричард бе започнала да я потиска. Държеше се с нея така, сякаш бе някое дете и в крайна сметка се бе наложило и тя да приеме тази роля. Нищо повече!

Руският офицер наруши мълчанието.

— Там е Златният рог... от тази страна е Пера, а от другата — Константинопол, турците го наричат Истанбул.

Той очевидно не говореше добре английски и имаше силен акцент, но поне се стараеше да бъде учтив. Джини наклони глава, решена да мълчи, но погледна в посоката, в която сочеше ръката му и

не можа да сдържи въздишката си при тази с векове непроменена гледка.

Плуваха в посока Константинопол, покрай стария дворец Топкапъ, сгушен сред тъмнозелени кипариси и върби.

През Протока бяха пристигали стотици момичета, робини на султана, които никога повече нямаше да напуснат харема. Джини потръпна неволно и вдигна очи към Пера, към белите сгради с полегати червени покриви и хълмовете с лозя. Тук живееха повечето от европейците и навред редом с минаретата се издигаха църковни кубета.

Хвърли бегъл поглед назад, към позлатения и резбован дворец Долмабахче, с неговите гръцки колони, множеството блестящи на слънцето сгради и вечните кипарисови дървета — тъмнозелени на фона на хълмовете отзад. Никога нямаше да ги види отново. Пред тях лежеше Константинопол, построен подобно на Рим — на седем хълма.

Полковникът прочисти гърлото си. Той очевидно доста се бе измъчил, изправен пред непристъпното ѝ мълчание. Добре! Колкото по-неловко се чувстваше сега, толкова по-лесно щеше да го накара да разбере, че не е нужно да я съпровожда по целия път до Санкт Петербург. Всъщност Джини вече беше решила, че няма да позволи да се отнасят с нея по този начин. Санкт Петербург. Децата ѝ, всичките ѝ приятели оставаха във Франция.

— Пристигнахме — ненужно обяви полковник Шевченко. Изглеждаше успокоен. За първи път Джини го погледна, чудейки се какво ли са му казали за нея. Изглежда спадаше към типа мъже с ненаситен апетит и предпочитание към селските жени. Бе малко по-висок от нея, но имаше телосложение на борец с масивни гърди и рамене. Тъмнокафявата коса, която се къдреше на челото му, бе прошарена по слепоочията. Мустаците му украсяваха широки, пълни устни. Като че ли бе на възраст около четиридесетте — трудно бе да се прецени, пък и това едва ли имаше някакво значение. Тя нямаше намерение да му бъде в тежест още дълго!

Все още забулена, така че лесно можеше да бъде взета за някоя знатна туркиня, Джини бе отведена от полковника в личните му покои. Той лаконично я осведоми, че естествено сам той щял да отседне в посолството, докато стане време да се отправят на път. А междувременно, в случай, че желаела, багажът ѝ щял да бъде донесен

и разопакован от наетата от него прислужница. Тя отново кимна с глава, след което мъжът тропна с пети и излезе, оставяйки я сама.

* * *

— Тя не продума нито дума — застанал пред бюрото на генерала, се оплака полковник Шевченко. — Държах се прилично, показвах й гледката, предоставих й цялата си къща и прислуга. И нито дума. Да не е глухоняма?

— Глупости — нетърпеливо отвърна генерал Игнатиев. Бе заровил поглед в купчина с натрупани на бюрото документи, а мрачните мисли оставяха по челото му дълбоки бръчки. Обстановката в България бе взривоопасна. Чудеше се какво ли ще излезе от всичко това. Имаше информации, че турците придвижват към непокорната провинция редовна армия и башибозук. Работите изглежда не отиваха на добре. И точно в този момент трябваше да се занимава с някаква си жена!

Генералът погледна за последен път зачервеното, очакващо лице на своя приятел, полковник Шевченко. Какво, за бога, бе казал току-що Тарас? Добре, нямаше значение. Той беше добър човек и изпълняваше стриктно дадените му заповеди.

— Дамата вероятно е родна дъщеря на самия император. Тя беше в двора и преди няколко години бе близка с него. По едно време беше съпруга на княз Сарканов — един от моите предшественици тук. Така че, както разбираш, мисията е много деликатна.

Още няколко добре подбрани думи и полковник Шевченко беше наясно с деликатността и трудността на задачата. Трябваше да ескортира до Санкт Петербург една родена в Америка дама, която обаче бе руска княгиня и притежаваше имения в Русия. Естествено, това значително щеше да увеличи шансовете му за повишение.

— Освен това — добави на глас сякаш лишеният от чувства генерал, — жената е доста привлекателна!

Поне така му бяха казали. Ако това бе същата жена. *Дано да е тя, по дяволите!*

— Той се обърна към мен — този полуангличанин — полутурчин, нейният съпруг, — защото съм единственият чужд

посланик, на когото султанът има доверие и позволява да го посещава лично. Изглежда сериозно обезпокоен и иска за по-сигурно тя да бъде отведена оттук.

Генералът пропусна да спомене, че дамата изглежда не гореше от желание да го стори. Нека полковникът да разбере и да се оправя сам с това. Колкото до себе си, генералът си бе свършил работата и повече не носеше отговорност.

Няколко часа по-късно, вече с нова униформа и грижливо подстригани мустаци, полковник Тарас Шевченко се появи в къщата си, под претекст да провери дали всичко е наред. Бе добил кураж от изпитото с приятели не съвсем незначително количество водка, а умело подхвърлената му от генерал Игнатиев информация го правеше любопитен. Доста любопитен.

Вече стоеше на вратата на всекидневната стая, когато слугата с плах, дори смутен тон обяви пристигането му. В този момент полковникът занемя. Вместо забулената туркиня, която помнеше, видя млада, облечена по последната европейска мода жена, със сплетена коса, която откри изящните малки уши със звънящи диамантени обеци. Очите ѝ, изучаващи го студено и открито, бяха удивително зелени, а устата... полковникът се усети, че се взира в нея и поруменя, след което се поклони.

— Дойдох да видя... дали всичко...

— Колко мило. Колкото до това...

Всъщност излезе, че има доста неща, от които младата жена имаше нужда. Хартия за писма, писалка и мастило — трябвало да напише няколко писма... И шампанско...

— Шампанско?

— Намира ли се тук? В харема алкохолните напитки са забранени, нали? Определено бих пийнала малко шампанско. И още нещо — бих искала да посетя американското посолство, ако е възможно. Аз съм гражданка на тази страна.

— Повечето от чуждите посолства са в Пера. — Искаше ѝ се да не я зяпа така със зачервените си изпъкнали очи. — А и ние скоро ще трябва да отпътуваме за Санкт Петербург... всъщност утре, така че едва ли ще има време...

— Полковник... — сега тя го погледна съвсем открито. — Няма да замина за Санкт Петербург — Ще напиша писмо на моя... на

императора, което вие бихте могъл да му предадете, ако желаете, и в което ще сваля отговорността от вас двамата с генерала. Но трябва да разберете, че във Франция имам две малки деца и желая да ги видя отново.

— Госпожо, заповедите ми са да ви отведа в Санкт Петербург.

— Тогава единственият начин да ме отведете там е като затворник — доста упорит затворник; бих добавила. Какво ще направите — тихо попита тя, гледайки го право в лицето, — ще ме оковете ли? Аз съм княгиня Романова и не съм извършила престъпление срещу държавата!

— Разбира се, че не. Въпреки това идвате с мен в Санкт Петербург. Заповедите ми...

— Полковник Шевченко, аз не се числя към руската армия! Отказвам да следвам тези... заповеди. Можете да предадете това на генерал Игнатиев. Или сама аз да го направя, ако вие се боите.

Той се втренчи в нея, невярващ на ушите си. Тя го предизвикваше! Нещо повече — тя предизвикваше генерала. Но ако не успееше да се наложи над тази твърдоглава жена, глупак щеше да изглежда единствено той.

Той пристъпи към нея и си пое въздух, след което повтори малко по-рязко:

— Генералът ми нареди да ви отведа при Негово величество в Санкт Петербург, което и възнамерявам да сторя — без значение с или без вашето съгласие. Но мисля, че вие ще се съгласите да ме съпроводите.

Сега на свой ред тя се зае да изучава лицето му, като не пропусна пулсиращата на слепоочието му вена и големите, притиснати към тялото ръце. Приличаше на рунтава мечка — един мъж, обзет от неуправляема ярост. Може би трябваше да опита друга тактика?

Джини въздъхна и сведе поглед към дланите си и с едва доловим глас промълви:

— Бихте ли отделил една майка от децата ѝ? Поне ми позволете да ги взема в Русия! Моля ви. Има ли в заповедите ви нещо, което да казва, че не може да отидем до Санкт Петербург по обиколен път?

Бе успяла да го изненада и сега долови колебанието в гласа му:

— Аз ще... трябва да говоря с генерала за това. Но плановете вече са готови и според тях трябва да пътуваме по море до Севастопол.

Заминаваме утре.

Полковникът излезе — без съмнение, за да се срещне отново с генерала. Останала сама, Джини неспокойно обиколи стаите в малката къща. Беше късно, но не ѝ се спеше — умът ѝ бе прекалено зает с трескави мисли. Чувстваше се така, сякаш с месеци е бездействала, оплетена в паяжината на безопасност и учтивост, а... също и любов. Ричард я обичаше, както и тя него. Доставяше ѝ удоволствие да се грижат и суеят около нея, а сега... о, бе ѝ трудно да реши какво точно изпитваше в този момент.

Трябва да скъсам със спомените — мислеше тя. — Как да прогоня Ричард от ума си толкова бързо? Аз съм себична... Може би точната дума бе „безчувствена“. Изглежда по време на раждането, когато агонизираше от загуба на кръв, бе изгубила и способността си да изпитва истински чувства. Преди време се бе научила да контролира чувствата си и да плува по повърхността на живота леко и безгрижно като пеперуда. Чувствата само нараняват.

Все още замислена, Джини механично посегна към една забелязана по-рано бутилка водка и, въртейки се пред огледалото, си наля една чаша. Докато я пресушаваше до дъно, срещу нея гримасничеше бледо лице с големи, блестящи очи. Очи, които отново щяха да виждат — трябваше да го запомни.

Преди опиумът ѝ бе носил забрава. Това, от което имаше нужда сега и което щеше да ѝ даде водката. Тя заключи вратата и седна на дивана, придърпвайки бутилката близо до себе си върху поставка от слонова кост. Тялото ѝ започна да се сгрява, а само преди миг бе зъзнала от студ, лъхащ някъде от най-съкровените дълбини на нейното същество, превръщайки я в ледена висулка.

Свободна завинаги — помисли тя, използвайки думите на ария от „Травиата“. Свободна завинаги. Никакво обвързване повече. Изрече на глас:

— Ричард? — Почувства липсата му. Ричард винаги се бе грижил за нея, когато се чувстваше нещастна или се страхуваше от мрака. Обичаше я нежно — не по начина, по който с държеше с нея Стив.

Ричард никога не изнервяше жените. Как бе спечелил сърцето на Гюлбехар? Дали със същата джентълменска учтивост, същото внимание, с което даряваше и нея?

— Ричард... Ричард... — произнасяше името му така, сякаш това бяха последните й думи. Как бе възможно двама души да се обичат и мразят едновременно? Тя никога не бе мразила Ричард, сега също не го мразеше. Просто водката и мислите й причиняваха главоболие, трябваше да наблегне на шампанското. Защо този глупав руски полковник не можеше да...

Пулсирането в главата й отекуваше като грохот на барабан.

— Господи — рече Джини и притисна ръце към ушите си, когато чукалото по вратата спря и тя се отвори с трясък. Виждайки го там, грамаден като мечка мъж, с каса шампанско под мишница, тя започна да се смее.

— Аз... направих магия и ти дойде. Току-що мислех за теб и ето те тук — с моето шампанско. Колко умно. Само... Вече съм пияна повече от нормалното заради твоята водка.

— О, с това ли беше заета? Слугите помислили, че си се самоубила. А ти си открила водката ми? Тя е доста по-добра от твоите глупави френски вина. Може би си повече рускиня, отколкото си мислиш. — Той обикаляше около нея, крепейки шампанското върху някаква табла.

Джини се намръщи.

— Не харесвам руснаците — сухо рече тя. — Веднъж вече бях омъжена за един и това никак не ми хареса. — След това добави: — Какво правиш тук?

— Мислех, че ще искаш да чуеш добрите новини, поне отчасти добри, които тинося. — Ухилен, мъжът седна на дивана до нея и, уж случайно, започна да разкопчава униформата си. — Е, искаш ли да ги чуеш? Или да пийнем още водка? Ако искаш, ще оставя шампанското на теб!

— Шампанско? — механично рече тя, след което ядосано: — Какво си въобразяваш?

— Какво си въобразявам ли? Правя всичко по-удобно и за двама ни. Ах, сега вече мога да дишам.

Изумена, Джини го видя да става и да се приближава към касата с шампанското, разкъсвайки лесно обвивката с ръка, сякаш бе бут

месо.

— Шампанско — каза той и се изсмя сърдечно и шумно. — Знам лесен начин за отварянето му... и бърз. — Докато изричаше последните думи, полковникът удари гърлото на бутилката в ръба на масата. Направи го много бързо и чисто, след което ѝ поднесе все още шумящата и преливаща бутилка, пълнейки чашата ѝ до горе.

— Ти си луд! — неистово извика Джини и сама се почувства такава. Налагаше ѝ се да бъде.

— Пийни от това шампанско и ще се почувстваш по-добре — спокойно рече той и вдигна чашата към устните ѝ, така че да не може да откаже, дори и да искаше. — До дъно, до дъно. Там, откъдето идва, има още много, ти знаеш. Да, радвам се, че се върнах. Също така не съм забравил какво искаше ти.

— Ти си пиан — каза Джини с глас, който трябваше да изразява презрение, но той само се разсмя толкова силно, че увлече и нея.

— Пиан? Разбира се, че съм пиан. Ти също... ти също. И си много красива жена, но скрита зад онзи грозен воал, който носеше, когато те видях за пръв път... Сигурен съм, че онзи твой съпруг не е подозирал какво съкровище притежава. Жена като теб...

— Не знаеш нищо за мен — тя отпи още шампанско, наслаждавайки се на познатия, гъделичкащ вкус.

— Не, още не, но познавам жените. Защо си мислиш, че се върнах тук тази нощ? Дай ми целувка.

Преди да разбере намеренията му, той я хвана през кръста, привлече я към себе си и притисна устни към нейните.

— Спри! — опита се да извика Джини, но устните му заглушиха думите ѝ и, безпомощна, тя чувства ръцете му върху гърдите си. Това ѝ донесе пълна забрава... усещане и... нищо друго, слава богу, нищо друго. А той беше прав, този грамаден, космат, брутален мъж — точно от това имаше нужда сега.

— Какви сладки малки гърди имаш — изящно оформени. Виж как точно пасват на дланта ми. Точно такива гърди обичам. — Докато пръстите му развързваха придържащите робата ѝ връзки, той се възхищаваше на тялото ѝ. Джини не стори нищо, за да го спре. Съзнаваше, че е късно, а и вече не искаше да спира. Не, дори когато той разля студено шампанско върху ѝ и шумно го облиза.

Той не беше нищо повече от едно грубо животно и все пак тялото ѝ откликна на тази грубост и прямота и тя се примири. Остави го да разполага с нея, както пожелае, докато накрая не стигна онази точка на самозабрава, по която копнееше.

През нощта стана хладно и той я отнесе на ръце в леглото — неговото легло. После Джини заспа и не усети студ, защото тялото му беше топло. На сутринта, още полубудна, с бучаща от махмурлука главата — той я люби отново, събуждайки я с мечешката си игривост — хапеше я по гърдите, пъхаше ръцете си навсякъде, докато тя се предаде накрая и откри за себе си този извратен начин на наслаждение.

Аз съм родена уличница — помисли си тя, след като вихърът от усещания утихна.

Той поне не беше споменал нищо за тръгване. Отваряйки отново очи, Джини нямаше представа колко е часът, дали е утро или вечер. Тежките щори бяха спуснати и в стаята, в която миришеше на алкохол и любов, цареше полумрак. Тя се опита да се раздвижи, но тялото ѝ бе уловено в капана на грамаден като дървесен ствол крак.

Той като че ли усети опитите ѝ да се измъкне, защото се отдръпна и я погледна.

— А, ти отново си будна? Готова ли си за още? Досега не съм бил с някоя толкова изкусна като теб, знаеш ли? А съм имал доста жени в живота си, повярвай ми! Не те засегнах с думите си, нали? Направи ми впечатление на практична, чувствена жена и това е добре и за двамата, прав ли съм?

— Искам да се изкъпя — тихо каза тя.

— Вече се сетих за това. Наредих на жената да приготви банята — нали нямаш нищо против да се присъединя към теб? Не че съм много по домашните бани, но този климат... хайде тогава. Ще си изтъркаме добре гърбовете.

Джини едва вярваше на ушите си. Невероятно ѝ изглеждаше, че бе позволила такава близост между себе си и този мъж. Предната вечер трябва да си е била изгубила разсъдък. Но все пак, двамата бяха в банята и може би, когато всичко това свършеше, щяха говорят за пътуването до Русия.

Нямаше защо да се притеснява. Отпивайки от ледения сок, Джини се наслаждаваше на масажа, когато мъжът ѝ съобщи новините, за които бе споменал вечерта.

— Отвлече ми вниманието, скъпа, това е истината. Но аз донесох шампанското — прекарахме си добре, нали? — защото мислех, че ще искаш да празнуваш. Или не — зависи от това дали си падаш по турците.

— Какво имаш пред вид?

— В България е избухнало въстание — в планините около някакъв малък град, наречен Батак. Никога не бях чувал за него, но генералът казва, че не след дълго целия свят ще го знае. Те, турците, са смазали въстанието с обичайната си жестокост, само че този път там е присъствал някакъв журналист, който е видял всичко, включително и изгарянето на една църква, пълна с жени и деца. Това ще предизвика кървава война, помни ми думата. В Англия и Америка са почувствителни от руснаците.

Джини се обърна, за да вижда лицето му по-добре и го видя надвесен над нея като великан.

— Значи няма да пътувам за Русия?

— Бързо схващаш — навеждайки се над нея, той я плесна по задника, преди да добави: — Не, не и при тази опасност от война. Генералът знаеше само снощните новини и онова, което му казах аз. Трябва само да се погрижа по възможно най-безопасния начин да заминеш за Франция... С първия възможен кораб — е, какво, радваш ли се?

Намирането на подходящ кораб за Франция им отне цели три дни, а през това време Джини не бе нищо повече от играчка в ръцете на полковника. Той бе неуморим и ненаситен и младата жена почувства, че изпада в някакво полусъзнателно състояние. През цялото време само ядеше — той обичаше да яде — пиеше, правеше любов и спеше. Изпразниха три каси шампанско и огромно количество водка, като през това време той безмилостно се възползваше от тялото ѝ, но смеейки се сърдечно, така че тя нямаше възможност да протестира твърде настойчиво. Колкото пъти се опитваше да стори това, той намираше начини да ѝ затвори устата и накрая тя престана да спори, оставяйки се да бъде носена от вълната от безграничен ентусиазъм, каквото и да искаше той от нея.

Когато я отведе до кораба, плаващ под английски флаг, Джини беше изтощена до смърт. Каза му го в каретата и той избухна в смях, щипейки гърдите ѝ.

— А, значи ще ме помниш известно време? Жал ми е да те изгубя. Ако можех да си позволя да те издържам, би било добре да те задържа за известно време. Но моята професия означава непрекъснато движение. Сега вече няма да имаш толкова лошо мнение за руснаците, нали?

Целуна я звучно, преди да каретата да спре, като отметна тежкото було от лицето ѝ. Но когато я придружи до борда, той се държеше безукорно, така, както когато се видяха за пръв път.

По някакъв начин май наистина ще ми липсва — когато слезе в кабината, Джини се изненада от тази мисъл. Защото се бе оказал точно онова, от което тя имаше нужда в този момент. Човек, който слушаше единствено гласа на плътта си, без да се преструва и лицемерничи.

Тя се съблече и си легна, усещайки скърцането на кораба под себе си. Колко бе изморена! И колко много път я очакваше. Но за това щеше да мисли по-късно.

ЧАСТ ПЕТА
ПОСЛЕДНА ЛЮБОВ

Когато Джини пристигна, Франция бе забулена в мъглите на късната пролет. Студ и пастелни цветове замениха топлината, ярките багри, светлините и сенките на средиземноморските страни.

Франция я посрещна с връхлитащи я отвсякъде познати гласове, интонации, прояви на въодушевление. Някога тя наричаше Мексико свой дом, но това вече бе минало. Щеше ли вече да нарече нещо дом? *Ще решавам всичко това едва след като видя децата си и се прибера в къщата* — каза си Джини. *А Пиер! И леля Селин — дали бяха довели близнаците?* Копнежът ѝ да види близнаците замени измъчвалата я до днес неосъзната празнота. Те нямаше да я познаят, разбира се, бяха прекалено малки. Но този път щеше да прекара цялото си време с тях, а после...

— Ето те и теб — посрещна я Пиер, навеждайки се да я целуне. — Ще се погрижа за багажа ти...

След това Джини потъна в топлата прегръдка на Селин, чувствайки влажната ѝ буза до своята. Леля ѝ винаги плачеше.

— Къде е Ричард? Толкова бяхме объркани...

— Ще ви разкажа цялата история по-късно, няма за какво да се тревожите. Не виждате ли колко добре изглеждам? Наслаждавах се на слънчевото време и постоянно бях навън.

— Хайде да тръгваме — подкани Пиер зад тях. Той хвърли смразяващ поглед на майка си, която продължаваше въпросително да се взира в очите на Джини. — Ще говорим в каретата — припряно рече той, докато ги побутваше пред себе си, без да даде възможност на Джини да протестира. Защо ли бързаше толкова?

— Как са...

— Ето, водя ти я. Джини, помниш ли Джоузеф? Джини, ти влизай с мама, аз ще се погрижа за останалото. Има достатъчно място за багажа.

Тя с въздишка се настани сред кадифените възглавници.

— О, колко е хубаво да се прибереш у дома. Ще поостанем ли в Париж или тръгваме направо за вилата? Не мога да чакам повече —

искам да видя децата си, сигурно ужасно са пораснали.

— Да... да, най-малко с по няколко сантиметра — унесено отвърна Селин, търсейки Пиер с поглед.

— Добре ли са те? Последния път, когато ми писахте... но това бе преди няколко месеца, пощите в Турция не са от най-бързите. За това не ви отговорих.

— Скъпа, какво се е случило? — когато се приведе към ръцете на Джини, очите на леля й все още бяха пълни със сълзи.

Младата жена потръпна.

— Какво става обикновено? Ричард беше всеотдаен... в началото. Но да живея в харем беше все едно да живея в затвор, а след време той... той реши, че за мен е по-добре да съм свободна. Той самият не можеше да напусне, защото султанът го бе харесал, а това означаваше... — осъзна, че говори твърде бързо, стараяйки се гласът й да звучи бодро, което не бе убягнало на леля и. С облекчение видя Пиер да се приближава, затръшвайки вратата на каретата.

— Добре, ето ни и нас — не бе трудно да се забележи престорената веселост в гласа му, което накара Джини да се намръщи въпросително.

— Пиер — какво става? Трябва да знаеш, че не можеш да скриеш нищо от мен. Лельо? — Очите й прескачаха от единия към другия и тя чувстваше кръвта да се оттегля от лицето й, когато прошепна: — Не са... децата? Нищо не се е случило, нали? О, за бога, кажете ми?

— Децата са добре — наистина. За бога, съвсем по женски се хващаш за най-лошото — грубо отвърна Пиер и за негово най-голямо учудване това не вбеси Джини.

— Добре — но предчувствам, че нещо не е наред. Защо не ми кажете какво е? Ако не са децата, къде са те сега?

Селин навиваше малката дантелена кърпичка около пръста си, а очите й избягваха тези на племенницата й. Върху Пиер легна неприятното задължение да отговаря и той въздъхна, изпъвайки крака пред себе си.

— Виж, Джини, трябва да разбереш... всъщност децата са в Англия, мисля. Не бива да се притесняваш, защото съм сигурен, че се грижат добре за тях.

— В Англия? — гласът ѝ рязко се извиси, а младата жена невярващо се взря в братовчед си. — В Англия? — глупаво повтори тя, чудейки се дали е чула правилно. — Но... какво правят в Англия?

Селин смутено започна да се оправдава:

— Нищо не можахме да сторим, за да го спрем, Джини. Все пак той е техен баща и... имаше съдебно разрешение...

Пиер я прекъсна рязко, карайки Джини бавно да обърне глава към него, чувствайки врата си чуплив като стъкло.

— Джини, с маман неумело се опитваме да ти кажем, че твоят съпруг взе децата. Стив Морган... — предпазливо рече той, но при вида на очите ѝ гласът му се промени — е доста... груб мъж. Въпреки това повярвай ми, аз бих го спрял, но той бе взел всички законни мерки. А и не сме очаквали подобно нещо от него.

— Нямахме право да го държим далеч от собствените му деца, миличка, въпреки че аз опитах да го разубедя. Но ти беше далеч и... и...

Цялата тежест на казаното от внезапно легна върху Джини като камък и тя се изправи със свити юмруци.

— О, това е съвсем типично за него — подло и мерзко. Той е... той е взел моите деца. Те са мои деца. Аз ги родих, а той дори не намираше време да дойде да ги види. А сега... Колко добре умее да се преструва този лицемер. Но този път няма да стигне далеч. — Тя си пое въздух, гледайки призрачно бялото лице на леля си и каменната физиономия на Пиер. — Ще си върна децата, чувате ли? Той няма да... той поинтересува ли се къде съм?

Пиер отвърна предпазливо:

— Той като че ли вече знаеше. Всичко, което каза за теб бе, че се надява да си щастлива. А той не е човек, с когото лесно можеш да се разбереш. Джини, той...

— О, да — процеди през стиснатите си зъби, — о, да това много добре го знам.

Чувстваше се като поразена от гръм. Стив... той бе посмял да използва децата, за да ѝ отмъсти. Изпитваше желание да го убие, да го прободне в сърцето... И сигурно щеше да го направи, само да го откриеше.

Този път омразата я накара да заплаче. Пиер я прегърна, а Селин ѝ предложи чиста кърпичка.

— Искам... да знам всичко — промълви през сълзи Джини, — всичко. Къде е отвел децата ми, какво... какво ще прави с тях — всичко.

Постепенно цялата история излезе наяве — говореше главно Пиер, който като мъж бе по-откровен с нея.

Стив пристигнал неочаквано с приятели. Сред тях, Пиер бе принуден да признае, била една много привлекателна жена, млада американка.

— Но между тях нямаше нищо, сигурен съм, защото по петите ѝ неизменно бе страховитата ѝ майка. Жената бе толкова красива... с коса като цвета на есенни листа.

Джини вече си бе възвърнала част от самообладанието си и рязко рече:

— Съвсем в стила на Стив. А ти ми изглеждаш доста впечатлен от тази красива жена. Кажи ми, колко други жени има около него? Какво стана с... онази оперна певица?

Пиер почервения.

— Е, не съм го питал. Но е вярно, чух, че са били заедно в Париж. Мисля, че тя също е заминала за Англия преди няколко дни.

— И скъпата малка Консепсион е там. Сигурна съм, че няма да остане с празни ръце — бясно рече Джини. Неспособна да седи неподвижна, тя започна да обикаля насам-натам, спирайки само за да погледне обвинително братовчед си.

— Ами ти, Пиер... ти си адвокат, нали така? Сигурно си го оставил да отвлече децата ми, без и пръста си да помръднеш?

— Джини, уверявам те, че всичко бе законно. Те са и негови деца — съзирайки погледа ѝ, той вдигна ръце в комичен жест на самоотбрана. — Е, добре, имаш обещанието ми, че ще ти помагам по всеки възможен начин. Също и Майкъл, ако го помолиш. Кълна се той все още храни необикновена привързаност към теб. Но какво смяташ да правиш? Надявам се да не действаш прекалено безразсъдно...

Като дишаше дълбоко, Джини сложи ръце зад гърба си, стискайки ръба на масата, и се наведе напред. Докато я гледаше, Пиер неочаквано си помисли колко прилича на руския, с широко отворените си, обхванати от зелени пламъци очи и пълните, решително стиснати устни.

— Защо? — каза тя с обезоръжаващо сладък глас, който обаче не го размекна ни най-малко. — Възнамерявам да отида в Англия и да видя децата си. Мога ли да сторя поне това, според теб? А колкото до Стив Морган, той вече не е мой съпруг...

— Джини, внимавай. Делото по развода ти все още не е завършило.

— А той опита ли се да внимава?

Пиер поклати глава, гледайки я подозрително.

— Не... не... изобщо. Всъщност той... ни каза, че ще направи всичко възможно да получиш развод колкото се може по-бързо. Възнамерявал да се ожени отново. Каза... каза, че децата имали нужда от майка.

Една скъпа ваза се разби в стената недалеч от него и Пиер трепна. Господи, какъв темперамент! Неговата тиха малка братовчедка се бе променила.

Тя вече правеше планове, обмисляше ходове. И се бе научила през повечето време да контролира яростта си.

Когато Джини отново напусна Франция, го направи напълно в свой стил — с целия си гардероб от нови дрехи и бижута. Отпътува с братовчед си Пиер и още някакъв мъж — нов обожател. На безименния ѝ пръст блестеше огромен диамантен пръстен, за който тя бе убедена, че е по-красив от онзи, който Стив беше подарил на Ди Паоли. Приятелят ѝ, господин Фредерик Мец, бе баснословно богат швейцарски банкер, а освен това и достатъчно щастлив в нейната компания, за да не ѝ досажда. Сексуалните му предпочитания клоняха към собствения му пол. Той беше сравнително млад мъж, хубав, по тевтонски рус и щеше... ще свърши работа, за да впечатли Стив. Дълбоко в себе си Джини знаеше, че ще води битка на живот и смърт.

— Така — значи първо отиваме в Лондон? — рече Фредерик. Това го забавляваше — първото му приключение във висшето общество. След смъртта на баща си младият човек бе наследил цялото му богатство и животът му бе придобил нови хоризонти. Франция беше първата спирка. А сега и Лондон — в компанията на такава прекрасна жена, за която всички мъже щяха да му завиждат. Да, той истински се забавляваше!

— Първо отиваме в Лондон — каза Джини и се усмихна лъчезарно, изкушавайки господин Мец, но не и Пиер, който я гледаше

с неудобство. Какво ли бе намислила този път?

Бе уредено да обитават една от градските къщи на лорд Далби, близък приятел на Уелския принц и член на клуба на ексцентриците. Сам Далби беше на сафари в Индия, защото, както драматично бе обяснил, така скъпата му Джини нямало да му крещи. *Ще помисля по въпроса, когато се върнеш* — с усмивка му бе обещала тя и той бе отпътувал с разбито сърце, оставяйки ѝ къщата си за неограничено време.

— Знаех, че ще се окажеш една безсърдечна флиртаджийка — клатейки глава, отбеляза Пиер, без да сваля очи от братовчедка си, чието очарование и блясък го караха да се чуди как ще я следва чак до Лондон. Все пак тя се нуждаеше от мъж, който да я наглежда — не някой от обожателите ѝ, когото щеше да върти на пръста си, а някой, който я познаваше добре и знаеше колко е невъздържана.

Джини, която притискаше внимателно накъдрената си и артистично аранжирана коса, оглеждайки се в огледалото, повдигна рамене в отговор.

— Но, скъпи ми братовчедо и мой най-скъп приятелю, та аз винаги съм била флиртаджийка! Какво забавно има в сигурността, пък и флиртовете не са забранени, ти го знаеш. Това, което не бива никога да правиш, е да се предаваш. Тогава, ако си жена, си лоша и никой не иска да флиртува с теб повече. Не е ли така? — Тя се извърна да го погледне, очаквайки коментара му относно елегантните си нови дрехи. — О, Пиер, моля те, опитай се да ме разбереш! Знам, че изглеждам шокиращо властна и независима, но аз съм си такава. А ти знаеш много добре защо съм в Лондон и защо омагьосвам горкия Далби, настанявайки се в къщата му. Но ето ни сега тук...

— Сега сме тук и се надявам, че няма прекалено да накърниш репутацията си! — рече Пиер. — Не ти чета лекции, скъпа братовчедке, но англичаните не са и наполовина толкова либерални, колкото французите. Затова всички бягат във Франция — за да се забавляват. Но ако имаш намерение да си върнеш децата, трябва да си много внимателна да не настроиш общественото мнение против себе си, без значение колко малко ти пука за него.

Лицето на Джини стана сериозно и тя започна да хапе устните си.

— Знам. И аз... наистина обещавам, че ще бъда дискретна... доколкото е по силите ми. — С чувство на облекчение видя прислужницата си да влиза и се приближи до Пиер, за да допре бузата си до неговата. — Трябва да напазарувам доста неща, така че може да закъснея. Ще ходим ли на театър довечера?

Излизайки от стаята, тя забеляза, че Пиер се е намръщи подире й, и до периферията на съзнанието едва-едва проникна известно чувство за вина. Добре, все пак имаше доста неща, които Пиер беше по-добре да не знае. Той бе станал толкова... толкова консервативен и праволинеен!

Пристигането на Джини в Лондон не бе съпроводено с фанфари и първата ѝ седмица тук премина тихо, без обществени изяви. Ако излизаше денем, то бе, за да пазарува, както уверяваше Пиер. Той на свой ред бе обещал по възможност да открие къде е отседнал Стив Морган с децата.

Но в момента Пиер беше видимо обезпокоен. Джини кроеше нещо — познаваше я достатъчно добре, за да е сигурен в това. Когато научи, че в момента близнаците и баща им са в една вила на виконт Марууд и неговата красива испанска съпруга, Джини понесе новината прекалено спокойно.

— О, значи той е с Консепсион? Чудя се какво са сторили с горкия Марууд?

Новината, че същата седмица в „Ковънт Гардън“ бе премиерата на операта „Кармен“ с Франческа ди Паоли в главната роля, бе извикала от нейна страна само обичайното: *„О, трябва да си вземем билети!“*

Не, след изложбата на фойерверки, която бе посетил, преди да напуснат Франция, мълчанието на Джини бе най-впечатляващото и знаменателно събитие. Пиер можеше само да се надява, че не е затишие пред буря!

Когато господин Мец, който бе отседнал в хотел „Кларидж“, се появи възмутен и разочарован, че не е намерил Джини в стаята ѝ, Пиер невъзмутимо му обясни:

— Тя никога не си е у дома следобед. А между другото, имам съобщение за нея. Имате ли някаква представа...

Фредерик сви рамене, изтръсквайки въображаема прашинка от своя чисто черен костюм.

— Не, настина, освен ако не е още за онзи портрет... знаете, портретът, за който Алма Тадема я бе помолил да му позира. Доколкото разбирам, той е доста известен. Член на Кралската Академия и прочие...

Къщата на сър Лорънс Алма Тадема на „Гроув Енд Роуд“ наистина бе станала любимо скривалище за Джини и нейните приятели, червенокосата съпруга на художника и дъщерите ѝ. А колкото до самия портрет... е, това не бе точно онова, което се разбира под тази дума... Джини все се свенеше да каже на Пиер, че позираше полугола за платно с название „Подарък за султана.“ Разбира се, по време на позирането тя гледаше надолу, сякаш от неудобство, така че лицето ѝ беше засенчено, но онези, които я познаваха, не биха сбъркали кой е моделът. И днес, докато полагаше последните маски върху най-новия си шедьовър, художникът обяви, че Уелският принц е проявил интерес към картината и възнамерявал да я купи.

— След като бъде изложена, разбира се. И ще ти кажа отново, че за мен беше удоволствие... А и описанията ти за вътрешността на... на харема, ми бяха невероятно полезни. Трябва да си забелязала от предишните ми работи какво внимание отделям и на най-малкия детайл...

Беше лесно да стои там, докато мисълта ѝ блуждаеше далече, далече... Облеклото ѝ, толкова различно от обичайното, се състоеше от ефирен воал, разкриващ дори зърната на гърдите ѝ и още по-прозрачни шалвари, придържани около кръста ѝ от колан от златни монети. „Муришкият евнух“, който щеше да я държи в прегръдките си безпомощна и смирена, щеше да бъде нарисован по-късно.

Надявам се това да го вбеси! — каза си Джини, след което се насили да мисли за друго. Не искаше да си разваля деня с мисли за Стив, а имаше и други неща в главата си — новините от България. Така, както бяха описани във вестниците, детайлите изглеждаха доста по-ужасяващи, отколкото ги бе представил руският полковник. А „Таймс“ едва днес — колко дълго новините пътуваха от Истанбул до Лондон — извести, че султан Абдул Азис е детрониран и на трона се е възкачил неговият племенник Мурад. О, красноречивите ѝ приятели, знаейки, че е живяла известно време там, изгаряха от нетърпение да ѝ прочетат на глас всяка новина от Турция.

Ричард... — мислеше си Джини, в същия момент, в който някой я попита дали не ѝ е студено, дали да добавят нова цепеница в камината? Тя поклати глава, усмихна се от учтивост с вяла усмивка, а тревожната мисъл не излизаше от ума ѝ. А Ричард, какво ли щеше да прави сега? Дали ще остави Гюлбехар и ще я последва? Или чувството

му за отговорност към жената, която носеше детето му, щеше да надделее? Истината бе — Джини си пое дълбоко въздух и притвори очи, опитвайки да е напълно честна със себе си — истината бе, че всичките онези прекарани с Ричард месеци сега приличаха на невероятен сън. Той беше гласът, който я измъкваше от отчаянието и безсъзнателността. Беше удобство и разум, умели ръце, които я докарваха до физически екстаз, когато се нуждаеше от това. До самия край се бе опитвал да я защити от всяко нещастие и грозота и тя винаги щеше да му бъде благодарна, винаги... Но като стрела от миналото в ушите ѝ звучаха думите на Майкъл Реми, налетял на нея в стаята на малката къща, която обитаваха в Мексико: „*Благодарност? Не ти ща благодарността...*“ Не, Майкъл искаше любовта ѝ, а тя не бе способна да му я даде, защото беше влюбена в... „*един призрак*“, както го нарече той.

Аз дори не зная какво е любов — мрачно мислеше Джини. — *Може би никога не съм знаела и никога няма да узная. Това е само илюзия, това е... оръжие, което хората използват да се нараняват един други.*

— Джини... изглеждаш ми толкова тъжна! — най-голямата дъщеря на сър Лорънс, почти нейна връстничка, я гледаше загрижено. — Не се ли вълнуваш, че ще ходим на театър довечера? Казват, че Уелският принц ще бъде там и, разбира се, папа ви е избрал най-хубавите места. Искат ми се и ние да дойдем довечера, но папа каза, че има много работа за довършване и ще трябва да почакаме до следващата седмица.

Слава богу — благодарна бе за неангажиращия разговор Джини. Тя се насилваше да имитира усмивка, връщайки се към настоящето и причината да бъде тук. Остатък от времето прекара в разговор с приятели за Оскар Уайлд и великолепната му комедия „Колко е важно да бъдеш сериозен“, която бе предизвикала неудържим фурор.

— Имам изненада за теб — каза Пиер, когато Джини се върна в къщи по-късно следобед. — Надявам се да нямаш нещо против, но съм поканил още двама гости на театър довечера. Резервирал съм маса в самостоятелна стая при Романо. Фредерик беше тук по-рано и каза, че ще мине точно в седем часа. — Пиер извади златния си джобен часовник и го погледна, преди да продължи: — Което значи, скъпа ми

братовчедке, че имаш точно един час и половина да привършиш с тоалета си. Мислиш ли, че ще се справиш?

Джини вече се качваше по стълбите, доволна, че не е била разпитвана за това и онова.

— Разбира се, че ще бъда готова. Но кого си поканил? Познавам ли ги?

Вече бе по средата на стълбището и не успя добре да чуе отговора му, така че продължи към стаята си, свивайки рамене. На Пиер можеше да се разчита за това, да кани скучни приятели! Добре, скоро сама щеше да разбере кои са.

Необяснимо защо днес Пиер бе особено припрян. Джини едва бе слязла по стълбите, предвкушайки екстравагантните комплименти на господин Мец относно перленосивата ѝ, богато украсена с тъмночервено и сиво кадифе роба, когато братовчед ѝ, отново поглеждайки часовника си, обяви, че каретата вече чака и ако не искат да закъснеят, трябвало да тръгнат незабавно.

Премятайки воала си през ръка, Джини се разбърза, и вече в каретата рече:

— Пиер, какво става с теб, драги? И кои са тези хора, та си толкова припрян?

— Мои приятели — стори ѝ се, че Пиер се чувства неловко. — Те са... всъщност те са американци. Майка и дъщеря. По-точно, майката е французайка, роднина на маркиз Де Мора.

Очевидно не можеше да става дума за никой друг — както реши Джини, — освен за Прендъргастови, Франсоаз и Лорна, които Стив лично бе съпроводил до Европа.

Лорна Прендъргаст, в рокля, която по нищо не отстъпваше на тази на Джини, също беше красавица.

Как можа Пиер да ѝ сервира подобен номер? При това без всякаво предупреждение. Със същия успех можеше да покани самия Стив. Джини се владееше, полагайки усилия да не показва яростта си. Беше очарователно учтива с двете жени, които я оглеждаха любопитно — какво ли им е казал Пиер? — но тя отдели повече внимание на Фредерик Мец, който примираше от удоволствие. Към тях, все още сравнително непознати за лондонското общество, бяха обърнати не един и два любопитни погледа.

— Чудя се кои ли са те? За бога, рядко могат да бъдат видени две толкова поразителни жени на едно място. Блазе на мъжете...

— Това не е ли младата американка, милионерската щерка? Чувам, че Марлоу е напълно завладян от нея, въпреки че майка ѝ не я изпуска от поглед нито за минутка.

— Говореше се, че вече била сгодена... за някакъв американец. Били в Аскот...

През първия антракт мъжете отидоха да донесат освежителни напитки за дамите, а светлината на газовите лампи се отразяваха в медните и кристални орнаменти на „Хаймаркет тиътър“. Хвърляйки поглед към майка си, Лорна Прендъргаст се наведе през едно празно място, за да прошепне на Джини:

— Имате ли нещо против да бъде откровена и ви попитам дали все още сте омъжена за господин Морган? Чух, че разводите във Франция са доста по-бързи отколкото другаде, но все пак...

— Разбира се, че нямам нищо против да сте откровена! — учтиво отвърна Джини, но гласът ѝ режеше като стъкло. — Да ви кажа истината, има нещо, което и аз искам да разбера. Дали нашият развод е факт, или не е... Но защо — ако на свой ред мога да бъде откровена — ме питате?

Лорна Прендъргаст се усмихна, облегна се обратно на стола си, а майка и само поклати глава, сякаш искаше да каже: „Какво непослушно дете“.

— Господин Морган... Стив... е много привлекателен мъж, не мислите ли? Сещам се за доста жени, които биха искали да се омъжат за него, стига да е свободен.

Джини се усмихна на младата жена с ръждивочервена коса.

— О, да — спокойно рече тя. — Сигурна съм, че има доста жени, които намират Стив привлекателен. И той не отблъсква повечето от тях... не говоря за брак, естествено. Лично аз бях започнала да намирам многобройните му любовници за отегчителни, още повече, че не можех да мръдна никъде, без да се натъкна на някоя от тях. Напоследък да сте виждала Консепсион?

Тя със задоволство забеляза руменината, заляла лицето на събеседницата ѝ, преди завръщането на Пиер и Фредерик да сложи край на хапливия им диалог. През остатъка от второ действие обаче Джини пропусна повечето от репликите, които ѝ бяха доставили

удоволствие, когато за пръв път гледа пиесата. Проклетият Стив! Имаше толкова много неща, за които щеше да му се наложи да отговаря!

Стив Морган току-що се бе върнал от доковете на Саутхемптън, а преди това бе на дълго, изморително пътуване, което не му се искаше да предприема. Уморен, гладен и раздразнителен, мисълта да седне да пише дълго и подробно писмо на дядо си не го въодушевяваше в момента, макар и да знаеше, че това рано или късно трябва да се свърши. Абдул Азис, детронираният султан на Турция се бе самоубил, срязвайки вените си с ножици, а една от жените му и негова фаворитка, Мири Ханъм, също бе починала — по време на раждане, както се говореше. Мурад, новият султан, бе обявен за невменяем и на трона се бе качил неговият брат, Абдул Хамид. Тези събития все още бяха известни на малцина, но когато новините достигнеха до Европа, дон Франсиско и съпругата му естествено щяха да бъдат загрижени за сигурността на своя син — Ричард Ейвъри, лорд Тидейл.

Английският иконом с безизразно лице, който бе въвел Стив в наетата за него и приятелите му къща, го информира, че дамите били на театър и щели се върнат късно след вечеря.

— Ако готвачът още е буден, бих искал да хапна — каза Стив. — Нещо студено. А също и нещо топло за пиене. Можеш да донесеш подноса в кабинета ми.

Не го очакваха. Бе казал на Прендъргастови, че възнамерява да прекара известно време на село при децата. При все това, икономът не показва признаци на изненада или смущение.

— Веднага ще наредя да запалят камината в кабинета ви, господине. Всичко останало ще намерите в ред.

Красивата прислужница, която влезе да запали огъня, напомни на Стив за известната в ергенското крило на дядовата му къща Хуана. Имаше същите пищни форми. И по някаква необяснима причина — навярно защото бе ужасно изморен — това на свой ред му напомни за Джини. Джини с лъжовните си зелените очи, която вече трябва да бе на сигурно място в руския императорски двор в Санкт Петербург. Стив се смръщи... пищната прислужница се оттегли, хвърляйки му бегъл поглед през рамо.

— Ех, да не бе в лошо настроение! — каза тя малко по-късно долу.

Стив скъса първия лист хартия, на който бе започнал да пише, и го хвърли в камината. Проклетата Джини — надяваше се никога вече да не я срещне. Това, което бе направила, му изглеждаше непростимо и той имаше намерение час по-скоро да я прогони от мислите си. А някога я бе смятал за мъртва и я бе оплаквал! Беше се обвинявал... само тази мисъл му стигаше, за да го хвърли в сляпа ярост. Тя не бе нищо повече от неприятна, изнервяща уличница, която прекалено лесно се отдаваше на всеки срещнат мъж. Добре, че най-накрая се бе отървал от нея.

Втори лист хартия последва първия и икономът, носейки подноса с различни студени меса, сладкиши и богат асортимент от пресни зеленчуци — точно както господин Морган ги обичаше, — беше посрещнат на вратата на кабинета от самия него, с наметнат като наметало халат.

— Съжалявам, Рос, но се налага да изляза. Може би няма да се върна преди зазоряване. Ще съобщиш ли на дамите?

С перверзно любопитство Стив погледна иконома, за да открие някакъв признак на неудобство по грубото, каменно лице, но напразно.

— Разбира се, господине. Приятна вечер, господине.

По дяволите, мъжът очевидно не поддаваше. От него би излязъл идеален играч на покер — достатъчно добър, за да надлъже дори Джим Бишоп!

Почуди се какъв ли ще е късметът му тази вечер в „Червено и черно“. Да, Франческа винаги му носеше късмет на покер и той, въпреки късния час, знаеше къде да я открие. Щом я разубедеше да стреля по него, да го удрия и да хвърля тежки кристални предмети, щяха да прекарат една прекрасна вечер заедно. Това със сигурност би се оказало по-лесно поносимо от взирането в огъня, докато въображението му до безкрай рисува зеленооки вещици с бакърено червени коси!

— Почакай, докато научи, че тя е тук! — каза Лорна Прендъргаст на майка си. Топазените ѝ очи блестяха. — Почакай, докато узнае! Какво мислиш, че ще направи, маман?

Франсоаз, която подобно на дъщеря си бе прекарала трудна и объркваща вечер, каза:

— Но, скъпа, кой знае? Все пак трябва да призная, че тя не е точно това, което очаквах. Хубава е и умна. Жалко, че вие двете няма да се разберете. Може би... — тя погледна Лорна, която се бе нацупила малко — може би е време да се прибираме в къщи. Баща ти и момчетата започват да ми липсват. Чистотата на въздуха и бездънното небе също. Бях забравила колко малка и пренаселена е Европа, а и не обичам особено лондонската мъгла.

— Но, маман! Тъкмо започнах да се забавлявам! Господин Дюмон ме покани да посетя „Кристал Палас“. А следващата седмица на опера. Моля те, маман!

— Понякога заприличваш на дете! Пиер Дюмон е братовчед на госпожа... на Джини. За бога, каквото и да става помежду им, господин Морган и тя като че ли все още са женени!

— Ами... — призна си Лорна сърдито и започна да реши косата си. — Всъщност не ме интересува! Той ми обърна доста внимание, въпреки... появата на тази италианска оперна певица. Казах го само, за да видя какво ще отвърне. А и харесвам братовчед ѝ. Мил е и е истински джентълмен и... наистина мисля, че не го прави заради богатството ми, маман. Искам да кажа, не е някой надут... но забеляза ли...

Докато Лорна и майка ѝ разговаряха, Джини се бе събудила и лежеше в леглото си, изведнъж оказало се твърде голямо, неудобно и меко. Каква напрегната вечер! Беше понесла до края всичко само заради Пиер, макар че ѝ бе доста трудно да се държи възпитано с тази хаплива малка кучка. Смръщи се в тъмното. Не бе научила нищо за Стив, освен дочутото случайно от майката на Лорна, че е подновил

връзката си с Франческа ди Паоли. И с Консепсион. Точно Консепсион ли? Как смееше да оставя децата на нейните грижи? Сърцето я заболя при мисълта за тях. Не бе ги виждала повече от година, а паметта на децата е толкова къса. Без съмнение, без леля Селин и Пиер да им напомнят за нея, те я бяха забравили. И как така Стив изведнъж се заинтересува от тях, след като отначало дори не ги признаваше за свои деца? Но това, предполагаше тя, бе типично за Стив. Очевидно си бе останал непредвидим и капризен и тя се надяваше да не се налага да го вижда отново. Само ако хората, които Фредерик бе наел, бяха достатъчно умели в професията си, а се предполагаше, че са такива, имаше шанс да си върне децата и да си иде... Може би щеше да е най-добре да отиде в Санкт Петербург поне за малко. Баща ѝ, императорът, щеше да е очарован да я види, а и там поне щеше да е на сигурно място!

— Не се притеснявай! — бе ѝ казал Фредерик. Мога да наема най-добрите... мъже, които някои от важните ни клиенти използват в бизнеса си. Те са професионалисти, уверявам те, и никой няма да пострада. — След което въпросително бе добавил: — Освен ако не пожелаеш? — което накара Джини да се изчерви. За отмъстителна ли я мислеше? Отвърна му, опитвайки се да предупреди Фредерик, че Стив не бива да бъде предизвикван:

— Той е свикнал да живее за сметка на някой друг и при все че създава впечатление на конте, би могъл да бъде дивашки безмилостен, когато се стигне до физическа разправа. И преди всичко не желая децата да се стряскат.

Фредерик Мец се бе усмихнал, погалвайки я по рамото.

— Не трябва да се притесняваш, уверявам те! За всичко е помислено, включително за бруталния ти бивш съпруг.

Имаше нещо, което не ѝ хареса в последните му думи, но не каза нищо повече, тъй като в този момент бе влязъл Пиер. А точно той, както бе казала на Фредерик, не биваше да знае нищо. Пиер не би одобрил!

Накрая Джини се бе унесла в неспокоен сън, изпълнен с неприятни спомени, които винаги се бе опитвала да изхвърли от съзнанието си, а с настъпването на зората навън воалът на мъглата отвън бе започнал да изтънява.

През няколко улици надолу една двуколка изтрополи и спря пред елегантния апартамент на принцеса Франческа ди Паоли. Съненият слуга отвори на принцесата и придружителя ѝ, и когато се качиха в спалнята, тя веднага освободи сърдитата прислужница Констанца, която злобно погледна мъжа:

— Пак ли ти! И само неприятности с теб. По-добре оня дук. Поне не е бандит от оная дивашка страна, където всички носят оръжия.

Стив прихна да се смее, а Констанца го погледна злобно изпод вежди.

— О, върви си, Констанца! Все същото натякване и досада. Толкова ме отегчава! Сама ще се съблека, или бандитът ще ми помогне, нали? А утре не ме буди рано.

След като вратата се бе затворила зад прислужницата, те се спогледаха и тъмните очи на Франческа проблеснаха.

— Е? И така, сега съм с теб, вместо с бедния Алберто. Зле ми действаш, Стефано! — Тя изви гръб към него. — Ето, ще трябва да ми помогнеш, след като отпратих нещастната Констанца. О, как мразя тези корсети!

Тя усети горещите му пръсти да галят кожата ѝ и тялото ѝ потръпна от желание. Той беше като животно, тя също. Когато беше с него, можеше да бъде самата себе си, без да играе каквато и да е роля. Познаваха се добре. Въздишайки, Франческа се обърна към него. Чу как роклята ѝ с шумолене се свлече на пода. Без нея бе също толкова красива — огледалото и очите на мъжът пред нея ѝ го казваха. Докато той развързваше корсета ѝ, Франческа отново въздъхна:

— Ах! Така е по-добре! Знаеш ли, аз всъщност нямам нужда от него. Талията ми е достатъчно тънка. — Завъртя се и притисна гърди към него. Започна да го разсъблича. — И ти не си се променил. Обичам тялото ти, Стефано, толкова е твърдо и пламенно... да... да, сега, сега.

Свещите угаснаха, удавени във восъка, а доста по-късно, когато телата им се изтощиха, двамата потънаха в сън.

Слънчевата светлина на утрото се опита да проникне през яркочервените кадифени завеси в стаята на Франческа, но не успя. След обяд се събудиха и отново започнаха да разговарят.

— И така, ще те видя ли скоро или изобщо няма да те видя? Сега си баща на две деца. Колко странно! Ти не си такъв, Стефано! Ще се ожениш ли отново? Или вече си я забравил — оная твоя червенокоса жена? А другата, дето беше с тебе, как се казваше?

Тя не осъзнаваше, че през повечето време си говореше сама. Стив ѝ каза само, че още същата вечер напуска Лондон — за няколко дни може би. Възнамерявал да доведе децата и бавачките.

— Скоро ли заминаваш? За Америка или за Мексико? Ще се ожениш ли отново, Стефано?

Отговорът му на този въпрос я изненада. Пръстите му се спуснаха надолу към корема ѝ, проследявайки извивките на гърдите ѝ, а после се върнаха нагоре. Дишането ѝ се учести.

— Ще трябва скоро да си замина, Ческа. Доста време прекарах тук, а бих искал децата ми да имат друг дом. Там, където ще ги отведа, има повече стаи, по-широко е. Но ти ще ми липсваш — ухили ѝ се той. — От теб не става добра съпруга, нито майка, скъпа.

— Ха! Та ти дори не си ме попитал! Но все едно... — очите ѝ заиграха. — Все пак си имам Алберт. Как мислиш, да се любя ли с него, или да го накарам да почака заради един джентълмен на име Едуард? Той ми изпрати рубин в букет от червени карамфили. Колко умно! Но аз почти не му обърнах внимание.

— Уелският принц? Неговите страсти нямат край. Може би е добре да запазиш Алберт като резерва — Стив повдигна вежди и след кратък размисъл добави: — Припомни ми да ти изпратят бели рози следващият път, Ческа. Всяка една ще бъде с перла в средата.

— О, да! Това ще ми хареса. Не ме изкушавай, Стефано!

Когато с известно съжаление си тръгна, вече бе привечер. Франческа винаги успяваше да обсеби вниманието му... когато бе с нея. В жилището си Стив откри, че отново е изпуснал двете дами. Бяха излезли за вечерта, но очакваха да го видят като се приберат. Всъщност, къде ли бяха отишли? Стив се поколеба и, свивайки рамене, реши да им остави бележка. По-важно бе да отиде при Девон, както бе планирал. Сетивата му винаги усещаха опасността. Имаше странното чувство, че е закъснял, и писмото, което намери, му показва, че не се е лъгал.

Решението дойде бързо и той написа писмо до дядо си. Трябваше само да го подпечата. Написа кратка бележка до дамите, в която ги

осведомяваше за плановете си, и вече бе готов да потегли. Прендъргастови бяха излезли преди два часа, и той нямаше представа какви новини копнееха да му донесат.

— Ще се върне до края на седмицата — каза Франсоаз, потупвайки със сгънатия лист по масата. — Не е толкова много, а и има доста да се прави, ако доведе децата заедно с бавачките. Скъпа моя, знам, че обещах да посетим Кулата, но бяхме толкова закъснели, а и се чувствам задължена да приготвим всичко. В края на краищата господин Морган бе така любезен да ни придружи дотук.

— Е, това е най-малкото, което можеше да направи, след като татко се съгласи да търпи оная глутница негови приятели.

Лорна се изчерви и докосна извинително ръката на майка си.

— О, съжалявам, маман! Просто съм разочарована! Искам да видя колкото се може повече, преди да се върнем. Толкова ми хареса тук, макар и не колкото Франция — лицето ѝ придоби замечтан вид. — Маман, не мога ли да остана? Знаеш много добре, че се чувствам сигурна с Пиер... господин Дюмон. Обещавам да се грижа за себе си, а и той, знаеш, ще се грижи за мен. Моля те!

— Ще си помисля — каза майка ѝ разсеяно, като проследи изненадания поглед на дъщеря си. След това замислено добави: — Мислиш ли, че е разбрал, че тя е тук? Притеснявам се от това, което би могло да се случи, когато се срещнат! Бедните деца...

Накрая, за да излезе на глава с дъщеря си, госпожа Прендъргаст ѝ разреши още една последна разходка. Изтощена до крайност от разговора, възрастната жена настоя да си легне. Господин Дюмон можеше да вземе Лорна, придружена от прислужницата ѝ, и да я заведе да разгледат картините в Кралската академия.

Едва тогава Пиер ужасен разбра за какъв портрет бе позирала братовчедка му последните няколко дни. Около последната картина на Алма Тадема се бе събрала тълпа. Той чу някой да прошепва, че боята ѝ още не е засъхнала. Разпознавайки лицето на картината, Пиер побърза да покаже на Лорна друга картина, по-надолу, но лицето му почервения и това не ѝ убягна. Почувства, че му прилошава, когато тя с широко отворени очи осъзна коя е одалиската на картината. Пиер помисли разярен: „*Джини отиде твърде далеч!*“ Реши, че на всяка цена трябва да ѝ го каже. Да, и повече нямаше да участва в нейните интриги.

— О! — въздъхна Лорна и пръстите ѝ стиснаха рамото му. — Как е могла? И колко безразсъдно спрямо теб! Защото, сигурна съм, че скоро цял Лондон ще говори само за това!

Въпреки затрогващата загриженост на Лорна, гневът му не утихна. Той нямаше представа къде бе Джини, тъй като, зает с Лорна, бе забравил задълженията към братовчедка си. Не биваше да я оставя да обикаля сама из Лондон. А сега трябваше да я накара час по-скоро да се върне във Франция.

Лорна допълнително го обезпокои:

— О, господин Дюмон... Пиер! — използва малкото му име тя. — Няма ли да е ужасно, ако Стив разбере? Може да са почти разведени, но той има толкова лош характер! И естествено ще е загрижен какво би могло да означава това за онези бедни дечица.

Боже! — Пиер не бе помислил за това. Разбира се, Лорна е права.

— Нищо не може да се направи — обяви Пиер, и добави с повече кураж, отколкото имаше: — Но аз ще се срещна с този господин Морган и... и ще му обясня всичко. По-добре да го чуе от мен, отколкото от чужд човек.

Молеше се Джини да не направи друга глупост.

Безгрижна, Джини се забавляваше. С Фредерик яздеха от няколко часа и тя се радваше, че я беше поканил. Да пояздят в парка — какво по-ободряващо от това! Стилният ѝ костюм за езда беше в златистокафяво, гарниран с копринени ленти в златистозелено. На шията си бе сложила зелено шалче, а от цилиндъра ѝ се спускаше прозрачен воал. Тя забелязваше погледите на обожание около себе си, макар че се правеше, че не им обръща внимание, и е посветена изцяло на Фредерик, който изглеждаше изключително добре.

— Подхождаме си като двойка — каза ѝ той, щом спряха в сянката на дърветата. — Джини!

Тя се обърна към него изненадана и мъжът добави нерешително:

— Осъзнавам какъв съм... или какъв съм бил, но ти си първата жена, в чиято компания съм от толкова време... и първата жена, чиято компания харесвам! Дори си мисля, че бих искал да... — лицето му се изчерви и той продължи припряно: — ...да се любя с теб. Ето, казах го!

— Защо, Фредерик... — не знаеше какво да му отговори и прехапа устни с малките си бели зъби.

Той видя изненадата ѝ и протегна ръка, за да докосне нейната.

— Искам ръката ти, разбира се — каза той. — И не очаквам да ми дадеш отговор веднага. Но трябва да ти кажа, че искам деца. И още нещо — изобщо няма да ти се бъркам! Ще можеш да правиш каквото си пожелаеш и ако не се срещаме често в леглото, а предпочиташ чужди легла, няма да има проблеми. Свобода в границите на разумното.

Умереност — помисли си тя и си спомни с гняв, че Стив ѝ бе казал същото. — *Умереност, която се отнасяше само за нея, но не и за него.* Не ѝ се искаше да си разваля деня, мислейки отново за Стив или какво ставаше с децата.

Фредерик усети за какво си мисли, наведе се към нея и каза нежно:

— Днес може да чуеш нещо за децата. Няма нужда да се притесняваш, чуваш ли! А може би когато си отпочинеш психически, ще получи твоя отговор.

— Да — каза тя. — След това ще ти дам отговора си. Благодаря ти, Фредерик.

Той се бе преместил от хотела в собствено жилище и Джини вече ходеше сама при него. Така направиха и днес. Джини се преобличаше, докато той чакаше в другата стая и прелистваше вестниците, които си бе поръчал от Швейцария, Фредерик бе наистина сладък и може би беше типът мъж, за когото тя би се омъжила. Не усложняваше нещата, не изискваше много и беше изключително богат.

Въздишайки, Джини започна да оправя косата си пред огледалото и да си припомня уговорките за остатъка от деня. Трябваше да отиде на Бонд Стрийт за проба на новата си вечерна рокля, която си бе поръчала специално за операта. И ако новият ѝ вечерен тоалет беше готов, тя щеше да се преоблече за вечеря, преди да отидат в „Палас Тиатър“ за вариететното шоу с Лоти Колинс, Леви Систърс и Мари Лойд.

Джини се усмихна при мисълта за реакцията на Пиер. Той не одобряваше вариететните театри и музикхолите, въпреки че Уелският принц и приятелите му рядко пропускаха представление. Горкият Пиер, наистина трябваше да му изпрати бележка. Той трябваше да

свиква с мисълта, че тя излиза сама, още повече, че бе зает с Лорна Прендъргаст и майка ѝ.

— Ще те закарам, където отиваш, а после ще мина да те взема — обяви Фредерик, докато ѝ помагаше да се качи в двуколката.

Верен на дадената дума, той я чакаше, когато тя се появи — възхитителна в новата си вечерна рокля. Започна веднага да ѝ изрежда новините, които имаше за нея.

— Погледни! — Фредерик ѝ подаде лист жълта хартия. — Казах ти, че всичко ще мине добре, нали?

Видя объркания ѝ поглед, докато четеше телеграмата, и се разсмя:

— О, това е паролата, която уговорихме, разбираш ли? *„Джони и Сара намерени и могат да отидат на училище...“* Това означава, че всичко е минало според плана и че съвсем скоро ще видиш децата си.

Джини преглътна с мъка:

— Кога? — въздъхна и възбудено продължи. — А имало ли е... било ли е необходимо да се употреби... сила?

По лицето на Фредерик премина сянка, толкова бърза, че тя се чудеше дали не е било плод на въображението ѝ. Следва от удовлетворение, може би?

Той увърташе:

— Не, освен ако не се е наложило. Но съм сигурен, че не е. Важното е, че децата са на сигурно място и съвсем скоро ще са в обятията на майка си. — Усмихна се. — Скоро, скъпа. Много скоро. Важно е обаче тази вечер да се държиш както обикновено, сякаш нищо не знаеш. Утре сутринта ще кажеш на братовчед си, че отиваш да яздиш. Ще се срещнем в моя апартамент, за да отидем там, където ще чакат децата.

Джини бе твърде развълнувана и замълча. В края на краищата не очакваше да бъде толкова лесно. Странно защо почувства, че нервите ѝ се изопват.

— Надявам се тази новина да те е успокоила — каза Фредерик, като ѝ помагаше да се качи в очакващата ги карета.

След като потеглиха, той каза:

— Мисля, че ще е добре да заминете за Ирландия. За няколко дни, докато решиш къде би искала да живееш. Смея да се надявам, че

ще избереш Швейцария. Много красива страна и много здравословна за децата.

Джини усети, че отговаря механично:

— Да, сигурна съм, че е така. Може би идеята е добра, в случай, че ни... че ме преследват.

Облягайки се върху плюшената тапицерия, на Джини ѝ се стори, че същото странно изражение премина отново през красивото лице на Фредерик.

— О... не мисля, че трябва да се терзаеш за това. — След миг добави: — Способен съм да се грижа за теб. Не се притеснявай, винаги нося пистолет и бастун с шпага със себе си. И минавам за майстор с тези оръжия.

Вечерта мина много бързо. Джини се забавляваше. Пи шампанско и яде хайвер. Изпи доста шампанско през антрактите и се смя през цялата вечер.

През един от антрактите към тях се приближиха няколко души, които Джини едва познаваше, а след това вечеряха заедно. За Джини това бе една превъзходна, разюздана вечер, точно от каквата имаше нужда!

— Да, скъпа! — каза меко Фредерик и тя облегна глава на рамото му, докато каретата трополеше по разбития път. Той я прегърна и усети съблазнителните ѝ гърди, изложени на показ от ниското деколте на новата ѝ рокля.

Защо винаги позволявам волности на мъжете? Колко ли шампанско изпих? — помисли си Джини и, унасяйки се, му позволи да я докосва. Но след като тя не му отвърщаше, той спря, просто държейки я в прегръдките си.

Пътят бе дълъг и Джини ту заспиваше, ту се събуждаше:

— Няма ли още шампанско? — измърмори, и Фредерик извади една студена бутилка от отсрещната седалка.

— Виждаш ли... опитвам се да удовлетвори всяко твое желание — галантно рече той.

Може би никога не бе оценявала Фредерик досега. Опита се да му го каже между пръските от шампанското и уюта на кикотенето им, а той се усмихна и погали рамото ѝ.

— Ах... Както виждаш, внесе толкова смях и възбуда в моя живот. Когато баща ми беше жив, имаше само учене, учене, учене и

работа, работа, работа. С теб се научих да играя, нали?

— Всеки трябва да играе и всеки трябва да се научи да се смее! Джини не искаше да се замисля за това, предпочиташе да бъде щастлива, вместо тъжна. След още една чаша шампанско тя каза:

— Фредерик... скъпи, мили Фредерик!

— А, ето че пристигнахме. Надявам се, ще се намери някой, който да те въведе? Аз ще изчакам, разбира се.

— О, Пиер ще бъде много ядосан! Няма ли да влезеш и... да обясниш? Бъди галантен и поеми цялата вина.

— Да, да! Ще поема цялата вина — Той я заведе до вратата, опитвайки се да спре смеха ѝ, в случай, че Пиер чуе и слезе да ѝ се кара.

— Трябва да почукам, но не много силно, за да не събудим Пиер. Чукчето на вратата изхлопа шумно и накара Фредерик да трепне.

— О, скъпи, сега пък се разхълцах. Може би пих повече шампанско. Старата ми бавачка винаги казваше...

— Мисля, че ти стига толкова шампанско — каза сериозно Фредерик и Джини вирна нос:

— Надявам се, че няма да бъдеш отегчителен! — тя почука отново и чу резето отвътре да се плъзга. — Виждаш ли, някой се събуди и ще ми дадат още шампанско, щом ти не искаш.

Тя почти падна в тъмнината на антрето и една твърда ръка я задържа за рамото.

— Фредерик, обеща да влезеш, не си ли спомняш? Ще пием още шампанско...

И тогава, сякаш от най-мрачните ѝ кошмари, чу гласа, който най-малко бе очаквала, да казва любезно:

— Разбира се, заповядайте, господин Мец. Както разбирам, вие сте господин Мец? И моля, затворете вратата след себе си.

Той я пусна, за да запали лампата, и Джини изведнъж се разтрепери, сякаш я бяха полели със студен душ.

— Стив? — Джини се облегна на стената, за да се задържи права.

— Не очакваше да ме видиш жив отново — гласът му бе студен и язвителен, като острие на нож, прерязващо нервите ѝ. Парализираше я.

Фредерик каза:

— Вие сте нейният... нейният...

Колебаеше се и Стив го прекъсна спокойно:

— Нейният съпруг. Страхувам се, че да. Поне за момента. Много мило от ваша страна да доведете Джини вкъщи, господин Мец. Предполагам, че и с нея сте били мил.

— Как така сте тук? Няма да ви позволя да я нараните!

Тя не можеше да помръдне, нито да мисли. Видя, че Фредерик да изважда пистолета си. С леко и бързо движение Стив го обезоръжи и захвърли пистолета зад себе си.

— А сега следва шпагата. Вие сте цял оръжеен арсенал, господин Мец! За да пазите жена ми, или за да ви бъде вярна?

— Ако е необходимо — каза Фредерик с глас, който Джини не бе чувала. — Ще те убия.

Острието проблесна злобно на светлината на лампата. Стив се изсмя меко и Джини замръзна.

— Мислиш да свършиш работата, която твоите платени убийци не успяха? — През лицето на Фредерик пробягна тръпка и Стив каза, без да го изпуска из очи: — О, да, знам това. Случайно се разминах по пътя за Девон с каретата, която откарваше децата ми. Единият от тях ми махна, иначе нямаше да ги забележа.

— Така ли? — каза Фредерик и се приближи.

Стив стоеше спокойно с отпуснати ръце, но стойката му беше като на планински лъв, готвещ се за скок.

— Да — каза той. — И случайно децата са при мен. Джини трябваше да ми каже, че няма търпение да ги види. А що се отнася до другия... научих за допълнителните петстотин лири, които е трябвало да бъдат заплатени на един от твоите наемници за моята смърт. Не беше много трудно да го накарам да проговори.

— Опитваш се да ме оплетеш в думите си, но няма да успееш. Ще сложа точка на глупавото ти многословие.

Острието на шпагата трепна и Джини изпищя. „*Не!*“ — Сега тя ридаше, опитвайки се да направи думите си разбираеми.

— Не... не правете това! Фредерик, недей, той ще те убие! Аз съм го виждала... как уби друг мъж на палубата на един кораб. Мъж, който... който бе мой съпруг. Той държеше сабята, а Стив бе с голи ръце, но независимо от това успя... успя да го убие! — Споменът я накара да захапне свитите си в юмрук пръсти, за да спре надигащото се

гадене — същото както някога, на заливаната от вълните палуба с кървавия труп на принц Иван Сарканов в краката ѝ.

Фредерик Мец се поколеба за миг и в този момент, освобождавайки тегнещото помежду им напрежение, гласът на Пиер Дюмон прогърмя сякаш от небето:

— Какво значи всичко това?

— Фредерик, надявам се, че възнамеряваш да прибереш шпагата си, след като вече разбра кой е господинът. Искам да те попитам и защо водиш братовчедка ми толкова късно.

— Фредерик — нетърпеливо рече Джини, докосвайки ръката му, — моля те, всичко е наред. Трябва да ми повярваш... Съжалявам, вината беше моя!

Пиер слезе по стълбите по халат. Лицето му имаше строго изражение и, обръщайки се към Джини, бе лишено от съчувствие.

— Напълно съм съгласен, че трябва да съжаляваш! Ще си поговорим насаме по-късно, нали, братовчедке? Но засега... — той хвърли въпросителен поглед към Фредерик, който започна да отстъпва, промърморвайки някакво извинение.

— Да не забравиш пистолета си? — със задоволство рече Стив. Очите му все още не се обръщаха към Джини. Пиер подаде малкия „Деринджър“ на собственика му.

— Мисля, че утре ще сме в състояние да поговорим по-разумно. Слугите скоро ще се събудят, ако вече не са го сторили, и си мисля — гласът му прозвуча злокобно, — че е време да оставим насаме господин Морган и неговата съпруга, за да поговорят насаме.

Фредерик си тръгна засрамен, а Пиер — предателят! — предпазливо му помахна от вратата на малката библиотека, гледаща към предверието.

— Предполагам, че вие двамата бихте искали да поговорите насаме, независимо от ранния час? Бихте могли, разбира се, да позвъните, в случай че имате нужда от нещо. В шкафа има ликьор, въпреки че... — очите му пронизваха Джини като ножове — тя никога не ги бе виждала такива. — Не мисля, че моята скъпа братовчедка има нужда от още алкохол. Така че, ще се видим утре, след като всички си отпочинем и се успокоим.

Неспособна да се успокои и да намери подходящи думи, Джини бе останала насаме със Стив и легналото помежду им мълчание.

Той не може да ми стори нищо, няма да посмее! А когато обясня на Пиер, той ще разбере. Какво имаше предвид с приказките за някакви наемни убийци?

Тя все още мълчеше, заслушана в прашенето на дървата в камината. Тишината тегнеше като камък. Стив си наля питие, без да предложи и на нея.

Как смееше отново да нахлува в живота ѝ по толкова арогантен начин, като че никога не го бе напуснал... в нейния дом, държейки се така, сякаш все още имаше някакви права над нея? Сякаш я притежаваше! Джини усети как сърцето ѝ заблъска лудо, свивайки се от страх и гняв едновременно. Тя нямаше да му даде да разбере колко смутена и объркана се бе почувствала! Нямаше да се предаде! Независимо от онова, което щеше да ѝ каже или направи, тя нямаше да се предаде отново!

Видя как той се обърна, сега с чаша в ръка, удостоверявайки я със загадъчен поглед. Улови се, че го наблюдава, неспособна да каже или направи каквото и да било, и си наложи да устои на погледа му. Пряко волята си забеляза наситено синия цвят на очите му, които изглеждаха още по-тъмни заради сянката, хвърляна върху тях от дългите мигли. Все едно го виждаше за пръв път. Те бяха двама преценяващи се един

друг непознати и Джини с изненада осъзна, че и той я гледа, сякаш никога преди не я бе виждал.

Господи, колко красив бе! Въпреки белега, оставен от сабята на Иван Сарканов и новия — на слепоочието му... а може би именно заради тях. Неканената мисъл, проблеснала в главата ѝ, подразни Джини и тя скръсти ръце в скута си. Разбира се, трябваше да си спомни, че познаваше Стив твърде добре! Изглежда с нищо не бе по-добра от останалите жени, които винаги се бяха заглеждали подире му! А той... очите му, които все още я наблюдаваха, не издаваха нищо.

Вълна на раздразнение се надигна в нея, карайки я да стисне устни. По дяволите, никога не бе успявала да разчете мислите му, с изключение на няколко случая, в които го бе сварила неподготвен. А сега... какво виждаше той, изучавайки я така внимателно? Защо не казваше нищо?

Те продължаваха да се гледат един друг и все още не бяха продумали. Потръпвайки, Джини забеляза, че бялата ленена риза на Стив е опръскана с кръв. Върху нея бе надянал широко черно сако, което изглеждаше измачкано и също покрито с тъмни петна. Той изглеждаше... изглеждаше така, сякаш се бе сражавал с някого! И като че ли не го бе грижа какво щеше да си помисли за вида му тя или който и да било друг.

Най-малкото, което ѝ дължеше, след като така я бе изплашил, бе едно извинение или някакво обяснение! Докато бяха женени, той я бе лъгал, мамил и унижавал... бе имал връзка дори с мащехата ѝ. На практика я бе принудил да го напусне. А накрая открадна децата ѝ...

— Изглеждам ли... по-различна от преди? Защо ме гледаш така?

Не бе възнамерявала да започне първа, нито да прозвучи толкова предизвикателно, но думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. Ядосана, тя видя как ъгълчето на устата му потрепна, но гласът му бе равен и премерен, все едно говореше на непозната.

— Как бих могъл да те гледам, скъпа? Ти все още си много красива, дори след... колко години станаха? Две? Три? И си жива... знаеш ли, че дълго време те мислих за мъртва? Андре Делери също мислеше така. Но той се прости с живота, а ето те теб... от плът и кръв. Ти оцеля, нали така, Джини?

Докато говореше, той прекоси стаята и приближи към нея с онази широка котешка стъпка, която тя помнеше толкова добре.

Пръстите му — дълги и загорели от слънцето, леко докоснаха лицето ѝ, преди тя да се отдръпне с вдървен гръбнак и потреперваща брадичка, а от устата и да се отрони тих стон.

— Да, оцелях! Както и ти, виждам! Въпреки... мога ли да се осмеля да попитам какво се е случило с Андре? Или защо... защо си целият в кръв? — попита тя горчиво.

Стив стоеше пред нея, а очите му се присвиваха с омраза. Току-що си спомни, че бе възнамерявал да я удуши.

Той повдигна едната си вежда и каза меко:

— Наистина ли откривам загриженост в гласа ти или това е... раздразнение? — изсмя се късо и този смях я накара да подскочи.

Защо продължаваше да я гледа така... така преценяващо? Спомни си един друг случай, когато го бе разпитвала така — в Мексико, натъквайки се на нож в багажа му, тя бе започнала да го разпитва, докато не изкопчи истината за Мат Купър... Наистина ли искаше да знае за Андре Делери?

Беше толкова близо до нея, че почти докосваше притиснатите ѝ едно до друго колена, и тя чувстваше сянката му да пада върху лицето и рамото ѝ, карайки я да потръпва.

— Наистина ли искаш да знаеш? Дуелирах се с Андре Делери и излязох победител — това бе първият въпрос, нали? Колкото до втория, петната от кръв, които забеляза, са от... да кажем, спора ми с човека, който отвлече децата? Джини... — след това изтръгнало се от устните му възклицание, той смени темата. Гласът му не издаваше никакви чувства. — Знаеш ли, че кожата ти е точно толкова нежна и гладка, каквато си я спомням? На външен вид не си се променила особено, но не мога да открия предишната искра в очите ти — там дори има лека тъга. Възможно ли е да не си щастлива от това, че отново си със своя съпруг и децата си? Трябваше ли да те оставя да заминеш с швейцарския си банкер, който те обожава толкова много, че би ме погубил, ако можеше? Но в такъв случай... — отстъпвайки крачка назад, той продължи, но вече със стоманена нотка под измамната мекота на гласа му: — Не ме е грижа за хора, които изпращат наемници или размахват пред лицето ми малките си пистолетчета и скрити в бастуни шпаги. Защо толкова държеше да ме видиш мъртъв, Джини? Разводът ни почти е приключил и аз нямаше да попрача на следващата ти женитба, ако това е, което си желала.

Всъщност, бях решил да не се намесвам по никакъв начин в живота ти, дори да не те виждам повече, ако успееш да устоя, когато ти ме принуди да го направя.

— Ти ми отне децата! И аз не... Аз не знаех, че Фредерик е... — Как ненавиждаше престорената мекота на този глас.

— Ах, да... Фредерик — каза той, подминавайки тази тема, сякаш младият мъж бе престанал да съществува. Отпусна се в креслото срещу нея и каза с равен глас: — А колкото до децата, те са също и мои, нали? Поне така си ми казвала. Но във всеки случай, мисля, че се... привързах към тях. А що се отнася до теб, скъпа, струва ми се ясно, както и на всеки друг, че ти сама си ги изоставила в търсене на наслади в султанския харем! Какво очакваше да направя, Джини? Да ги изоставя отново, след като веднъж вече съм бил при тях?

Съвсем неочаквано, като че борбата помежду им я бе изтощила напълно, Джини се отпусна в един стол, притискайки очи с побелелите си от напрежение пръсти, сякаш самата тя бе дете.

— О, Стив, недей! Не започвай отново своите игрички на котка и мишка, не сега! Твърде съм уморена, не разбираш ли? Аз... аз...

Преди да успее да реагира, той бе сграбчил китките ѝ, отстранявайки ги от очите ѝ, започнали да се пълнят със сълзи, които тя повече нямаше сили да възпре.

Гласът му бе неумолим като хватката на пръстите му.

— Ти... какво, Джини? За бога, защо най-сетне не се промениш и не бъдеш откровена с мен? А също и със себе си? Боже! Ти си една безнадеждно нещастна жена, това е изписано на лицето ти. И причината за това не е само в децата. Мисля, че — погледни ме, Джини! — това, че взех децата, просто те разгневи. А може би ти даде и мотив да продължиш да живееш... само това — да ги вземеш на свой ред от мен, да ме сломиш?

Тя вече трескаво клатеше глава, отхвърляйки хладната му логичност.

— Не, грешиш! И ти нямаш... нямаш право да се ровиш, нямаш...

— Какво е това, Джини? Заради Ричард ли? Още ли го обичаш? Да не би да се чувстваш наранена, смятайки, че той те е отхвърлил?

Стив пусна ръцете ѝ също толкова неочаквано, колкото ги бе сграбчил и тя се свлече, ридаейки така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— По дяволите! — гласът на Стив извираше някъде високо над нея и през цветната пелена от сълзи Джини едва успя да различи, че той се бе отдалечил, сякаш не понасяше повече да стои близо до нея. Тя долови звъна на бутилката и чашата му, а след това и неговия глас — отново овладян и безчувствен:

— Току-що пристигам от Истанбул, Джини. Научих, че Ричард е в безопасност. Заминал е с жена си, сестрата на бившия султан, и техния син да живеят в Персия. Говорих с генерал Игнатиев, който по това време се връщаше в Русия. От него научих, че си отплувала за Франция или Петербург — не беше напълно сигурен. Той ме осведоми също за обстоятелствата около твоя... „развод“. — Гласът на Стив бе станал студен, без да издава нищо от чувствата му. — Доколкото разбрах, Ричард Ейвъри не се е развел с теб, защото го е искал, а в интерес на твоята безопасност. Но той изпитвал и чувство на отговорност — така ми казаха — към майката на своя син, да не говорим за самото дете. Изглежда той не е лишен от известна чувствителност, която, убеден съм, ти си доловила.

Джини не бе сигурна дали не е издала някакъв сподавен звук на протест. Усети пъхнатата в треперещите ѝ ръце чаша.

— Изпий това! — сухо рече Стив. — Само коняк е, не е отрова. И няма нужда да се свиваш като бито куче. Ако възнамерявах да те убивам, щях да го сторя много по-рано.

Гласът му я стресна, карайки я да се изправи и да направи опит да се овладее, за да му даде подobaващ язвителен отговор, но следващите му думи я накараха да замълчи.

— Притежавам едно писмо, всъщност още запечатано, което е било предадено на генерал Игнатиев от Ричард Ейвъри. Адресирано е до теб и, предполагам, съдържа някои обяснения, които биха могли да те накарат да се почувстваш по-щастлива, отколкото изглеждаш сега. Бях решил да го оставя на братовчед ти, но тъй като с теб се натъкнахме един на друг...

Джини отпи голяма глътка и едва не се задави с коняка, който изгори гърлото ѝ като течен огън. Това поне ѝ помогна да си възвърне гласа.

— Не. Не искам да го чета. Аз... благодаря ти, че си го донесъл, но аз... не мисля, че има някакъв смисъл... това вече няма значение за мен.

Тя се насили да погледне Стив и откри през сълзи, че мрачните му очи не се откъсват от нея. В тях не се четеше нито гняв, нито презрение или укор, а само известно любопитство, може би. Това ѝ даде сили да довърши:

— Аз го обичах... или поне той предизвикваше у мен такова усещане... за известно време. Беше мил и внимателен с мен. Караше ме да се чувствам така, сякаш бях единствената жена на света — закриляна и глезена. Тогава не можех да виждам и, бог ми е свидетел, имах нужда от утеха и разбиране! Но когато всичко свърши... Почувствах се празна, но свободна! Макар и да изпитвах известна вина за това. Ти няма да разбереш...

— Нима? — Той седна недалеч от нея и Джини го чу да въздиша дълбоко. — И аз срещнах една жена. Казваше се... Няма значение. Мислех те за мъртва и се обвинявах, че съм те убил. Моята проклета, безразсъдна гордост бе причината да предизвикам Андре Делери на дуел. А след това напуснах Куба, пътувах много и... тогава я срещнах.

— И? — гласът ѝ бе едва доловим шепот, който се боеше да не скъса тънката нишка на общуването помежду им. Тя по-скоро усети, отколкото видя как Стив извърна лице от огъня, за да я погледне.

— И? Ето ме тук, както виждаш. Помолих я да тръгне с мен и тя ми отказа — заради сигурността и доверието, каза ми. Тя бе утеха и сладост и... всички неща, от които един мъж би могъл да се нуждае, но аз не можех да ѝ дам онова, което тя търсеше — вечността.

Джини въздъхна:

— О, какво е вечност? — А след това, внезапно открила тази истина: — Знаеш ли, че... не мога да си спомня да сме разговаряли някога преди. Ние просто си разменяхме думи. Звучи толкова... странно!

Той се разсмя, изненадвайки я отново:

— Да, наистина е... необикновено! И се страхувам, че братовчед ти Пиер ще бъде разочарован. Той смяташе, че трябва да бъда много ядосан, задето си позирала на някакъв художник — предполагам, че по тялото ти е имало тук-там воали? „Подарък за султана“ — така ли се казваше? Мога ли да я купя?

Неочаквано, без сама да разбере как стана, сякаш от гърдите ѝ се стовари тежък камък, оставяйки я свободно да поема дъх... и да се смее, макар че гласът ѝ звучеше неуверено, все още по-скоро като хълцане.

— Аз... аз не знаех, че ще бъде изложена токова скоро. О, бедният Пиер, не е чудно, че ми хвърляше такива гневни погледи! Колкото до купуването, мисля, че Уелският принц вече... о, скъпи!

Бе се задавила с питието си и Стив я потупа с длан по гърба, уверявайки я, че това не е упражняване на насилие, а стар и изпитан лек против задушаване.

— Уелският принц? — попита накрая той, повдигайки едната си вежда. — И той ли е между обожателите ти?

— О, той обожаваше всяка привлекателна дама, която види, включително вариететни актриси и оперни певици.

Думите ѝ заглъхнаха, когато осъзна, че го наблюдава — този мъж, когото тя знаеше от години и въпреки това все още не познаваше. А искаше да го опознае — това разкритие проблесна като светкавица в нощното небе.

— Джини — усети ръцете му на раменете си и след миг той я бе обърнал с лице към себе си. За пръв път очите му бяха толкова неприкрити и искрени, както трябва да са му изглеждали нейните.

Почти слепешком тя протегна ръка и докосна новия белег, за който не знаеше нищо.

— Да — каза тя, въпреки всичко обричайки му се отново. Разбираше интуитивно, че пред тях бяха уроците на миналото, от които да се поучат и бъдещето, което да откриват заедно.

Вечността е много, много дълга — мислеше Джини, усещайки как краката ѝ с охота я водят при Стив, с вдигнато към него лице, готово да посрещне въпроса и отговора, които ѝ носеха устните му.

Вечността беше бъдещето и скъпо струващото познание, че имат нужда един от друг. С това дойде новото разбиране... и доверието, и любовта. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, а той я притисна към себе си. Някъде зад тях прасчеше огънят, а между небрежно дръпнатите завеси проникваше слънцето.

Издание:

Розмари Роджърс. Загубена любов, последна любов
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.